УЧИТЕЛЬТЪ БЕИНСА ДУНО

ПОУЧАВАШЕ ГИ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

7 Януарий - 15 Април

1923 г.

УЧИТЕЛЬТЪ БЕИНСА ДУНО

ПОУЧАВАШЕ ГИ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

7 Януарий - 15 Април

1923 г.

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото небе. Това го изпълва всеки момент с *благодарност и благоговение*.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

И отвори устата си, та ги поучаваше

„И отвори устата си, та ги поучаваше“
(Матея 5:2)

Ще прочета 66 глава от Исаия.

Така говори Господь: Небето ми е престолъ, И земята подножие на нозѣтѣ ми: Кой е домътъ който искате да съградите за мене? И кое е мѣстото на упокоението ми? (2) Защото ржката ми е направила всичко това, И е станало всичко това, говори Господь; Но азъ ще погледна на тогозъ, На сиромаха и съкрушения духомъ, И на оногозъ който трепери отъ словото ми. (3) Който коли волъ е както който убива човѣка, – Който жертвува агне, както който прѣсича вратъ на псе, – Който принося хлѣбно приношение, както който принося свинска кръвь, – Който кади ливанъ, както който благославя идолъ: Ей, тѣ сж избрали пжтищата си, И душата имъ се наслаждава въ гнусотиитѣ имъ. (4) И азъ ще избера бѣдствията имъ, И ще докарамъ върхъ тѣхъ онѣзи нѣща отъ който се боятъ; Защото зовѣхъ, и никой не отговаряше; Говорѣхъ и не слушаха; Но правѣха зло прѣдъ мене, И избраха неугодното менѣ. (5) Слушайте словото Господне, вие който треперите отъ словото му: Братята ви, който ви мразятъ и ви отхвърлятъ заради моето име, Рекоха: Да се прослави Господь, И да видимъ вашата радость; Но тѣ ще се посрамятъ. (6) Гласъ на метежъ иде отъ града, Гласъ отъ храма, Гласъ на Господа който прави въздаяние на неприятелитѣ си. (7) Прѣди да се замжчи, роди: Прѣди да дойдатъ болѣзнитѣ ѝ, освободи се и роди мжжко. (8) Кой е чулъ таквозъ нѣщо? кой е видѣлъ таквозъ? Родила ли би земята въ единъ день? Или родилъ ли би се единъ народъ отведнъжъ? Но дъщерята на Сионъ щомъ се замжчи роди чадата си. (9) Азъ който довождамъ до раждане, Не бихъ ли направилъ да роди? говори Господь: Азъ който правя да раждатъ, Затворилъ ли бихъ ложесната? говори Богъ твой. (10) Развеселете се съ дъщерята на Ерусалимъ, И радвайте се съ нея, всички който я обичате: Зарадвайте се, и радвайте се съ нея, всички който сѣтувате за нея; (11) За да сучете и да се наситите Отъ съсцитѣ на утѣшенията ѝ; За да се насучете и да се насладите За изобилието на славата ѝ. (12) Защото така говори Господь: Ето, ще разпростра ней миръ като рѣка, И славата на народитѣ като наводняемъ потокъ: Тогазъ ще се насучете, Ще бждете носени на обятия, И ще бждете поласкани на колѣната ѝ. (13) Както

единъ когото утѣшава майка му, Така азъ ще ви утѣша; И ще се утѣшите въ Ерусалимъ. (14) И ще видите, и сърдцето ви ще се развесели, И коститѣ ви ще прозябнатъ като трѣва; И ръката Господня ще се познае къмъ рабитѣ му, А гнѣвътъ му къмъ неприятелитѣ му. (15) Защото, ето, Господь ще дойде съ огънь, И колесницитѣ му ще бъдатъ като вихрушка, За да отдаде гнѣва си съ устремление, И прѣщението си съ огнени пламици. (16) Защото Господь, съ огънь и съ ножа си, Ще се съди съ всѣка плъть, И убититѣ отъ Господа ще бъдатъ много. (17) Които се освещаватъ и очищаватъ въ градинитѣ, Единъ подиръ другъ, въ срѣдата, И ядатъ свинско месо и гнусотии и мишки, Тѣ ще загинатъ купно, говори Господь. (18) Защото азъ зная дѣлата имъ и помишленията имъ, И ида за да събера всичкитѣ народи и езици; И тѣ ще дойдатъ и ще видятъ славата ми. (19) И ще туря знамение между тѣхъ; И онѣзи отъ тѣхъ които се отърватъ, ще ги изпроводя въ народитѣ – въ Тарсисъ, Фулъ, и Лудъ, които теглятъ лъкъ, – въ Тувалъ и Яванъ, далечнитѣ острови Които не сѫ чули името ми Нито сѫ видѣли славата ми; И ще проповѣдатъ славата ми между народитѣ. (20) И ще доведатъ всичкитѣ ви братя Отъ всичкитѣ народи приносъ Господу, – На коне, и на колесници, и на носилки, и на мъски, и на бързи камили, – Къмъ светата ми гора, Ерусалимъ, говори Господь, Както синоветѣ Израилеви доносятъ приношение въ чистъ съсѫдъ въ дома Господень. (21) А още ще взема отъ тѣхъ За свещеници и за Левити, говори Господь. (22) Защото както новитѣ небеса И новата земя които азъ ще направя Ще прѣбѫдатъ прѣдъ мене, говори Господь, Така ще прѣбѫде сѣмето ви и името ви. (23) И отъ новомѣсечие до новомѣсечие, И отъ сѫбота до сѫбота, Ще дохожда всѣка плъть да се кланя прѣдъ мене, Говори Господь. (24) И ще излѣзатъ и ще видятъ труповетѣ на человѣцитѣ Които бѣха прѣстѫпници противъ мене; Защото тѣхниятъ червей нѣма да умре, Нито огъньтъ имъ ще угасне; И ще бѫдатъ гнусота на всѣка плъть.

Този пророкъ, макаръ че живѣлъ прѣди 3,000 год., билъ по-напрѣдничавъ въ своето схващане, отколкото нѣкои съврѣменни философи.

„Който коли волъ е както, който убива человѣка“ (ст.3)

Сега нѣкои привеждатъ апостолъ Павла, че всичко, каквото било създадено, могло да се яде, но съ благодарение.

„Който кади ливанъ, както който благославя идолъ“.

Сега трѣбва да се кади нѣщо нали?

„И ще докарамъ върхъ тѣхъ онѣзи нѣща, отъ които се боятъ“. (ст.4)

Туй е съврѣменната неврастения, безпокойствието въ хората туй е.

„И да видимъ вашата радость; (ст.5)

Но тѣ ще се посрамятъ“.

Сега лесно може да се изключи човѣкъ отъ черквата. Хората мислятъ, че тѣ на земята сѫ автори: държави се изключватъ, църкви се изключватъ, хора се изключватъ и т.н.

„Родила ли би земята въ единъ день?“ (ст.8)

Съврѣменнитѣ хора сѫ заченали въ широка мисъль, въ умовете на хората се е заченало нѣщо възвишено и благородно. Сега всички хора очакватъ да се роди спасительтъ. Но спасительтъ трѣбва да се роди въ душитѣ на хората. Изведнъжъ всички хора трѣбва да почнатъ да мислятъ еднакво и да постъпватъ еднакво.

„Не бихъ ли направилъ да роди?“ (ст.9) – Говори Господь. Нѣкои очакватъ раждане по плъть, но роденото по плъть, плъть е.

„И убититѣ отъ Господа ще бѫдатъ много“. (ст.16)

Онѣзи, които не разбиратъ този мистиченъ езикъ, трѣбва да знаятъ, че всички ония заблуждения, които сѫществуватъ сега въ свѣта и които носятъ тия нѣщастия, всичко това ще изчезне.

Това подразбира пророкътъ.

Ще взема 2 стихъ отъ 5 глава отъ еванг. на Матея: „И отвори устата си та ги поучаваше.“

Всички разбирате глагола отварямъ. Врата се отваря, каса се отваря и затваря, хората, когато се прозяватъ, си отварятъ устата. Подъ думата отваряне разбирамъ съзнателно отваряне на устата. Азъ пакъ ще се спра да кажа, че съврѣменниятъ езикъ не е точенъ, не опрѣдѣля всички наши подбуждения, не изразява подбужденията ни. За примѣръ – вземете думата вода, на много хора е непонятна. Единъ човѣкъ, който е свикналъ да пие винце, той не разбира значението на водата и казва: водата е за жабитѣ, винцето е за човѣка. На този човѣкъ, за да поправите грѣшката му, достатъчно е да го оставите, десеть дни да не пие вода, той ще оцѣни, какво нѣщо е водата. И навсѣкждѣ, дѣто избира вода по балканите, като я види и каже „вода“, цѣлата му душа отвжтрѣ ще се пробуди. И ако ние, съврѣменнитѣ хора, разбираме идеитѣ и мислитѣ, които сѫ скрити въ тия думи,бихме живѣли малко по-другъ животъ. Казватъ, че имало онзи свѣтъ, че имало Господь, но тия нѣща сѫ съвсемъ непонятни. Послѣ казваме, какъвъ е този Господь – не разбираме вжтрѣшната идея, залавяме се за формата на нѣщата. Послѣ казваме „любовь“ – дѣ е тя? Търсимъ я. Всички

нѣща ние ги материализираме. Казваме „култура“! Ако искаме да опрѣдѣлимъ съврѣменния културенъ животъ, трѣбва да знаемъ, въ какво седи тази култура. Или казваме, че нѣкой човѣкъ е благороденъ, че е ученъ. Питамъ: въ какво седи благородството на този човѣкъ? За да имате благородство, трѣбва да имаме единъ свѣтъ положителенъ и неизмѣненъ. Азъ наричамъ истина само това, което не се измѣня, абсолютно всѣкога остава въ едно и сѫщо положение. Казвате, какво нѣщо е истината? Истината е нѣщо недостѫпно за човѣшкитѣ умове при сегашните условия, тя може да се опрѣдѣли като нѣщо конкретно, като отношения на нѣщата, едни къмъ други. Но истината е нѣщо духовно отвлечено. Тя си има свой обектъ. Кой е обектътъ на истината? – Свободата, а тя е нѣщо приблизително материално. Онзи човѣкъ, който има истина въ душата си, щомъ те срещне, ще развърже връзкитѣ ти и ще каже: „Стани, освободи се отъ тия връзки, които те стягат“. Защото, който има истината, той иска всякого да види свободенъ. Ако си гладенъ, той ще те нахрани, ако си бѣденъ, той ще ти помогне, ако си неученъ – сѫщо. Той ще те освободи, понеже обича истината и всякога обича свободни хора. По това се отличаватъ хората, които обичатъ истината. Единъ човѣкъ, който не развързва връзкитѣ на хората, единъ човѣкъ, който не е готовъ гладния да нахрани, страждущия да утеши, той може да говори колкото иска за истината, но тази истина нѣма едно конкретно приложение. Слѣдователно, истината ние я познаваме по този вѫтрѣшенъ стремежъ да освобождава окръжающитѣ отъ истинските вѫтрѣшни страдания. Не да отмахне страданията имъ, но да имъ помогне. Не мислете, че страданията сѫ нѣщо външно, ние сами ги създаваме единъ на другъ, не сѫ отъ сѫдбата. И туй, което съврѣменната наука нарича наслѣдствени черти, това не сѫ черти отъ природата, това сѫ нѣща създадени отъ насъ, отъ редъ поколения. Пиянството може да стане наслѣдствена чърта. Кражбата може да стане наслѣдствена чърта. Одумничеството може да стане наслѣдствена чърта. Жестокосърдечието може да стане наслѣдствена чърта. Всички тия недъзи може да станатъ наслѣдствени чърти, да се прѣдадатъ.

Сега, азъ бихъ запиталъ съврѣменнитѣ хора: Нима съврѣменния вълкъ, съврѣменната мечка, съврѣменния тигъръ или съврѣменната змия, те сѫ така създадени отъ Бога? Азъ оспорвамъ това. Това мога да го докажа научно. Първоначално тѣ не сѫ били такива. Ами съврѣменниятъ културенъ човѣкъ така ли е билъ създаденъ отъ Бога? Когато вие добиете едно вѣрую, вземете сегашнитѣ хора, които вѣрватъ въ Бога, нима така сѫ

създадени? Туй вѣрую е създадено отвънка, наложено имъ е отвънка. И тогава ще вѣрвашъ въ Бога, и оттатъкъ ще отидешъ. Съврѣменнитѣ лѣкари въ Америка сѫ материалисти, но понеже иматъ клиенти отъ хората на тия богати църкви, тѣ ставатъ външно религиозни и заематъ най-видно, почтено мѣсто въ църквата. Ако нѣматъ туй вѣрую, нѣматъ папа. Слѣдователно той има вѣрую, което се обуславя отъ извѣстни условия, отъ извѣстни материални побуждения. Казва: „Азъ вѣрвамъ въ Бога“. Ако дойдемъ сега да запитаме, защо вѣрвашъ въ Бога, отъ само себе си ли, или отъ вънка те заставятъ? „Христосъ отвори устата си, та ги поучаваше“. Въ какво? – Въ истината. Той каза на хората тъй: „Слушайте, не се заблуждавайте! Всички онѣзи учения, които ви ограничаватъ, които ви връзватъ, които ви турятъ хомотъ, всичко това е лъжа. Лъжа е, не слушайте. Слушайте, какво азъ ще ви кажа. Господь ви създаде всички свободни. Вие сте братя“. Какъ? Онзи е слуга, онзи господарь! Такива господари и слуги Господь не е създалъ. Но тогава кой ви създаде господари и слуги? Тия нѣща други ги измислиха. Вие всички сте братя и сестри, свободни отношения трѣбва да имате. По любовь трѣбва да живѣете. Този животъ, този широкъ свѣтъ е за васъ, може да го използувате по другъ начинъ. Слѣдователно, учи ги на свобода.

Какво нѣщо е мѫдростьта? Казватъ: „Той е мѫдъръ човѣкъ“. Мѫдростьта е пакъ нѣщо отвлечено. Обектъ на мѫдростьта е свѣтлината. Слѣдователно, тамъ дѣто има свѣтлина, има и мѫдрость. Тъй е и съ физическата свѣтлина. Дѣто има свѣтлина, има и мѫдрость. А кой отъ васъ не е виждалъ свѣтлината. Слѣдователно, дѣто има свѣтлина, има и знание. Тамъ извори текатъ, местности хубави има, които ще проучавате, и у хората се зарежда желание да пишатъ. Свѣтлината е обектъ на мѫдростьта. Ако вѫтрѣ въ твоя умъ има свѣтлина, можешъ да пишешъ, можешъ да разберешъ мѫдростьта. „Трѣбва да бѫдемъ мѫдри“, казватъ. Е, имаме ли тази свѣтлина? Въ какво седи свѣтлината? Тамъ, дѣто има свѣтлина, свѣтлината цѣри всички недъзи, всички болести. Ако си боленъ, било хремавъ, или те боли гърло, око или друго нѣщо тази свѣтлина лѣкува. И всички съврѣменни болѣсти се дължатъ на това, че въ умовете на хората има една голѣма тъмнина. Туй хората не виждатъ? Защо не виждатъ? Ето азъ ще ви кажа защо не виждатъ. Той седналъ прѣдъ тевтеритѣ си, и макаръ, че е ученъ човѣкъ, свършилъ два университета, казва: „Драганъ Стояновъ има да ми дава 100,000 лв., лихвитѣ не си е платилъ“. И тия хора, които иматъ да му даватъ, се нареждатъ като светии, той не мисли, че има

свѣтлина отвънка, той постоянно мисли за тия хора. И като се начучулигатъ онези ми ти адвокати, сѫдии, че послѣ свещеникътъ ще дойде да заклева. Всичката тази периферия наоколо му, наредили се 10–100–200 дела въ ума му вѫтрѣ, дѣ ще види тази свѣтлина. И послѣ, дойде вечерьта въ кѫщи си, казва: „Уморихъ се“. Цѣлъ день стоялъ надъ тевтеритѣ и казва, че се уморилъ. Че какъ си се уморилъ, не си копалъ на лозето. Уморенъ човѣкъ разбирамъ този, който взелъ мотиката да копае. Той само е уморенъ. Азъ говоря за съврѣменнитѣ културни християнски народи, които плачемъ за Христа, за Неговото учение, за вѣрата. Азъ съмъ едно съ тѣхъ. Хайде да учимъ Христовото учение, какво е училъ Христосъ, макаръ че туй което говорелъ Той на васъ, то не съответствува съ една хилядна частъ отъ това, което Той е говорелъ. Много нѣща отъ тѣхъ не ги туриха, защото не имъ отърваше. Защо не имъ отърваше? И ще дойдатъ най-послѣ да ме убѣждаватъ, че Христосъ тъй училъ. Много нѣщо горчиво е казалъ Христосъ, но го туриха на страна. Каквото Христосъ е училъ, то е писано, и може би, слѣдъ 2,000 години, като дойдетѣ на земята, ще видитѣ какво е училъ Христосъ. Хората ще бѫдатъ културни, ще изнесатъ какво е училъ Христосъ. Слѣдователно, свѣтлината е обектъ на Божествената мѫдрость, която трѣбва да ни даде онова знание, с което можемъ да поправимъ нашия животъ, както е билъ въ миналото, изопаченъ животъ. Защото, нѣкой пѫть ние ядемъ много, и послѣ казваме, че нѣма да ядемъ. Сега, между онзи, който яде и онзи, който не яде, има ли нѣкаква разлика? Нѣкой пѫть хванешъ нѣкоя болѣстъ не ядешъ. Ще постишъ 40 дни, но това не е една привилегия, ти си ялъ, ялъ, сега ще постишъ. Твоятъ стомахъ ще си почине. Небето е обезпокоено отъ тебе, и казва: „Турете го за 2–3 месѣца на лѣглото, дръжте го малко, не трѣбва да яде?“ Като попости малко, неговото сърдце започва да става малко по-меко. Стои и си мисли: Да дамъ ли еди-кого си подъ сѫдъ? Послѣ казва: „Чакай, затворете тевтеритѣ, ще живѣя по Бога“. Но, щомъ оздравѣе хайде пакъ тевтеритѣ. Й питатъ хората, защо сѫ болѣститѣ. Те сѫ едно средство на невидимия свѣтъ да поправя хората. Болѣститѣ сѫ за поправка на хората. За поправка сѫ тия болѣсти. И сега, съврѣменнитѣ лѣкари биха направили едно голѣмо благо на човѣчеството, азъ бихъ имъ прѣпорѫчалъ, като дойдатъ при нѣкой болѣнъ, да му кажатъ какъ трѣбва да започне да живѣе. Не само да му пипне пулса, а да му хване рѫката и да каже: „Азъ ще те лѣкувамъ, но на толкова хора си направилъ толкова пакости, но сега ще те отдалеча да живѣешъ единъ чистъ животъ. Само тъй ще те лѣкувамъ“. И като се

обещае онзи болѣнъ, че ще живѣе чистъ животъ, тогава лѣкарьтъ да го лѣкува. Така лѣкарите биха направили едно голѣмо добро, защото тѣ днесъ иматъ по-голѣмо влияние, отколкото свещеницитѣ. „Ако вие не искате да поправите живота си, нѣма да ви лѣкуваме, и слѣдователно, ще понесете вашитѣ болѣсти“. А съврѣменнитѣ лѣкари не правятъ така. Днесъ търсимъ лѣкарства противъ болѣститѣ. Забелѣзано е, че колкото повече търсимъ цѣрь за болѣститѣ, толкова повече тѣ се увеличаватъ. Ще замязаме на онзи американски лѣкарь, който се заелъ да изучава неврастенията. Той намерилъ около 500 различни видове нервни болѣсти, далъ имъ различни имена, обаче и слѣдъ тѣзи 500 вида, пакъ се явили все нови и нови видове и като не знаелъ вече какъ да ги кръщава, всеки новъ явилъ се видъ, го нарѣкълъ „американичи“, болѣсть, която сѫществува само въ Америка. Колкото повече искаме да намѣримъ единъ цѣрь, толкова повече болѣститѣ се увеличаватъ.

Съврѣменнитѣ хора трѣбва да се научатъ какъ да живѣятъ. Този свѣтъ, въ който ние живѣемъ, не е единъ свѣтъ несъзнателенъ или безсъзнателенъ, той е единъ свѣтъ, въ който прониква Божественото съзнание и подсъзнание и всѣка една постѫпка носи своите послѣдствия. И ако вие наблюдавате, покажете ми единъ човѣкъ, който, като е живѣлъ единъ непорядъченъ животъ, въ какъвто смисълъ и да е, да е прокопсалъ. Не е харосалъ нито той, нито дома му. Онѣзи хора, онѣзи фамилии, който сѫ живѣли чистъ, благочестивъ животъ, тѣ сѫ благословени. Нѣкои питатъ: Защо трѣбва да живѣемъ добрѣ? Защото само чрѣзъ доброто може да се постигне единъ нормаленъ, приятенъ и щастливъ животъ. Доброто, това е основа, условие за културата. Не може да се тури никаква култура безъ доброто. Доброто, това сѫ елементи, въ който можемъ да живѣемъ. Тия елементи могатъ да дадатъ ония основни сили за повдигане на нашия умъ. Ако азъ съмъ живѣлъ 60 години и съмъ ялъ по 3 пѫти на день, и нищо друго не съмъ направилъ, какво съмъ придобилъ? Не мязаме ли на онзи водениченъ камъкъ въ нѣкоя мѣлница, който толкова много, съ години мѣли и нищо не придобива? Тия два воденични камъка какво сѫ спечелили, като сѫ смѣлили толкова много брашно? Дойде воденичарьтъ, тури си крака отгорѣ. Камъкътъ мисли, че е придобилъ нѣщо. Нищо, а само се е изхабилъ, и послѣ го смѣнятъ съ другъ. Ще дойде нѣкой проповѣдникъ. Какво е той? Ако той е единъ камъкъ, и публиката, която го слуша, е другиятъ камъкъ, и мѣлятъ брашно, какво става съ това брашно? Въ всѣка проповѣдь трѣбва да има нѣщо живо. Когато ви говоря за Бога,

това е нѣщо сѫществено, толкова сѫществено и реално, че всѣкога и навсѣкѫдѣ може да го провѣрите: и въ хората, и въ животнитѣ, и въ дърветата, и въ въздуха, навсѣкѫдѣ.

И тъй обектъ на мѫдростьта е свѣтлината. Слѣдователно, въ нашитѣ умове трѣбва да има свѣтлина. Е какъ ще се разберемъ? Дойде нѣкой и ми казва: „Азъ не споделямъ твоето мнение". Какво можешъ да не споделяшъ въ моето мнение? Ние трѣбва да споделяме мнението на природата. И ти, и азъ еднакво ядемъ. Ще опитаме храната. Една и сѫща храна ще ядемъ, да видимъ какви резултати ще произведе тя въ насъ. Да направимъ опитъ. Да се хранимъ 2 месѣца нарѣдъ съ свинско мѣсо и половинъ кило винце. И тогава, ще туримъ единъ секретаръ, ние ще му плащаме, и той всѣки день ще хроникира нашето повѣдение. Но, богато ядене ще имаме: вечерь, обѣдъ и сутринь, на всѣко ядене ще имаме по половинъ килце вино и хубаво опражени свински пражоли. Очитѣ ни ще изпъкнатъ, лицето ни ще се зачѣрви, и ние малко ще се възбудимъ, ще стане малко промѣна. Слѣдъ това, 2–3 месѣца да ядемъ само раститѣлна храна, само ябълки, круши, орѣхи, лешници, хлѣбецъ, и да пиемъ шесть годишно вино, врѣлата вода тъй я наричамъ, и секретарятъ пакъ ще хроникирва всѣки день нашето повѣдение. И по нашето разположение ще видимъ кой е най-добриятъ начинъ. И ще питаме окръжающитѣ ни, околнитѣ наши приятели, дали тѣ сѫ доволни отъ насъ. Ще кажете: „Азъ се чувствувамъ много добрѣ". Да, но твоитѣ ближни не се чувствуватъ добрѣ. Ти се чувствувашъ много добрѣ, но я питай печената кокошка чувствува ли се добрѣ? Въпросътъ седи въ това, какъ се чувствуватъ другитѣ, които сѫ около тебе. Тѣ ще кажатъ: „Не, не, ние не се усѣщаме толкова добрѣ." Когато оберешъ нѣкоя вдовица, питай я, усѣща ли се добрѣ. Тя не се усѣща добрѣ. Важно е какъ се чувствуватъ окръжающитѣ около насъ.

Азъ сега говоря за онѣзи, които съзнаватъ, защото онзи великиятъ законъ, който работи около насъ, е безпощаденъ. Защото, всѣко нѣщо, което ние вършимъ на другитѣ, то ще се върне и на насъ. Богъ не може да върши нашитѣ дѣла, защото туй, което ние сме създали, то ще дойде при насъ, и ще ни измъчва. Богъ се отказва отъ всичкитѣ наши дѣла. Той не ги приема, Той приема само Неговото, Той признава само Неговото, и като отидемъ при Бога, ние трѣбва да се освободимъ отъ нашитѣ дѣла. Ще отидемъ при мохамеданитѣ, тѣ вѣрватъ въ Бога; ще отидемъ при будиститѣ, тѣ вѣрватъ въ Буда; ще отидемъ при християнитѣ, тѣ вѣрватъ въ Христа. Но туй вѣрване на какво е обусловено? Е, мислите ли сега, че

като кажемъ на Господа, че ние вѣрваме, че Той е въ три лица, и ще го задоволимъ? Ще каже Господь: „Въ три лица ли съмъ азъ“? – Да. Повикайте вашитѣ ближни! „Въ колко лица съмъ азъ?“ – Единъ Богъ знаемъ. „Повикайте вашитѣ приятели, жена си, дѣцата си!“ Тѣ казватъ: „Вѣрваме въ единъ Богъ“. Нали искашъ да покажешъ, че вѣрвашъ въ Бога?

Единство въ свѣта има само въ любовьта. Не тази обикновената любовь, не, но, любовьта, която съдържа въ себе си три основни принципи. И азъ ще дойда до любовьта.

Единъ отъ принципитѣ на любовьта, това е свѣтлината. Когато ти обичашъ нѣкого, трѣбва да внесешъ свѣтлина въ ума му и той, въ твоето присъствие да усеща че му израстватъ криле, и ако е намислилъ да направи нѣкакво прѣстѫпление, да каже: „Азъ се отказвамъ отъ тази си мисъль и давамъ всичко отъ себе си“. Тази любовь е Божествена. И тъй, свѣтлината можемъ да имаме навсѣкѫдѣ, всички можемъ да я носимъ.

Сега, говорятъ, опрѣдѣлятъ влиянието на хората. Да, свѣтлината е, която опрѣдѣля влиянието на хората. Подъ тази свѣтлина всичко отвънъ расте. По сѫщия законъ на аналогията, и свѣтлината отвънъ насъ служи да възраства всички благородни желания и мисли. Ако искате да имате нѣщо благородно въ себе си, трѣбва да имате тази свѣтлина. Направете най-малкия опитъ, да видите, имате ли свѣтлина. Направете опита вечерно врѣме, за да видите, имате ли свѣтлина. Изгасете електричеството, и вижте, имате ли въ мозъка си свѣтлина. Излезте вечерно врѣме, прѣзъ нѣкоя тъмна, мрачна нощь, когато има гръмотевица, и вижте, излиза ли отъ мозъка ви тази свѣтлина, прави ли тя прѣдъ васъ пѫтьтъ ви малко свѣтълъ. Да, свѣтлина ще имате прѣдъ себе си, прѣдъ краката си. Туй е подразбиралъ Христосъ въ свѣтлината.

Сега, обектъ на любовьта какво е? Обектъ на любовьта е чистотата. Мѫдростьта се изразява въ човѣшкия умъ, въ човѣшкия мозъкъ, а любовьта – въ човѣшкото сърдце. Любовьта е пъкъ нѣщо съвсемъ духовно, не е нѣщо, което можемъ да го пипнемъ, тя е нѣщо, което отдалечъ само можемъ да почувстваме, тя не е нѣкакво малко разположение, но любовьта, при сегашното си състояние, като дойде, тя е толкова силна енергия, тя е нѣщо толкова голѣмо, че съвсемъ може да разтопи нашата нервна система. Казватъ, че любовьта изгаря. Азъ вѣрвамъ, че тамъ, дѣто има съпротивление, става изгаряне. Обектъ на любовьта е чистотата. Тамъ, дѣто има любовь, непрѣменно ще има чистота. Нѣма ли чистотата, нѣма и любовь. Вижте онази младата мома какъ постѫпва. Азъ взимамъ това

сравнение въ много хубавъ смисълъ. Онази младата мома, като дѣте е ходила съ кални крака, съ нечисти ржце, но слѣ, като залюби, като заговори любовьта въ нея, нѣма вече кални крака, измива си всѣки день краката; по нѣколко пжти на день си мие ржцѣтѣ; чисти се, дрехитѣ ѝ винаги спрѣтнати. Защо? – Любовьта е дошла, заговорила е вжтрѣ въ сърдцето ѝ. Нѣкой казва, че има любовь къмъ Бога. Е, хубаво, дѣ е твоята чистота? Ако ти въ твоитѣ мисли, желания и дѣйствия нѣмашъ чистота, не си чистъ, дѣ е твоята любовь? И физическа, и духовна, Божествена чистота трѣбва да имаме, и въ насъ трѣбва сжщеврѣменно да стане едно вжтрѣшно прѣраждане.

Вие сте вжтрѣ въ мене, и може да ме обидите, защото всѣко едно лошо чувство, това е нечистота, която може да хвърли петно. Ако ви кажа една горчива дума, азъ внасямъ едно петно въ съзнанието ви. Вие имате прѣкрасно настроение, но ако азъ внеса една обида въ васъ, това е едно петно. Единъ човѣкъ съ хубаво настроение, азъ считамъ, че е една прѣкрасна градина, и ако влѣза въ вашата градина съ една горчива дума, то значи да опетна тази градина. Не, азъ трѣбва да се радвамъ на неговитѣ цвѣтенца, и да бжда внимателенъ, да не внеса нито едно петно. Тъй разбирамъ азъ любовьта. Всички трѣбва да бждемъ внимателни. Ние съврѣменнитѣ хора ни най-малко не тачиме чувствата на другите хора. И като се уединимъ трѣбва да разглѣдаме погрѣшкитѣ си, а не да се извиняваме отвънка. Азъ никога не се извинявамъ отвънка. Кога се извинявамъ, кога поправямъ погрѣшкитѣ си? Ще стана рано сутринь, ще отида на мѣстото, дѣто съмъ направилъ погрѣшката, и като се върна, азъ съмъ доволенъ. Въ моята душа азъ искамъ тази свобода, тази чистота, тази свѣтлина, която имамъ, да я придобиятъ всички хора.

И Христосъ отвори устата си, та ги поучаваше. Това е училъ Христосъ. Сега, питамъ: Гдѣ е този Христосъ? Христосъ сега живѣе въ сърдцата на хората. А какво учатъ сега църквитѣ. Всички църкви учатъ, че Христосъ е горѣ на небето. Дѣ е небето? – Небето е горѣ въ главата, защото небето е символъ на единъ разуменъ животъ, дѣто всички нѣща, както въ музиката, сж строго математически опрѣдѣлени, и ние съврѣменнитѣ хора, за да разберемъ отношенията на Божествения свѣтъ, трѣбва да разбираме математиката и музиката съ обясненията имъ, защо ставатъ тия нѣща така. Сега, често съврѣменнитѣ хора запитватъ: Защо единъ човѣкъ е ученъ, а другъ – простъ; защо единъ е богатъ, а другъ – сиромахъ? Като че ли Господь е наредилъ богати и сиромаси хора! Това сж отношения, споредъ

степеньта на тѣхното развитие. Едни сѫ станали учени, други – прости, едни – богати, други – сиромаси; но споредъ Божествения законъ трѣбва да имаме правилни разбирания, както постѫпва Божествения Духъ вѫтрѣ у насъ. Е, прѣдставете си сега, азъ ви прѣдставямъ единъ органъ на бѫдещата култура, който има 35,000 клавиши. Прѣдставете си, че тия клавиши сѫ живи, иматъ съзнание, могатъ да мислятъ. Въ математиката, много пѫти, много нѣща се допущатъ, за да могатъ да се обяснятъ. Е, допуснете сега, че всѣки единъ клавишъ си има извѣстенъ стремежъ; той си има опрѣдѣленъ тонъ, и съзнава, че трѣбва да се прояви. И проявлението на всѣка една душа е на мѣстото си. Азъ нѣмамъ нищо противъ онзи Божественъ стремежъ, и всѣка една душа искамъ да се прояви, т.е. всички онѣзи заложени въ нея способности, сили, дарби да се проявятъ въ своята пълнота, да бѫдемъ доволни отъ нашия животъ. Дойде сега онзи великиятъ артистъ, туй разумното въ свѣта, и веднага сложи рѫцѣтѣ си върху този органъ. Да кажемъ, че големиятъ му палецъ стѫпи на „до“. Слѣдующиятъ до него, на „ре“, казва: „Непременно сега ще стѫпи на мене“. Обаче, този артистъ, като стѫпи на „до“, прѣскача „ре“. „Какъ тъй, защо мене да ме прѣскочи“? Този великиятъ артистъ си кара рѫцѣтѣ нагорѣ по тия 35,000 клавиши, свири си. До тонътъ „ре“, стои „ми“, прѣскача го. „Не зная“, казва „ми“, „трѣбва да има нѣкаква несправѣдливостъ, защо мене да прѣскача“? Дойде този артистъ пакъ къмъ тия ноти съ рѫцѣтѣ си: Трала-ла, дойде до „ми“, казва: На „ми“ е врѣмето сега. А пъкъ „до“ седи, казва си: Понеже на „ми“ стѫпи, близо е до мене, на мене ще стѫпи. Но, прѣскача го. Наскърби се „до“, наскърби се и „ре“, което сѫщо прѣскача. А той прѣскача и „до“ и „ре“, и „ми“. Сега „ре“ казва: Втори пѫть ме прѣнебрегнаха. И „ми“ казва сѫщото. А „до“ казва: Трѣбва да му е говорено нѣщо за моето поведение. Това не е разбиране. Азъ казвамъ: Онзи, който е направилъ тази музика, той е турилъ всичкитѣ тия ноти, той е прѣдвидилъ, всѣки трѣбва да чака врѣмето си, да стѫпне тази рѫка върху него. Щомъ си въ органа, този великиятъ артистъ нѣма да те забрави. Щомъ дойде врѣмето ти, той ще стѫпи върху тебе. Тогава какво трѣбва да мислятъ тия клавиши! Тѣ трѣбва да глѣдатъ рѫцѣтѣ на този великъ артистъ на кѫдѣ по пианото отиватъ, и да слушатъ ехото на всички клавиши, които свирятъ на тази велика пиеса. Животътъ е една такава пиеса. Тъй както сега сме наредени, всѣки единъ човѣкъ е единъ клавишъ, всѣка една душа си има особенъ тон, и когато Божественото дойде у васъ, ако вие сте вѣрно нагласени, а вѣрно трѣбва да бѫдете нагласени, и като стѫпи на васъ,

трѣбва да има единъ отгласъ. Какъвъ трѣбва да бѫде този отгласъ? Въ душата ви трѣбва да има три неумолими качества, за които да копнѣетѣ. Вие трѣбва да копнѣетѣ за свободата, която подразбира абсолютната Истина, за свѣтлината, която подразбира мѫдростьта и за чистотата, която подразбира любовьта.

Слѣдователно, ако вие искате да познавате дали любовьта дѣйствува въ васъ, трѣбва да видите, имате ли чистота, не само физическа, но и духовна и Божествена. Трѣбва да имате чистота! Въ вашата душа не трѣбва да има абсолютно никаква користолюбива мисъль, да обидите нѣкого. Съ други думи казано, въ вашата душа трѣбва да има най-голѣмото пожелание – да поправитѣ живота си, да изгладите петната, които сте направили отъ вѣкове по отношение къмъ всички ваши братя, сестри, приятели. Трѣбва да се роди една свѣтлина въ всички, да поправимъ живота си, а не само да се молимъ. Ние съврѣменнитѣ хора мязаме като онѣзи 12 души евангелисти, които се събрали въ една евангелска църква да се молятъ. Всички дигатъ рѫцѣтѣ си нагорѣ, защото тъй обичатъ да се молятъ, гласно да произнасятъ молитвата си. Молятъ се: Ти, Господи, да слѣзешъ, това да направишъ, онова да направишъ, да ни освободишъ, да просвѣтишъ нашитѣ братя, това да стане, онова да стане. Единъ часъ се молятъ. Идва единъ човѣкъ отвънка, и имъ казва: „Една вдовица съ едно дѣтенце е паднала на улицата, иска помощь“. Не ни безпокой, ние не сме свършили още нашата молитва. Господь казва: „Оставете тази молитва, идете да помогнете на тази бѣдна вдовица“. Не, молитвата не сме свършили. Извънъ църквитѣ трѣбва да сме, азъ съмъ противъ църквитѣ. На стъгдите трѣбва да бѫдемъ, тамъ, при онѣзи вдовици, които страдатъ, при онѣзи бѣдни хора, при всички сираци. При тѣхъ трѣбва да бѫдемъ, при тѣхъ трѣбва да бѫде и свещеника съ епатрахила. Туй иска Христосъ отъ насъ. Туй е новото учение. Тия църкви като се изпразнятъ, ще трѣбва да се напълнятъ отъ друго мѣсто. Боятъ се: Ами ако се изпразнятъ църквитѣ! Нѣма да се изпразнятъ църквитѣ, туй трѣбва да го знаятъ свещеницитѣ! Като дойде Христосъ, пакъ ще напълнимъ църквитѣ. Туй трѣбва да знаятъ съврѣменнитѣ свещеници въ България, туй трѣбва да го научатъ; а сега въ България учатъ друго учение. Едно врѣме гръцките владици се събраха, и съ единъ замахъ направиха българите схизматици, съ единъ замахъ ги изключиха отъ църквата.

И сега нашитѣ братя, 16 благовидни старци се събраха да ме изключатъ отъ църквата. Опастностьта е тамъ, че никой не може да ме изключи. Този, Който ми е далъ животъ, Той ме е пратилъ въ свѣта. Азъ

съмъ казвалъ: „Единствениятъ човѣкъ, който може да ме изключи, това съмъ азъ самиятъ“. Ако не живѣя единъ порядъченъ животъ, ако не живѣя единъ животъ съгласенъ съ Божиитѣ закони, азъ ще бѫда изключенъ. Но щомъ живѣя единъ животъ съобразно съ Божиитѣ закони, единъ чистъ животъ, кой ще ме изключи? А сега, тѣ себе си изключватъ отъ църквата. Всѣки, който живѣе въ неправда, той себе си изключва. Ние трѣбва да обичаме свободата, трѣбва да обичаме свѣтлината, трѣбва да обичаме чистотата. И всичко туй не е по заповѣдь. Азъ не искамъ да имъ наложа туй. Не, туй учение, което проповѣдваме ние, то е учение да вършимъ всичко по любовь. Казвамъ: „Ако вие дѣйствително обичате вашия Учитель, ако вие обичате този синъ Божий, ще ме любите казва Христосъ, и ще упазите Словото Божие“. Нали казвате, че Христосъ е основа на вашата църква? Той казва: „Ако ме любите, ще упазите моето слово“. И Той е казалъ тъй: „Идва врѣме и сега е, Той е говорилъ това прѣди 2,000 години, когато истинскитѣ поклонници ще се покланятъ на Бога въ Духъ и Истина, нито въ Ерусалимъ, нито въ тази гора“. Туй сѫ неговитѣ думи. Значи, ще се покланятъ кѫдѣ? – При онѣзи страждущи. Свѣтътъ е пъленъ сега само съ страждущи хора.

Сега, не казвамъ, че всичко това трѣбва да го вземе само единъ свещеникъ върху себе си. Не, ако всѣки свещеникъ би извършилъ една стотна отъ своитѣ задължения, свѣтътъ би се поправилъ. Ако всѣки вѣрующъ би извършилъ само една стотна отъ своитѣ задължения, какво нѣщо би било! И тъй Христосъ отвори устата си, та ги поучаваше. Сега, не е въпросътъ за осѫждане. Ако е за осѫждане, това е най-лесната работа. Да се осѫждатъ хората! Но, любовьта Божия изисква, по този законъ да извършваме волята Божия само по Любовь. Ако ние така я извършваме, ще бѫдемъ чисти, свѣтли; и домътъ ви ще бѫде благословенъ, и дѣцата ви, и приятѣлитѣ ви и цѣлиятъ народъ ще бѫде благословенъ. Плодородие и изобилие навсѣкѫдѣ ще има. Списателитѣ ще пишатъ по-хубаво, по-добри поети ще имаме. Ако въ душата на единъ поетъ е проникнала свободата, ако въ ума му е проникнала свѣтлината, и ако въ сърдцето му е проникнала чистотата, той ще създаде нѣщо изящно. Ако и да е материалистъ даже нѣкой поетъ, щомъ въ душата му проникне свободата, въ ума – свѣтлината, а въ сърдцето – чистотата, той ще напише нѣщо свѣтло. Ако нѣкой сѫдия, или свещеникъ, проповѣдникъ, законникъ или какъвто и да е, щомъ въ душата му е проникнала свободата, въ ума – свѣтлината, а въ сърдцето – чистотата, той ще прѣдаде на свѣта най-хубавото.

„Христосъ отвори устата си“. Тия уста сѫ Божествени, и тѣ всѣкога говорятъ у насъ. Не сте ли слушали много пѫти, какъ Господь говори у васъ? Нѣкой пѫтъ ти казва: „Стани, помогни на този“. Ти казвашъ: „Не, сега нѣмамъ врѣме, нѣмамъ разположение“. Втори пѫть, трѣти пѫть, четвърти, пети пѫть ти казва Господь, докато най-послѣ кажешъ: „Този е великиятъ законъ въ свѣта, тъй трѣбва да живѣемъ“. На всѣки единъ човѣкъ, който не служи на Божествения животъ, нѣщата му се въздаватъ. И вие ще дойдете въ положението на онзи български касапинъ – примѣръ, който съмъ привеждалъ и другъ пѫтъ. Бащата билъ касапинъ, и синътъ става касапинъ. Оженва се, раждатъ му се три дѣца. Агънца, волове, всичко си има той, но казва: „Трѣбва да зобогатея“. И забогатява. Но какво се случва единъ день? По-голѣмото братче казва на по-малкото: „Ела да ти покажа, какъ тати коли агнето“. Взима ножъ, тегли го на врата му, и го заколва. Майката, тъкмо къпи най-малкото си шесть месѣчно дѣтенце въ коритото, и като чува плача вънъ, оставя дѣтето въ коритото, и отива да види какво е станало. По-голѣмото дѣте, като я вижда, оплашва се, пада, натъква се на ножа, и умира. Връща се майката въ кѫщи, и какво да види! Дѣтенцето въ коритото се удавило. Ужасна сѫдба! Туй наместо агънцата. И казватъ послѣ, че било опрѣдѣлено да ги колимъ. Не, тази сѫдба показва, че отъ това, такива ще бѫдатъ резултатитѣ. Туй показва провидѣнието. Така ще бѫде и съ нашитѣ лъжливи учения, съ нашитѣ криви убеждения. Въ края на краищата, всичко, което сме съградили, всичко ще бѫде помѣтено, и ние ще останемъ като една суха пръчка. Питамъ: Нашиятъ животъ безъ любовь какво струва? Нашиятъ животъ безъ мѫдрость какво струва? Ако твоитѣ пръсти, крака, рѫцѣ, езикъ, всичко туй е парализирано, питамъ: Защо ти сѫ краката, рѫцѣтѣ, езика? Ами ако твоятъ умъ нѣма абсолютно никаква свѣтлина, защо ти е той? Ако твоето сърдце нѣма абсолютно никаква чистота, защо ти е то? И слѣдователно, душата ни е душа, опрѣдѣлена за свобода. Значи Богъ създаде нашата душа за свободата, за да може онази велика истина, въ която Богъ живѣе, да живѣе въ душата ни. Богъ създаде онзи умъ, за да може тази мѫдрость да прѣбѫдва въ насъ. Богъ живѣе въ любовьта, изяви се въ любовьта, и създаде сърдцето ни, за да може тази любовь да живѣе тамъ, и чистотата да се изразява като единъ резултатъ на любовьта. И тъй, всѣки единъ може да бѫде свободенъ, може да има знания и чистота. Нѣкои казватъ, че насъ знания не ни трѣбватъ, защото учението, знанието разваляло мозъците. Не, знания трѣбватъ на свѣта, знания! Туй, което сега имаме, то още не е

знания. Трѣбватъ ни знания върху онѣзи велики закони, какъ трѣбва да се работи. За всѣко нѣщо трѣбватъ знания. Запримѣръ, лѣкувашъ нѣкого. Има диагноза по новата окултна медицина. Единъ съврѣмененъ лѣкарь ще дойде първо да опита пулса ви колко бие въ минута. Ако бие 72 пѫти, значи нормаленъ е. Ще бутне езика, ще го види побелѣлъ ли е, ще прѣгледа окото бѣло ли е или жълто отвѫтрѣ на клепача, и отъ това лѣкарьтъ ще създаде една диагноза. Обаче, има други съврѣменни лѣкари, които не глѣдатъ пулса на сърдцето, а съ лупа ще видятъ по ноктитѣ, дали дробоветѣ функциониратъ правилно, дали мозъкътъ функционира правилно или не. Сега по ноктитѣ ти ще кажатъ, че ти, запримѣръ, прѣди 6 месѣца си болѣдувалъ. Нѣкой пѫть ще ти вЗематъ рѫката, и по нея, ще глѣдатъ. Когато ще се явятъ извѣстни болѣсти, въ нѣкои области на рѫката се явяватъ нѣкои петна. По рѫката се познава какво има да ти стане. Нѣкой казва: „Ама какво може да ти стане?“ Ставатъ много работи. Ученитѣ хора сега изслѣдватъ по ноктитѣ, по рѫцѣтѣ, какви болѣсти ще дойдатъ, и какви лѣкарства ще трѣбватъ. Идва свѣтлина въ свѣта! Нѣма нищо скрито-покрито. И за въ бѫдеще по-голѣма свѣтлина ще дойде.

И сега, Този Христосъ, който е отворилъ устата си, Той е заговорилъ вече въ хората. Всички съврѣменни хора, и най-бѣднитѣ говорятъ разумно. Знаете ли за въ бѫдеще какво ще стане? Овцитѣ ще оправятъ своитѣ пастири, слугитѣ – своитѣ господари, ученицитѣ – своитѣ учители, дѣцата майкитѣ и бащитѣ си. Обратно ще стане въ свѣта. Защо? Знаете ли защо? – Защото тия младитѣ ще има какво да дадатъ, а тия старитѣ – нищо. Старитѣ ще дойдатъ, ще кажатъ: „Елате сега да живѣемъ въ братство и равенство“. Защо искатъ сега да живѣятъ въ братство и равенство? Като изпояли всичко, ще живѣятъ въ братство и равенство. Краката му не държатъ, рѫцѣтѣ – сѫщо, не могатъ да доживѣятъ, казватъ: „Елате, има Господь“, но ако твоитѣ рѫцѣ и крака сѫ здрави, ще кажешъ, че нѣма Господь. А младиятъ, който има здрави рѫцѣ и крака, и каже, че има Господь, това показва, че въ него има убѣждения. Той своятъ умъ, своитѣ рѫцѣ и крака ще употрѣби за Бога. Въ туй отношение азъ взимамъ младитѣ на лице. Такъвъ единъ младъ, въ моитѣ очи, азъ го държа високо. И азъ говоря на младитѣ, за старитѣ не говоря, защото на старитѣ азъ съмъ турилъ кръстъ. Ще кажете: „Ами на старитѣ?“ Васъ старитѣ, Господь да ви прости. Ще съблечете тия старитѣ дрехи, ще облѣчетѣ дрехитѣ на младитѣ. Това лесно става. На младиятъ човѣкъ казвамъ: „Ще турите всички тия велики добродѣтели, и нѣма да се срамувате отъ добродѣтелите!“ И тогава,

всѣки единъ отъ васъ ще ходи въ свободата, въ свѣтлината и въ чистотата.

Сега ще кажете: „Туй нѣщо не може да се приложи, туй става съ вѣкове“. Който разбира, бързо става, който не разбира, за него съ вѣкове. Ако се движи съ бързината на слънцето, всичко става и въ минути, ако се движи съ бързината на най-бавниятъ тренъ, това може да стане за 250 години, може да стане и съ хиляди години. Ако ти изведнъжъ можешъ да вложишъ свободата, свѣтлината и чистотата, и да служишъ на Бога въ Истина, въ Мѫдрость и въ Любовь, ти въ 8 минути ще можешъ да бѫдешъ на слънцето, при Бога, твоятъ характеръ ще се поляризира, и умътъ ти и всичко. Направете единъ опитъ, и всички работи ще се подобрятъ. Нѣкои казватъ: „Много нещастия има въ живота“. Азъ съмъ давалъ туй правило, казвамъ на мнозина: „Азъ имамъ единъ пенкелеръ, отъ който въ 8 минути отгорѣ твоитѣ работи ще се оправятъ“. Казватъ: „Какъ, остави това, нека въ 5 ч. да се оправятъ“. Не, не, въ 8 минути. Истината ще вложишъ въ своята душа, ще бѫдешъ свободенъ човѣкъ, нѣма да продавашъ своята свобода. Ще вложишъ мѫдростьта въ своя умъ, ще обикнешъ свѣтлината, и тя е носителка на онова Божествено знание. Ще възприемешъ любовьта въ сърдцето си, и чистотата, която изтича отъ тази любовь, ще остави Богъ въ тебе да довърши работата ти, и каквото ти каже, ще Го слушашъ, и въ 8 минути ще ти се издължа. Азъ съмъ готовъ да си изплатя всичкитѣ дългове. И ако имашъ да взимашъ отъ нѣкого, по сѫщия начинъ ще постѫпишъ. Единъ български полковникъ ми разправяше единъ истински случай, станалъ съ него. Осѫдиха ме единъ день за фалшификации, като ме лишиха отъ граждански права и ме поставиха въ затворъ за 3 години. Тамъ, въ затвора четохъ Евангелието, и дойдохъ до заключението, че азъ трѣбва да живѣя въ името на Бога, както Христосъ иска. Въ миналото какъ беше, не зная, но сега, като излѣза, ще уредя всичкитѣ си смѣтки. Питамъ те сега: Ти, онзи лихваръ, който имашъ да ми давашъ, можешъ ли да ми дадешъ безъ лихва? Много искашъ. Е, много искашъ. Добрѣ, три четвърти давашъ ли? – Давамъ. Почва той: съ едного половината ликвидира, съ другиго – една трета, ликвидира съ всички длъжници. И дѣйствително, като дѣйствувахъ споредъ Христовия законъ, всичкитѣ работи ми тръгнаха на добрѣ. Имахъ едно мѣсто, подигна му се цената, и ме благослови Господь. Трѣбва да приложимъ този законъ въ себе си. И не трѣбва да чакаме отвънка стражари да дойдатъ. Ние всинца сме твърде благочестиви хора, умно живѣемъ, културни хора сме, но като влѣзе нѣкой, и байонети има, и револвери. Казвамъ: „Културни хора сме“. Да, но иди въ Америка,

културни хора сме тамъ, обаче стражари стоятъ, и то не като нашите стражари, а по шесть крачки високи и съ такива особени шапки, стърчатъ надъ всички други хора. Те нѣматъ револвери, но държатъ една тояжка въ ржката си, и ако не изпълнишъ закона, право въ носа те набиватъ и не можешъ да се оплаквашъ никому. Иди въ Франция, въ Германия – сжщото. Всички сж културни, но стражари иматъ. Културни сж, но съ каква сила държатъ тази култура! Нѣма въ насъ тази култура. Туй е хубаво. Иначе анархия ще бжде. У насъ нѣма туй съзнание, че всѣки да зачита законитѣ, и така ще улеснимъ положението на стражарите. Не външни стражари, но всѣки трѣбва да бжде стражаръ на себе си, защото всѣки единъ стражаръ може да получи единъ куршумъ.

И Христосъ ни учи, че има единъ по-добъръ начинъ за живѣене, отколкото ние схващаме. Туй Христово учение не е само за едного, всички трѣбва да го приложимъ. Ако то е Божествено, то е приложимо за всинца ни. Всинца трѣбва да бждемъ герои. Сега, ние се делимъ на евангелисти, други на католици, но всички трѣбва да бждемъ свободни, всички трѣбва да бждемъ въ свѣтлина, да живѣемъ въ чистота. Азъ съмъ готовъ тогава да отида въ всѣка църква: и въ православна, и въ протестантска, и въ католическа и въ мохамеданска, стига тази любовь да царува, поне външно. Мене ни най-малко не ме спира формата.

И сега, Този Христосъ иде въ свѣта, въ свѣта е. Питамъ: Ако днесъ дойдеше Христосъ, какъ щяха да го приематъ? Ако идеше въ светия синодъ и кажеше: азъ съмъ Христосъ, какъ щяха да Го приематъ? За Христа иматъ двѣ понятия. Българскиятъ народъ Го вижда въ бѣла аба, съ бѣлъ калпакъ, съ потури, младъ, на около 30 години. Тъй си Го прѣдставя народа. Въ църквата Го прѣдставятъ съ корона на глава, както Го рисуватъ гръцкитѣ художници. Питамъ: Ако Христосъ дойде облеченъ въ шопска носия, влезе въ свѣтия синодъ, и каже на светитѣ старци: азъ съмъ Христосъ, какъ ще Го приематъ? Ще кажатъ: „Я го изхвърлете този навънка!“ Но ако Христосъ дойде като единъ царь и прати единъ полкъ войници да заобиколятъ светия синодъ и каже: „Всички старци навънъ, да дойдатъ да ми се поклонятъ!“ Ще се поклонятъ, и оттамъ ще идатъ. Но туй вече не е едно покланяне отъ убѣждения, а поклонение съ насилие. Христосъ тъй нѣма да дойде. Казватъ: „Христосъ като дойде, ще дойде съ свѣткавица, значи ще дойде въ свѣтлина и чистота.“ Значи, Той ще внесе въ хората свѣтлина въ умовете и чистота въ сърдцата, та като се зародятъ у хората всички тия качества, тогава ще се яви у тѣхъ силно желание да Го познаятъ

вѫтрѣшно, и Той ще ги обикне, и тѣ ще Го обикнатъ, като единъ по-старъ тѣхенъ братъ. Като отидешъ въ Евангелската църква ще ти кажатъ: „Дай си прѣпорѫчитѣлното писмо!“ Ако отидешъ въ православната църква, ще ти кажатъ: „Я си кажи веруюто! Защо не се кръстишъ?“ Не, свобода на душитѣ, свѣтлина въ умоветѣ, чистота въ сърдцата – тѣ съ необходимите нѣща.

„И отвори устата си, та ги поучаваше“.

И като четете Евангелието, какво казватъ 9-тѣ блаженства? И тъй, онзи, у когото е пробудено Божественото съзнание, той трѣбва да работи. Туй съзнание е пробудено въ всички посоки. То е пробудено и въ вегетарианцитѣ, то е пробудено и въ анархиститѣ, то е пробудено и въ комунистиѣ. Въ тия крайните елементи то е пробудено. Азъ срѣщамъ между анархиститѣ хора съ хубави, отлични идеи. На тѣхъ името имъ е лошо. Анархистъ е той, но въ душата си не е анархистъ. Казвамъ: „Анархисти противъ злото, свобода искатъ тѣ!“ И всички тия най-красивитѣ елементи, хората на крайнитѣ идеи, Христосъ ги събира и казва: „Елате вие, чрѣзъ васъ ще дойде Царството Божие“. И чудни сѫ тия хора сега! Онѣзи, които отъ хиляди години сѫ рѫкоположени, тѣ ставатъ безвѣрници, тѣ ставатъ жестоки. Тъй седи въпроса. И съ туй се изпълнява притчата на Христа. Онѣзи, които били звани на трапезата, всички се отказали, и тогава Христосъ казва: „Викайте отъ улицата всички онѣзи хроми, клосни, сакати, съ тѣхъ да се изпълни трапезата ми, да ядатъ и пиятъ на общо основание“. Тогава трапезата Христова се изпълнила съ тия хроми и клосни. Нѣкои ще кажатъ, че хулимъ църквата. Туй ни най-малко е охулване на църквата. Ние противъ църквата нѣмаме нищо. Църквата тукъ на земята я нѣма. Когато хората ни говорятъ за църквата, казвамъ: „Една църква има въ свѣта, една църква на земята има“. Тази църква, която е на земята, Евангелието я нарича блудница. Мога да ви докажа това. Свещеницитѣ искатъ да кажатъ, че тази църква е свята. Азъ мога да имъ докажа, защо тази църква я наричатъ блудница. Тази църква въ България има много мѫже. Църквата има само единъ мѫжъ. Въ Англия, Франция, навсѣкѫдѣ църквата има много мѫже. Тя не е онази дѣвствена църква. Тукъ подъ „църква“ се разбира онази свещена Ева. И казва се: Не изпълни този законъ. Туй не е единъ упрѣкъ отъ моя страна. Чиста трѣбва да бѫде тази църква! Какви трѣбва да бѫдатъ дѣцата ѝ! Добри дѣца. Питамъ: Възможно ли е, една възвишена майка, единъ възвишенъ баща, да роди единъ прѣстѫпникъ! Немислимо е това въ законитѣ. Възможно ли е една овца да

роди единъ вълкъ? Не, по никой начинъ! И слѣдователно, когато въ насъ по нѣкой пѫть се раждатъ нѣкои лоши мисли, ние трѣбва да ги обяснимъ правилно. Тази църква е една, тя е вѣрующа църква, тя е горѣ. Една е тази църква за всички народи. Тя е вѫтрѣшна, духовна. Идеалъ е за хората тя! Божествена църква е тя, и трѣбва да донесе редъ и порядъкъ за всички хора; да носи и за най-богатитѣ и за най-бѣднитѣ, и за най-силнитѣ и за най-слабитѣ равенство. Еднакви сѫ всички прѣдъ този божественъ законъ. И тогава силниятъ, умниятъ, чистиятъ, святиятъ човѣкъ трѣбва да посвѣти живота си за своитѣ по-слаби братя. Само по този начинъ съврѣменното общество може да се подигне. Това е, което Христосъ донесе. А тъй както съврѣменното общество отива, отива къмъ разлагане. Ако жената гледа да използува мѫжа си, ако мѫжътъ иска да използува жена си, ако синътъ иска да използува баща си, ако дъщерята иска да използува майка си, приятеля – приятеля си, братъ – брата си, ако всинца искаме да използуваме, какъ може да се живѣе? Така не може да се живѣе. Оставатъ 3 нѣща, които могатъ да спасятъ свѣта. Тѣ сѫ: истината въ нашата душа, да донесе свобода, която да ни освободи отъ нашитѣ пороци; мѫдростьта въ нашитѣ умове, да ни донесе свѣтлина, да живѣемъ съобразно законитѣ на природата; любовьта, която иде, да ни даде тази чистота, понеже тя е носителка на всички онѣзи сили, при които нашитѣ желания могатъ да се разбиватъ, и да се освободимъ отъ тия наши страдания. Може да се освободимъ всички! Сега, като се обрѫщамъ къмъ васъ, азъ вѣрвамъ, че туй е проникнало въ вашитѣ души. Бѫдете смели и не се колебайте за истината! Не само да говоримъ, но ние трѣбва да бѫдемъ като едно динамо, да изпращаме въ мълчание своята енергия. Да сме като слънцето. Туй слънце мълчи и въ мълчание изпраща своята енергия. Тази енергия иде на земята и твори. Само нашитѣ мълчаливи мисли, идеи, желания, дѣйствия сѫ дълбоки. Само въ мълчание тѣ сѫ Божествени. Тѣ сѫ, които могатъ да подобрятъ, да прѣобразуватъ свѣта. Не мислете, че туй, което ви говоря, то е истината. Азъ вѣрвамъ въ една мълчалива истина, която дѣйствува и работи 6ъ свѣта. Има нѣщо чудно и страшно въ свѣта. Казвамъ: Въ свѣта иде една велика вълна, разумна вълна, тя наближава! И като дойде, всички тия ледове, всички тия снѣгове, този егоизъмъ, всичко туй ще се схуми, ще се скапе, ще падне. И всички хора, цѣлото човѣчество, всички ще се освободятъ отъ този егоизъмъ. Нѣма да се мине много врѣме, нѣма да се минатъ още 20–25–30 години, и всичко туй ще стане. Ще излѣзатъ хората отъ сегашното си положение. Дошло е врѣме вече! Нашето съзнание се е пробудило, и ние

ще влѣземъ да живѣемъ въ подсъзнанието и свръхсъзнанието. Ще живѣемъ единъ разуменъ животъ и нѣма да мислимъ какво има въ онзи свѣтъ, понеже едноврѣменно ще живѣемъ и въ този и въ онзи свѣтъ. Ще живѣемъ като растенията: коренитѣ ще бѫдатъ въ този свѣтъ, а клонищата въ онзи свѣтъ. И тогава и съ хората ще говоримъ, и съ Бога ще говоримъ, и съ ангелитѣ ще говоримъ. Съ Бога! А, много е това. Ами, че съ Бога, разбира се. Богъ е Любовь. Нали е хубаво да говоришъ съ Господа въ мълчание? Въ мълчание да глѣдашъ звездитѣ, месѣчината, слънцето, да имъ се радвашъ. Всичко туй да те радва, това е Богъ! На всѣко животно, на всѣко растение да се радвашъ. Това е Богъ! Навсѣкѫдѣ да се радвашъ. Да се радвашъ на онзи тихия, който полъхва, прониква всичко.

„И отвори устата си, та ги поучаваше“.

И тогава съврѣменнитѣ учени хора ще отстѫпятъ. Науката ще придобие другъ смисълъ. Нашитѣ университети ще зематъ другъ видъ. Геометрията, алгебрата, географията, естественитѣ науки, всичко туй ще оживѣе. Ще имаме една отлична система на знанията ни. Тогава и дѣцата ни какви ще бѫдатъ? Други типове ще бѫдатъ. И като дойде дъщерята, ще целуне майката, и тя ще бѫде радостна и доволна. Целували ли сте единъ чуждъ човѣкъ, да видите какво нѣщо лъха отъ него? Целували ли сте единъ светия, да видите каква чистота, каква святостъ идва отъ него? И тогава дѣтето ти, приятельтъ ти като те целуне, ще усетишъ, че въ туй целуване има нѣщо Божествено. А сега, като се целувате, какво усещате? Отвращение. Мѫжътъ целуне жена си, тя казва: „Студени му сѫ устата“. Нѣщо липсва. Грубъ ли е той? Не грубостьта. Липсва нѣщо сѫществено. Какво липсва? Липсва истината. Че азъ като ти говоря, не съмъ свободенъ. Като ти говоря за свѣтлина, въ мене тъмнина има. Като ти говоря за чистота, въ мене нечистота има. Гледамъ те, ти ме питашъ: Ами защо ме гледашъ? – Защото те обичамъ. Азъ прѣзъ тебе гледамъ свѣта, искамъ да вида хубавото въ свѣта, че прѣзъ тебе гледамъ като прѣзъ единъ прозорецъ. Азъ виждамъ твоята душа, тя е грамадна, една велика държава е тя. Ти не я познавашъ. Азъ я гледамъ, тя се разпростира чакъ до слънцето. Седя, и гледамъ. Какво ме гледашъ? – Чудя се на твоя умъ. Ти, толкова богатъ, съ такава велика и благородна душа, седишъ като прасе въ кочината още. Казвамъ: „Братко, я напусни тази кочина!“ Че коя е тя? Кочина ами! Ами този тевтеръ какво е? Ами съ този тевтеръ – 10–20 бѣдни вдовици измъчвашъ. Затвори тевтеритѣ и кажи: „Хайде сега споредъ новото учение, Господь да ме благослови, никой нищо не ми дължи. Тъй ще започнемъ

новата култура.“

Сега, като се върнете дома си, затворете вашата книга, и кажете: „Азъ сега зачерквамъ всички погрѣшки на хората, искамъ да живѣя по Бога“. Ами ще кажешъ: „Може ли да бѫде така?“ – Може. Говоря нѣкой пѫть за диамантена воля. Трѣбва да имаме диамантена воля противъ грѣха, а като идемъ при Бога, никаква воля не ни трѣбва. Нѣма какво да го изнудваме. Той е толкова великъ! Ще му кажемъ истината чисто и просто, и Той ще бѫде всѣкога на наша страна. Колкото по-просто Му говоримъ, толкова по-добрѣ. Нѣма защо да плачемъ. Нѣма какво да разправяме, че имаме дѣца. Не, не, ще му кажа: „Братко, имамъ нужда“. Нѣма защо да седна да му разправямъ, че дѣца имамъ, че жена имамъ, а ще кажа: „Нужда имамъ, можешъ ли да ми помогнешъ?“ Азъ разбирамъ отъ какво зло да го избавя.

И тъй, това е учението, което всички трѣбва да носите, положително учение, учение на свобода, учение на свѣтлина, учение на чистота.

Затова днесъ се ражда Христосъ. Новиятъ Христосъ, Който се е родилъ въ сърдцата и умоветѣ на хората, днесъ се ражда. Днесъ се ражда този Христосъ и ангелитѣ пѣятъ благословение. И онзи, Който се е родилъ, Той носи на хората свобода, носи свѣтлина, носи чистотата, пълна и беззавѣтна. Отъ сега нататъкъ хората ще живѣятъ въ любовь, ще живѣятъ въ мѫдрость и ще живѣятъ въ истината.

Пѣятъ ангелитѣ: Да бѫде благословенъ Този новия Христосъ, Който освобождава хората отъ всички страдания и привлича хората къмъ Бога, показва имъ пѫтя. Цѣльта е велика! За въ бѫдеще, за още милиони, милиони години има да се стремимъ, но казва Христосъ: „Никой не може да отиде къмъ Отца, Великиятъ центъръ на любовьта, освенъ чрѣзъ мене“. Само така чрѣзъ любовьта, можемъ да отидемъ къмъ Бога, Нашия Баща. Това е новото учение. Христосъ днесъ се е родилъ въ свѣта.

Сега, като се върнете, заколете една кокошка, кажете: „Да живѣе този новия Христосъ, Който ни освобождава отъ всичко! Наздравица!“

Бесѣда, държана на 7 януарий 1923 г. Недѣля
– Рождество Христово – 10 ч. с.

Но да бѫде рѣчьта ви: Ей, ей; Не, не

„Но да бѫде рѣчьта ви: Ей, ей; Не, не; а отъ това повечето, отъ лукаваго е“
(Матея, 5:37)

Ще ви прочета частъ отъ 5-та глава отъ Евангелието на Матея, до 38 стихъ.

А като видѣ многото народъ, възлѣзе на гората; и щомъ седна пристѫпиха до него ученицитѣ му. (2) И отвори устата си та ги поучаваше, и говорѣше: (3) Блажени нищитѣ духомъ; защото е тѣхно царството небесно. (4) Блажени нажаленитѣ; защото тѣ ще се утѣшатъ. (5) Блажени кроткитѣ; защото тѣ ще наслѣдятъ земята. (6) Блажени който гладуватъ и жадуватъ за правдата; защото тѣ ще се наситятъ. (7) Блажени милостивитѣ; защото тѣ помилвани ще бѫдатъ. (8) Блажени чистосърдечнитѣ; защото тѣ ще видятъ Бога. (9) Блажени миротворцитѣ; защото тѣ синове Божии ще се нарекатъ. (10) Блажени гоненитѣ заради правдата; защото е тѣхно царството небесно. (11) Блажени сте когато ви похулятъ и ви изгонятъ, и върхъ васъ рекатъ на лѫжа всѣка зла рѣчь заради мене. (12) Радвайте се и веселете се, защото е голѣма на небеса вашата заплата; понеже така изгониха пророцитѣ който бѣха прѣди васъ.

(13) Вие сте сольта на земята; а ако сольта избезсолѣе, съ какво ще се осоли? За нищо вече не струва освѣнъ да се изхвърли вънъ и да се тъпче отъ человѣцитѣ. (14) Вие сте видѣлината на свѣта: градъ поставенъ на гора не може да се укрие. (15) Нито запалятъ свѣщь и я турятъ подъ шиникъ, но на свѣтилника, и свѣти на всички който сѫ въ кѫщи. (16) Така да просвѣтне вашата видѣлина прѣдъ человѣцитѣ, за да видятъ добритѣ ваши дѣла, и да прославятъ Отца вашего който е на небеса.

(17) Да не мислите че азъ дойдохъ да разруша закона или пророцитѣ: не дойдохъ да разруша, но да изпълня. (18) Защото истина ви казвамъ: Доклѣ да прѣмине небето и земята, една рѣска или една точка отъ закона нѣма да прѣмине дори се всичко не сбѫде. (19) И тъй, който наруши една отъ най-малкитѣ тѣзи заповѣди, и научи така человѣцитѣ, най-малъкъ ще се нарече въ царството небесно; а който стори и научи, той ще великъ да се нарече въ царството небесно. (20) Защото казвамъ ви че ако вашата правда

не надмине правдата на книжницитѣ и фарисеитѣ, нѣма да влѣзете въ царството небесно.

(21) Чули сте че е речено на старовrѣменнитѣ: „Не убивай; и който убие ще бѫде повиненъ на сѫдъ.“ (22) А пъкъ азъ ви казвамъ че всѣки който се гнѣви на брата си безъ причина ще бѫде повиненъ на сѫдъ; и който рече на брата си: Рака, повиненъ ще е за прѣдъ събора; а който му рече: Безумне, ще бѫде повиненъ за пъкъла огненъ. (23) И тъй, ако принесешъ дара си на олтаря, и тамъ се усѣтишъ че братъ ти има нѣщо на тебе, (24) остави дара си тамъ прѣдъ олтаря, и иди, първомъ се примири съ брата си, и тогазъ ела та принесъ дара си. (25) Спогодявай се съ противника си скоро, додѣ си на пѫтя съ него, да не би противникътъ ти да те прѣдаде сѫднику, а сѫдникътъ те прѣдаде на слугата, и те хвърлятъ въ тъмница. (26) Истина ти казвамъ: Нѣма да излѣзешъ отъ тамъ доклѣ не отдадешъ най-послѣдния кодрантъ.

(27) Чули сте че е речено на старовrѣменнитѣ: „Не прѣлюбодѣйствувай.“ (28) Но азъ ви казвамъ че всѣки който гледа жена за да я пожелае, той е прѣлюбодѣйствувалъ вече съ нея въ сърдцето си. (29) Ако ли дѣсното твое око те съблазнява, извади го и хвърли го отъ себе си: защото по-добрѣ ти е да погине единъ отъ твоитѣ удове, а не всичкото твое тѣло да бѫде хвърлено въ пъкъла. (30) И ако дѣсната твоя рѫка те съблазнява, отсѣчи я и хвърли я отъ себе си; защото по-добрѣ ти е да погине единъ отъ твоитѣ удове, и да не бѫде всичкото твое тѣло хвърлено въ пъкъла.

(31) Рѣчено е още: „Който си напусне жената, да ѝ даде разводно писмо.“ (32) А пъкъ азъ ви казвамъ че който напусне жена си, освѣнъ по причина на прѣлюбодѣяние, прави я да прѣлюбодѣйствува; и който се ожени за напусната прѣлюбодѣйствува.

(33) Пакъ сте чули че е речено на старовrѣменнитѣ: „Не си прѣстѫпвай клетвата, но да изпълнишъ клетвитѣ си прѣдъ Господа.“ (34) Но азъ ви казвамъ: Никакъ да се не кълнете; нито съ небето, защото е прѣстолъ Божий; (35) нито съ земята, защото е подножие на нозетѣ му; нито съ Ерусалимъ, защото е градъ на Царя великаго. (36) Нито съ главата си недѣй се кълна; защото не можешъ ни единъ косъмъ да направишъ бѣлъ или черенъ. (37) Но да бѫде речьта ви: Ей, ей; Не, не; а отъ това повечето отъ лукаваго е.

Мислите ли, че когато нѣкой банкеръ поиска отъ васъ да му подпишете една полица, има голѣмо уважение и почитание къмъ васъ?

Този банкеръ може да ви говори учтиво, може да е познатъ на баща ви, и да казва, че вие сте единъ благороденъ човѣкъ, отъ благородна фамилия, азъ познавамъ баща ви, дѣдо ви, като васъ другъ нѣма. Слѣдъ като ви говори дълго врѣме, искашъ да взѣмешъ пари на заемъ, прѣдставя ти една полица и казва: „Ще подпишешъ, ще намеришъ и двама души гаранти, макаръ че познавамъ баща ти". Вие ще му благодарите, ще подпишете и ще излѣзете. Какъ мислете тогава, какво мисли този банкеръ, за васъ? Най-малкото, съмнѣва се въ вашата честность. Той ви туря на изпитъ, и слѣдъ като го издържите 99 пѫти, на стотния пѫть ще ви даде кредитъ, безъ подписъ. Англичанитѣ иматъ този характеръ. Ти трѣбва най-напрѣдъ да изпратишъ парите. Тѣ нѣматъ вѣра, казватъ: „Днесъ съ пари, утрѣ безъ пари". Изпратишъ ли парите, порѫчката е точна, не изпратишъ ли парите…

Питамъ: Защо хората се кълнатъ? – Защото не вѣрватъ въ Бога. Клетвата е едно отрицание на Божието име. Нищо повече. И мене ми е чудно, какъ църквата е допуснала такова едно богохулство. Така беше го допуснала еврейската църква, така го допуща и днешната църква; трѣбва да се кълнешъ въ Бога, въ Евангелието, въ светото причастие. Христосъ казва: „Да се не кълнешъ нито съ Бога, нито съ земята, нито съ Ерусалимъ, нито съ главата си, а да бѫде рѣчьта ви ей, ей – не, не". Ще кажешъ истината, тъй както я знаешъ, ще кажешъ. У българитѣ има единъ навикъ и туй е останало, българинътъ ще се закълне. Той се кълне въ своитѣ очи, да му изтѣкатъ, кълне се въ жена си. „Да умрѣ", казва, „жена ми". Е, хубаво, може да има нѣщо противъ жена си, че умрѣла, така да подпише, и гарантъ става. Разбира се, всѣки, който подпише една полица, и не я изплати гарантинъ става.

Защо хората се кълнатъ въ Името Божие? – Да изплаща, Богъ да плаща зарадъ тѣхъ. Дойде нѣкой си и се закълне въ името Божие, то е защото той нѣма да изплати, та казва: „Дръжте Бога заради мене". И кой иска гаранти? Всички онѣзи хора, които искатъ гаранти, азъ нѣма да се произнеса, тѣхниятъ животъ е поставенъ на тѣсно, тѣ нѣматъ основи. Като казвамъ, че Писанието казва, не влизай въ врѣме на скърбь въ дома на приятеля си, то значи: Когато имашъ голѣми страдания, не влизай въ дома на приятеля си. Тъй. Имашъ проказа, имашъ нѣкоя заразитѣлна болѣстъ, не влизай въ дома на приятеля си. Искашъ да се кълнешъ въ името Божие, не викай приятеля си. Мислимъ ли, че като се кълнемъ въ името на Бога това е Богоугодно? Не е Богоугодно. Ние трѣбва да прѣдпочитаме да страдаме, отколкото да се кълнемъ въ Неговото име. Сега, това сѫ само твърдения,

нали? Но, отчасти ще докажа, защо именно не трѣбва да се кълнемъ. Клетвата, това е едно човѣшко изобретение. Въ Божествения свѣтъ нѣма никаква клетва. Тамъ, дѣто царува Божествената любовь, тамъ, дѣто царува Божествената мѫдрость, дѣто царува Божествената истина, каква нужда има отъ клетва? Не се кълнатъ. И колкото повече се увеличава клетвата, това е единъ признакъ, че моралътъ на хората е отпадналъ, нѣма моралъ. Идва тогава увеличение на клетвата. И често, църквата защищава това, че свещеникътъ трѣбвало да закълне, понеже въ българскитѣ сѫдилища въведоха това, свещеникътъ да кълне свидѣтелитѣ. Единъ терминъ иматъ за туй правницитѣ. На свещеницитѣ имъ става даже мѫчно, когато не ги викатъ въ сѫдилищата да кълнатъ другитѣ. Азъ не зная нѣкой попъ, който е клелъ хората, да е харосалъ. И въ моите изслѣдвания, и въ този и въ онзи свѣтъ, тѣ се намиратъ въ жалко положение. И ако тѣ отидатъ въ онзи свѣтъ да видятъ халътъ на тия свещеници, които сѫ клели хората, никога никой не би заклелъ кого и да е.

„Ей, ей – не, не“.

Думата, „кълнешъ“, това е една отрицателна дума. Положителна дума трѣбва да имашъ. „Азъ ще говоря истината“. Защото, ако вие на мене не вѣрвате, какъ ще вѣрвате на Бога, когото не виждате? Азъ ще се кълна въ името на Бога, но онѣзи сѫдии, прѣдъ които ще се кълна, тѣ не вѣрватъ въ Бога. Казвамъ: „Въ Бога вѣрвате ли?“ – Не. „На небето ходили ли сте?“ – Не. „Какъ тогава ще приемете за гарантъ този, когото не познавате?“ Хората въ свѣта сѫ по-умни, тѣ приематъ за гарантъ тѣзи, които иматъ имущества, които сѫ солидни хора. Бѣдниятъ човѣкъ не го приематъ. Защо не го приематъ? Нѣма имущества. Тѣ сѫ освободени отъ това, да ставатъ гаранти. Свободни сѫ бѣднитѣ хора, много сѫ свободни, никога гаранти нѣма да станатъ. И да искатъ да влѣзатъ въ тази бѣля, нѣма да ги приематъ. Но богатитѣ хора гаранти могатъ да станатъ.

Та, нашата дума трѣбва да бѫде положителна, т.е. ние трѣбва да говоримъ истината. Коя истина? – Божествената истина, отношенията на нѣщата. Обаче, за да дойдемъ до това положение на нѣщата, съврѣменния строй трѣбва да се опростотвори, т.е. всичкиятъ онзи излишенъ балансъ, който хората наричатъ „култура“, всичко туй трѣбва да се изхвърли навънъ, то е непотрѣбно, и да остане само сѫщественото въ живота. Ние сме достигнали до едно положение на затруднение. Азъ сега разбирамъ защо сме дошли до туй затруднение, до туй прѣтрупване. Отъ какво произлиза туй усложнение? Прѣдставете си, че майката родила едно

дѣтенце, зимно врѣме. Тя ще го повие въ една пелѣнка, че двѣ, че три, и може така да тежи много повече, отколкото самото дѣте. Ако питашъ майката, защо постжпва така, ще каже: „Е, какво, студено е, може да се простуди“. Но, питамъ: „Когато дойде пролѣтьта, и послѣ лѣтото, и вънка се стопли, имате най-малко 20° топлина на сѣнка, има ли нужда отъ тия пелѣни, отъ тия обвивки около вашето дѣте? Нѣма ли да се спари вашето дѣте?“ Казвамъ: „Слушай, ти си майка, една пелѣна трѣбва на туй дѣте?“ Ама защо? – Отвънка има 20° топлина, нѣма нужда да се стопли дѣтето вече. Онзи, който не разбира този законъ, казва: „Вие трѣбва да се калите“. Защо? Ние живѣемъ въ лѣтото, 20° имаме вънка подъ сѣнка, ние не се нуждаемъ отъ тия пелѣни на миналото. Дѣйствително, тогава е било цѣлесъобразно, но, колкото тогава е било умно, толкова сега е глупаво да имашъ тия пелѣни. И при това, другъ единъ законъ има: че да се прѣдизвиква името Божие, то е опасно. Всѣкога, когато човѣкъ произнася името Божие, то е, като една положителна сила вжтрѣ въ свѣта. И когато човѣкъ не е готовъ, тази сила дава обратни рѣзултати. Ако ти си готовъ, ако твоето сърдце е чисто, ако твоятъ умъ е готовъ да възприеме знания, ако душата ти се намира въ едно състояние да обработва, произнесешъ името Божие, тогава ще дойдатъ най-великитѣ стремежи, чувства, разбирания, ще дойдатъ тия най-хубави сили да ти помогнатъ. Но ако сърдцето ти не е чисто, и ти произнесешъ името Божие, отгорѣ ще дойдатъ най-голѣмитѣ нещастия. Името Божие е като съврѣменна динамическа сила, като нитроглицеринъ е то. И тия сили работятъ отдолу, и колкото е по-голѣмо съпротивлението, толкова повече сили дѣйствуватъ за разрушение. И сега, въ съврѣменния християнски свѣтъ, азъ мисля, че много отъ грѣховетѣ и страданията на съврѣменното човѣчество, се дължатъ на тия клетви, напраздно извикватъ името Божие. Съ хиляди и милиони пжти извикватъ името Божие навсѣкждѣ тия сили идватъ, и когато тия сили се извикватъ вжтрѣ въ човѣчеството, положението се усложнява. Туй състояние се дължи на този пороченъ животъ на човѣчеството. Слѣдователно, у насъ започватъ да растатъ най-отрицателнитѣ семена на нашитѣ минали сжществувания. Ако на съврѣменния човѣкъ кажешъ, че душата сжществува, той ще отрече това. Чудни сж! Тѣ мислятъ, че дѣтето сега за първъ пжть се е родило. Раждането подразбира, че азъ не за първъ пжть се явявамъ въ Ню-Йоркъ, но за първъ пжть излизамъ на Ню-Йоркското пристанище съ този параходъ, и първъ пжть отивамъ за Америка, но прѣди да отида въ

Америка, азъ съмъ живѣлъ; а насъ искатъ да ни убедятъ, че за пръвъ пѫть живѣемъ. Не. И сега, въ България за пръвъ пѫть се е родило туй дѣтенце. Хубаво, но ако туй дѣтенце сега за пръвъ пѫть идва на земята, отъ дѣ научило тия похвати, да краде, да лъже, или, ако прави нѣкои добри нѣща, отъ дѣ ги е научило? Ако туй е въ реда на нѣщата, добрѣ ще е. Добрѣ е да се родятъ хората само веднъжъ. Но тия съврѣменнитѣ дѣца сѫ живѣли и другъ пѫть. Тѣ за пръвъ пѫть идватъ съ своя параходъ въ България, но носятъ своя багажъ, носятъ въ себе си своята стара култура. Тия, които идватъ сега за пръвъ пѫть въ Америка и тукъ лъжатъ, и отъ дѣто идватъ лъжатъ. Знаете ли въ Америка има прокаранъ единъ законъ за тия, които лъжливо подписватъ нѣкаква полица. Споредъ този законъ, отрѣзватъ имъ рѫката. Послѣ, на ония, които вършатъ прѣстѫпления, взиматъ та имъ напръскватъ лицето съ една течность, която не може да се измие, и дѣто ходи, навсѣкѫдѣ го знаятъ, че е прѣстѫпникъ. Така постѫпватъ американцитѣ, така постѫпва и невидимия свѣтъ. И той си има своитѣ закони. Ужасни, жестоки закони сѫ тѣ. Когато ние говоримъ за Божията любовь, когато говоримъ за Божията мѫдрость, казваме: „Господь е много добъръ“. Да, Господь е много добъръ, но той оставя всѣки да си носи своитѣ отличитѣлни чърти. Овцата си носи своитѣ отличитѣлни чърти, вълкътъ си носи своитѣ отличитѣлни чърти, ябълката си носи своитѣ отличитѣлни чърти, крушата си носи своитѣ отличитѣлни чърти. Всѣко създание си носи своитѣ форми, своитѣ качества, които е спечелило. Ябълката круша не може да стане. Сега, въ умоветѣ си ние можемъ да изменимъ нѣщата, но въ свѣта нѣщата сѫществуватъ тъй, както сѫ първоначално създадени.

Сега въ този хармониченъ свѣтъ ние не трѣбва да се кълнемъ. Ами допуснете, че азъ имамъ да взимамъ отъ васъ 100 лева, и ви дамъ подъ сѫдъ, прѣдлагамъ ви клетва. Вие казвате: „Нѣмамъ да ви дамъ“, отричате. Казвамъ: „Закълни се!“ Ти си християнинъ, и азъ съмъ християнинъ Струва ли за 100 лева да те заставя да се кълнешъ? Искамъ да те уплаша. Ти казвашъ „Хубаво, ще се закълна“. Закълнешъ се и не плащашъ. Обаче, ти си по-хитъръ, казвашъ: „Закълни се ти, че имамъ да ти давамъ.“ И азъ се закълна. Какво сме спечелили? Най-първо, защото трѣбва да давамъ единъ човѣкъ подъ сѫдъ и да го карамъ да се кълне? Това не сѫ езически народи. Ние не говоримъ на езическитѣ народи, а говоримъ на съврѣменнитѣ християнски народи, които казватъ, че Христосъ дошълъ да спаси свѣта, и които вѣрватъ, че благодатьта само чрѣзъ насъ дѣйствува, и че който влѣзе

въ църквата, само той може да бѫде спасенъ. И тия хора за 100 лева ще се кълнатъ! Ако азъ съмъ единъ свещеникъ, и ме викатъ да кълна нѣкого, ще кажа: „Колко има да ти дава? – 100 лева. На ти 100 лева, не се кълнете“. Въ другъ случай нѣкой има да дава 1,000 лева, ще се кълнатъ. Колко има да ти дава? – 1,000 лева. На ти 1,000-та лева, не се кълнете. Свещеникътъ да даде паритѣ. Щомъ се изпразни кисията на попа, да даде владиката вместо него. Щомъ се изпразни кисията на владиката, да даде паритѣ нѣкой банкеръ. Дѣ е тогава почитьта на Името Божие? Дѣ е името Божие? Името Божие е станало като дрипа, като парцалъ. Питамъ тия хора: Иматъ ли любовь? Онзи човѣкъ, който се кълне 100 пѫти на день въ името Божие, дѣ е любовьта му? Мислите ли, че азъ имамъ любовь къмъ васъ, ако виеноситѣ едно хубаво булско облѣкло, бѣло като снѣгъ и азъ, 10 пѫти на день си измия рѫцѣтѣ и дойда да си изтрия рѫцѣтѣ на тази ваша рокля? Като правя това 10 пѫти на день, какво ще стане съ нея? Коя булка ще позволи това? Тя ще каже: „Този не го пущайте въ кѫщи“. „Защо?“ – „Защото омърси дрехитѣ ми“. Мислитѣ ли, че тия съврѣменнитѣ християни, които постоянно си триятъ рѫцѣтѣ въ мантията на Бога, та Той ще ги търпи? Всички ще ги изпъди навънъ. И дѣйствително, всички съврѣменни християни, които се кълнатъ лъжливо въ името на Бога, той ще ги изпъди навънъ заедно съ свещеницитѣ имъ, безъ разлика, кои сѫ тѣ. Защо? Той казва: „Омърсиха дрехитѣ ми“. Дѣ ще ги тури? – Той е създалъ единъ другъ, особенъ свѣтъ заради тѣхъ, и ще ги изпрати на дълго заточение, да си учатъ уроцитѣ. Не само това, той е приготвилъ цѣла експедиция, какви колѣсници е приготвилъ той за тѣхъ. Какви величия има да се прѣнасятъ и отъ България и отъ Англия, и отъ Франция. За кѫдѣ? – За далечнитѣ страни. Кои ще бѫдатъ? – Онѣзи почтеннитѣ, които имаха смѣлостьта да се кълнатъ въ името Божие. И тогава кои ще останатъ. Онѣзи, които казватъ ей, ей, – не, не. На думата сѫ тѣ. Азъ искамъ да знаятъ тази дума. Ние трѣбва да намеримъ тази дума, първата дума, съ която Богъ е създалъ свѣта. Тя е ключътъ на живота. Който я намери, той е намерилъ първото, най-голѣмото богатство. Коя е първата дума, съ която Богъ е създалъ свѣта? Никой не я знае още. Като казвамъ никой, азъ подразбирамъ никой отъ тия живущитѣ сега. Христосъ я знаеше тази дума. Той казва: „Както Отецъ ми е далъ тази първата дума, ме научи, така говоря и съобразно тази дума. Да бѫде думата ви: „Ей, ей – не, не“. Това е прѣводъ. Да не се кълнете! Но, спорѣдъ българския законъ, ако не се кълнешъ, сѫдията ще те глоби, ще те осѫдятъ на затворъ отъ 3 месѣца до 3 години, углавно дѣло ще

се завѣде противъ тебе. А спорѣдъ Божествения законъ, онзи, който се кълне, има още по-голѣмо наказание. На земята, който се кълне, има 3 годишенъ затворъ, а спорѣдъ закона на небето, който се кълне, затворътъ е още по-голѣмъ.

„Ей, ей – не, не“.

Защо именно ние да не вложимъ това въ живота си, нали поддържаме Христовото учение? Азъ се чудя на несъобразностьта. Ако това сѫ християнски народи, ако това сѫ християнски църкви, вратата на ада нѣма да я прѣодолѣятъ, защо тогава да не приложимъ тази клауза?

„Ей, ей – не, не – повечето отъ това, отъ лукаваго е“. Е, тогава, евангелиститѣ се кълнатъ въ името Божие, православнитѣ сѫщо се кълнатъ. Туй отъ Бога ли е? – Не е. На единъ свещеникъ, който отива да кълне, ще му кажа: „За колко ще кълнешъ, за какво дѣло?“ – Отъ 100 лева. Свещеникътъ като страна, нѣка отиде да се кълне, нѣка иде, но съ каква цель? – Не да напълни своитѣ джобове, а да ги изпразни. 100 лв., 200 лв., 500 лв. Нѣка ги плати отъ себе си. Днесъ го турятъ на изпитъ. Ще кълнатъ нѣкого за 1,000 лева, свещеникътъ да каже: „Господине, азъ плащамъ да се прѣкрати дѣлото. Колко дължи? – 1,000 лева. Азъ плащамъ, примѣретѣ се!“ Веднага ще кажатъ: „Ето единъ благороденъ свещеникъ“. Дойде второто дѣло. Свещеникътъ пита сѫдията: за колко е това дѣло? – За 2,000 лева. „Азъ плащамъ“. Колко е 2,000 лева! Господинъ сѫдия, ето 2,000 лева. Съгласенъ ли си? – Съгласенъ. „Примирявате ли се?“ Примиряваме. Разноскитѣ колко сѫ? – 500 лв. Ето всичко 2,500 лв. Разглѣждатъ се 10 дѣла. Свещеникътъ изважда, плати, изважда, плати. За колко дѣла? И този свещеникъ като отидѣ на небето, ще го посрѣщнатъ, ще кажатъ: „Ето единъ свещеникъ, който освѣщава името Божие“. А сега, и свещеникътъ е ортакъ съ онѣзи крадци, съ онѣзи вагабонти, които се кълнатъ въ името Божие, и той казва: „Колко ще ми платитѣ, Господинъ сѫдия, и азъ като тѣхенъ ортакъ, и на менѣ трѣбва да се плати.“ Ще прѣстѫпятъ Христовия законъ, и отгорѣ на това и нему ще подложатъ колата. Не зная колко се плаща за кълнене. Едно врѣме се плащаше 2 лева или 3 лева, а сега? – Десеть лева. Добрѣ, като закълне десеть души, какво ще спечели? – 100 лева. Съ 100 лева нѣма да хароса. Да допуснемъ, че 100 дни ще кълне хората. Сто дни по 100 лева, правятъ 10,000 лв. Като взѣме тия 10,000 лв., утрѣ жена му заболѣе отъ нѣкаква болѣсть. Дойдатъ лѣкари, събератъ се на консултъ, лѣкарство – това-онова, отишли 10,000 лв. И утрѣ изхарчи още 5,000 лв., станатъ всичко 15,000 лв. Какво е спечелилъ този свещеникъ? –

Нищо. Тия владици иматъ умъ за други работи, какъ да спѫнатъ новото учение, но да се съберат тия свети старци, да разсъждаватъ върху този великъ законъ, какъ да го изпълнятъ, нѣма ги. И това сѫ хора, все свърхвиши, които казватъ: „Да спасимъ светата църква." Казвамъ: „Дѣ е светата църква?" Не, ще се съберетѣ всички владици, и ще подпишете тъй: „Ние 16 души владици сега тукъ подписваме, че всѣки свещеникъ, който отиде да кълне нѣкого въ сѫда, да плаща заради него." Да. И тогава азъ ще кажа: „Ето едно умно рѣшение на българскитѣ владици, които вървятъ по Христовото учение."

„Ей, ей – не, не".

Ще кажатъ: „Ама тъй казала светата църква". Я ми кажете, кѫдѣ е светата църква? Ако вие си я прѣдставлявате като нѣщо живо, като една жена, виждали ли сте я? Като ми говорите за Христа, познавате ли го? Като говоря азъ за Христа, азъ Го познавамъ, говорилъ съмъ много пѫти съ него, разговарялъ съмъ се за велики работи, запитвалъ съмъ го какъ е направено небето, какъ е направена земята, какви сѫ Божиитѣ закони. Азъ го познавамъ. Е, хубаво, светата църква, тази църква е жена. Съ тази жена разговаряли ли сте се? Ами азъ да имъ кажа що е църквата. Църквата, това е любовьта. Тя е една велика дѣвица въ небето, прѣдъ която всички се кланятъ, всички ангели, всички светии, тя е единствената дѣвица, на която лицето свети. Това е любовьта, това е Църквата въ свѣта, и когато хората се научатъ да се кълнатъ на тази велика църква на свѣта, ние ще имаме една велика култура въ свѣта, дѣто хората ще кажатъ: „Ей, ей – не, не". Азъ съмъ виждалъ лицето на тази Църква. Тази църква не е като обикновената. Отъ нейната уста излизатъ думи, които възкръсватъ. Когато кажа една дума отъ тази църква, нови думи се раждатъ, мъртви възкръсватъ, грѣшнитѣ се оправдаватъ, глухитѣ прочуватъ, слѣпитѣ проглѣждатъ, безумнитѣ умни ставатъ, слабохарактернитѣ характерни ставатъ и т.н. Тя произвѣжда цялъ единъ прѣвратъ. Това е то светата църква! А тѣ, говорятъ за нѣща неразбрани. Ние я знаемъ тази църква. Ние казваме: „Църквата, това е любовьта." Слѣдователно, тази любовь, която е свързала сърдцата на тия хора и живѣе въ тия сърдца, тя е, която е образувала църквата, и като я образувала, свързала е всички сърдца въ редъ и порядъкъ. Мога да имъ дамъ поне едно конкретно правило, какво трѣбва да прави църквата. То е слѣдующото: Да вложи любовьта въ сърдцето си. Тази любовь ще произвѣде чистота и облагородяване на чувствата. Значи туй, съ което чувствувашъ, съ което ти искашъ твоя животъ да се подобри, тамъ ще

вложишъ ти любовьта. Да се вложи великата мѫдрость въ ума. Какво ще произвѣде тя. Тя ще произвѣде свѣтлина въ мисленето. Да се вложи истина въ душата. Тя ще направи всички хора свободни. Да се вложи Божията Правда въ твоя духъ, и тя ще произвѣде всички прави рѣшения, какъ трѣбва да се постѫпва. Да се вложи Добродѣтельта въ човѣшката сила. Тази Добродѣтель ще произвѣде стабилность въ всички наши дѣйствия. Но кога ще стане това? Когато думата ви бѫде: Ей, ей – не, не.

Ами какъ ще се опита нашиятъ характеръ? Всѣки човѣкъ, който дава обѣщание, и не може да го изпълни, се кълне. Всѣки, който се кълне, прѣстѫпва Божия законъ, а за да не го прѣстѫпишъ, трѣбва да изпълнишъ волята Божия. Клетвата е едно отрицание. Но нѣкой ще ми възрази, че Богъ, когато далъ обѣщание на Авраама, заклелъ се. Но тогава вече азъ за характера на Авраама имамъ малко особено мнение. Ако Авраамъ е накаралъ Господа да се кълне, значи той нѣмалъ вѣра. Той не вѣрвалъ въ Бога, и Богъ трѣбвало да се закълне. Какъ се заклелъ Богъ на Авраама? Писанието казва: Понеже Богъ нѣмало въ какво да се закълне, Той казалъ на Авраама: „Азъ ти казвамъ, че туй, което съмъ ти казалъ, ще го направя, ще видишъ, въ враговетѣ ще го направя. Този твой народъ, отъ който си излѣзалъ, азъ ще бѫда съ него, ще му помогна въ всички врѣмена. Твоятъ народъ навсѣкѫдѣ ще го разпръснатъ, отъ единия край на земята до другия, на всѣкакви страдания ще бѫде изложенъ и ще го гонятъ, но дѣто бѫде този народъ, азъ ще бѫда тамъ и ще го защищавамъ. Ти ще ме опиташъ.“ Тъй казалъ Господь: „Ей, ей – не, не“. И сега Господь се застѫпва за евреитѣ. Той държи своята дума, казана на Авраама, само че евреитѣ не изпълняватъ туй, което Господь казва. Сега и на съврѣменнитѣ християни Богъ е обѣщалъ, но тѣ не изпълняватъ. Тѣ се кълнатъ. Какъ се кълнатъ? Изваждатъ полицата и подписватъ. Кълна се. За колко? – За 1,000 лева. Кълна се. За колко? За 2,000 лева. За 10, за 100,000 лв. и т.н. Сега всички се кълнатъ. Да, кълнатъ се, но такава клетва и азъ бихъ желалъ тъй да се кълна. Кълнатъ се, но никой не вади отъ джобоветѣ си, а всѣки, който е дошълъ, иска да взѣме нѣщо. И двѣтѣ страни, и която има да дава, и която има да взима, всѣка ще се обърне на страна, всѣка иска да взѣме.

Да бѫде думата ви: „Ей, ей – не, не“.

Сега нѣкои ще ми прѣдставятъ стихове отъ стария завѣтъ, ще се повърнатъ свѣщената книга, че Господь се заклелъ. Господь не се кълне. Нѣма примѣри, дѣто Господь да се е клелъ. Той е казвалъ нѣща, и като каже думата си, тази Неговата дума става. Казалъ той едно врѣме да

направи свѣта и го направилъ. Да направи човѣка, и направилъ го. Казалъ на Авраама: „Въ тебе ще се благословятъ всички народи“, и така станало. И понеже Авраамъ се поколебалъ малко, Господь трѣбва да му даде обѣщание. Въ Писанието се казва, че Господь се закълнялъ. И ще ми кажатъ сега нѣкои: Щомъ Господь се кълне, колко повече ние трѣбва да се кълнемъ. Хубаво, ако Господь се кълне, то Христосъ казва: „Да не се кълнешъ въ името Божие, и думата ти да бѫде: Ей, ей, не, не“. Че Онзи, Който билъ при Авраама, Той билъ Христосъ! Дѣто се казва въ Писанието, че Господь се закле, той беше сѫщия Христосъ. Казва се: „Прѣди да бѫде Авраамъ, азъ бѣхъ.“ И той коригира заблуждѣнието. Той казва: „азъ едно врѣме казахъ на Авраама ей, ей – не, не“. Азъ казахъ на Авраама, че ще дойда за неговия народъ да го извѣда, ще имъ дамъ едно учение, ще имъ покажа пѫтя; пакъ ще влѣза въ друго положение, слѣдъ това пакъ ще бѫде съ тѣхъ. И не се клехъ, но думата ми беше: Ей, ей – не, не, а който говори повече отъ това, отъ лукаваго е.

Сега даже и ученицитѣ отъ новото учение, като ги викатъ въ сѫдилищата, идватъ да ме питатъ, да се кълнатъ ли. Това не е нѣщо механическо. Ако ви кажа, кълнете се или не, това е налагане. А то не трѣбва да става на сила, то е по любовь. Това трѣбва да произтича отъ душата ти вѫтрѣ. Готовъ ли си да не се кълнешъ или не… Като те питатъ, защо не се кълнешъ, ще кажешъ, че мене ми казва нѣщо отвѫтрѣ въ душата, че не трѣбва да се кълна, а не че еди-кой си по-ученъ ми казва, че не трѣбва да се кълна. Този законъ ще излѣзе отъ единъ веченъ принципъ, който е слѣдующиятъ: за никакви блага въ този свѣтъ да си изтриемъ рѫцѣтѣ въ мантията на Бога. Ще държимъ Неговата дрѣха, Неговата мантия чиста, свята, неопетнена въ душата си. Дойде ли врѣме да се кълнешъ, ще кажешъ: „Азъ съмъ готовъ да кажа истината, но въ името Божие да се кълна, туй никога нѣма да направя, да опетня името на Бога, никога!“ За мене клетвата е само вѫтрѣ. Азъ съмъ се клелъ едно врѣме. Кога? Единъ човѣкъ може да се кълне, но да каже на себе си. Всѣки единъ човѣкъ дава обѣщание, клетва, може би. И въ българския езикъ думата „клетва“, клетъ – това значи да те ограничаватъ нѣкѫдѣ, да те турятъ нѣкѫдѣ да се стеснишъ. И тъй, въ умоветѣ ви ще турите мисъльта: никога нѣма да произнасяте името Божие напраздно. Като ви прѣдизвикатъ, ще кажете: „Защо трѣбва да прѣдизвикаме името Божие напраздно, да се кълнемъ въ Него?“

Сега, като ви говоря това, ще ви привѣда единъ случай тукъ въ

София. Отивамъ единъ день въ писалището на единъ мой приятель, адвокатъ: влизамъ вжтрѣ, при него другъ единъ, и двамата навели се, пишатъ нѣщо, нѣкакво заявление. Казвамъ: „Съ какво се занимавате?“ Единиятъ, който пише заявлението, той е баптически проповѣдникъ. Ще доведатъ нѣкого подъ сждъ. Разказватъ ми. Нѣкой си младъ момъкъ отива при проповѣдника и му казва: „Имамъ хубаво жито първокачествено брашно, но нѣмамъ пари да го докарамъ. Дай ми 25 лв., и като дойде житото, ще ти дамъ единъ чувалъ брашно отъ него.“ Изважда той и му дава. Отива слѣдъ това този момъкъ при адвоката и му казва: „Дай ми 100 лв., и на тебе ще дамъ 2–3 чувала брашно“. Отъ тукъ – отъ тамъ, събралъ той нѣколко хиляди лева, и отива този младежъ, и се оженва. Оженва се човѣкътъ. Какъ! Събиратъ се и двамата, пишатъ заявление, ще го даватъ подъ сждъ: „Слушайте“, казвамъ имъ, „вие ще викате този човѣкъ подъ сждъ, нали тамъ ще трѣбва да се закълне“. Питамъ проповѣдника: „Колко ти дължи?“ – 25 лева. На ти тия пари. Питамъ адвоката: На тебе колко ти дължи? – 100 лева. На ти 100 лева. „Не, не ги искамъ“. Взеха двамата скъсаха заявлението, и работата се свърши. Казвамъ: „Слушайте, така трѣбва и вие да проповѣдвате словото Божие. Ще плащате, разбирате ли?“ И азъ казвамъ: „Азъ това го правя, искамъ и други да го правятъ“, това е принципъ вжтрѣ въ насъ. За 25 лева да се охулва името Божие, и ти да се опетнишъ. Толкова години си проповѣдвалъ, и сега за 25 лева! И ти да беше на мѣстото на този момъкъ, и ти щеше да го направишъ. Ама излъгалъ ме! Нищо, кажи, че за свободата на този момъкъ си далъ 25 лева.

Думата ви да бжде: „Ей, ей – не, не“.

Често ние падаме въ буквата на закона, да се изпълни само закона. Но въ буквата на закона има смърть. Тамъ дѣто има тази педантностъ… Казваме: „Да бждемъ справедливи“. Не е въпросътъ въ справедливостьта. Нѣма защо външно да бжде това. Азъ мога да бжда много мораленъ, но да нѣмамъ моралъ. Мога да бжда много учтивъ, много любезенъ съ васъ, но да нѣмамъ вжтрѣ никакви принципи. Вие не знаетѣ моята задна целъ. Ако азъ ви правя едно благодѣяние, давамъ ви пари на заемъ, за да ви взема утрѣ всичко, което иматѣ, всичкото имущество, това не е благодѣяние. Въ благодѣянието се разбира разширение. И то е въ слѣдующия принципъ. Ако въ свободата, която давашъ нѣкому, той усѣща едно ограничение, това не е свобода. Ако ти, слѣдъ като пуснешъ нѣкого отъ затвора, направишъ го слуга, а той не може да спи, и постоянно мисли за дълговетѣ си, азъ не мисля, че си направилъ нѣщо добро за този бѣднякъ. И слѣдователно, туй,

което сега ни причинява страдания, то е неизпълнението на тия принципи. Само като се помисли за Бога, да извикаме името му въ едно дѣло, което не е законно, всѣкога туй име произвѣжда разрушающе влияние. Нѣщо прѣди 10-ина години мисля беше, единъ господинъ въ Варна, отива въ сѫдилището, и се заклева на лъжа, дава лъжлива клетва. Тамъ той казва: „Господинъ сѫдия, ако туй, което говоря, не е така, да умратъ и двѣтѣ ми дѣца.“ Закълнава се лъжливо и до вечерьта и двѣтѣ му дѣца умрѣха. Какво ли не? Нѣкои сѫ се клели въ очитѣ си. На колко хора сѫ изтичали очитѣ, на колко хора дѣцата сѫ умрѣли! Какви ли не нѣщастия! Старото заблуждѣние, че ние трѣбва да се кълнемъ, стои още като една проказа. Не да отхвърлимъ клетвата, но да я хвърлимъ въ нейните истински рамки. На думата си да сме. Азъ се обѣщавамъ да кажа истината. Имашъ да плащашъ на нѣкого. Изпълни туй, плати! Защо за 2,000 лв. да викаме Господа, Който се занимава съ такива важни работи, да го викаме за свидетель? Само съ моите работи ли ще се занимавате? За 2,000 лв. да викаме небето. Да се кълнешъ, значи да викашъ Бога за свидетель. Не, въ душата ти трѣбва да има благородство, да не нарушаваме мира Божий. Нали знаете какво правимъ, когато обичаме нѣкого. На него му говоримъ меко, нежно. Когато дойде въ кѫщи, ще му дадемъ най-хубавия столъ, най-хубавото легло, най-хубавото ядене, всичко най-хубаво. А като не го обичаме, ще му дадемъ нѣкой слameникъ, на края ще го туримъ, и ядене ще му дадемъ, каквото остане. А като го обичаме, ще заколимъ за него нѣкое теленце, нѣкоя кокошка. Азъ приемамъ, въ името на любовьта може да заколимъ туй теленце. Колко телета има тукъ, и въ тѣхъ, ако е за любовьта, ще има едно състезание въ двора, всѣко отъ тѣхъ ще каже: „Азъ, искамъ да стана жертва, да услужа на любовьта“. Ако иска да стане жертва ще го заколимъ. Ще кажете: „А, значи…“ Не, това е единъ символъ. Туй е едно заколване, като ябълката. Изямъ плода ѝ, а оставя сѣмката, не я изяждамъ. Взѣма семката ѝ, че я посадя въ земята. Когато туй теле се така заколи, че телето изяждаме, а семката оставяме въ човѣшкия духъ, влагамъ я при по-добри условия. И тогава за въ бѫдеще, туй теле нѣма да дойде като теле, а ще дойде като човѣкъ. Всѣко теле, което се жертва за любовьта, втори пѫть нѣма да дойде като теле на 4 крака, а ще дойде като една прѣкрасна, интелигентна мома, или като единъ интелигентенъ момъкъ, и ще ходи въ университета. Не си ли струва да стане жертва? Струва си. Ами ако отъ васъ, тогава се иска да се пожертвувашъ, за да станешъ единъ ангелъ? Струва си, какъ не, да ти израсне силата на крилата. Може. Всѣки ще се жертвува. Тамъ дѣто има

една велика придобивка въ свѣта, тази жертва струва, а тамъ, дѣто нѣма никаква придобивка, тази жертва не струва да се прави. Тази жертва трѣбва да произвѣде онѣзи велики резултати за повдигане на душата ни, и намѣсто да се кълнемъ, както сега, да бѫде думата ни: „Ей, ей – не, не.“ Тогава нѣма да има сѫдилища, т.е. ще има, но ще се опростотвори работата. Ще ме питатъ въ сѫда: Ти имашъ ли да давашъ? – Имамъ. Имашъ ли да взѣмашъ? – Имамъ. Колко хиляди? Толкова и толкова. Сбогомъ! Ще се рѫкуваме съ сѫдията, и той ще тури рѣшение, че тия двамата, честно и почтено сѫ разрѣшили дѣлото. И тази дълга процедура на углавни дѣла ще се опростотвори. Дошълъ нѣкой, обвиняватъ го, че убилъ нѣкого. Уби ли го? – Убихъ го. Ами какви свидѣтели има? Всички свидѣтели ще кажатъ туй, което азъ говоря. Азъ извършихъ туй прѣстѫпление, и ще го опиша тъй подробно, ще го опиша тъй както е било. Готовъ съмъ да изправя прѣгрѣшенията си, и нѣма да ми текатъ сълзи прѣдъ сѫдията, да ми прости, а ще кажа: „Азъ туй го изпълнихъ съзнателно, и съмъ готовъ да понеса всичко споредъ закона.“ Сѫдията като ме изслуша, ще напише присѫдата. И като си замина, ще благодаря на сѫдията, че тъй правилно е приложилъ закона. А той ще каже: „Ето единъ честенъ разбойникъ.“ Обвиняемиятъ нѣма да се кълне, а ще каже: „Азъ ще говоря правото повече, отколкото вие, ще кажа истината тъй, както си е, въ всичките ѝ подробности, тъй както вие не можете да я кажете.“ Защо трѣбва да се кълна? Не, азъ ще кажа истината и послѣ ще се закълна. А ако вие намеритѣ нѣщо неистинно въ думите ми, тогава азъ съмъ готовъ да се закълна. Но щомъ кажа истината, азъ ще остана на думата си, и ще кажа: Ей, ей – не, не. Ако всички ние бяхме готови така да говоримъ истината, какъвъ щеше да бѫде свѣта, какъвъ щеше да бѫде нашия животъ! А сега, нѣкой човѣкъ, за да го принудятъ да говори истината, ще му пукнатъ главата. Нѣкои хора пъкъ ще ги биятъ, ще имъ счупятъ рѫцѣтѣ и краката, за да кажатъ истината. Нѣкого пъкъ биятъ, за да каже истината, но у него нѣма никаква тайна. Закълни се! Той се закълнява отъ страхъ, за да не го биятъ. Сега, клетвата не се отнася за свѣта. Азъ говоря за онѣзи, които разбиратъ Христовия законъ, които за въ бѫдеще искатъ да бѫдатъ културни хора. За насъ важи клетвата, какъ трѣбва да разбираме този законъ, и ако ние постѫпваме така, нашата душа ще уякне. Съврѣменното възпитание, съврѣменната култура не може да се измѣни, ако не се прѣмахнатъ редъ такива недъзи въ обществото. Напримѣръ, всички хора най-първо да се научатъ, да турятъ за правило да говорятъ честно, да знаятъ какво нѣщо е

честностьта. Да знаешъ, да седишъ точно на обещанието си, на думата си. Ако не можешъ да платишъ, ще отидешъ при своя длъжникъ, и ще кажешъ: „Ще ме извините, азъ ви обещахъ да си платя, но по такива и такива причини не съмъ готовъ.“ И онзи, длъжникътъ, ако е честенъ и почтенъ, и той ще постѫпи по сѫщия законъ.

Да бѫде думата ви: Ей, ей – не, не.

Сега, ние ще отнесемъ туй и къмъ насъ. Всички вие, които слушате тукъ, всички съврѣменни християни казватъ ли: Ей, ей – не, не? Не, не казватъ. Сега, ако повикатъ съврѣменнитѣ културни хора, и ги питатъ, права ли е постѫпката, прави ли сѫ рѣшенията на нашия свети синодъ, ще кажатъ: „Право е, църквата трѣбва да се пази, какъ да се руши църквата.“ Но най-първо трѣбва да докажатъ, че азъ разрушавамъ църквата. Обаче, ако азъ докажа, че тѣ именно, тѣ съ своето криво тълкувание на Словото Божие, тѣ отвѫтрѣ разрушаватъ църквата, тогава? Но, ще кажатъ: „Той говори непочтително за владиците, и съ това уронватъ тѣхниятъ прѣстижъ.“ Азъ уронвамъ тѣхния прѣстижъ! Азъ бихъ запиталъ всѣки единъ владика: Ти откакъ си станалъ владика, говорилъ ли си истината? Ако, ти, отъ какъ си станалъ владика, имашъ 20 лъжи, ти владика ли си? – Не си владика. Ако ти, отъ 20 години, откакъ си станалъ свещеникъ, имашъ 100 лъжи, и не си ги изправилъ, ти свещеникъ ли си? – Не си свещеникъ. Ако ти, като проповѣдникъ отъ 20 години, имашъ 20 лъжи, ти проповѣдникъ ли си? – Не си проповѣдникъ. И за бащата и за майката – сѫщото. Самите лъжи сѫ, които опорочаватъ, които опетняватъ името Божие. Тѣ сѫ вашитѣ заклевания въ името Божие.

Сега, запримѣръ, тѣ биха ме дали подъ сѫдъ: Обижда владиците. Не ги обиждамъ азъ. Никой нѣма право да ги обижда. Ако азъ съмъ или една свѣщъ въ свѣта, или едно оглѣдало, и ти се оглѣждашъ вѫтрѣ, и виждашъ образа си, азъ виноватъ ли съмъ? Не че мене ме интересуватъ тия работи, но казвамъ: „Тия криви разбирания въ умовете ви не струватъ.“ Не можемъ да се кълнемъ. Казвате: „Какво има отъ това, да се избавимъ отъ едно нещастие?“ Ще се избавишъ отъ едно нещастие, но ще дойдешъ до друго нещастие. Богъ не забравя. Запомнете: Ако има едно сѫщество въ свѣта, което да не забравя, то е Господь. Има едно сѫщество, което има книга, въ която пише всѣко наше прѣстѫпление. Нѣма прѣстѫпление, което да не е отбѣлязано въ тази Божия архива. Никой не може да ги заличи. Само Господь, когато се разкаемъ за грѣховетѣ си, само той може да заличи нашитѣ грѣхове, но ако не се разкаемъ, може да минатъ 100, 200 или 500

години, туй е хроникирано. И този великиятъ, той помни. Нѣма народъ, нѣма човѣкъ, който веднъжъ да е прѣстѫпилъ Божия законъ, който да се е подигралъ съ Божието име, да не понесе своитѣ послѣдствия. И сега, туй, което става въ съврѣменната църква, туй изпразване на църквата, туй невѣрие, тѣ го оправдаватъ съ това, като казватъ, че се е появилъ нѣкакъвъ лъже-учитель. Тѣ сѫ посторонни работи. За да се появи единъ учитель, лъже-учитель, да допуснемъ, споредъ тѣхъ, кои сѫ причинитѣ. Ако на нѣкѫдѣ се явяватъ червеи и заплашватъ, ако на нѣкои мѣста, дѣто има нечистотии, се явяватъ онѣзи мухи, коя е причината? Дѣ се раждатъ тия мухи? – Дѣто има много нечистотии: Въ чистата кѫща нѣма мухи. И ако въ църквата се навъдили много мухи, ако въ църквата се навъдили много червеи, кой е виновенъ за това? Тия свещеници да се опрѣтнатъ, да почнатъ да чистятъ църквата, не да я чистятъ както светия синодъ, да пише, че еди кой си билъ еретикъ. Азъ давамъ едно правило: Джобоветѣ на свещеницитѣ да се изпразнятъ, не външно, но дълбоко въ сърдцето имъ да се зароди едно желание да служатъ на Бога отъ любовь. Не говоря за пари, нека иматъ пари, но дълбоко въ душата си да кажатъ „Господи, всичко, съ което разполагамъ, то е твое.“ Не имъ завиждамъ, нека иматъ. А сега, свещеникътъ привѣжда аргументи. Дохождатъ нѣкои при мене, питатъ ме: Защо нападашъ българскитѣ владици? Всички ги псуватъ, пъкъ и ти отгорѣ. Казвамъ: „Другитѣ ги псуватъ, а азъ имъ намѣствамъ краката, правя имъ масажи.“ Когото ритна, владика и половина ще го направя. И българскитѣ владици, владици ще ги направя. Ще ви привѣда единъ разказъ, който и другъ пѫть съмъ привѣждалъ. Единъ знамѣнитъ проповѣдникъ въ свѣта, който очудвалъ всички хора съ своето красноречие единъ пѫть падналъ, и си счупилъ крака. Далечъ билъ той, малко пѫтници минавали отъ тамъ. По едно врѣме, минава единъ пѫтникъ, той плаче, моли му се. Помогни ми. Той го отминава. Втори, минаватъ, никой не се спира да му помогне. И всѣки отъ тѣхъ му казва: „Искамъ да ти помогна, но не зная какъ се прави кракъ“. Най-послѣ минава единъ простъ човѣкъ, съ бѣла аба, спира се прѣдъ него, пита го: Какво ти е? Азъ съмъ единъ великъ проповѣдникъ, но като минавахъ покрай този пѫть паднахъ, та си счупихъ крака. „А, азъ пъкъ отдавна търся такъвъ проповѣдникъ. Хубаво, азъ имамъ едно изкуство да поправямъ крака, ще поправя крака ти, ако ти ще можешъ да ми проповѣдвашъ добрѣ. Ако не можешъ да ми проповѣдвашъ добрѣ, нѣма да ти намѣстя крака.“ Добрѣ, започва проповѣдникътъ проповѣдьта си (Нѣкѫдѣ каже нѣкоя лъжа). „Слушай, не

може да се намѣсти костьта ти, не говоришъ истината.“ Той почва да се изповѣдва. Пакъ продължи, каже друга нѣкоя лъжа. „Слушай, пакъ не говоришъ истината, костьта не може да се намѣсти.“ Отново се изповѣдва. Като свършилъ проповѣдьта си, кракътъ му билъ хубаво направенъ, костите намѣстени. Този човѣкъ му казва: „Азъ съмъ много благодаренъ отъ твоята проповѣдъ. За въ бѫдеще, иди да проповѣдвашъ на хората по този начинъ.“

И сега Христосъ намѣства краката. На много владици краката сѫ счупени. Христосъ казва: „Ще проповѣдвате, но много хубаво ще проповѣдвате.“ И азъ съмъ затова. Азъ бихъ желалъ всѣки свещеникъ да дава най-хубавитѣ проповѣди, най-хубавитѣ чувства, които излизатъ отъ сърдцето му, най-хубавитѣ мисли, които се криятъ въ ума му. Само така ще се намѣстятъ вашитѣ крака. Що сѫ вашитѣ крака? Това сѫ онѣзи велики добродѣтели, които трѣбва да оживѣятъ. Казватъ: „Ама въ Америка, на тамошните владици хубаво имъ плащатъ“. Зная, зная, но все едно е, дали ти плащатъ 5 или 10,000 лв. Трѣбва да се живѣе единъ честенъ животъ, по Бога. Казвамъ: „Знаете ли какъ живѣятъ въ Америка американскитѣ владици?“ Азъ да ви кажа. Единъ владика въ Бостонъ, той е заминалъ вече въ другия свѣтъ, нѣма да ви казвамъ името му, заемалъ високо духовно положение. Знаменитъ проповѣдникъ билъ, той говорелъ много бързо, толкова бързо, че само трима души стенографи имало, които могли да стенографиратъ неговата рѣчь. Понеже въ тази църква владицитѣ се женятъ, то една богата американска милионерка се влюбва въ него. Тя го ухажвала, и слѣдъ като дълго врѣме му слушала проповѣдитѣ, единъ день му казва: „Не мога да живѣя безъ тебе. Всичкото си богатство давамъ на тебе, парите си, сърдцето си, рѫката си, всичко ти давамъ.“ Той ѝ пише тъй: „Сърдцето си дай на Бога, парите на сиромаситѣ, а рѫката си дай на този, който тѣ обича.“ Тъй пише този владика: Сърдцето си дай на Бога! Майки, тъй казвайте на дѣцата си! Азъ проповѣдвамъ на младитѣ: Сърдцето си на Бога давайте! На мѫжъ сърдцето си не давайте, но нито на жена сърдцето си давайте! Вие все съ тази лъжлива клетва си служите. Защото, все се кълнете прѣдъ Бога, че сърдцето си ще дадете, а нищо не давате. Ти ще мязашъ тогава на онази дисциплинирана циганка, която паднала въ рѣката и казвала: „Свѣти Никола, ако излѣза отъ водата, ще ти запаля една голѣма свѣщъ, като боя си, помогни ми.“ Като излѣзла отъ водата, казала: „Нали знаешъ, че съмъ бѣдна, отъ дѣ да взѣма пари да ти запаля свѣщъ?“ Сега, и ние постѫпваме по сѫщия начинъ. И за този английски владика, нарича се

Джонъ Хотъ, заради него зная единъ случай. Единъ день, той си взима книгата, и отива въ дома на една бѣдна вдовица, която съ години не била излизала отъ дома си нѣкѫдѣ по разходка. Бѣдна, опърпана била тя. Имала си едно дѣтенце, и денонощно се грижела за него и за себе си. Този английски владика и казвалъ: „Слушай, днесъ азъ ще остана при люлката на твоето дѣте, иди да направишъ една хубава разходка вънъ отъ града, не мисли за дѣтето, не се грижи за него, ти направи една дълга разходка, остави дѣтето на менъ.“ Тази бѣдна вдовица излѣзла, а той останалъ съ биберона въ рѫка, да ухажва около малкото дѣтенце. Този английски владика можеше да вземе 10 слуги, които да отмѣнятъ бѣдната вдовица, но той искаше да види какво върши тази майка около това дѣте. Едно велико дѣло е това! Азъ казвамъ: „Бихъ желалъ да имаме 10 такива владици.“ Че лошо ли мисля? Моята цель не е да излѣза, да опетня българскитѣ владици. Азъ бихъ желалъ българскитѣ владици и свещеници да иматъ всичкото почитание и уважението на българския народъ, да постѫпватъ като този английски владика, и да кажатъ на българския народъ: „Сърдцето си дайте на Бога, парите си на сиромасите, а рѫката – на този, който ви обича.“ И послѣ, като него, да стоятъ при люлката на туй малко дѣте, и да изпратятъ тази бѣдна вдовица на разходка. Туй ще бѫде похвално и почтено.

Азъ зная, че когато говоря една бесѣда, много нѣща ще се изопачатъ, но когато говоря истината, азъ трѣбва да я кажа тъй, както си е. Когато говоря истината, азъ нито себе си жаля, нито васъ жаля. Дойде ли до истината, въ мене има само едно правило, и казвамъ: „Божията истина еднакво важи и за мене, и за васъ.“ Сега, не е въпросътъ за владици и за свещеници. Въпросътъ е за името Божие. Божията любовь въ сърдцето трѣбва ли да царува? Въпросътъ е за Божията мѫдрость въ ума трѣбва ли да се въведе? И въ науката трѣбва да бѫде: Ей, ей – не, не. Всѣки единъ ученъ човѣкъ, който прокарва тази теория трѣбва да провѣри, 10 пѫти най-малко. Всѣки единъ философъ, като внесе една система, трѣбва да я провери, да я опита. И въ всички отрасли трѣбва да бѫде думата ви: Ей, ей – не, не. А сега, на всѣка стѫпка, искаме само да постѫпваме по буквата на закона. Да бѫдемъ справедливи, казваме. А вѫтрѣ какво е съдържанието, безразлично ще бѫде. Христосъ иска да внесе именно туй съдържание въ насъ: Ей, ей – не, не. И той започва съ 9-тѣ блаженства. Всѣки християнинъ трѣбва да има тия 9 блаженства. Той казва: „Блажени миротворцитѣ.“ Кои ще наслѣдятъ земята? – Кроткитѣ. Кроткитѣ ще наслѣдятъ земята.

И ние трѣбва да рѣшимъ да внесемъ туй име Божие въ насъ, за да

внесе то въ насъ, въ сегашните хора повече стабилность, повече устойчивость и постоянство въ характера ни. Всинца ние сме нервни, неспокойни, нѣмаме издържливостъ, отъ малко се обиждаме, всеки може да ни смути, да внесе съмнѣние. Дойде нѣкой, пита ме: Пѫтьтъ, въ който вървишъ, правъ ли е? Ти се спрешъ. Хубаво. Ами ако тази любовь, въ която живѣя, ми внесе чистотата, ако мѫдростьта ми е дала свѣтлина и знания за ума, и ако тази истина ми е внесла свобода въ душата и ме е научила какъ да живѣя, то ако въ това се съмнѣвамъ, какво по-дълбоко има въ свѣта отъ това? По-дълбоки нѣща отъ тия три принципа въ свѣта – нѣма. Всички онѣзи организации, всички онѣзи семейства, това сѫ нѣща, на повърхностьта на човѣшката душа. Единственото нѣщо, това е любовьта, туй което ти прѣживѣешъ, което ти дава потикъ, импулсъ, което те кара да живѣешъ. По-велико нѣщо отъ това, нѣма. Само онази мѫдрость, която ти дава условия да се развивашъ, да побѣдишъ земята, да търсишъ знания, и само онази истина, която те кара да се самопожертвувашъ. Дѣ е по-дълбокото нѣщо отъ тия три принципа? Ама, пѫтьтъ, по който вървите, правъ ли е? Правъ е. По-правъ пѫть отъ този нѣма. Единствениятъ пѫть, не само въ България, но и въ целия свѣтъ, е този пѫть. Все по този пѫть сѫ минали всички благородни, възвишени души, по този пѫть сѫ минали всички ангели, по този пѫть ще минатъ и всички подиръ васъ. Единствениятъ пѫть е този. Единъ е този Божественъ пѫть. Знаете ли колко е красивъ този пѫть? Нѣма по-красивъ отъ този пѫть. Той е толкова очарователенъ! Тѣзи мѣстности, прѣзъ който ще минете сѫ толкова хубави! Тамъ има толкова хубави картини. Ще проучавате, ще видите. Има толкова много да проучавате. Този пѫть Христосъ го нарича тѣсния пѫть. Той е най-красивиятъ пѫть. Сега нѣкои казватъ: Тѣсенъ пѫть билъ той. Тѣсенъ, но друго нѣщо означава съ това Христосъ. Тѣсенъ, но благословенъ пѫть е той. И въ този пѫть се казва: „Ей, ей – не, не.“

Ти въ пѫтя ли вървишъ? – Въ пѫтя съмъ азъ. Азъ нѣма да се спра даже да отговоря. Ако нѣкой ми каже така: „Ти въ пѫтя ли вървишъ?“ Ела да ме питашъ, въ пѫтя ли съмъ. Нѣкой казва: „Ти силенъ ли си?“ Нѣма какво да отговарямъ, нѣма какво да аргументирамъ. Турете ми на рѫката единъ чувалъ отъ 100 кгр., моята рѫка не се помръдва. Турете ми още единъ, пакъ не се помръдва. Турете ми 2, 3, 4, 5, 6, 10 чувала, качете се и вие отгорѣ, хайде поиграйте отгорѣ. Е, какъ мислите, силна ли е моята рѫка, какви аргументи искатѣ още? Ами че когато азъ съмъ подложенъ на изпитания, на мъчения въ свѣта, и моята воля не се поколебае, какво

означава това? И сега, тия братя, свети старци, ще ни поднесатъ листове ние да се отрѣчемъ отъ новото учение, за да влеземъ въ църквата, и тамъ да получимъ спасение. Ами че тѣ сами не сѫ спасени, какъ ще спасятъ насъ? Отъ какво да се отрѣчемъ? Отъ любовьта? Отъ какво да се отрѣчемъ? – Отъ мѫдростьта, отъ Истината? – Да, ние отдавна сме се отрѣкли отъ лъжата, но отъ тия принципи не можемъ да се отрѣчемъ. Никой нѣма право да кръщава любовьта съ никакво име, нито съ дѫновизъмъ, нито съ евангелизъмъ, нито съ християнизъмъ, нито на църквата. Любовьта е нѣщо Божествено, тя не е нито на Дѫнова, нито на Христа, разбирате ли? Богъ е любовь, той принадлежи на всички. Той е самъ за себе си. Той е неограниченъ и безличенъ, и никой нѣма право да ограничава Бога. И всички тия организации на дѫновизъмъ, на мохомеданизъмъ, на спиритизъмъ, на наука, и всички други нѣща, това сѫ праздни работи, това е за дѣцата. Да разберемъ! Любовьта е любовь. А нѣкой пѫть, като извѣстно учение, нѣкой ученъ човѣкъ изнамѣрилъ нѣщо, азъ му позволявамъ да си тури името тамъ. Изнамѣрилъ нѣщо, открилъ нѣщо, нека си тури името тамъ. Открилъ нѣщо въ музиката, въ изкуството, въ художеството, нека си тури името тамъ, но само на своята картина, а не всички велики работи. На всички велики работи той не може да си тури името, има право само на картината, която той рисувалъ.

А сега, казватъ: „Новото учение.“ Казвамъ: „Да, той е нарисувалъ само една картина, тамъ нека фигурира името му, но ако намѣря името му на всички велики картини, ще кажа: Приятелю, тамъ е писано Иванъ Драгомановъ; Иванъ Стояновъ, заличи отъ тамъ своето име, това е само твое.“

Слѣдователно, въ православната църква ще остане само туй, което е православно. Въ мохамеданската църква ще остане само това, което е мохамеданско. Въ евангелската църква ще остане само това, което е евангелско. Въ всички тия църкви има нѣщо, което е Божествено, и то ще остане, а то е Божията Любовь, Мѫдростьта и Истината. Тамъ можемъ да подпишемъ само Божието име, но тази дума е изгубѣна, тя не сѫществува сега въ свѣта.

И тъй ние ще намѣримъ тази велика дума, съ която ще започне новата култура: Ей, ей – не, не. И като се срѣщнемъ, ние ще се познаемъ въ тази дума, ще се познаваме като братя.

А, сега, вие като ме гледате, слѣдя мислитѣ ви, по нѣкой пѫть си казвате: „Колко е хитъръ този човѣкъ, колко дълбоко пипа!“ Е, това е едно

съмнѣние. Хитъръ въ какво? Да ви измамя? Че ако вие до сега не сте измамени! Има ли нѣкой отъ васъ, който да не е измаменъ? Азъ ще ви попитамъ, честно си кажете: Има ли нѣкой отъ васъ, който да не е измаменъ? Майка ви, баща ви въ рая не бѣха ли измамени? Ами братъ ви като излѣзе отъ рая, не уби ли братъ си? Ще ви привѣда всичко туй. Не, вие отдавна сте измамени. Имате право да го мислитѣ, не ви обвинявамъ, но казвамъ: „Колко е мѫчно човѣкъ да убеди хората въ любовьта, въ мѫдростьта и въ истината.“ И защо? Зная защо. И азъ съмъ рѣшилъ сега да убедя хората. Нѣма никой сега когото да не мога да убедя. Какъ? Напримѣръ, вие вървите, мислитѣ заради мене: „Кой, той ли? А, какъвъ е той!“ Но, вие се намирате въ тѣсно положение, въ една опасность сте, не ви достигатъ 2,500 лева, въ затворъ ще ви турятъ. Отивате на едно мѣсто, на друго мѣсто, при приятеля си, никой не ви услужва. Срещнете нѣкого, който не ви познава, казвамъ: „Какво има?“ Е, такова, затрудненъ съмъ. Колко ви трѣбватъ? – 25,000 лв. Заповѣдайте! Е, жена, той билъ много благороденъ човѣкъ, съ 25,000 лв. му услужи, много честенъ човѣкъ е. Срещна другъ по пѫтя. Питамъ го: Какво има? – 10,000 лв. ми трѣбватъ. Десеть хиляди лева? – Заповѣдай! „Жена, знаешъ ли, той билъ много честенъ човѣкъ“. Та, като задоволишъ нуждитѣ на всички хора, казватъ: „А, той е много честенъ, почтенъ човѣкъ е, отличенъ е“. Господь, който е толкова мѫдъръ, който е толкова благъ, нито той по този начинъ досега може да угоди на свѣта. На нѣкой, който е бѣденъ, Господь казва: „Дайтѣ му“; Но, като закъснѣе нѣкой пѫть малко, той си казва: Е, и Господь, и Той … прѣглътне си малко. Азъ му се молихъ толкова пѫти, не ме слуша.

Това не е християнство, това не е думата: Ей, ей – не, не. Въ Бога не трѣбва да имаме съмнѣние. Този живиятъ Господь, който живѣе вѫтрѣ въ насъ, който живѣе въ любовьта, мѫдростьта и истината, той сега ни подлага на единъ изпитъ. Въ епохата, въ която живѣемъ сега, трѣбва да издържимъ своя изпитъ, и като го издържимъ, веднага ние ще имаме Неговата усмивка, и той ще се усмихне и ще каже: „Азъ съмъ доволенъ, синко, че издържа изпита си по всички правила: Ей, ей – не, не.“

Азъ бихъ желалъ всички да бѫдете смели, рѣшителни и умни. И тамъ, дѣто трѣбва, да защищавате истината по всички правила, не заради мене, а заради любовьта, мѫдростьта и истината. За истината трѣбва да има едно мнение. Дойде ли до тамъ, трѣбва да бѫдете твърди, като диаманта и готови. Не само ние тукъ, но и цѣлия свѣтъ, всички тия души, който сѫ готови, трѣбва да се хванатъ за рѫка, и да кажатъ: „Отсега нататъкъ ще се

живѣе само за тия три принципа“. Всички умни хора трѣбва да кажатъ така: „Ние ще служимъ на тия три велики принципи: Ей, ей – не,не.“ Тукъ е спасението на свѣта. И свѣтътъ ще се оправи. И сегашнитѣ недоразумения, който имаме, и всичкитѣ общества, и въ самите насъ, всичко туй ще се изглади, ще дойде една радость, една свѣтлина, единъ вѫтрѣшенъ миръ, който не е бивалъ до сега. Въ деня, въ който рѣшите това, за всинца ви ще дойде една свѣтлина. Иде тази свѣтлина. Азъ ще ви съветвамъ всички да се държитѣ крепко за тази свѣтлина, която е въ умоветѣ ви, въ сърдцата ви, и въ душитѣ ви. Крепко да се държитѣ. И тогава, казвамъ на всинца ви: Ние ще побѣдимъ, Господь е съ насъ. Нѣма сила въ свѣта, която може да видоизмѣни тия три принципа. Богъ е съ насъ. И всичките добри хора, всичките честни хора, всичките справедливи хора, и мѫже и жени и дѣца, по цѣлия свѣтъ, всички сѫ съ насъ. Отъ всички църкви, отъ всички партии онѣзи, който поддържатъ тия три велики принципи въ себе си, тѣ сѫ съ насъ. И казватъ ни: „Колцина сте вие?“ Ние сме едно велико братство, каквото свѣтътъ никога не е виждалъ, едно Братство, което има клонове и долу на земята и горѣ на небето, има клонове въ цѣлата природа. И онзи, който служи на Бога, той ще бѫде гражданинъ на онова великото царство, което ние наричаме царство на любовьта, царство на Божията Мѫдрость, царство на Божията истина, на което ние искаме да станемъ членове, и на което и азъ искамъ да бѫдете вие ученици.

Бесѣда, държана на
14 януарий, 1923 г. 10 ч. недѣля

И каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето

Истина ви казвамъ: „Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето“.
(Матея 18:18)

Ще ви прочета 12 гл. от Еклисиаста.

И помни Създателя си въ днитѣ на младостьта си, Прѣди да дойдатъ днитѣ на злото, И стигнатъ годинитѣ въ които ще речешъ: Нѣмамъ благодарение въ тѣхъ, – (2) Прѣди да се помрачи слънцето, и видѣлото, и луната, и звѣздитѣ, И се върнатъ облацитѣ слѣдъ дъжда; (3) Когато стражитѣ на кѫщата ще треперятъ, И крѣпкитѣ мѫже ще се прѣгърбятъ, И които мелятъ ще прѣстанатъ защото намалѣхя, И на тѣзи които гледатъ прѣзъ прозорцитѣ ще имъ стане тъмно; (4) И вратата ще се затворятъ при пѫтя, Когато изнемощѣе гласътъ на мелницата, И на гласа на птицата ще стане человѣкъ, И всичкитѣ дъщери на пѣсеньта ще се смирятъ; (5) Когато ще се боятъ отъ височината, И ще треперятъ въ пѫтя; Когато мигдалътъ процъвти, И скакалецътъ натегне, И охотата изчезне; Защото человѣкъ отхожда въ вечния си домъ, И сѣтуващитѣ обикалятъ улицитѣ, – (6) Прѣди да се скѫса сребърната цѣпь, И да се счупи златната чаша, Или да се строши водоносътъ при източника, Или да се развали колелото надъ кладенеца, (7) И да се върне пръстьта въ земята както е била, И духътъ да се върне при Бога който го е далъ. (8) Суета на суети, рече проповѣдникътъ, всичко е суета. (9) И колкото повече проповѣдникътъ стана мѫдъръ Толкозъ повече поучи людетѣ на знание: Най-паче вникна и издири, И нареди много притчи. (10) Проповѣдникътъ поиска да намѣри угодни думи: И писаното бѣ правота и думи на истина. (11) Думитѣ на мѫдритѣ сѫ като остени, И като гвоздеи закована отъ наставницитѣ на събранията, Дадени отъ единия Пастирь. (12) А повече отъ това, научи се, сине мой, Че да прави нѣкой много книги нѣма край, И многото учение е трудъ на плътьта. (13) Да чуемъ свършъка на всичкото слово: Бой се отъ

Бога и пази заповѣдитѣ му, Понеже това е всичкото на человѣка; (14) Защото Богъ ще докара на сѫдъ всѣко дѣло И всѣко скришно, или добро или зло.

Казва се „Бой се отъ Бога“. Азъ казвамъ „Люби Бога!“ Всички хора проповѣдватъ страхъ отъ Бога. Въ старо врѣме сѫ проповѣдвали „бой се отъ Бога, и пази заповѣдитѣ му!“ Казвамъ: „Люби Бога и слѣдвай неговата мѫдрость“!

Ще говоря върху 18 стихъ, 18 гл. отъ Евангелието на Матея.

Истина ви казвамъ: „Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето, а каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето“.

Много пѫти ученицитѣ сѫ спрѣгали глагола „връзвамъ“. За да бѫде човѣкъ въ състояние да разбере онази велика Божествена истина, която носи миръ и радость за всѣка душа, той трѣбва да бѫде свободенъ отъ всички заблуждения на миналитѣ векове. Заблужденията, това сѫ остатъци. Това сѫ останки отъ разнебитѣни кораби на миналото, хвърлени на брѣга. Заблужденията, това сѫ хиляди системи, философски учения, които сѫ сѫществували, и може да кажемъ, че лицето на земята е покрито всѣ съ такива философски твърдения.

И съврѣменната култура, отъ 8,000 години насамъ започва съ два отрицателни акта. Тѣ сѫ слѣдующитѣ. Единиятъ актъ се извърши въ райската градина вѫтрѣ, т.е. извърши се въ духовния свѣтъ. Богъ, за да изпита хората дава имъ една заповѣдъ, както се дава на малкитѣ дѣца. Казва имъ: „Отъ всичкитѣ дървета, отъ всичкитѣ плодове на рая ще ядете, но само отъ туй дърво нѣма да бутате“. Това е една заповѣдъ, като изпитъ. „Отъ плода на това дърво нѣма да ядете. Ще обработватѣ райската градина, вие и вашитѣ дѣца отъ всичко ще се ползувате, но само отъ това дърво нѣма да се ползувате“. Обаче, единъ день въ тази райска градина идва лъжлива форма, качва се на дървото, и си похапва. Минава жената отъ тамъ и ѝ казва: „Имате тукъ въ райската градина едно отлично дърво, какъ да не го използувате? Азъ намирамъ плодоветѣ му прѣкрасни“. Тя му казва: „Намъ е забранено да го не бутаме“. „Е, кой ви даде такава глупава заповѣдь?“ – „Е, кой! Господь ни даде. Онзи, който ни постави въ рая“. „Господь иска да ви опита. Той знае, че въ тия плодове се крие най-великата сила, която като изпитате, ще станете като Него. Вкусете си, вкусете.“ Това е философия на живота. И се събужда у човѣка чувство на тщеславие т.е. събужда се неговия личенъ животъ, той се индивидуализира, и казва: „Защо да не стана като Бога?“ И какво бѣше

послѣдствието отъ тази имъ постѫпка? Че въ момента, въ който мѫжътъ и жената ядоха, оголѣха, т.е. хвана ги една болесть отъ рода на проказата. За да останатъ голи, какво носиха тѣ? Тѣ оголяха тъй, както има нѣкои животни, като ги хване нѣкоя болесть, всичката имъ козина пада, та оставатъ голи. Оголѣха като нѣкои малки кученца. Послѣдствието е, че тия хора, намѣсто да добиятъ слава, да просвѣтнатъ, усѣтиха, че се смалиха и оголѣха. Азъ уподобявамъ туй състояние на единъ банкеръ или на единъ търговецъ, който има приходъ отъ 100–200,000 лева, но не е доволенъ отъ това, иска повече и се впуща въ едно прѣдприятие отъ 10 милиона лева, има проекти да поправи свѣта, но докато се впусне, работитѣ така се сложатъ, че той изгубва всичкия си капиталъ, и виси на косъмъ. Той е пропадналъ, но нѣма смелостъ да каже истината, и затова ще употрѣби реклами, това-онова, ще употрѣби лъжата. Обаче съ лъжа работите не се поправятъ. Когато и да е, тази фирма ще фалира. И тъй, има такива фирми съ хиляди, зарегистрирани ужъ. Но всички фирми сѫ фалирали по сѫщия начинъ. Това е единъ актъ отъ умственъ характеръ.

Второто прѣстѫпление, вториятъ актъ е отъ чисто религиозно гледище. Слѣдъ като излѣзли хората отъ рая, двама братя Каинъ и Авелъ, принесли жертва на Бога. Жертвата на единиятъ братъ била приета, на другия – не. Единиятъ взима една цепеница да убива брата си. Какъ тъй твоята жертва да бѫде приета, а моята не? Питамъ сега: Кой е модусътъ, коя е побудителната причина да дигне единия братъ цепеница, та да убива другия? Що е винаватъ този братъ? Азъ бихъ желалъ всѣки братъ да обѣсни дълбоката причина на това. Какъ е възможно двама рожденни братя, родени отъ една майка и отъ единъ баща, единиятъ отъ тѣхъ да извърши туй прѣстѫпление? Днесъ тия актове сѫществуватъ въ свѣта. Свѣтътъ въ туй отношение не се е поправилъ.

Ние съврѣменнитѣ хора имаме два завѣта дадени споредъ Библията. Първиятъ завѣтъ е Стариятъ завѣтъ. Четете го, той е Моисеевиятъ законъ и всичкитѣ нареждания. Вториятъ завѣтъ, това е новиятъ завѣтъ, учението на Христа. Сега, всички твърдятъ, че това, което Богъ е казалъ веднъжъ, то не се мени. Нали? Добрѣ. Ако нѣкой философъ би казалъ, че се мени, ще считатъ, че той не говори истината. Но апостолъ Павелъ казва, че този първиятъ завѣтъ, който Богъ направилъ съ човѣцитѣ, взѣлъ та го отменилъ, направилъ втори завѣтъ. Въ първия завѣтъ хората трѣбвало да правятъ жертвоприношения, да направятъ още нѣкои прѣстѫпления, да заколятъ гълъбче, кокошка, нѣкое агънце, и по този начинъ ще се простятъ

грѣховете имъ. По втория начинъ, въ втория завѣтъ туй прѣстѫпление се прощава. Казва се въ Евангелието: „Повѣрвай въ Господа Исуса Христа, и ще бѫдешъ спасенъ ти и дома ти.“ Значи тъй ще бѫдешъ спасенъ. Сега, какво е отношението на тия два завѣта? Единиятъ завѣтъ, завѣтътъ на Моисея, това е завѣтъ за дѣцата. А другиятъ завѣтъ, Новиятъ завѣтъ е за възрастнитѣ. И сега Господь идва въ свѣта да направи трети завѣтъ. Нѣкои ще кажатъ „Чудно, трети завѣтъ!“ Да, трети завѣтъ ще има. И въ Писанието е казано: Завѣтъ за прославянето на Синовете Божии. Той е завѣтътъ, когато Любовьта ще се внесе въ свѣта, и хората ще изучаватъ великата наука, какъ трѣбва да живѣете. Завѣтъ е туй. И ако кажемъ на хората, че трети завѣтъ иде, ще кажатъ: „Това е еретическо учение“. Туй е въ реда на нѣщата.

Христосъ казва: „Истина ви казвамъ: Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето“.

Ние сега толкова много сме въздигнали тия 12 апостола. Защо сме ги толкова въздигнали? Какви бѣха по произхождение? – Евреи. Ако ги подложимъ на критика, каква кръвъ течеше у тѣхъ? – Еврейска кръвъ течеше у тѣхъ. Ние казваме: „Тия сѫ светитѣ апостоли“. Не, азъ разбирамъ основно принципа. Христосъ казва: „Духътъ на Истината, като дойде у васъ и влезе, Той ще ви научи на едно ново учение, и туй, което азъ не съмъ доизказалъ, този Духъ на Истината, Той ще ви каже и ще ви припомни всичко. Между мене и Него нѣма да има разлика“. И Христосъ казва: „Онзи, Който ме е пратилъ“. Казвамъ: „Често хората правятъ погрѣшки“. Когато казваха на Христа: Знаешъ ли, че азъ имамъ властьта да тѣ разпъна? Какъвъ е този, който Му говори така? Човѣкъ, единъ римлянинъ. „Азъ власть имамъ“. Христосъ го корегира, казва му: „Не, властьта не е твоя, властьта ти е дадена отъ Кесаря. Утрѣ и тебе може да тѣ уволнятъ отъ власть. Властьта ти е дадена отгоре. Тази власть на Кесаря е отгорѣ, и ти не биималъ власть, ако не бе ти дадена.“

Второто нѣщо, което Христосъ каза на ученицитѣ си слѣдъ възкрѣсението бѣше: Азъ имамъ власть на небето и на земята, дадена отгорѣ. Идете сега и проповѣдвайтѣ туй учение.

Сега, ще дойдемъ до думитѣ: „връзвамъ и развързвамъ“. „Връзването“ това е актъ на ума. Само умниятъ човѣкъ може да направи единъ възелъ; само една умна жена може да плете чорапи; само единъ поетъ може да напише едно стихотворѣние; само единъ цигуларь може да

свири на цигулка. Само умниятъ човѣкъ може да направи това, защото тукъ взима участие ума. Само човѣкътъ, който не е заетъ само съ ядене и пиене, а съ туй Божественото въ него, само той може да направи всичко това.

Сега, ние съврѣменнитѣ хора проповѣдваме, че трѣбва да се осигуримъ, да подобримъ живота си. Да, съгласенъ съмъ. Да го осигуримъ. Но гдѣ е онзи истинскиятъ човѣкъ, който ни показва какъ да го осигуримъ? Имаме осигурителни дружества, имаме църкви. Казвате: „Елате въ църквата, ще бѫдете осигурени." Много добрѣ, нѣмамъ нищо противъ туй, но онѣзи, който се осигурили въ тия дружества, какво показватъ, дѣ сѫ осигурени? Азъ питамъ васъ осигуренитѣ: баща ви кѫдѣ е? Осигурениятъ ви дѣдо кѫдѣ е? Осигурената ви баба кѫдѣ е? „Е", казва, „заминаха. Заровиха ги въ земята." Е, какво стана съ тѣхъ, кѫдѣ сѫ? И сега ще се явятъ нѣкои, ще вематъ да ни доказватъ, че човѣкътъ е пръстъ, че умира и се свършва работата. Други ще ни доказватъ, че човѣкъ ималъ душа, която живѣе слѣдъ смъртьта му. Хубаво, и еднитѣ и другитѣ , който се спорятъ върху този въпросъ, не го разрѣшаватъ на опитна почва. Ако душата живѣе, ние трѣбва да имаме единъ начинъ, да влѣземъ въ съприкосновѣние съ тази душа. Душата не се познава съ пипане. Пипането подразбира, че се сѫбужда въ насъ съзнанието. Пипането, то е най-силното чувство. Отъ него сѫ произлѣзли всички други чувства. То е основата. Въ цѣлото ни тѣло то е единъ чувствителенъ органъ на организма. И като дойдемъ до душата, едни ще я опредѣлятъ по единъ начинъ, други ще я опредѣлятъ по другъ начинъ. Душата е самиятъ човѣкъ, който мисли, чувствува и дѣйствува разумно. Това е значението на „душа" въ една смисълъ. Можемъ да веземемъ думата „душа" въ една по-ограничена смисълъ. Какво означава тогава? – Само човѣшката чувствителност или сборъ на нѣкакви си функции, на нѣкакви си прояви. Но, като кажемъ „душа", подразбираме туй, което диша, което работи, а може да работи само разумното въ свѣта. На санскритски думата „душа" означава, че може да работи само умниятъ, разумниятъ човѣкъ. Слѣдователно, душата е туй разумното, умното у човѣка. Кѫдѣ се намира то? Ако азъ взема моята цигулка и ви изсвиря нѣкои класически парчета, моята душа не се ли е проектирала въ тази пиеса? Моята душа е влѣзла въ съприкосновение съ вашия умъ. Има нѣщо, което е проникнало въ душата ви и вие се радвате. Има нѣщо, което не виждате, но ти се радвашъ, въодушевилъ си се. Какво си спечелилъ? – Нищо. Не, спечелилъ си. Когато онзи замръзналъ човѣкъ се остави, изложи на слънце, слѣдъ като се мине

половинъ часъ, той става веселъ. Питамъ: Какво е спечелилъ? – Влѣзло е нѣщо въ неговия организъмъ. Можете ли да прѣтеглитѣ туй, което е спечелилъ? То не тежи даже една хилядна часть отъ килограма. А при това, туй, което нѣма никаква тяжесть, то е произвело такава радость въ душата ти! А при това, казвате: „вързвамъ“, Сега ще дойдеме до думата „вързвамъ“. Съ какво може да вързваме нѣщата? Земледѣлецътъ най-първо се учи на вързване. Той първо разорява земята, и слѣдъ туй хвърля семето въ нея. Сѣенето, туй е единъ начинъ на вързване. Той е свързалъ семето съ земята. Слѣдъ туй свързване семето излиза на влага и на слънчева свѣтлина, послѣ цъвне, вържe и отъ него се ползуватъ. Онзи лозаръ, който посажда пръчкитѣ, и той вързва. Онзи градинаръ, и той вързва. Всички изобщо все се учатъ да вързватъ. Но разумно трѣбва да се вързва. Послѣ, трѣбва да свързваме двѣ мисли на едно мѣсто. Да кажемъ, че азъ дойда между васъ, и внасямъ извѣстни раздори, това вързване ли е? Това е развързване.

„Каквото вържете на земята, такова ще ви бѫде вързано и на небето“. Значи онуй Божественото, което вързвате на земята, онѣзи Божествени семена, които посѣете на земята, това ще ви бѫде вързано и на небето. Слѣдователно, ще имъ се даватъ условия да поникнатъ.

„И каквото развържете на земята, ще ви бѫде развързано и на небето“.

Има два начина за вързване. Човѣкъ можешъ да го вържешъ съ любовьта. Туй е единъ начинъ. А може да го вържешъ и съ умразата. Туй е другъ начинъ. Човѣкъ можешъ да го вържешъ съ какво? – Можешъ да го вържешъ съ вѫже. А може и да го развържешъ. Слѣдователно, въ едно отношение нѣщата въ умствения свѣтъ трѣбва да се вържатъ, а на физическото поле да се развържатъ. Едноврѣменно вие не можете да правите два акта, да вързвате на двѣ мѣста. Когато единъ човѣкъ е вързанъ въ едно отношение, трѣбва да го оставятъ въ друго отношение свободенъ. Ако вие вържете краката на вашето дѣте, и искате да отиде на училище да се учи, не може.

Сега всѣки народъ иска, има нужда да прогресира. Българитѣ искатъ да прогресиратъ. На какво се дължи прогреса? Най-първо на неговия умъ, той трѣбва да бѫде уменъ. Второ: на неговата воля, и трето – на неговото сърдце. Въ природата, въ туй отношение има една съразмѣрность въ проявата на тия сили. Човѣшката глава расте въ три направления. Тя расте на широчина, и туй растене на широчина дава издържливость на

организма. Расте на дължина, дава активность на движенията, и расте на височина, дава морална стабилность на живота. Слѣдователно, когато поглѣдна една глава, или главата на единъ народъ, виждамъ какъ растатъ хората. Погледнете който и да е народъ, и ще видите, че ако това растене става правилно, и развитието на този народъ е правилно. Но ако туй растене става като у единъ часовникъ, само едно разширение, ние знаемъ какви ще сѫ послѣдствията. Може да има само двѣ движения. Правилно е да има растете въ три посоки. Ако единъ народъ се движи само въ една посока, и се върза, този народъ ще мяза на единъ разбойнически народъ, който търси да убива другитѣ, чака нѣкой народъ да разбогатѣе, та той да го плячкосва. Ще се върза съ плячка. Така правиха турцитѣ, бузгунъ правиха. Чакаха 40–50 години докато разбогатѣятъ българитѣ и хайде ще ги ограбятъ. Все въ бузгунъ живѣха българитѣ, въ едно движение. Второто движение е, когато ще се образува една държава за примѣръ или единъ организъмъ, ще се образуватъ едни връзки, но тия хора едни други ще се измѫчватъ, тѣ нѣматъ едно вѫтрѣшно разбиране. Ние наричаме туй състояние въ химията или въ науката неорганизирана материя. Това състояние е необходимо. Всѣки химикъ трѣбва да прекара материята прѣзъ туй неорганизирано състояние, за да образува нѣкакво съединение. И, слѣдователно, ще има едно движение. Всѣки ще иска да забогатѣе. Сегашната раса минава второто движение, втората фаза. Всички сѫ много активни, искатъ да турятъ редъ и порядъкъ, но нѣматъ моралъ още. Какво е моралъ? Моральтъ е една мярка, която може да се прилага къмъ всички народи, къмъ всички хора, еднаква мярка. Това, което имаме, не е мярка. Не е мярка, ако богатиятъ мери по единъ начинъ, учениятъ – по другъ начинъ, свещеникътъ – по трети начинъ. Че ние трѣбва да възстановимъ порядъка въ свѣта, това не е норма, това не е една мярка. Трѣбва да имаме една мярка, и всички да съзнаватъ, че е права. Това е разтежъ нагорѣ, това е третото измѣрение – разтежъ къмъ Бога. Слѣдователно, въ моя умъ Богъ е една абсолютна мярка, която показва какъ трѣбва да живѣемъ. Тази мярка не само че е мерене на нѣщата, но въ тази мярка се крие сѫщностьта на живота. И Христосъ дѣто казва въ онзи стихъ, че това е животъ веченъ, да познаемъ тебе, Истиннаго Бога – подразбира истинския животъ. Само тази мярка е, която ще ни подигне, и ще ни даде необходимото, което търсимъ. Казвамъ сега: Не е лошото въ нашия стремежъ, каква полза отъ твоя стремежъ въ живота, ако ти имашъ 10 хамбара жито, а стомахътъ ти е развъленъ, и ти не можешъ да туришъ въ устата си нито едно зрънце?

Каква полза, ако ти направятъ 10 баници, и ти не можешъ да си вземешъ отъ тѣхъ? Друго обѣснение: Каква полза, ако ти имашъ най-хубавата написана книга, а не можешъ да четешъ. Каква полза ще имашъ въ религиозно отношение отъ най-хубавитѣ религиозни системи, а не можешъ да разберешъ сѫщностьта имъ, не можешъ да разберешъ какво нѣщо е религията.

Азъ бихъ желалъ на съврѣменнитѣ религиозни хора да имъ покажа въ какво седи Христосъ, какво нѣщо е Той. Ще кажатъ: Въ Любовьта. Ами каква е цѣльта на тази любовь? – Да се обичаме, да бѫдемъ всички добри. Какво е доброто? – Да се не крадемъ, да се не лъжемъ. Много хубаво. Ние казваме да се не крадемъ, да се не лъжемъ, а при това пакъ крадемъ и пакъ лъжемъ. Казваме да не умираме, а при това пакъ умираме. Да сѫдимъ право, а при това сѫдбата ни не е права. Не че нѣмаме хубавото желание; азъ, въ дадения моментъ приемамъ, че и свещеници, и учители иматъ хубаво желание, но има нѣщо въ свѣта, което въ единъ моментъ може да измѣни, да изопачи и ума, и сърдцето, и душата на човѣка. Въ единъ моментъ само! Това е единъ психологически моментъ. Съ нѣкой господинъ азъ живѣя добрѣ, но му кажа една дума, той я счете за обидна, и веднага се измѣни, започва да мисли другояче. Какво е станало, защо той се измѣни? Ами той ме обиди. Съ какво те обиди? – Една обидна дума ми каза. Е, кой ти даде тълкувание на тази дума, отъ гдѣ знаешъ, че е обидна тази дума? Ние още не знаемъ дали думата е обидна. Тогава ще разтълкувамъ. Ние съврѣменнитѣ хора искаме да бѫдемъ добри, но при сегашнитѣ условия ние не можемъ да бѫдемъ добри по слѣдующитѣ съображения. Доброто, това е единъ резултатъ. Доброто, това е единъ плодъ въ природата, а плодътъ иде най-послѣ. Най-първо ние ще разоремъ нивитѣ си, ще посѣемъ плодни дръвчета и жито. Туй жито ще израстне, ще цъвне и ще даде плодъ, но то трѣбва да расте дълго врѣме. Първоначално житото е расло дълго врѣме. Ние искаме всички нѣща извѣднъжъ да дадатъ плодъ. Въ Божествения свѣтъ най-хубавитѣ пѫтища растатъ съ милиони години. Туй, което скоро расте, то е прѣстѫплението. Туй е моето твърдѣние, за него азъ отговарямъ. Тъй поне азъ го намирамъ въ своитѣ изслѣдвания. Доброто, това е единъ резултатъ. Тия плодове нѣма да дойдатъ извѣднъжъ. Като разоремъ нивата, слѣдъ 5–6 години ще дойдатъ тѣ, и най-послѣ, плодътъ ще опрѣдѣли качеството на всѣко едно дърво, и отъ плода му, или ще го обикнемъ, или нѣма да го обикнемъ. Плодътъ ще внесе въ насъ истинската любовь. И ние обичаме всѣко дърво, споредъ неговия плодъ. Да се не

лъжемъ да мислимъ, че обичаме. Ние може да обичаме човѣка споредъ плода му. Колкото е по-добъръ плода му, толкова повече ще го обичаме. Колкото е по-хубава една ябълка, толкова нашата обичь ще бѫде по-голѣма. А онази киселица, онази суха трънка, минавамъ и я заминавамъ. И ще каже нѣкой: „Защо не ме обичашъ?“ Защото този плодъ на насъ не ни харесва. И слѣдователно, ние съврѣменнитѣ хора трѣбва да посадимъ въ нашата душа онѣзи Божествени плодове. Тѣ ще израстнатъ, ще даватъ плодъ, може да минатъ и хиляди години. Трѣбватъ ни още хиляди години, за да станемъ добри. Туй което казватъ сегашнитѣ хора, че азъ съмъ добродѣтеленъ, казвамъ: „Да се туримъ въ пѫтя на добродѣтельта, ние още не сме добри, нѣмаме плодове“. Това още не сѫ плодове. Азъ бихъ попиталъ: Кои отъ насъ сѫ добри? Онзи владика, онзи свещеникъ, онзи царь, тѣ не сѫ изпълнили още Божия законъ. Онзи владика служи на английски ли, на американски ли, на български ли, но му плащатъ, плащатъ му около 50–100,000 лева, онѣзи златнитѣ пари. Не е злото тамъ,че му плащатъ, но въ него още не е проникналъ онзи Божественъ принципъ. Споредъ този принципъ, ако една буба се храни съ листа, тя като стане пеперуда, не може да се храни съ листа, ще изхвръкне. Следователно, съ каквото се хранишъ, такъвъ ще станешъ. Плащатъ ли на единъ свещеникъ, той не е свещеникъ. Плащатъ ли на единъ учитель, той не е учитель. Плащатъ ли на единъ философъ, той не е философъ. Плащатъ ли на единъ държавникъ, той не е държавникъ. Разбирайте ме хубаво. Държавникътъ трѣбва да служи на единъ народъ отъ любовь. Щомъ служи отъ любовь, ще му плащатъ повече. Ако свещеникътъ служи отъ една безкористна любовь, ще му плащатъ повече. Нѣма да опрѣдѣлямъ какво е любовь, тѣ го знаятъ повече. Ако философътъ служи безкористно, ще му се плати. Този начинъ, по който ние служимъ, той е най-умниятъ, той е най-добриятъ.

Сега, не мислете, че бѫдещата култура, която иде, или бѫдещата цивилизация, или туй съзнание у хората ще иматъ тия стари методи, Не мислете, че ако тия стари методи се заменятъ съ нови, та свѣта ще се опропасти. Не ни най-малко не мислете тъй. Ще се даде една нова насока на човѣшката душа. Човѣшката душа трѣбва да бѫде свободна.

И Христосъ е говорилъ. Той е взелъ стиха: Истина ви казвамъ, че каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѫде и на небето.

Значи, ако ние поставимъ разумното на земята, туй разумното ще го

взиматъ въ внимание въ другия свѣтъ. Сега за примѣръ българскитѣ духовници туй съзнаватъ, всички търсятъ единъ изходенъ пѫть отъ лошото положение. Всички народи търсятъ този изходенъ пѫть. Онѣзи духовници, както въ старо врѣме, така и сега, които сѫ познавали окултнитѣ закони вѫтрѣ въ природата, тѣ сѫ постѫпвали съобразно съ тѣхъ, и сѫ изкарвали на благоприятенъ край своя народъ. Ако единъ капитанъ на нѣкой параходъ му прѣдстои да изкара своитѣ пѫтници на пристанището, той не трѣбва само да се моли. Право казва българинътъ: Лозето не иска молитва, а мотика. Молитвата си е молитва, а мотиката си е мотика. Онзи капитанъ, който ще изкарва пѫтницитѣ на пристанището, той трѣбва да знае всички подводни мѣста. Уменъ трѣбва да бѫде той! А молитвата не е нищо друго, освѣнъ една връзка между тази висша интелигентность и неговата интелигентность. Защото, много пѫти, когато нѣкой капитанъ не разбира пѫтищата, има тъй нареченитѣ пилоти, дойде единъ пилотъ съ своитѣ лодки, катерчета, и капитанътъ отстѫпва властьта си на този пилотъ, който ще прекара кораба. Въ живота ние дохождаме до такова едно опасно мѣсто, и ще пратятъ отгорѣ единъ такъвъ пилотъ, ще ни прекара той около 10–15–20 клм., и като мине опасностьта, той ще извика капитана, и ще му каже: „Азъ свършихъ, параходътъ е пакъ твой и ще си излѣзе.“ Сега, може да си единъ философъ, и като дойде единъ такъвъ пилотъ, ще му кажешъ: „Какъ ще ни докажешъ, че можешъ да ни извѣдешъ на брѣга?“ Какъ ще ви докажа? Дайте ми кораба, и ако ви изкарамъ на брѣга, азъ съмъ; ако не ви изкарамъ, и параходътъ се строши, не съмъ азъ. Вие сте сега прѣдъ една дилема, не знаете пѫтя. Ще се доверите на мене. Казвамъ: „Моята честна дума, азъ ще ви извѣда.“ Ами какъ ще повѣрваме? Е, ще проверите, само 3 ч. се изискватъ, докато проверите дали моитѣ думи сѫ истинни. Само 3 ч. докато изкарамъ кораба на брѣга! Този параходъ трѣбва да стигне на брѣга! И слѣдъ като този пилотъ изведе кораба на брѣга, това случайно ли е? Не е случайно. Ще кажатъ философитѣ, че е случайно. Не е случайно, този пилотъ разбира пѫтищата. Казвамъ: „Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да има по единъ пилотъ“. Вие сега всички, при сегашната култура се намирате при единъ отъ най-опаснитѣ моменти, но и единъ отъ най-благоприятнитѣ моменти, най-близо до брѣга сте, но и при най-опаснитѣ, при най-многото примоли. Ако този пилотъ не дойде, мъчно може да влѣзете въ царството Божие, въ туй пристанище. И „ако“, казва Христосъ, „не станете като малкитѣ дѣца, нѣма да влѣзете въ царството Божие“. То значи: Ако не повѣрите вашия корабъ на този пилотъ пратенъ отъ Бога да ви ръководи,

вие въ царството Божие не може да влезете, а ще останете долу подъ камъка.

Сега, ще ви наведа на другъ единъ аргументъ. Има хора, които постоянно се съмнѣватъ. Казватъ: „Докажи ни“! Ами какъ ще ви докажа? Азъ ще ви приведа единъ малъкъ разказъ. Въ древностьта, единъ великъ адептъ, като изучавалъ произхождѣнието на мравѣшката култура, слѣзълъ между мравкитѣ, искалъ да влѣзе въ съобщение съ тѣхъ, да види какъвъ е тѣхниятъ животъ, какво мислятъ мравкитѣ. Сега, между насъ, ние мислимъ, че мравитѣ сѫ глупави, че по инстинктъ вършатъ всичко. Не, въ мравитѣ има една доста почетна култура, тѣ изучаватъ природата, иматъ своя философия. Има единъ родъ мрави, които сѫ ясновидци – ясновидци особенъ родъ. И какво виждатъ? – Въ кой хамбаръ има жито, въ кой чувалъ има оризъ. Виждатъ това, и послѣ, иматъ много лѣсенъ начинъ за съобщение – бързъ и отличенъ начинъ. Като видятъ, че нѣкой хамбаръ е отворенъ, веднага една друга се бутатъ, и въ скоро врѣме всички сѫ въ хамбара. Та, влѣзълъ този адептъ да изучава живота на мравкитѣ, а то е трудно. Единъ такъвъ адептъ, да влѣзе, да живѣе между мравкитѣ, да се смали до тѣхния уровенъ, да дойде въ съобщение съ тѣхъ, да седи заедно съ тѣхъ. Тѣ виждатъ, че той е като тѣхъ, но нѣкакъвъ особенъ родъ е и му казватъ: „Ти мязашъ малко на мравитѣ, но има нѣщо въ тебе, което не е мравешко, какъ, отгдѣ дойде?“ – Е, дойдохъ отъ странство, отъ другъ свѣтъ дойдохъ. Дойдохъ да изучавамъ между васъ вашия животъ. „Отъ другъ свѣтъ! Отъ мравешкия свѣтъ нѣма по-голѣмъ. Какъ? Това, мравкитѣ, ние сме едни отъ най-културнитѣ на свѣта. По-голѣма култура отъ насъ нѣма. Ние, мравитѣ, имаме умъ!“ Адептътъ казва: „Така е, но азъ идвамъ отъ единъ свѣтъ, той е толкова красивъ!“ Този най-голѣмъ философъ на мравитѣ казва: „Заведи ме да го видя“. Започналъ този философъ на мравитѣ да спори. „Да направимъ опитъ, азъ ще те заведа въ онзи свѣтъ да го видишъ“. Избралъ той единъ отъ най-голѣмитѣ мравѣшки философи и ще го води. Веднага адептътъ влиза въ човѣшка форма, туря мравката на пръста си и я носи. Влиза съ нея въ една аудитория, дѣто единъ знаменитъ професоръ държалъ една отъ своитѣ лѣкции, и пита мравката: виждашъ ли тази аудитория каква е? – Нищо не виждамъ. Туря я на пръста си, дига го нагорѣ и го пита: Виждашъ ли професора? – Не го виждамъ. Дига я на високо съ пръста си. – Пакъ не виждамъ. Какво си дигашъ пръста тамъ? – Запитва го професорътъ. „Отъ мравѣшкия свѣтъ нося една мравка, искамъ да те види, но не може да те види“. Този професоръ философъ казалъ за

адепта: „На този малко му се поразмътилъ ума“.

И сега, нѣкои хора ни питатъ: Има ли другъ свѣтъ? – Има. Може ли да го видимъ ние? – Можемъ. Взѣма го азъ на пръста си, нося го, и влеземъ заедно съ нѣго въ ангелския свѣтъ. Виждашъ ли този свѣтъ? – Не го виждамъ. Пита ме Господь: Какво си дигашъ пръста? – Тукъ има единъ философъ отъ земята, иска да тѣ види. Въ насъ желанието е благородно, да знаемъ онзи свѣтъ, но знайте, че въ човѣшката душа има други органи, други способности, други чувства, които трѣбва да се развиятъ. И съврѣменниятъ човѣкъ трѣбва да замине въ една нова фаза, нова форма, и цѣлото устройство на неговата глава, на неговия мозъкъ, всичко туй съвършенно трѣбва да се преобрази. Единадесеть години съмъ изслѣдвалъ тия квадрати по главата, тия глави, измѣрвалъ съмъ мозъцитѣ имъ, и съмъ дошълъ до заключение, че едно ново прѣустройство трѣбва на сивото вѣщество на мозъка въ човѣка. Въ човѣшкия мозъкъ има доста неорганизирана материя, и тази неорганизирана материя произвежда сега този смутъ. Всичката тази материя трѣбва да се организира, и да стане не само жива, но и съзнателна; не само съзнателна, но и самосъзнателна, не само самосъзнателна, но и подсъзнателна; не само подсъзнателна, но и свръхсъзнателна. Да живѣе трѣбва тази материя, че всѣка клѣтка на нашето тѣло да почне да мисли. Сега, тия органи трѣбва да се развиятъ. Очитѣ ни трѣбва да се развиятъ. За примѣръ, у всички ясновидци, въ очитѣ имъ, около зеницата има признаци, по които се познава до каква степень е развито ясновидството. Има учени хора, които оспорватъ това, оспорватъ даже ясновидството, но азъ твърдя, зная го. Ясновидството го има въ нѣкои хора въ Европа, и въ България има хора, у които то е почнало да се развива, а у нѣкои то е въ спяще състояние. Има извѣстни петна, които се проявяватъ въ очитѣ, които показватъ явяването на туй чувство. Слѣдователно, когато тия нови способности почнатъ да се развиватъ, особена свѣтлина има въ тия очи – свѣтлина отъ невидимия миръ. Тия лѫчи ще попаднатъ въ тия органи, въ ѫгъла на нашето зрѣние, и ние ще видимъ нѣща, които сега не виждаме. Свѣтътъ ще се отвори за насъ, и ще видимъ, че не го познаваме.

Сега, ученитѣ хора по извѣстенъ начинъ изучаватъ вече електричеството, магнетизъмътъ, радиоактивностьта, но всички изучаватъ само тази физическата страна на въпроса, и у всички царува само едно съмнѣние. Съмнѣнието не е родено сега, то отъ хиляди милиони години сѫществува въ душата на човѣка. Даже и въ най-малкитѣ животни

съмнѣнието сѫществува. Ние съвременнитѣ хора трѣбва да се избавимъ отъ съмнѣнието.

Често, животнитѣ разбиратъ живота много по-добрѣ, отколкото ние го разбираме. Има кучета, които разбиратъ по-добрѣ, ти добъръ ли си или лошъ. Азъ мога да направя опитъ съ двамина. Да взѣмемъ единъ прѣстѫпникъ, който е убилъ много кучета, и да взѣма другъ праведенъ, който всѣкога е обичалъ кучетата, и да ги заведа въ единъ дворъ, дѣто има много кучета. Този първиятъ кучетата ще го лаятъ, ще го хапятъ, а другиятъ ще го лижатъ, ще си махатъ доволно опашката. Но това не е по инстинктъ у тѣхъ, а тѣ виждатъ, виждатъ, че първиятъ е убилъ толкова кучета, а вториятъ се отнасялъ съ кучетата добре. И слѣдователно, животнитѣ познаватъ много добре. Тамъ, въ Варненско, въ село Николаевка, имаше единъ, наричаха го Деливасилъ, лудиятъ Василъ, но чудното е, че въ това село кучетата хапеха и най-добритѣ хора, но този Деливасилъ, кѫдѣто и да минеше, кучетата не го хапеха. Той ги милваше, и тѣ му се радваха. Казвамъ: „Този Деливасилъ е единъ светия въ формата на Деливасилъ“. Той дълго врѣме бѣше въ това село и най-послѣ си замина, да покаже на хората до каква степень тѣ сѫ напреднали. Ходеше въ църквитѣ той и като го видѣха, казваха: „Изпъдете го този Деливасилъ навънъ изъ църквата, да не смущава“. Това е единъ фактъ – кучетата не го хапеха. Защо? – Защото кучетата познаваха, че той е единъ добъръ човѣкъ, въ него нѣмаше никакво лукавство, искренъ беше той. Той „благодаря“ не казваше, и „сбогомъ“ не казваше, но като работеше, казваше: „Благодаря азъ и другъ пѫть ще дойда да свърша тази работа“.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде и на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бѫде и на небето.“

Сега, у насъ, взѣмете българскитѣ свещеници; насаждатъ туй подозрѣние, едно гонение може да стане. Азъ нѣмамъ нищо противъ, че едно гонение може да стане въ единъ народъ, то е всѣкога за въ полза. Но, когато единъ народъ иска да се избави отъ всичкитѣ свои беди и страдания, въ нѣго трѣбва да има морална стабилность, морална хармония. Всѣки единъ народъ се познава споредъ духа на своята свобода. Азъ въ туй отношение (взѣмамъ) англичанитѣ и американцитѣ. И тѣ си иматъ свои погрѣшки, но ги харесвамъ за това, че американцитѣ ще те оставятъ свободно да си изкажешъ своитѣ религиозни възглѣди и убеждения. Вижъ въ политиката въ политическо отношение сѫ строги, тѣ не позволяватъ другъ да се меси въ тѣхнитѣ работи, но въ религиозно и въ философско

отношение – може. Въ двѣ нѣща тѣ не тѣ допускатъ: въ политиката не можешъ да се бъркашъ, и прѣстѫпления нѣма да правишъ, но на Бога можешъ да служишъ както искашъ и да философствувашъ колкото искашъ и както искашъ. Но у насъ източнитѣ народи: българитѣ, сърбитѣ, не е така. Сѫщото е и у италиянцитѣ и французитѣ. И много народи отъ земята сѫ изчезнали по начина на тази вѫтрѣшна нетолерантность. И еврейскиятъ народъ по причина на неговата нетолерантность изчезна отъ лицето на земята. Тѣ не можаха да се търпятъ. Двѣ хиляди години вече, гонени сѫ, за да изучатъ културата на търпѣнието и благоразумието. Сега тѣ станаха най-разумниятъ народъ. Защо? – Възпитани сѫ. Въ Русия ги възпитаха по единъ начинъ, въ Англия, въ Франция, въ Турция, навсѣкѫдѣ по особенъ начинъ. Евреитѣ се научиха да се приспособяватъ къмъ окръжающитѣ ги условия, къмъ окрѫжающата ги среда. Тѣхниятъ организъмъ стана издържливъ. Учатъ се тѣ. Сега Христосъ се обръща къмъ онѣзи, които приематъ външното християнство.

Питамъ сега: Какво липсва на българитѣ, да станатъ единъ уменъ народъ? Какво липсва на българския държавенъ мѫжъ да стане единъ ученъ държавникъ? Българскиятъ държавенъ мѫжъ трѣбва да стане ученъ. Българитѣ първо трѣбва да вѣрватъ въ онзи Богъ, въ Бога на Любовьта, Мѫдростьта и Истината. Второ: трѣбва да вѣрватъ въ себе си, и послѣ да възприематъ всички добри съвети, които му се даватъ, и да направи новия си животъ сносенъ. Да искаме той да задоволи всички хора, да ги направи щастливи, това той не може. Той не е Господь, не е слънце, което да огрѣе навсѣкѫдѣ. Колкото и да сѫ добри неговитѣ желания, той не може да направи това. Туй може да го направи само слънцето. Сега, за примѣръ, за насъ казватъ, че сме ходили да гледаме слънцето. Е, кажете, всички хора не мислятъ ли все за слънцето? – Мислятъ. Англичанинътъ, като става сутринъ отъ леглото си, не пита ли жена си: Слънцето изгрѣ ли? – Не. Мога да си полежа още. Французинътъ, и той като става сутринь, пита: Слънцето изгрѣ ли? И българинътъ, и той при ставането си пита пакъ за слънцето, изгрѣ ли. Не само хората, но и животнитѣ търсятъ слънцето. Онѣзи крави, онѣзи говеда, свързани съ дома, като изгрѣе слънцето, казватъ: „Пуснете ни, слънцето изгрѣ“. Даже и всеки единъ човѣкъ, по 10 пѫти на день ще се обърне, да види накѫдѣ е слънцето, отъ изтокъ нагоре ли е, все слънцето търсятъ. Защо? Защото всичката енергия на нашия физически, умственъ, даже и мораленъ животъ все отъ слънцето иде. Животъ е то! Всяка култура се дължи на туй слънце, но не на този дискъ на слънцето. Азъ говоря за

друго слънце. Задъ това видимо слънце има друго слънце, което произвежда тия невидими резултати. Ако дойде нѣкой философъ сега и му кажа: „Азъ виждамъ на небето и друго слънце“, той ще ме пита: Ами ние защо не можемъ да го видимъ? Ще го видите. И единъ день, когато туй слънце залѣзе, другото слънце ще изгрѣе, и то ще бѫде 100 пѫти по-великолепно отъ това. Въ откровението сѫщиятъ законъ е прокаранъ. И ние казваме: „Има нѣща въ свѣта, които не гаснатъ.“ Кои нѣща не гаснатъ? Вие не може да изгаситѣ слънчевата енергия. Ти можешъ да духнешъ една свещъ, можешъ да изгасишъ огъня, но кой отъ васъ може да изгаси слънцето? Да каже „пф“ и да го изгаси.

Сега, дошли нѣколко, искатъ да духнатъ слънцето, да гасятъ слънцето. Азъ казвамъ: „Учението, което нося на свѣта, то не е мое учение, то е Божие, на Бога е“. Искатъ да го гасятъ! Че не знаете ли, че слънцето и то духа? Като духате вие, и то духа. Ти като не го духашъ, то като духа, ще те освежи, ще произведе единъ приятенъ ветрецъ. Нѣма какво да го духате. Сега, всички ваши свещи, всички ваши огньове, които сѫ запалени, се дължатъ на туй слънце, не го духайте! Споредъ мене, всѣки единъ мозъкъ, който е запаленъ, той е една малка свещъ. А гори, по причина на туй слънце. И всѣка свѣтлина на огъня се дължи. Като погледна, виждамъ какъ гледатъ на васъ тия сѫщества отъ по-високата култура. Вие за тѣхъ сте като запалени свещи, и тѣ, споредъ интензивностьта на свѣтлината, която излиза отъ вашия умъ, знаятъ, какво е горението, дали правилно горитѣ или не, какво е веществото. Тѣ се ползуватъ отъ тази свещъ. Вие сте тъй необходими за тази култура, както въ цветарницитѣ, дѣто отглеждатъ зимно врѣме цветя, има отдолу прокарано въздушно отопление. Тамъ има една пещъ, нали? Вие сте тъй необходими за тѣхъ, както е необходимъ огъня при движението на единъ параходъ. Като гори огъньтъ, и параходътъ се движи. Тъй и нашата мозъчна енергия като гори, тия по-висшитѣ сѫщества я използуватъ за тѣхната индустрия. Слѣдователно, когато вие се напъвате да обичате жена си, да се обичате единъ другъ, всичката тази енергия влиза въ духовния святъ, и се използува отъ тия по-висши сѫщества въ този святъ, и тѣ работятъ.

И казва Христосъ: „Богатейте, събирайте сѫкровища, мислете повече за онзи святъ, че туй динамо като се движи въ онзи святъ, и ти като влѣзешъ въ този святъ ще ти кажатъ: Преждата, която си изработилъ съ твоето динамо, тя е твоя“. Нѣкой казва: „Азъ нѣма да мисля“. „Ще мислишъ, и отъ тамъ ще минешъ“. „Азъ нѣма да вървя по правия пѫть“.

„Ще ходишъ и отъ тамъ ще минешъ“. Нѣма да ходишъ ли? Нѣма да мислишъ ли? Ще мислишъ, понеже тѣ ще те заставятъ, както онова колело въ онази фабрика ще го заставятъ да се върти. Тъй и ти, ще мислишъ, нѣма изходенъ пѫть, защото нисшето всѣкога се подчинява на висшето. Нѣма изходенъ пѫть! Слѣдователно, ако не искашъ да мислишъ, ще те изхвърлятъ навънъ, като онова колело, безъ движение, и тогава ще почнешъ да рѫждясвашъ. Какво е рѫждата? – Това е смърть. Нѣкой казва: „Азъ не искамъ да любя, и безъ любовь може“. Като туй колело ще те изхвърлятъ навънъ. Ще кажешъ тогава: „О, Господи, любовьта да дойде, изпразни се сърдцето ми“. Ще любишъ, и ще любишъ по всички правила на тази Божествена култура, искрено, чистосърдечно, нѣма да бѫдешъ користолюбивъ. Тѣ знаятъ отгоре колко ще любишъ. Истина ви казвамъ: „Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето“.

Сега, азъ да ви кажа: И азъ искамъ да ви вържа, туй е моето намѣрение. Питате, защо съмъ дошълъ на земята? – Да ви вържа. Пратенъ съмъ на земята да ви вържа. Не само да ви вържа, но да ви свържа умоветѣ и сърдцата съ Бога, да ви развържа рѫцѣтѣ и краката, да отворя вратитѣ на всички ваши прашни кѫщи, въ които живѣете, да излѣзете навънъ средъ природата, и да се радвате на Божиитѣ блага. Ще кажете: „Какъ, безъ кѫщи?“ Всичко туй старо ще се помете и нови кѫщи ще се направятъ. Ами че тъй, нови кѫщи! Какво лошо има въ това, да се направятъ нови кѫщи! Събаряме старитѣ кѫщи и правимъ нови кѫщи. Туй искамъ не само азъ да го направя, но на всѣки отъ васъ искамъ да предамъ туй изкуство, и вие да връзвате и развързвате. Ами съ какво ще връзвате? – Съ Божията Любовь ще връзвате, съ Божията Мѫдрость ще връзвате, и съ Божията Истина ще връзвате. Тия нѣща вървятъ послѣдователно. Вие най-напредъ не търсете любовьта. Сегашнитѣ хора търсятъ Любовьта. Най-първо търсете свѣтлината. Свѣтлина трѣбва на хората. Свѣтлината е произведение на Божията Мѫдрость. Има ли свѣтлина, има и Мѫдрость. Ще ви приведа едно сравнение: Вие сте затворенъ въ единъ затворъ, въ единъ замъкъ, тъмнина навсѣкѫдѣ, не знаете какво е вашето положение, до колко сте чисти; обаче, единъ вашъ приятель ви праща една запалена свещъ, и една забѣлежка съ нея, въ която е написано: въ съседната стая има оставѣни за тебе дрехи за прѣобличане. Послѣ, ще отворишъ тази и тази врата, ще излѣзешъ навънка, и на 10 клм. разстояние отъ тука, има единъ топълъ изворъ, ще се измиешъ, ще се вчешешъ, ще облечешъ чиститѣ дрехи и ще

видишъ свѣтлината, ще бѫдешъ свободенъ. Веднага той се ориентирва. Слѣдователно, като дойде свѣтлината, ти ще видишъ обстановката, кѫдѣ се намирашъ. Свѣтлината е необходима за тебе. Ключътъ, това е Истината, свободата, а слѣдъ като се очистишъ, ще придобиешъ любовьта. Любовьта ще дойде най-послѣ. Казвате, да ви обичамъ. За да ви обичамъ, трѣбва да имате нѣщо, за което да ви обичамъ. Чудни сте вие! Майката кога обича дѣтето си? Казватъ, че майката обича всичкитѣ си дѣца еднакво. Не е вѣрно. Не че тѣ искатъ това. Но питамъ: Онова умното, благородното дѣте не го ли обича майката повече? Да, обича го повече.

И тъй, ние всинца трѣбва, каквото вържемъ, да развържемъ. И тогава всички може да носите тази истина, туй учение. Не само вие, но всички свещеници, учители, държавници, трѣбва да вързватъ и развързватъ, туй възвишеното, благородното да се тури въ редъ и порядъкъ. Казваме сега: „Волята Божия да изпълнимъ“. Този разумниятъ свѣтъ е около насъ. Нѣкой пѫть ние казваме: „Азъ искамъ да бѫда такъвъ и такъвъ“. Всички можете да бѫдете. „Покажи ни какъ“? Е, какъ да ви покажа? Най-първо трѣбва да имате свѣтлина, нали? Второ: трѣбва да имате свобода, и трето: трѣбва да имате чистота. Въ съвременната окултна наука казватъ, че човѣкътъ трѣбва да се контролира. Всѣка лоша мисъль, всѣка алчна мисъль трѣбва да излѣзе навънка отъ нашия умъ, и да останатъ само тия благороднитѣ мисли, въ които силитѣ, благородството, което имаме, да излѣзе, да се прояви навънъ. Ако търговецътъ търгува не само за да забогатѣе, а за да помогне на другитѣ, той ще придобие туй, което желае. Ако учительтъ учи не само за да печели, но за подигането на своитѣ ученици, туй е правилно положение. Ако свѣщеникътъ печели не само за прѣхраната си, но и за повдигането на своята душа, той е въ правия пѫть. Туй положение това е една практическа философия. Животътъ не е тукъ. Туй, което сега вие живѣете, това не е животъ. Ами нима мислитѣ, че това за мене е животъ? Нѣкой пѫть, като седя, азъ трѣбва да правя усилия върху себе си. Усилия върху какво? – За да търпя. Нѣкой пѫть, като говоря съ васъ, вие не знаете какъвъ смрадъ иде отъ всички ви. Е, питамъ сега: За мене не е ли по-добрѣ да се дигна азъ съ своитѣ крилца, че да си влѣза въ онзи свѣтъ между умнитѣ, благороднитѣ, съ които мога да се разбирамъ и живѣя? Не е ли по-хубаво това за мене? Хиляди пѫти е по-хубаво. Тамъ е животътъ. Но, по необходимость, при сегашното развитие, коренитѣ трѣбва да влѣзатъ въ земята, за да приематъ сокове. Това е една тайна философия. Защо трѣбваше Христосъ да слезе на земята, азъ нѣма да го обѣсня. Защо

трѣбваше да страда, и него нѣма да обѣсня. А защо трѣбва да приемемъ Любовьта му, ще ви обѣсня. Защо трѣбваше да слезе на земята, защо трѣбваше да страда, нѣма да ви обѣсня, но защо трѣбва да приемемъ учението на Христа? Защото учението на Христа е необходимо за растенето, влага много нѣщо за доброто на всѣка душа, за доброто на всѣки единъ народъ, за доброто на цѣлото човѣчество. То е единственото учение, което може да внесе туй, отъ което сега имаме нужда. А ние отиваме, и ще отидемъ да видимъ лицето на Бога.

Азъ бихъ желалъ вие да видите Бога тъй, както виждате слънцето. Отъ близо нѣма да Го видите, отъ далечъ ще Го видите, но всѣкога може да възприемете Неговата свѣтлина и да се разговаряте.

Сега ще ви научимъ да отваряте прозорцитѣ на вашитѣ кѫщи и всѣки пѫть да виждате свѣтлината, колкото искате. Нѣкой пѫть и да затворите кепенцитѣ на вашитѣ кѫщи, пакъ да ви свѣти. И въ кѫщи да сте, пакъ да работите. Нали искате? Да имате общение съ Бога, това е достояние на всѣка една душа. И всѣко учение, което казва, че само онзи, който е при Бога, само той е достоенъ да се разговаря съ Него, това не е вѣрно. Не е вѣрно. Както свѣтлината е достъпна за всички сѫщества, каквито и да сѫ тѣ, безразлично; така и Божествената Мѫдрость е за всички. Всички вие и азъ да се не лъжемъ! Навънъ излѣзте! Никой не ви запрѣщава. Всички и азъ, навънъ! Излѣзте, на туй велико слънце се нагрѣйте! Единственото нѣщо, което може да ни донесе здраве, То е само Божественото. Може да ви говоря съ хиляди години на този езикъ, и нищо нѣма да стане. То е все едно да се грѣете на вашето огнище, на вашата фурна, на вашата соба. Казвамъ на всинца ви: Навънъ врѣдъ природата, на туй Велико Божествено слънце, което може да внѣсе тази Божествена енергия и на което всички се грѣемъ. И когато азъ казвамъ, че трѣбва да познаемъ Бога и да Го намѣримъ; разбирамъ тази Негова свѣтлина, която трѣбва да проникне въ душата ни, у всекиго едного споредъ степеньта на неговото развитие, споредъ качествата на неговата душа. И слѣдъ хиляда години ще имате друго разбиране за живота, друго понятие за себе си.

Сега, нѣкой пѫть вие се оглеждате въ огледалото, казвате: „Остарѣлъ съмъ“. Колко бихъ желалъ да си остарялъ, но не си, ти си изнѣмощялъ, и уподобявашъ своето състояние на остарѣване. Старъ човѣкъ е друго, изнѣмощялъ е друго. Сбръчкало се е твоето лице, липсва ти нѣщо. Онѣзи, които приемаме прѣраждането, сега се утѣшаваме, казваме: „Е, втори пѫть като дойда“. Не се утѣшавайте съ това! Ти втори пѫть може да си по-лошъ,

отколкото сега. Като че ли като дойде втори пѫть, синко майчинъ, ще го посрѣщнатъ съ букети. Ще се приготвишъ, ще приготвишъ условията за бѫдещия животъ, ще туришъ волята си, ума си въ дѣйствие, ще правишъ добро на този, на онзи, и ако нѣкой те пита: Защо ми правишъ добро? Ще отговоришъ: Азъ искамъ да правя добро, та втори пѫть като дойда, да ми е по-добре, да ме посрѣщатъ приятелски. Защото иначе като правя зло, като дойда втори пѫть, тия, на които съмъ правилъ зло, ще бѫдатъ единъ отъ тѣхъ министъръ, другъ – началникъ, и ще ми побелѣе отъ тѣхъ главата. Затова не искамъ да правя зло.

Но сега трѣбва да мислимъ, да туримъ онѣзи условия не само за днесъ, но и за бѫдещия животъ. Законътъ е сѫщиятъ.

А сега трѣбва да връзваме и да развързваме: да връзваме туй доброто, да дойде у насъ, а да развързваме злото у всички наши братя, и да имъ покажемъ по кой начинъ може да се живѣе.

И сега става въпросъ, че имало прѣраждане, че се учило прѣраждане. Ако имало прѣраждане, Христосъ защо дойде на земята? Че това не е философско разбиране. Христосъ дойде въ свѣта да направи една връзка, един мостъ между небето и земята, да има съобщение. „Ами че ако имаше прѣраждане, нѣмаше нужда да дохожда Христосъ“. Че отъ какъ дойде Христосъ има прѣраждане, по-рано имаше робуване, а сега, като направи този мостъ, Той донесе и прѣраждането. Значи, единъ човѣкъ може да дойде отъ небето, и да живѣе на земята. Че какво има отъ това, ако дойде единъ човѣкъ и живѣе още 50–60 години на земята? Казватъ: „Христосъ единъ пѫть дойде“. Не е вѣрно, въ райската градина преди 8,000 години, когато дойде Онзи и говореше на Адама, Той бѣше Христосъ. Този, Който говореше на Авраама, Той бѣше пакъ Христосъ. Когато се устройваше този козмосъ, тази вселенна, тамъ бѣше пакъ Христосъ. Питамъ: Ако е дошълъ Христосъ, колко пѫти е идвалъ? Този законъ за прѣраждането е Неговъ, Той нареди да се прѣраждатъ хората. Че вие съветници ли ще Му ставате, съвети ли ще Му давате? Той нареди тази работа. „Ама ние ще те изключимъ отъ църквата, ако така проповѣдвашъ“ ми казватъ. – Е, вие мене, а Той ще изключи васъ отъ Неговата църква, ако вие противодѣйствувате на този законъ. Той е направилъ този законъ и казва: „Ако не се родите изново отъ Духъ и вода, нѣма да влѣзете въ Царството Божие“. И Христосъ е училъ за прѣраждането, а тѣ го разбиратъ друго яче. Той казва: „Роденото отъ плъть, плъть е – роденото отъ Духъ, Духъ е“. Слѣдователно, когато ние говоримъ за прѣраждането, разбираме роденъ

съзнателно, да помнишъ, че си роденъ. Ние разбираме не само да направишъ една кѫща, но туй Божественото да се въплоти въ тази кѫща, да се всели, тамъ да живѣе. Прѣраждането, то не е единъ принципъ, то е единъ Божественъ законъ, едно съобщение, да имашъ право да влизашъ въ единия и въ другия святъ. Нѣма нищо лошо отъ това. И тази философия така се е изопачила, че ако се върнемъ въ врѣмето на среднитѣ векове, човѣкъ живъ ще го изгорятъ, за жива Бога ще го изгорятъ. Че това не е религия, не е религиозенъ въпросъ, това е наука. Въ религията принципъ е само Любовьта. И туй трѣбва да учи всѣка една религия сега. Само Любовьта съставлява религия за душата. А науката трѣбва да се занимава съ Божествената Мѫдрость.

Та, казвамъ тия маловажни въпроси, има ли прѣраждане или не, нѣкои ги поставятъ като въпроси за раздори. Азъ даже мога да говоря за прѣраждането, що отъ това? Но тия прѣраждания не ставатъ ли? Азъ мога да не говоря нищо за това, но хората си се раждатъ и прѣраждатъ. Чудни сѫ сега въ своята философия! Ако твоето дѣте се роди, ти трѣбва да мълчишъ ли, да не му ли туришъ името? Не, най-първо ще му туришъ името Иванъ, Драганъ. фактите сѫ важни. Ние трѣбва при сегашнитѣ условия да живѣемъ по закона на тази Божествена Любовь и Христосъ е дошълъ да внесе тази Любовь. Той самъ се прѣроди на земята. И Христосъ пакъ ще дойде. Туй не е това разбиране на прѣраждането, както индуситѣ го разбиратъ. Не, това е единъ законъ на усъвършенствуване на човѣшкитѣ души. Човѣшкиятъ организъмъ постоянно се измѣня, измѣня и човѣкъ се облича въ разни тела. И Павелъ самъ казва: „Има тяло естествено, има тяло духовно“. Сега, онѣзи, които сѫ напрѣднали, тѣ ще проучватъ тази велика наука, а които не сѫ, ще изучаватъ други въпроси. А ти търпѣливо ще проучвашъ. Казвамъ: „Маловажнитѣ нѣща не трѣбва да ставатъ споръ“. Прѣраждането трѣбва да се изключи, то не е догма, то не е религиозенъ принципъ, то е наука само за ученитѣ, за умнитѣ хора. Любовьта, това е религия. Религията, то е туй, което е необходимо за всички хора. Любовьта е необходима за всички хора. Неизбежното, то е религия. То е връзка съ Бога. Религията е едно отношение, да направишъ всички хора да си живѣятъ сносно, и да се търпятъ. А цѣльта на науката е да даде всички методи за работа, свободата пъкъ – методи и начини за тази деятѣлность. Слѣдователно, методитѣ на една държава се виждатъ чрѣзъ управлѣнието ѝ, чрѣзъ камарата. Тамъ постоянно се турятъ закони да се освободятъ гражданитѣ. Въ училищата всички работятъ за просвѣщението, за идването

на Божествената Мѫдрость, а религията – за идването на Любовьта. Слѣдователно, имаме три института, които работятъ: единиятъ работи за свободата, другиятъ работи за свѣтлината, третиятъ работи за чистотата или за любовьта, и всички се стараятъ да вързватъ и развързватъ. Въ една държава се създаватъ едни закони, които вързватъ въ едно отношение, развързватъ въ друго отношение. Въ училищата – сѫщо: едни закони вързватъ, други – развързватъ. И въ религията – сѫщо. Трѣбва да имъ разумно вързване и развързване.

Та, навсѣкѫдѣ трѣбва да се проповѣдва туй учение, учение на Божетвената Любовь между хората, да се търпятъ всички, да бѫдатъ всички искрени, да има вѣротърпимость. А отъ плода на всѣки човѣкъ, на всѣко общество, на всѣки народъ, отъ плода на всѣка религия ще се познае въ каква насока е работено. Туй е, което се казва fait accompli. Туй е свършенъ фактъ, свършенъ въпросъ. Бѫдещиятъ плодъ, който ние ще принесемъ, ще покаже какви сме ние.

Азъ бихъ желалъ всички, които саждате, саждайтѣ разумно; всички, които мислите, мислете разумно; всички, които дѣйствувате, дѣйствувайте разумно. То е за васъ.

„И каквото вържете на земята, ще бѫде вързано горе на небето.“ Ще бѫде за васъ. „И каквото ръзвържете на земята, ще бѫде развързано на небето“. И то е пакъ за васъ. Всички трѣбва да бѫдете безъ страхъ. У всинца ви трѣбва да има онова силно желание на самопожертвуване за Истината. Важно е за онѣзи хора, които вървятъ въ този пѫть, въ пѫтя на Христовото учение, да иматъ този духъ на самопожертвуване, както у свѣтскитѣ хора. Нѣкой пѫть свѣтскитѣ хора иматъ по-голѣмъ духъ на самопожертвуване, отколкото религиознитѣ. Азъ не искамъ да осѫждамъ с това. Нѣкой пѫть религиознитѣ хора сѫ по-добри отъ свѣтскитѣ, но отъ тѣхъ се изисква повече, отколкото отъ хората на свѣта. И у насъ свѣтлината е по-голѣма. Колкото повече е дадено, толкова повече се изисква. Комуто много е дадено, много се изисква. Отъ едно дѣте не може да се изисква повече, отколкото отъ единъ възрастенъ. Отъ хората на вѣрата се изисква повече, нали? Ние хората на религиозното учение, на свѣтата църква не сме извършили туй, което Христосъ изисква. Казваме: „Свѣтата църква“. Не, да се не заблуждаваме. За тази свѣта църква направихте ли всичко? Колко души има вѫтрѣ въ свѣтата църква, които плачатъ. Не, Христосъ седи вѫтрѣ и казва: „Хлѣбъ“! Азъ Го виждамъ на кабинета на нѣкой владика. Кой тамъ? – Нѣкой беденъ човѣкъ хлопа. Единъ беденъ човѣкъ

иска да влѣзе – Нѣмамъ врѣме, азъ сега съмъ заетъ съ важни работи. Съ важни работи занятъ, а най-важната работа остава, и когато ние имъ казваме Истината, тѣ казватъ: „Ти ли насъ ще сѫдишъ?“ Не сѫдя, но виждамъ, Христосъ хлопа, Той има ангели, и праща тия ангели сега. Единъ день, като погледнешъ, гледашъ ангелъ на вратата ти, хлопа, съ изваденъ мечь. Какво искашъ? – Викатъ те. „Ама работа имамъ, важни дѣла“. Не, ще дойдешъ, викатъ те. Задигне Иванъ. Кѫдѣ? – Викатъ го. На нѣгово мѣсто другъ ще дойде. Сега е врѣме на викане. Ще ви повика Христосъ и ще ви пита: Кои бѣха съображенията ви, че не приложихте моето учение? Кои бѣха съображенията ви, че толкова дълго врѣме противодѣйствувахте на този великъ Божественъ законъ и не Го приложихте? Кои бѣха съображенията ви, че не изпѫлнихте онзи великъ законъ та да просвѣтнатъ дѣлата ви прѣдъ човѣцитѣ. Ами че сега ще бѫде сѫдба! Сѫдба на всички хора. Кои бѣха съображенията ви, че не изпѫлнихте този великия законъ?

И сега, не че азъ ще сѫдя свѣта, ами Господь ще Го сѫди. Той е изпратилъ своитѣ ангели навсѣкѫдѣ. И азъ виждамъ тѣ идватъ, навсѣкѫдѣ идватъ, и големи и малки, всички идватъ. Нѣкои носятъ финикови вейки, а нѣкои – друго носятъ, идватъ да хлопатъ. И ще почнатъ да хлопатъ. Какъ? Сега, нѣкои, които ме слушатъ, ще кажатъ: „Ето какъ се плашатъ хората“. Не се плашатъ тѣ. Благородното въ свѣта е, че азъ като човѣкъ ще бѫда честенъ. Въ обществото честенъ трѣбва да бѫда, честенъ предъ себе си и честенъ предъ ближнитѣ си. Всѣкога съмъ ималъ една благородна мисъль, да не изнудя и излъжа нѣкого.

Азъ бихъ желалъ всички умове да бѫдатъ честни, а слѣдъ това, сърдцата ни да бѫдатъ пълни съ тази всеобемляюща любовь, да я пратимъ на всички, и тази мѫдрость, тази свѣтлина, която имаме, да пратимъ навсѣкѫдѣ и да можемъ братски да си подадемъ рѫката. А когато видимъ нѣкой наскѫрбенъ, да му дадемъ нѣщо отъ себе си. Не е ли хубаво, не е ли приятно, кѫдѣто и да минешъ прѣзъ България, прѣзъ село или градъ, всички хора да живѣятъ приятелски? Не могатъ ли? Могатъ. И сега има условия, всички сѫ християни. И азъ бихъ желалъ всички да станатъ християни, но въ тази смисълъ, да проявятъ Божията, Христовата Любовь. И тогава, слѣдъ тази Любовь, хората ще станатъ ясновидци. Тѣ ще видятъ бѫдещето.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето“. Сега, Христосъ ви казва: „Добре да връзвате, и добре да развързвате“. Истина, истина ви казвамъ: „Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на

небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето“.

Сега бѫдете смели, Него слушате, нали? Съ Него се разговаряте. Когато вие излизахте отъ небето, на Него дадохте обещание, а не на мене. Вие ще се върнете пакъ при Него, ще се върнете всичките при Христа.

Но азъ желая, като се върнете при Него, Той да ви посрѣщне радостно и весело да каже: „Азъ съмъ доволенъ, че вие изпълнихте своята мисия на земята“. Туй е благородното! И азъ ще се радвамъ, като се върна, да мога да кажа: „Господи, каквото ми даде Ти, изпълнихъ всичко на земята, дѣлата ми така просвѣтнаха, че действително хората разбраха, че Ти си Богъ на земята и на небето“.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето“.

Бесѣда, държана на 21 януарий, 1923 година.
Недѣля, 10 ч. с. XVI Бесѣда.

Кое е това ново учение?

И всички се смаяха, щото ра-
зискваха помежду си, и думаха: „Що
е това? Кое е това ново учение, щото съ
власть повѣлява и на нечистите духове,
и послушватъ го?“
(Марка 1:27)

Ще ви прочета първа глава отъ Евангелието на Марка, до 29 стихъ.

Начало на благовѣстието на Исуса, Христа Сина Божия; (2) както е писано въ пророцитѣ: „Ето, азъ проваждамъ вѣстителя си прѣдъ лицето ти, който ще приготви твоя пѫть прѣдъ тебе:“ (3) „Гласъ на едного който вика въ пустинята: Пригответе пѫтя Господень, прави правете неговитѣ пѫтеки.“ (4) Дойде Иоанъ та кръщаваше въ пустинята, и проповѣдваше кръщение на покаяние за прощаване на грѣховетѣ. (5) И излѣзваше къмъ него всичката страна Юдейска и Ерусалимлянитѣ, и кръщаваха се всичкитѣ отъ него въ рѣката Иорданъ като изповѣдваха грѣховетѣ си. (6) А Иоанъ носѣше дреха отъ камилски косми и коженъ поясъ около чрѣслата си, и ядѣше акриди и медъ дивъ. (7) И проповѣдваше и казваше: Слѣдъ мене иде по-крѣпкиятъ отъ мене, на когото не съмъ достоенъ да се прѣклоня и да развържа ремика на обущата му. (8) Азъ ви кръстихъ съ вода; а той ще ви кръсти съ Духа Светаго.

(9) И прѣзъ онѣзи дни дойде Исусъ отъ Назаретъ Галилейски и кръсти се отъ Иоана въ Иорданъ. (10) И тутакси като възлѣзваше отъ водата видѣ че се разтваряха небесата, и Духътъ като гълѫбъ слѣзваше на него. (11) И гласъ биде отъ небето: Ти си Сънъ мой възлюбленний въ когото благоволихъ. (12) И тозъ часъ Духътъ го извожда въ пустинята. (13) И тамъ бѣ въ пустинята четиридесеть дни и се изкушаваше отъ Сатана, и бѣше съ звѣроветѣ; и ангелитѣ му служеха.

(14) А слѣдъ като биде прѣдаденъ Иоанъ, дойде Исусъ въ Галилея и проповѣдваше благовѣстието на царството Божие. (15) и казваше: Врѣмето се изпълни, и приближи се царството Божие: покайте се и вѣрвайте въ благовѣстието.

(16) А когато пѫтуваше покрай, Галилейското море, видѣ Симона и Андрея брата му че хвърляха мрѣжа въ морето, понеже бѣха риболовци.

(17) И рече имъ Исусъ: Елате слѣдъ мене, и ще ви направя да бѫдете ловци на человѣци. (18) И тутакси оставиха мрѣжитѣ си и послѣдваха го. (19) И като позамина отъ тамъ малко, видѣ Якова Заведеева и Иоана брата му, и тѣхъ въ ладията че си кърпѣха мрѣжитѣ. (20) И тутакси ги повика; и тѣ оставиха баща си Заведея въ ладията съ наемницитѣ, и отидоха слѣдъ него.

(21) И влѣзоха въ Капернаумъ; и наскоро въ сѫбота влѣзе Исусъ въ съборището и учеше. (22) И удивяваха се на учението му; защото ги учеше както нѣкой който има власть, а не както книжницитѣ (23) И имаше въ съборището имъ человѣкъ съ нечистъ духъ, та извика (24) и казваше: Остави ни! Що имашъ ти съ насъ, Исусе Назарянине? дошелъ си да ни погубишъ ли? Познавамъ те кой си, Светий Божий. (25) И запрѣти му Исусъ и рече: Млъкни, и излѣзъ изъ него. (26) И нечистиятъ духъ, като го покѫса, извика съ голѣмъ гласъ и излѣзе изъ него. (27) И всички се смаяха, щото разискваха помежду си и думаха: Що е това? Кое е това ново учение, щото съ власть повелѣва и на нечиститѣ духове, и послушватъ го? (28) И разчу се слухътъ неговъ наскоро по всичката околность на Галилея.

Ще взема 27 стихъ.

„И всички се смаяха, щото разискваха помежду си, и думаха: Що е това? Кое е това ново учение, щото съ власть повѣлява и на нечистите духове, и послушватъ го?“

Днесъ всички казватъ: „Дѣ е писано за това ново учение?“ Казвамъ: „Ще го обуславя на Евангелието“. Ето кое е то. За него се говори: Кое е това ново учение, щото съ власть повѣлява и на нечистите духове и послушватъ го. Това е за новото учение, освенъ ако прѣводътъ е кривъ. Тогава, нека се сравни съ гръцкия.

Съврѣменната култура се отличава съ своя широкъ замахъ. Въ всички епохи е имало опити за сближение на човѣцитѣ. Азъ употрѣбявамъ думата сближение въ смисълъ, сближение по особенъ начинъ, разумно сближение, защото има сближение между слуга и господарь, сближение между вола и господаря му. Сближение е това. Да, но разумно сближение трѣбва. Разумното сближение, въ съврѣменна научна форма казано, е актъ на човѣшкото съзнание. Има актъ на разумната човѣшка душа, защото нѣкои хора приематъ, че човѣкъ нѣма разумна душа.Човѣкъ има разумна душа. Щомъ двама души страдатъ еднакво, тѣ се разбиратъ. Слѣдователно, вие може да ме запитате: Защо сѫ страданията? Страданието, това е единъ великъ законъ, който примирява хората. И въ съврѣменния свѣтъ страданието сѫществува като единъ Божественъ актъ да сближава хората.

Когато хората се сближатъ, туй великото, Божественото въ свѣта ще вземе друга форма. Това не значи, че ще изчезне отъ свѣта. Не, енергиитѣ само се мѣнятъ въ природата, не се измѣнятъ.

Въ този свѣтъ, въ който сега сме поставѣни, има много противорѣчия, не се поставяйтѣ и вие въ туй противорѣчие. Много философи създаватъ такива бариери, такива мѫчнотии въ живота. Има дѣйствително такива мѫчнотии въ живота, но тѣ сѫ изкуствено създадени, затова на тия философски въпроси трѣбва да се спремъ, трѣбва да разрѣшимъ тия философски въпроси. Има мѫчнотии, но трѣбва да работи човѣкъ. Не мислете, че мѫчнитѣ въпроси може да се разрѣшатъ съ едно перо и въ единъ моментъ. Не! Въ всички стадии на човѣчеството е имало мѫчни въпроси, и въ нашия вѣкъ има и ще има такива мѫчни въпроси. Радвайте се, че има такива въпроси, който ще трѣбва да разрѣшавате. Единъ въпросъ е: Кое е това ново учение? Едни обяснѣватъ, че това ново учение е туй, което разрушава обществото, а други опрѣдѣлятъ, че новото учение е това, което сѫгражда обществото. Е, питамъ сега: Кое е вѣрното? Едните казватъ прямо: Новото учение е учение, което разрушава обществото. Отъ това ново учение нѣма да очакваме добро. Другитѣ казватъ: „Новото учение е това, което носи нови условия за повдигане на обществото". Кое е вѣрното? – Второто. Новото учение не разрушава, но законътъ въ природата е такъвъ, че когато дойде новото учение, то ще отдѣли всички ония елементи, който не взѣматъ участие въ работата, който нѣма да допринесатъ нещо. Дѣдо ми прави нова кѫща. Ако азъ събарямъ старата кѫща, за да направя нова, ще избера само ония грѣди, ония елементи, който могатъ да влѣзатъ въ работа, но онѣзи грѣди, който сѫ изпоядѣни отъ червеи, ще ги изоставя. Ще кажете: „Какъ, тия грѣди сѫ свѣти, дѣдо ми ги е поставилъ!" Може да ги е поставилъ тия грѣди дѣдо ти, но що отъ това? Ще ги замѣнимъ съ железни. Ами дървенитѣ? Защо не поставите дървенитѣ? Грѣхота е! Чудни сѫ съврѣменнитѣ хора, като казватъ: „грѣхъ", „грѣхота е!" Азъ бихъ запиталъ съврѣменнитѣ хора какво нѣщо е грѣхъ. Азъ бихъ искалъ съврѣменнитѣ хора да ми опрѣдѣлятъ какво нѣщо е моралъ. Не че отричамъ съврѣменния моралъ, но всѣко нѣщо въ ума ми трѣбва да има една мѣрка. Любовьта и за мене и за васъ трѣбва да е едно и сѫщо нѣщо, трѣбва да я разбираме еднакво. Мѫдростьта и за мене и за васъ трѣбва да я разбираме еднакво, не въ нейната сѫщина, но въ нейната проява. Ако Истината за менъ значи едно нѣщо, а за васъ друго, ако любовьта за менъ е една, а за васъ друго, ако мѫдростьта за мене е едно, а

за васъ друго, ако Правдата за мене е едно, а за васъ друго, ако добродѣтельта за мене е едно а за васъ друго, ние ще си говоримъ на единъ непознатъ езикъ. Туй новото и старото, това сѫ човѣшкиятъ езикъ. Всичкиятъ антагонизъмъ, който сѫществува въ човѣшката душа е създаденъ отъ човѣшкиятъ духъ. Всички противорѣчия въ свѣта сѫществуватъ по причина на човѣшкия духъ, а не на Бога, на висшето.

Сега, не е врѣме да се спирамъ, вие сами можете да проучите разнитѣ философски системи. Взѣмете сега, двама души религиозни, християни, който вѣрватъ въ единъ Богъ, вѣрватъ въ Христа, питамъ защо нѣкой пѫть на чисто психологическо, философско глѣдище изпъкватъ въпроси, който ги разединѣватъ? Започватъ догматически да разискватъ, въпроса, и се раздѣлятъ като врагове. Единия казва, че по единъ начинъ се спасяватъ душитѣ, другиятъ казва, че по другъ начинъ Христосъ спасява душитѣ, и като не могатъ да го докажатъ, спорятъ се и слѣдъ като спорятъ дълго, оставатъ на особено мнѣние. Такъвъ споръ има между католическата и православната църква – въ символа на вѣрата. Православната църква казва, че Духъ Святи произтича само отъ Отца, а католическата църква казва, че Духъ Святи произтича и отъ Отца и отъ Сина. Единъ споръ. До колко сѫ прави еднитѣ, и другитѣ, нека тѣ сами разрѣшатъ въпроса. Азъ казвамъ: „Това е домашенъ споръ“. Когато мѫжътъ и жената спорятъ, нека се набиятъ, и когато мѫжътъ счупи крака на жената, или жената счупи крака на мѫжа нека ме викатъ мене, азъ съмъ хирургъ, ще дойда, ще питамъ: Какъ стана това? – Е, тъй. Нѣма нищо, кракътъ трѣбва да се поправи, азъ нѣма да се ровя въ причините. Сега, има причини. Мѫжъ и жена се биятъ. Защо? Ще кажатъ: „Ама мѫжътъ набилъ жена си“. Но защо? Не е достатъчно само да кажатъ това нещо, но математически трѣбва да го докажатъ, да намѣрятъ основнитѣ причини на тия неща. „Ама“, казватъ, „билъ жена си“. Не е, не е това философия. Основнитѣ причини сѫ важни, отъ дѣ произтича туй биене. Съ единъ замахъ: Билъ жена си! Това не е философия. И онѣзи, които разказватъ за новото учение, казватъ: „Новото учение е анархическо учение“. А що е анархизъмъ? Казватъ, че анархизмътъ билъ беззаконие. А що е беззаконие? Нѣкой пѫть законътъ, това е единъ методъ да впрѣгнешъ една извѣстна сила въ природата, да я туришъ въ полезна работа. Но, когато онзи изобрѣтателъ въ свѣта намѣри тази сила, и я впрѣгне, тури я въ дулото на едно орѫдие, и отъ туй орѫдие изхвръкне единъ шрапнелъ на разстояние 40–50 клм, или пъкъ единъ снарядъ, една бомба, съ 20–30 кгр. пироксилинъ вѫтрѣ, и тя избухне, не е

ли това единъ законъ? Законъ е, но неправилно използуванъ. Не е ли това съврѣменната култура. Съврѣменната култура се отличава съ своята грамадна разрушителна сила. Майсторъ е да разрушава. И съврѣменнитѣ хора сѫ майстори, могатъ да хвърлятъ половината земя въ въздуха, могатъ да я пукнатъ, но само че господаритѣ, които иматъ грижа за земята, иматъ едно срѣдство противъ съврѣменнитѣ учени хора, че могатъ да намѣрятъ вода върху технитѣ научни изобрѣтения. А барутътъ, като го овлажнишъ, цъкай колкото искашъ, не хваща. И на всички спорни философски въпроси, тѣ, господаритѣ, иматъ такава вода, че като натопятъ едно тѣхно съчинение въ тази вода, тъй се забъркватъ философитѣ, че и тѣ не знаятъ, какво да правятъ, какво да мислятъ. И дѣйствително, много философи, въ края на краищата, сѫ дошли до едно мнение. Единъ американски философъ като измислилъ своята теория, дошълъ най-после до туй заключение, да пита за себе си: Да ли съмъ азъ или не? Пипа си рѫката, пита се: Какво съмъ? – Нищо не съмъ. Нищо не си. Този философъ е дошълъ до положението на дѣцата, които, като разчоплятъ листата на лука, казватъ: „Нѣма нищо тука, нѣма го лука“. Какъ казватъ тия листа на лука? – Люспи. Е, ще намерите 15 люспи вѫтрѣ въ лука. Питамъ: Кои сѫ съображенията на лука да направи 15 люспи? Ще кажете: „Е, то е лукъ“. Лукъ, но му е дошло на ума да си направи 15 люспи. Защо 15 люспи? Ще кажете: „Това не е философия да знаете защо лукътъ има 15 люспи“. Не, една велика философия е това, да знаешъ защо лукътъ има 15 люспи. Една отлична философия е да знаешъ защо орѣхътъ има твърда черупка. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: „Така иска Господь“. Всички вие съврѣменни хора много лѣсно разрѣшавате въпроса. Нѣкои казватъ: „Тъй рѣкълъ Господь“, и спиратъ тамъ. Ученитѣ хора казватъ: Науката тъй казва. Въ обществото казватъ: Обществото тъй казва. Държавата тъй казва. Църквата тъй казва. И всички се осланятъ, скриватъ задъ своята позиция, и стоятъ тамъ, очистватъ си рѫцѣтѣ като Пилата, и казватъ: „Науката тъй казва“. Чакай да видимъ какво казва науката!

И дошло това ново учение, което съ властъ заповѣдва. На кои? – На нечиститѣ, на неразумнитѣ духове. Новото учение е дошло да изхвърли всички тия паяжини и да създаде здрави, нови кѫщи, да ни научи на новото учение. Туй новото учение е дошло най-първо да научи хората да ядатъ. Ама какъ разбирате вие ядене? Въ съврѣменния свѣтъ яденето е култъ, но тѣ не сѫ научили този култъ, не сѫ научили какъ да ядатъ. Ако ти си опѣчешъ единъ пуякъ отъ 12 кгр. и го изядешъ цѣлъ, а слѣдъ туй цѣла нощь се обръщашъ, и не можешъ да спишъ, питамъ: Яденето на тази пуйка

на мѣсто ли е? И после изядешъ втора, трета пуйка. Азъ нѣмамъ нищо противъ, че си изялъ една пуйка. Не е въпросътъ защо си я изялъ. Казвашъ: „Много хубаво бѣше опѣчена пуйката, зачервѣничка, отлична бѣше.“ А после, цѣла нощь се обръщашъ, не можешъ да спишъ. Защо се обръщашъ, като е била толкова хубава? Едно отъ двѣте: Или пуякътъ е много добъръ, или ти не си добъръ, че не можете да се спогаждате. Този пуякъ е много честенъ, той казва: „Слушай, господарю, азъ отвънка се жертвувамъ заради тебе, но ти си се научилъ да лъжешъ, да крадешъ, ти не си научилъ закона на самопожертвуването, ти не си разбралъ любовьта“. Пуякътъ е разбралъ закона на самопожертвуването; 12 кгр. пуякъ сѫ го пекли на огънь, а сега, господарьтъ се мѫчи съ него. Той иска да служи на господаря си. Азъ турямъ тия думи отъ себе си, искренъ съмъ, не казвамъ, че този пуякъ тъй казва, това е мое тълкувание. Защо този господинъ трѣбваше да пѫшка и да казва: „прѣядохъ“. Защо този господинъ трѣбваше да яде и да прѣяжда. Нѣкой ще каже: „Не трѣбва да се яде, трѣбва да се гладува“. Защо трѣбва да се гладува? И гладуването не е философия, и яденето не е философия. философия е само когато тия енергии могатъ да се трансформиратъ, да минаватъ отъ едно състояние 6ъ друго, да разбираме дълбокия смисълъ на Божествения животъ, който трѣбва да се развива у насъ.

Вие сте дошли да ме слушате – имате нѣкаква цѣль. Ние всички имаме цѣль. Нѣкой пѫть моята бесѣда може да не е интересна за тебе. Защо? Ти си седналъ да ме слушашъ, азъ ти проповѣдвамъ за новото учение, а ти има да плащашъ полица отъ 10,000 лева. Ти казвашъ: „Новото учение ли, ела да ми помогнешъ да си платя полицата! Щомъ това учение не казва какъ да си платя полицата, и то е праздна работа.“ Ако ти вървишъ по туй учение, ще научишъ начина какъ да платишъ полицата си. Силата на новото учение е тамъ, че ти можешъ да си платишъ всѣка полица. Наистина ви казвамъ, че ако приемете това ново учение, нѣма да остане неплатена полица. Тази полица наричаме ние карма. Съврѣменнитѣ европейски народи страдатъ отъ своята карма. Да оставимъ всички тия езически и други народи, които сѫ били.

Сегашнитѣ народи нѣматъ ли единъ модусъ, по който да може да се примиряватъ? Съврѣменнитѣ европейски народи не могатъ ли да направятъ една конфедерация? – Могатъ. Какъ? Умни народи като американцитѣ, умни народи като англичанитѣ, умни народи като французитѣ, умни народи като германцитѣ, умни народи като руситѣ, и като се дойде до насъ, балканскитѣ народи, все сѫ умни, власть иматъ, и

държава, народно събрание иматъ, закони прокарватъ, умни сѫ всички, и питамъ: Тия умни хора, защо не могатъ да се спогодятъ? Казватъ: „Не можемъ“ – Могатъ, допустимо е. Ако не могатъ, значи има нѣкаква причина.

Сега, азъ се обръщамъ къмъ единъ великъ законъ вѫтрѣ въ природата. Допуснете, че този пръстъ, показалѣцътъ запримѣръ, има въ мене съзнание, свързанъ е съ моята става, и азъ му казвамъ тъй: „Слушай, за да може да бѫдемъ ние двамата въ общение, да се разбираме, ти никога не трѣбва да ме напущашъ, и на другата рѫка не можешъ да ходишъ“. Не, този ми пръстъ не може да стане пръстъ на другата ми рѫка. Моятъ пръстъ не може да бѫде едновремѣнно на двѣтѣ рѫце. Туй е единъ моралъ. Нѣкой казва: „Една жена не може да бѫде едновремѣнно на два мѫжа.“ Може. Може ли? „Единъ мѫжъ не може да бѫде едновремѣнно на двѣ жени.“ Може. Може ли? Това е въпросъ на разбиране, това е до вашитѣ понятия. Питамъ: моятъ пръстъ не може ли да има двама господари? – Може, но щомъ се опита да напусне моята рѫка, неговата сѫдба е решена отъ великия законъ, и той ще изсъхне. Той е изключенъ отъ цѣлото битие. Той ще седи тукъ на моята рѫка. Такъвъ е законътъ. Тукъ го е турилъ Господь. И когато Христосъ казва тамъ, въ Писанието: „Ако човѣкъ види чужда жена, и я пожелае въ сърдцето си, той е извършилъ едно прѣстѫпление“. Защо? Ти си единъ пръстъ, ти си видялъ Бога, искашъ да напуснешъ Божията рѫка, и да станешъ пръстъ на тази жена. Това е идолопоклонство. Коя жена досега е дала щастие на мѫжа си? Кой мѫжъ досега е далъ щастие на жена си? Кой синъ досега е далъ щастие на баща си? Коя дъщеря досега е дала щастие на майка си? Кой слуга досега е далъ щастие на господаря си? Кой господарь досега е далъ щастие на слугата си? Азъ задавамъ въпроси, не ги решавамъ. Това е една философия, която трѣбва да се разрѣши, философия, върху която почива бѫдещето общество, философия, върху която почиватъ бѫдещитѣ разбирания. Въ съврѣменния свѣтъ ние нѣмаме една норма, съ която да можемъ да сѫдимъ кой нѣща сѫ морални и кой не. Досега, моралъ бѣше това, дѣто ние считахме че човѣшкото тѣло никой не може да го бутне. Ако нѣкоя жена тъй както е облѣчена, я бутне нѣкой другъ мѫжъ, да я хване за дрѣхитѣ, мѫжътъ ѝ завѣжда дѣло, углавно дѣло, и го осѫжда, може да го затворятъ. Защо? – Че бутналъ жена му. Хубаво, но когато твоят жена, за която ти си затворилъ 4–5 души въ затворъ, утрѣ тази твоя жена заболѣе, и ти я подложишъ на нѣкоя хирургическа маса и дойде лѣкарьтъ, разрѣже корема ѝ, прави опѣрация, питамъ тѣ тогава: Кой му дава това

право? Той нѣма право да бърка тамъ! Ако цѣлото е нѣщо свѣто, никой нѣма право да бърка тамъ! Мѫжъ, който разрѣшава на лѣкаря да бърка въ корема на жена, трѣбва да се разведе съ нея. А сега? И въ мозъка, и въ дробоветѣ, и въ червата, навсѣкѫдѣ е бъркано. Ама то е ваше гледище! Нѣма сега свѣто мѣсто въ човѣшкото тѣло, дѣто да не е бъркалъ лѣкарь, или фелдшеръ, или даже най-простата баба. И сега, тия хора говорятъ за моралъ, за чистота! Азъ питамъ: За какъвъ моралъ говорятъ тия хора? Отъ гдѣ сѫ тогава тия болести у васъ? Ако вие сте толкова морални, то отъ гдѣ се взѣха тия нечиститѣ духове, които сѫ влезли вѫтрѣ въ човѣшкитѣ тѣла, и сѫ образували всички болести? И всички лѣкари сега сѫ само баби, които слушатъ, чакатъ да се родятъ, да се образуватъ болеститѣ. Дойде нѣкой, такъвъ, голѣмъ цирей, туй е дѣтето, и хайде опѣрация. Ще започнатъ сега лѣкаритѣ, ще го изрѣжатъ. Утрѣ пакъ ще зачне тази жена. Едната ѝ гърда, едната ѝ ненка, вижъ отишла. Мине врѣме, прѣхвърли се на другата гърда, и то съ усложнение. Хайде тази ненка, изрѣзватъ я. И двѣтѣ ненки изрѣзани. После, явило се на гръбнака ѝ. „Голѣмо усложнение“, казватъ, „се явило“! И човѣкъ си отива на онзи свѣтъ. Ще си върви, не можемъ да го спасимъ. Това моралъ ли е? Ние всички трѣбва да се стремимъ да имаме чисто тѣло, дробоветѣ, мозъцитѣ, сърдцето, нашата нервна система, венозната и артериалната ни кръвъ, всичко трѣбва да бѫде чисто! Чиста кръвъ трѣбва да имаме!

Най-първо, онѣзи, които иматъ, които подържатъ материалистическа философия, чиста кръвъ трѣбва да иматъ! И чудно е, когато онѣзи, които ме слушатъ, изопачаватъ думитѣ ми! Нека дойдатъ онѣзи умнитѣ лѣкари, онѣзи вещитѣ лѣкари, да бѫдатъ асистенти на природата. Азъ познавамъ за сега само единъ лѣкарь специалистъ, това е природата, а всички други сѫ асистенти на природата. Азъ познавамъ само единъ свещеникъ, който знае да служи на Бога, а всички други, нѣма да имъ помѣнавамъ имената, отъ каквито религии и да сѫ тѣ, тѣ сѫ асистенти на този великъ свещенослужитель. Азъ познавамъ само единъ философъ, който знае да мисли, а всички други философи, нѣма да помѣнавамъ имената имъ, вие ги знаете, отворете рѣчницитѣ на вашитѣ енциклопедии, ще ги намѣрите, тѣ всички сѫ само асистенти на този великъ философъ въ свѣта.

Сега, да дойдемъ до заключението. Всѣко едно учение трѣбва да има свое приложение. Вие се безпокоитѣ нѣкога, че коремътъ ви боли. Нали? Не бързайте да се освободите отъ вашето коремоболие. Вие си задайте въпроса: Защо ви боли коремъ, и защо искате да ви мине? Вие се свивате

отъ болка, но, спрете се и кажете: Защо ме боли сега коремъ? Започни да мислишъ: Защо ме боли коремъ? Азъ ще ти кажа защо те боли коремъ. Ти си настойникъ на нѣкоя си Драганица, да не турямъ друго име, на нѣкого отъ васъ, мѫжътъ ѝ умрѣлъ, той оставилъ 5 дѣца, 2 момчета и 3 момичета, и около 50–60,000 лв., и ти си изялъ всичкото имъ имане, а тѣхъ си ги изпратилъ на хаджилъкъ. Изялъ си тѣхното имане, какъ нѣма да те боли коремъ? После, ти си настойникъ на друга една вдовица, и тамъ си изялъ имането ѝ. И ще те боли коремъ. На тази Драганица, тритѣ ѝ дѣца умрѣли отъ гладъ, а другитѣ двѣ съ въ болницата. Казвате: „Каква епидемия дошла!“ Дошла разбира се! А този настойникъ го боли коремъ. Това е единъ изпитъ. Като те заболи коремъ, питай се: Защо те боли? Ще повърнешъ тия 50–60,000 лв. на сирачетата на тази вдовица, ще преровишъ всички свои минали грѣшки, всички свои прѣстѫпления, ще ги изправишъ, ще изпълнишъ този Божи законъ, и тогава Господь ще каже: „Отъ онзи свѣтъ те викаха, но ние за сега ще спремъ, ще отложимъ дѣлото“. И коремоболието ти ще мине. Всѣка една болесть е форма на едно прѣстѫпление въ миналото или въ сегашното. Нищо повече. Отъ чисто морално глѣдище, това сѫ болеститѣ. И сегашнитѣ лѣкари тичатъ да лѣкуватъ болеститѣ. И съврѣменната лѣкарска наука не само че не е успѣла да спре болеститѣ, а се увеличаватъ. Защо се увеличаватъ? Защото тия вѫтрѣшнитѣ причини трѣбва да се премахнатъ, и то не само привидно, а сѫществено.

И тъй, новото учение, което Христосъ е проповѣдвалъ, трѣбва да се приложи най-първо въ училищата. Умнитѣ, специалиститѣ учители най-първо трѣбва да го приложатъ. Майкитѣ и бащитѣ сѫщо трѣбва да го приложатъ. Казватъ: „Туй новото учение разрушава обществото“. Не, не, туй новото учение ще ви даде правила и начини какъ да се създаде бѫдещето общество.

Сега, като говоря, нѣкои ще се спратъ, ще мислятъ, какво искамъ да кажа 2 × 2 е 4, но и 2 + 2 = 4. При това 2 × 2 и 2 + 2, законътъ не е единъ и сѫщъ. Защо? Защото 1 + 1 = 2, но 1 × 1 = 1. Защо като съберешъ 1 + 1, броя се увѣличава, а като умножишъ 1 × 1, остава едно и сѫщо число. Нека отговорятъ математицитѣ професори, защо единицата умножена сама на себе си, (се запазва) а събрана съ друга единица се увѣличава? И защо при умножението на числата се получаватъ едни резултати, а при събирането имъ други? Нѣкои ще кажатъ: „Това е много проста работа“. Не, туй има приложение вѫтрѣ въ живота. 2 + 2 = 4, законъ е това, законъ на

противорѣчия. И всички съврѣменни противорѣчия сѫществуватъ отъ неразбиране. Когато азъ говоря за този законъ, разбиратъ, че е Божи законъ. Не, великата основа на свѣта, отъ която ние излизаме, великата сѫщина на живота не може да се измѣни. Сѫщината, отъ която нашиятъ умъ е създаденъ, сѫщината, отъ която той произтича, не може да се измѣни. И законитѣ, които рѫководятъ нашитѣ мисли, и тѣ не могатъ да се измѣнятъ. Азъ и ти можемъ да мислимъ само по опрѣдѣлени методи, по опрѣдѣлени закони. Нѣкой ще каже: „Азъ мога да мисля, както искамъ". Заблуждавате се. Двама цигулари какъ могатъ да свирятъ? Само по единъ и сѫщъ начинъ. Тѣ иматъ основни правила. И тѣхнитѣ цигулки трѣбва да бѫдатъ нагласени по тия правила, Азъ не мога да държа лѫка по единъ или другъ начинъ. Не, само по единъ начинъ правиленъ ще държа лѫка, цигулката. Двама художници за да рисуватъ еднакво, и тѣ си иматъ правила въ художеството, по които могатъ да рисуватъ. Не е достатъчно само да цапатъ, и тукъ си има правила. Добре, казвамъ тогава: „Животътъ, това е едно велико изкуство". Какви сѫ законите, по които ние трѣбва да живѣемъ? Какъ трѣбва да живѣемъ? Казвате: „Ние трѣбва да се обичаме". Много добре казвате, но въ какво седи любовьта? Първиятъ актъ на любовьта, съ който тя се опрѣдѣля, това е законътъ на самопожертвуването. Учили ли сте какъвъ е този законъ? Ама ако взѣмете вие да пожертвувате една ваша кокошка, едно ваше агънце, това жертва ли е? Не, това е чужда жертва още. Самопожертвуването разбира ваша жертва. Защото има жертва безъ любовь, която произтича вънъ отъ закона на любовьта, а има и съзнателна жертва, която произтича отъ закона на любовьта. Сега, да ви привѣда единъ примѣръ. Влюбва се единъ момъкъ въ една мома, но тя не го иска. Той взима револвера и се самоубива, Това е несъзнателна жертва вънъ отъ любовьта. Защо трѣбва да се убива този момъкъ? Нека остане този момъкъ въ свѣта, да работи, та като се ожени, тя за нѣкой, да остане той да живѣе заради нея, негдѣ скрито отъ нея, като нѣкой ангелъ, да ѝ урежда живота. Това не е ли по-велико? А той – взема, че си тегли единъ куршумъ, убилъ се отъ много любовь. Любовь отъ картошки. Трѣбва да разбираме любовьта! Дойде нѣкой, казва: „А, сърдцето ми гори!" Гори, но твоето сърдце още не е образувало свѣтлина на лицето ти.

Е, прѣдставете си сега, какъ всѣки би могълъ да ме осѫди. Вървя си по пѫтя, и виждамъ, вашиятъ волъ избѣгалъ отъ нѣкѫдѣ. Хващамъ го за юларя, водя го съ себе си. Виждатъ ме, завеждатъ дѣло противъ мене, че съмъ взелъ вола на Ивана. Казвамъ имъ, че го водя въ дома на господаря

му. „Не“, казватъ, „за да се избави отъ прѣстѫплението си, казва, че го води на господаря, а въ сѫщность той въ дома си го води.“ Е, питамъ: Какъ ще се оправдая сега ? Доказателство което да ме обвини има, чуждъ волъ е този. Има, обаче, единъ вѫтрѣшенъ законъ, който опрѣдѣля какво е било моето лично мнѣние вѫтрѣ, да заведа този волъ при господаря му, или у дома си. Ако съмъ мислилъ да го завѣда на господаря му, правъ съмъ, но ако съмъ мислилъ да го заведа у дома си, правъ си. Питамъ: Ако искамъ да го заведа у дома си, има ли нѣкакъвъ моралъ тамъ? Тукъ нѣма никакъвъ моралъ. Великиятъ законъ, великата сѫщина седи въ това, че ние съврѣменнитѣ хора имаме такъвъ юларъ. Сега, всички ние съврѣменни хора бѣгаме, но не ни стига ума, та и юларьтъ си влачимъ. И тогава, нѣкой ни хване за юлара, и ще ни води, казва: „Трѣбва да се води“. Най-първото нещо: човѣкъ трѣбва да се научи самъ да си хвърля юларя отъ главата. Казвате: „Ето една анархия“. За да си хвърлишъ юларя самъ, това показва, че имашъ умъ, и можешъ да се учишъ. Нима като пратишъ твоето дѣте съ юларъ на пазаря, та то ще се върне съ него? То нѣма ли да го хвърли? Това моралъ ли е? Ще кажешъ: „Иванчо, моето пиленце, иди, маминка, да купишъ половинъ кгр. нещо отъ пазаря, ти си умно дѣте“. То ще отиде и ще се върне. „Мамо, ще отида, азъ те много обичамъ“. Туй дѣте има ли нужда отъ юларъ, отъ углавникъ? Не, нѣма нужда.

Е, сега, ние търсимъ великата сѫщина на живота, нали? И великата сѫщина на живота седи въ това, че ние всички трѣбва да се върнемъ въ живата природа, да забогатѣемъ. Ние съврѣменнитѣ хора сме крайно обеднѣли. Ние сме сиромаси, у насъ има едно органическо демагнетизиране на мозъка, едно органическо демагнетизиране на бѣлитѣ дробове, и трето, едно органическо демагнетизиране на стомашната система, навсѣкѫдѣ сме демагнетизирани. Туй демагнетизиране го наричатъ неврастения. Бедни хора сме ние, и най-малкитѣ полици не можемъ да ги изплатимъ, и все ги отлагаме. Ще се върнемъ къмъ този великъ източникъ на природата!

Ти имашъ дъщеря. До извѣстно врѣме твоята дъщеря била откровенна къмъ тебе, дойде, прѣгърне те, цѣлуне те. Гледашъ въ лицето ѝ, очитѣ ѝ сѫ чисти, невинни, но по едно врѣме, цѣлунешъ я, гледашъ, въ очитѣ ѝ нещо блуждае, има една прѣграда. Казвашъ: „Не зная какво е станало съ моята дъщеря.“ Станало ѝ нещо. Туй, което е станало е много малко, едно малко отдалечаване е станало. Туй отдалечаване сега сѫществува навсѣкѫдѣ въ обществото. Да кажемъ, дойде напримѣръ, една партия въ съврѣменното

общество, и единъ отъ партизанитѣ ѝ постепенно се отдалечава, отдалечава, влиза въ друга партия. Казватъ: „Този нашъ партизанинъ измѣнилъ се нещо, не е както по-рано“. Какво е станало съ него? – Друга нѣкаква идея е влѣзла въ ума му. Този пръстъ е почналъ да се отдалечава. Когато азъ имамъ единъ пръстъ, този мой приятель може да хване пръстьта ми, да го милва, да го цѣлува, но рѣче ли да се намести на неговото мѣсто, да го взѣме, той нѣма право. Това не е моралъ. Слѣдователно, ние трѣбва да се върнемъ въ този Божественъ организъмъ, и всеки да си заеме своето мѣсто, което първоначално той е държалъ. Питамъ: Колко пѫти сѫ дохождали добри мисли въ вашия умъ и като дойде една такава мисъль и ви казва – направи това, вие отговаряте: „Не му е врѣмето сега“. Като казваме, че не му е врѣмето сега, това култура ли е? Питамъ: Ние отговаряме на туй Божественото, което говори у насъ? Кое е това, което говори у насъ? „То е илюзия“, казвате. А кое е реалность? Въ свѣта трѣбва да имаме една реалность. Къмъ какво се стремимъ? Младиятъ момъкъ казва: „Азъ искамъ да намѣря една мома, за която да се оженя, съ която да бѫда щастливъ“. Кажете: Такава мома има ли? Младата мома казва: „Азъ искамъ да намѣря честенъ момъкъ, съ който да бѫда щастлива?“ Такива момци има ли? Има ги, но тия моми и момци живѣятъ при особени условия, при особена почва живѣятъ тѣ. Въ нашия съврѣмененъ климатъ не могатъ да живѣятъ тѣ. Всѣкога въ човѣшката душа, азъ ви показвамъ, има единъ законъ, спорѣдъ който всичко можете да разберете, нѣма нищо скрито-покрито. Когато азъ кажа, че обичамъ нѣкого отъ дълбочината на своята душа, какво се подразбира подъ това? То значи, че му желая всичкото добро, да постигне всичко велико, да се реализира всичко благородно и възвишено въ разтежа на неговитѣ мисли и чувства. Всичко това ще ме радва. Азъ се радвамъ на неговата широчина въ мисли, чувства и дѣйствия. Това е приложение на любовьта. У васъ туй чувство го нѣма. Сега, вие се въодушевите, казвате: „Ние ще приложимъ този законъ“. Но азъ съмъ видѣлъ много сестри и братя, които казватъ: Не върви този законъ. Не че не върви закона, но нѣма приложение този законъ у васъ. Вие ще правите добро на хората, безъ да знаятъ тѣ. Вие ще ги обичате, безъ да знаятъ. Нека знаятъ само резултатитѣ. Туй е новото учение вѫтрѣ. Гледамъ сега, нѣкои отъ васъ младитѣ се дѣлятъ отъ старитѣ, казватъ: „Ех, тия стари, млади сме ние!“ Но и ти утрѣ ще остарѣешъ. Въ какво седи твоята младость? Нѣкоя мома седи предъ оглѣдалото, оглѣжда се, казва: „Хубавичка съмъ!“ Да, но до колко врѣме можешъ да запазишъ тази красота? Азъ бихъ желалъ да запазишъ за винаги

твоята красота. Изкуство е да запазишъ красотата си! Най-силенъ човѣкъ е онзи, който може да пази своята красота, който може да запази своята мисъль.

Днесъ азъ не искамъ да хвърлямъ упрѣкъ, но казвамъ кѫдѣ сме се отдалечили. Ние вървимъ въ единъ кривъ пѫть на разбиране, и като нѣмаме реалность, ние се лъжемъ. Казвашъ: „Обичамъ те; а, ти си отличенъ човѣкъ, като тебе вторъ нѣма. Ти си написалъ едно стихотворение, ти си по-горѣ отъ Шекспира!“ Хвалишъ го, а после, като си замине той, казвашъ: „Малко му понамазахъ главата, хайде да се повдъхнови“. Тозъ ти намаже главата, онзи ти намаже главата, и ти оглупѣвашъ. Не, ще му кажешъ: „Слушай, братко, свиришъ донѣкѫдѣ хубавичко“! Ти си цигуларь, нали? Утре ще се даде единъ концертъ, единъ първокласенъ виртуозъ идва сега въ България, ще даде своя концертъ. Азъ ще те пратя да го послушашъ. Но, бедѣнъ съмъ. „Азъ ще платя за тебе, иди да сравнишъ твоето свирене съ неговото“. „Много съмъ занятъ, ето, вземи този билетъ, на десетия рѣдъ е твоя столъ, съжалявамъ, че не мога да послушамъ този концертъ, но затуй ти плащамъ, иди ти вместо мене, и после, ела да ми разправишъ за ефекта, който е произвелъ концерта“. На другата вечерь се връща той, пъшка: ох-ох. Какво има? – Не върви тази работа. Е, азъ вече разбрахъ, не върви моята работа. Азъ му казвамъ: „Хубаво свири този човѣкъ, нали?“ Да!… „Хубаво свири този човѣкъ, майсторъ е, и ти можешъ да свиришъ тъй? Азъ ще ти разкажа историята му. Този човѣкъ е свирилъ по 10 часа на день, при единъ великъ учитель, а ти си единъ самоукъ, уповаващъ на себе си че имашъ талантъ. Обаче, за този талантъ, за да се разработи, трѣбва да имашъ единъ великъ учитель. Пръстьта е хубава, но трѣбва гърнето, което се направи отъ тази пръсть хубаво да се опече.“ Отлично гърне съмъ! Да, но майсторъ трѣбва за това гърне. И сега, Христосъ, който иде въ свѣта, Той е този майсторъ, новото учение, което се е разчуло.

Вие, направихте ли единъ опитъ да имате връзка? Не че нѣмате връзка но, ако отидете на умѣрения поясъ, ще имате една връзка – съ слънцето; ако отидете на северния полюсъ, ще имате друга връзка; ако отидете на екватора – друга връзка. И при това, важно е, какъвъ смисълъ ще има отъ тези връзки. Каква велика наука има въ тия връзки! Въ слънцето има повече отъ 10 магнетични пояси, които опасватъ земята, прѣкръстосватъ се. И презъ разните вѣкове тия пояси сѫ образували една егоистична култура, каквато е сегашната култура на егоизма, на силата, а други едни пояси, които се спущатъ сега, ще образуватъ една култура малко

по-мека, култура на любовьта. И ако вие не се поставите въ благотворното влияние на тия слънчеви лѫчи, какво може да излѣзе отъ васъ? Ако вашиятъ умъ е на мѣстото си, тия лѫчи ще можете да ги анализирате. Ще имате една призма вѫтрѣ въ мозъка си, съ която ще можете да разложитѣ тия лѫчи, и да схванете тия нови проявления на свѣтлината. Слънцето днесъ не е такова, каквото е било преди хиляди години. Мистицитѣ сѫ знаяли тия закони: да възлюбишъ Господа, да се стрѣмишъ да бѫдешъ умѣнъ, да обичашъ истината. Това сѫ все форми. Ако обичашъ истината, коя часть отъ вашия мозъкъ ще бѫде по-развитъ? Да любишъ, да бѫдешъ мѫдъръ, и да обичашъ истината, това сѫ 3 различни проявления. Да си мѫдъръ, значи всички твои постѫпки да сѫ отмѣрени. Предъ умния човѣкъ всички може да благоговѣятъ, но всички нѣма да го обичатъ, А човѣкътъ на любовьта всички го обичашъ. Да любишъ, значи всички да те обичатъ. Не мислете, че онзи човѣкъ, когото обичате, трѣбва непрѣменно да бѫде много умѣнъ. Хората може да те обичатъ, безъ да мислятъ, че си много умѣнъ. Познаятъ ли, че си много учѣнъ, не може да те обичатъ вече. Трѣбва ли да ви доказвамъ това? Дай на майката единъ старъ дѣдо на гърдите ѝ, и вижъ, може ли той да ѝ произвѣде едно хубаво чувство? Но дай на майката на гърдите ѝ едно малко, глупаво дѣтенце, да поритне малко, то произвѣжда едно толкова хубаво чувство, каквото дѣдото, 100 пѫти да ритне, не може да го произвѣде. Кой е по-умѣнъ? Дѣтето е по-умно. Дѣтето съ своитѣ глупави ритания произвѣжда въ душата на майка си, такива чувства, каквито дѣдото съ своите ритания не може да произвѣде. Новото учение е едно такова дѣте, което като ритне, произвѣжда такива хубави чувства. Казватъ: „Ритна!“ Да, но всѣко махане, всѣко ритане внася единъ новъ животъ въ умоветѣ и сърдцата на хората; единъ новъ подемъ ще дойде.

Слѣдователно, любовьта, тя се развива само при извѣстни условия, вие трѣбва да развивате тия условия. Мѫдростьта се развива при други условия. Френологически, мѣстото на мѫдростьта е отпредъ на челото, любовьта – е отгоре на главата, а истината кѫдѣ? За истината, това сѫ човѣшкитѣ очи. А знаете ли, че човѣкъ може да мисли чрѣзъ своитѣ очи? Само очитѣ сѫ мѣсто за истината и оттамъ човѣкъ може да мисли. Този великъ човѣшки духъ, който иска да разглѣда, да изучи нещата въ своята пълнота той трѣбва да влѣзе вѫтрѣ въ насъ, и когато очитѣ на хората почнатъ да мислятъ, тѣ сѫ на великия пѫть на истината. И когато Христосъ казва: ако твоето око е лукаво, извади го; въ този смисълъ Той прѣдава това – очитѣ, като изразъ на истината. Ако твоятъ духъ влѣзе въ окото ти, и

вижда разумно нещата, и има единъ великъ стремежъ къмъ Бога, казвамъ: „Този човѣкъ мисли за истината“. Тогава, ако ти горе на главата си не можешъ да живѣешъ, ако отпрѣдъ на главата си не можешъ да мислишъ, какъ ще мислишъ съ очитѣ си истината? Казваме:

„Ние да мислимъ, че…“

И тъй, новото учение, което иде сега въ свѣта, иде да внесе този новия животъ, защото, тъй демагнетизирани, всички сме недоволни. Туй е моето желание сега, и на млади и на стари, които сте недоволни – да приемете новото учение. Защото старитѣ хора сте съ едни стари създадени навици, казвате: „Отъ насъ нищо нѣма да стане“. Младитѣ казватъ: „Отъ насъ нещо ще стане“, но какво, и тѣ не знаятъ. И отъ стари и отъ млади, може да стане нещо отъ васъ. Старитѣ утрѣ могатъ да се прѣобразятъ.

Въ една отъ строфитѣ въ поезията на единъ индийски философъ, се разправя за една млада мома, която се влюбила въ единъ индийски принцъ. Облича се тя хубаво, показва се на прозореца. Пита я майка ѝ: Какво правишъ? Обличамъ се, принцътъ ще мине. „Но ти си бедна дѫщеря, той нѣма да те поглѣдне“. Облича се тя, не чува. Показва се на прозореца. Взима си тя всичкитѣ гердани, и ги хвърля предъ краката на неговитѣ коне. Радва се тя, че неговитѣ коне минали прѣзъ гердана ѝ, но принцътъ никакъ не я поглѣдналъ.

И ние съврѣменнитѣ хора хвърляме всички наши гердани – своята честь, умъ, сърдце, съвесть, – предъ конетѣ на нашия въображаемъ принцъ. Той си дигне главата, отмине безъ да ни види, а нашитѣ гердани оставатъ въ кальта. Не, не, великиятъ принцъ когато дойде, не трѣбва да му хвърляшъ герданитѣ си. Твоятъ принцъ като мине, ако те познава, ще се обърне, ще изправи поглѣда си къмъ прозореца ти, нѣма да ти кимне съ глава, а само, така, ще те поглѣдне, и пакъ ще си отмине. И следъ туй, младата мома може да каже: Поздрави ме. Съ какво? – Съ истината ме поздрави. Питамъ ви сега: Вие като се срѣщнете, поздравлявате ли се съ истината? Питашъ: Защо ме гледашъ? Азъ още не съмъ те глѣдалъ.

Туй новото учение въ всинца ви трѣбва да пробуди съзнанието ви, и да знаете, че съврѣменното общество може да се прѣобрази вѫтрѣшно, да се реорганизира вѫтрѣшно, и тогава, въ всички слоеве на обществото, тия закони могатъ да се приложатъ. И азъ се чудя, защо трѣбва да се поставятъ тѣ въ антагонизъмъ предъ такова едно учение което е тъй необходимо, както свѣтлината. То е една Божествена свѣтлина. Тази свѣтлина не може да влѣзе само въ една църква. Тя е толкова голѣма, ще мине прѣзъ всички

църкви, прѣзъ всички народи, прѣзъ всички свѣтове, ще освѣтли земята; ние не можемъ да вземемъ всичко, ще вземемъ само толкова, колкото ни трѣбва, колкото е необходимо за нашата култура.

Азъ като ви проповѣдвамъ, глѣдамъ на вашитѣ лица, вие се безпокоите. Ами, като умрѣмъ дѣ ще идемъ, въ онзи свѣтъ дали ще ни посрѣщне Христосъ, ще Го видимъ ли, майкитѣ си, бащитѣ си, дѣдитѣ си и бабитѣ си ще видимъ ли, кой ще ни зарови тукъ на земята, съ колко попа ще ни заровятъ и т.н.? … Слушайте, не се занимавайте съ въпроса, кой ще ви зарови. Свѣтътъ, въ който отивате, азъ ви казвамъ, е толкова великъ, и отсега нататъкъ трѣбва да живѣете. За да живѣете въ този свѣтъ, въ който едва сега се пробужда вашето съзнание, вашитѣ чувства трѣбва да се разтоварятъ, да видите онази красота, да видите онѣзи възможности, които ви очакватъ. Отсега нататъкъ васъ ви очаква животъ! Досега е било само едно приготовление за вашитѣ души. И азъ се опасявамъ нѣкой пѫть, че вие може да се спрете въ своето развитие. Не искамъ да ви накарамъ на сила да приложитѣ туй учение. Това учение за животъ, учение, което ни кара какъ да държимъ тази своя първоначална връзка съ тази сѫщина на живота. Ние не идемъ да примиримъ свѣта, ние не идемъ да отмахнемъ противорѣчията, ние учимъ какъ да може всѣки самъ да се примири, всѣки самъ да прѣмахне противорѣчията. Онзи, който е въ състояние да грѣши, той самъ е въ състояние, да си помогне въ живота. Новото учение иска да създаде условия. Тия условия ще се създадатъ по единъ строгъ Божественъ начинъ, или по единъ наученъ начинъ. Вие сте въ следующето положение: Вие седите и си казвате така: Отъ мене нищо нѣма да излѣзе. Въ коя книга четохте това изрѣчение? Питамъ: Въ коя Божествена книга четохте този надписъ? Минавате покрай нѣкой гробъ, четете: Тукъ почиватъ останкитѣ на Драганъ Стояновъ – умрѣлъ. Въ коя Божествена книга намерихте туй изрѣчение, че тукъ почиватъ останкитѣ на еди-кого си. Останки могатъ ли да почиватъ? Когато единъ корабъ се счупи, може ли едно парче отъ кораба да почива? Може да почива само едно разумно сѫщество, което се е свързало съ Бога, разбрало е Бога и вижда законитѣ. Само това сѫщество почива, а нашитѣ останки, нашитѣ кости не само че не почиватъ, но започва – единъ червей тукъ ги помръдне, другъ червей тамъ ги помръдне, следъ нѣколко години пъкъ, другъ нѣкой отъ вашето семейство умре, хайде разровятъ те, събератъ коститѣ ти въ една торбичка, пакъ те заровятъ. Следъ нѣколко години пакъ те разровятъ, гробаритѣ те побутватъ съ своитѣ лопати – пакъ те заровятъ. И следъ туй четешъ: Тукъ почиватъ

останкитѣ на еди-кого си. Това е криво разбиране на нещата. Душата може да почива, само когато тя разбира тази велика жива природа, когато ние живѣемъ съ Бога. Казва Писанието: „Богъ е Богъ на живитѣ, а не на мъртвитѣ“.

Сега, ние сме живи, ние сме въ онзи свѣтъ. Азъ искамъ да вѣрвате, че въ онзи свѣтъ сте вие. Да не мислите, че сте въ този свѣтъ. Кой е този свѣтъ? Вашиятъ свѣтъ е свѣтъ на заблуждения. Онзи свѣтъ, т.е. свѣтътъ, който ще внесе радость и веселие у васъ, трѣбва да ви направи като удове на този великъ Божественъ организъмъ, да чувствувате че сте една жива часть, една съзнателна часть отъ цѣлото Божие тѣло, и Богъ мисли за васъ. Какво по-хубаво учение отъ това? Единъ пръстъ съмъ, и нѣкой пѫть Господь сложи рѫката си отгоре ми и казва: „Много хубаво ми служишъ, азъ те обичамъ, доволенъ съмъ отъ тебе, ти си едно хубаво дѣтенце, и докато седишъ на моята рѫка, докато си пръстъ на моята дланъ, не бой се!“ Туй е то новото учение! То е основата, която трѣбва да се тури, и всички ние трѣбва да бѫдемъ свързани съ това ново учение, съ тази велика мисъль на любовьта.

Нѣкой пѫть нѣкои казватъ: Вие сте много миролюбиви хора, не воювате ли? Да, и ние воюваме, какъ не! Ами не е ли по-голѣма война това положение, когато бѫдешъ поставенъ при слѣдната обстановка, и ти издържишъ? Запримѣръ, предъ тебе вървятъ двама души, единиятъ отъ тѣхъ изважда револверъ срещу другия, свой противникъ, и иска да го убие. Ти, който вървишъ слѣдъ тѣхъ, достигашъ ги, хващашъ рѫцѣтѣ на този, който иска да убива, взимашъ револвера му и казвашъ: „Не, приятелю, ще скриешъ револвера, отъ тебе така ще стане по-добъръ човѣкъ, отколкото, ако убиешъ“. Кой е по-голѣмъ юнакъ отъ двамата? – Вториятъ е по-голѣмъ юнакъ. Не е въпросътъ ние да отстѫпваме, не, ние трѣбва да бѫдемъ герои, да посрѣщаме всички мѫчнотии въ този свѣтъ, защото и геройство е потрѣбно. Съврѣменнитѣ хора се биятъ, защото това е една потрѣба вѫтрѣ въ природата. Хората трѣбва по нѣкой пѫть да се биятъ. Това е една необходимость. Има два начина, по който Богъ се проявява. Единиятъ начинъ е външенъ, и въ този външенъ начинъ Богъ се проявява. Четете въ книгата на царетѣ, дѣто Давидъ се обръща къмъ Бога и казва: „Господи, отъ коя страна да нападна неприятеля си?“ И Господь му дава опѫтвания отъ коя страна да напада. Когато Моисей прѣкарваше израилския народъ прѣзъ пустинята, побѣждаваше противника си, докато си дигаше рѫцѣтѣ нагоре, а щомъ отслабваха рѫцѣтѣ му, противникътъ побѣждаваше.

Сегашнитѣ хора не питатъ Господа, да воюватъ или не. Евреитѣ бѣха умни хора, тѣ питаха Господа: Да се биемъ ли? Господь чрѣзъ пророка имъ каза: „Идете да се биете“. А сегашнитѣ християнски народи казватъ: „По свои съображения, ние сами рѣшаваме, нѣма защо да питаме Бога.“ Въ външния свѣтъ, по закона на необходимостьта, войната се допуща; и когато казваме, че войната – за насъ не е потрѣбна, разбирамъ, че не е потрѣбна за вѫтрѣшния животъ, защото той е животъ абсолютно безъ война. Тамъ живѣятъ всички разумни сѫщества, и между тѣхъ нѣма причина за никаква война, за никакъвъ споръ. Ако живѣемъ вѫтрѣ, нѣма нужда отъ война, ако живѣемъ вънъ, ще има война. Слѣдователно, ако хората не се подчиняватъ на Бога, на Божия законъ, войнитѣ ще дойдатъ, ще се биятъ. Ако не вѣрвате, ще отидете на войната. Сега, туй ново учение, тази нова култура иде да ни покаже вѫтрѣшнитѣ връзки, вѫтрѣшната страна на живота, да станемъ силни.

Да кажемъ, че два народа иматъ помежду си споръ. Тѣхнитѣ държавници не могатъ ли да измѣнятъ нѣщата? – Могатъ, и то по два начина: или чрѣзъ война или чрѣзъ миръ. Двама съседи спорите за нещо. Вие можете или да се дадете подъ сѫдъ, или да разрѣшите въпроса по миренъ начинъ. Новото учение трѣбва да влѣзе, да изпѫди всички тия духове на размирието, и да внѣсе правда между хората. Защото, нѣкой казва: „Нѣма да сѫдя този човѣкъ, за да не ми докара нѣкоя бѣля на главата“. Да, но това е отъ страхъ, не го правишъ отъ страхъ. Не, ако не сѫдя нѣкого, то ще го направя отъ дълбоки съображения, отъ великия законъ на любовьта. Питай Господа: Да го сѫдя ли този или не? Ако ти каже: „Не“, нѣма да го сѫдишъ, ако ти каже „да“, сѫди го. Нека го осѫдятъ, да стои 5 години въ затворъ, и ти тогава ще му кажешъ: „Азъ много сѫжалявамъ, че стоишъ затворенъ тукъ, донесохъ ти книги да четешъ. Дѣцата ти, наистина, оставатъ сами, но азъ ще работя зарадъ тебе, ще се грижа за фамилията ти, а ти ще стоишъ тука, и като излѣзешъ отъ затвора, ще живѣемъ по братски. Ако искашъ пъкъ, ти ме осѫди, азъ ще влѣза въ затвора вмѣсто тебе, ще урѣдимъ въпроса“. Умнитѣ хора могатъ да урѣдятъ всички въпроси. Но казвамъ сега, онѣзи между васъ, у който съзнанието се е развило, имайте прѣдвидъ едно нещо въ ума си, а то е слѣдното: Онзи, който може да ви направи щастливи, то е онази сѫщина, която живѣе въ васъ самите, а когато вие имате изобликъ на тази енергия, ще я дадете навънка, за да не би товарътъ да ви тежи, да ви причини зло. Когато азъ любя нѣкои хора, то е, защото имамъ толкова много товаръ,

имамъ много богатство, нося голѣмо изобилие на гърба си, че съмъ се изпотилъ. Срещна нѣкой бедѣнъ човѣкъ, дамъ му една крина отъ моето жито, срещна другъ – дамъ му още една крина, срещна трети – сѫщо, докато ми остане само една крина, за мене, олѣкне ми, олѣкне, и казвамъ: „Слава Богу, че имъ дадохъ.“ Казвамъ на всинца ви: „И на мене една крина, и на всинца ви по една, и въпросътъ е разрѣшенъ“. По една крина жито на гърба е достатъчно за всѣкиго! Отсега нататъкъ, този живъ вѫтрѣшенъ принципъ, който работи вѫтрѣ въ насъ, той иде да ни научи. Дръжте си вашитѣ религиозни възглѣди! Онзи, който си е православенъ, нека си е православенъ. Тебе сѫ те кръстили Иванъ Драгановъ, влѣзналъ си въ новото учение, какво ти прѣпятствува това име? Ти си Петканъ Стояновъ. Какво ти пречи името? Влѣзъ въ новото учение! Не е името, което прѣпятствува на човѣка. Носете си името, което ви е дадено! Въ нѣкои църкви както и въ монашеството, иматъ обичай да промѣнятъ името. Не е до името ви. Казватъ: „православенъ“. Думата православенъ е много добра. Думата евангелистъ е много добра. Думата българинъ е много добра. Думитѣ англичанинъ, французинъ, турчинъ, е много добра. Това не ви прѣпятствува. Друго нѣщо има, което трѣбва да разбѣремъ всички. Ние всинца се нуждаемъ отъ онази сѫщина на любовьта. Кое сърдце не се нуждае отъ онази топлина на любовьта? Кой отъ васъ не се нуждае отъ онази свѣтлина на мѫдростьта? Всички се нуждаемъ отъ тази топлина, отъ тази свѣтлина. Кой отъ васъ не желае да бѫде любовенъ, кой отъ васъ не желае да бѫде умѣнъ, кой отъ васъ не желае да говори истината и да му говорятъ истината? Това е стрѣмежъ на всѣка душа. Бихтѣ ли желали на всѣка стѫпка да ви лъжатъ? Като те срѣщна, ще кажа: „Братко, искамъ да ти се изявя“, а не да ти казвамъ, че те обичамъ. Вие сте страненъ пѫтникъ, на 100 врати сте хлопали, и на всѣкѫдѣ ви казватъ: Нѣма мѣсто! Братко, много съмъ отмалялъ, ходихъ на толкова мѣста, и навсѣкѫдѣ нѣмаше мѣсто. „Заповѣдайте, въ моя домъ има едно малко мѣстенце.“ Заведа ви дома си, нахраня ви, дамъ ви топла вода да се измиете. Това е, което дава новото учение. И на млади и на стари, на всѣка една отрудѣна душа да се даде потикъ. Вие сте дошли като пѫтници на тази земя. Прѣдназначението ви е велико, не се обезсърдчавайте! Турете кръстъ на вашитѣ противорѣчия, но не ги забравяйте, помнете ги! Нѣкой се оплаква, казва: „Ти вчера ме обиди“. Какъ? Обидихъ ли те, по какъвъ начинъ? – Ето на, на рѫката ми ми направи една голѣма рана. Ти ме удари по рѫката, и вижъ каква голѣма рана ми направи. Тъй ли? Азъ съмъ готовъ да поправя

грѣшката си. Азъ имамъ знания, владея туй изкуство. Чакай! Изваждамъ шишенцето си, туря отъ този еликсиръ върху раната измия добре ръката, и слѣдъ 20 минути раната заздравява. Сега доволенъ ли си? Дай да ти цѣлуна ръката. Извини ме, азъ съмъ направилъ една погрѣшка несъзнателно. Друга нѣкоя погрѣшка, друга нѣкоя обида има ли сега? – Нѣма. Срѣщна друга нѣкоя сестра. Обидихъ ли те съ нещо? – Я вижъ каква рана си ми направилъ! А, много съжалявамъ, чакай, азъ ще я поправя, ще я излѣкувамъ. Заемамъ се, и я излѣкувамъ. Друга рана има ли? Нѣма. Навсѣкждѣ тъй ще постъпя. Това е новото учение! Всички тия рани отъ сърдцата ви, отъ умоветѣ ви, ние трѣбва да ги извадимъ, да извадимъ шишенцето съ този еликсиръ, и да кажемъ: „Братко, извини, азъ не знаяхъ, че толкова врѣме си страдалъ, че съмъ ти създалъ толкова обиди!" Извадя отъ този еликсиръ, туря го на раната, и казвамъ: „Втори пъть ще бъда много внимателенъ". По-хубаво учение отъ това има ли? Така да живѣятъ помежду си мъже и жени, така да живѣятъ дъщери и синове, слуги и господари. Но тукъ, на думи, много лесно става, лесно го направихъ, обаче, това е едно изкуство, за което, за да се приложи, вѣкове се изискватъ. Ние имаме една окултна школа, имаме начини, методи, и щомъ дойде Учительтъ, ще ги приложимъ, тъй както музикантитѣ прилагатъ правилата въ музиката.

И азъ съмъ увѣренъ въ едно нещо: Този пръсть (Учительтъ дигна показалеца си нагоре) никога нѣма да напусне своята служба, а щомъ моятъ пръстъ нѣма да напусне своята служба, и вие никога нѣма да напуснете своята служба въ този великъ Божественъ организъмъ, въ който сте поставени.

Това е поздравътъ на новото учение. Извършете волята Божия, освѣтете Неговото Име, приложете Неговата свѣтлина, и нека Доброто даде своите условия за широки схващания, за приложение на Доброто въ живота!

Бесѣда, държана на 4 февруарий, 1923 г.,
Нѣделя, 10 ч. с. XVII Бесѣда.

Ако синътъ ви освободи, ще бѫдете свободни

„И тъй, ако Синътъ ви освободи, ще бѫдете наистина свободни“.
(Иоана 8:36)

Ще ви прочета нѣколко стиха отъ 8-та глава отъ Евангелието на Иоана, отъ 32–52 стихъ.

(31) И казваше Исусъ на повѣрвалитѣ въ него Юдеи: Ако вие устоите въ моята дума наистина сте мои ученици; (32) и ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни. (33) Отговориха му: Сѣме Авраамово сме, и никога никому раби не сме ставали: какъ казвашъ ти: Свободни ще бѫдете? (34) Отговори имъ Исусъ: Истина, истина ви казвамъ: Всѣки който прави грѣхъ рабъ е на грѣха. (35) И рабътъ не остава вѣчно въ кѫщата; а синътъ вѣчно прѣбѫдва. (36) И тъй, ако Синътъ ви освободи, ще бѫдете наистина свободни. (37) Зная че сте сѣме Авраамово; но искате да ме убиете, защото моята дума въ васъ се не вмѣщава. (38) Азъ говоря това което съмъ видѣлъ у Отца си; и вие такожде правите това което сте видѣли отъ отца си. (39) Отговориха и рекоха му: Отецъ нашъ е Авраамъ. Казва имъ Исусъ: Ако бѣхте чада Авраамови, дѣлата Авраамови бихте правили. (40) А сега искате да ме убиете, мене, человѣка който ви говорихъ истината която чухъ отъ Бога: това Авраамъ не е сторилъ. (41) Вие правите дѣлата бащини си. А тѣ му рекоха: Ние не сме родени отъ блудъ: едного Отца имаме, Бога. (42) Рече имъ Исусъ: Ако бѣше ви Богъ Отецъ, то вие любили бихте мене, защото азъ отъ Бога излѣзохъ и дойдохъ; понеже не съмъ дошелъ отъ самосебе си, но той ме проводи. (43) Защо не разумѣвате говоренето? Защото не можете да слушате моето слово. (44) Вие сте отъ баща дявола, и похотитѣ бащини си искате да правите. Той бѣше отъ край человѣкоубийца, и не устоя въ истината; защото истина въ него нѣма. Когато говори лъжата, отъ своитѣ си говори, защото е лъжецъ и на лъжата баща. (45) А пъкъ азъ защото казвамъ истината, не ме вѣрвате. (46) Кой отъ васъ ме изобличава за грѣхъ? Ако ли говоря истината, защо вие ме не вѣрвате? (47) Който е отъ Бога Божиитѣ думи слуша: вие за това не слушате защото отъ Бога не сте. (48) На това отговориха Юдеитѣ и рекоха му: Не казваме ли ние право че ти си Самарянинъ и имашъ бѣсъ? (49) Отговори Исусъ: Нѣмамъ азъ бѣсъ; но почитамъ Отца си, а вие ме

безчестите. (50) И азъ не търся моята слава: има кой да я търси и да сѫди. (51) Истина, истина ви казвамъ: Ако упази нѣкой моето слово нѣма да види смърть до вѣка.

Ще взѣма 36 стихъ отъ сѫщата глава:

„И тъй, ако Синътъ ви освободи, ще бѫдете наистина свободни".

Съврѣменната култура минава за една отъ най-възвишенитѣ култури отъ всички прѣдшестващи, т.е. така се счита днесъ. И всѣко слово, или всѣка бесѣда трѣбва да бѫде обоснована спорѣдъ умовете на хората отъ тази култура, т.е. да е обоснована на една здрава основа, на която да се гради. Всички поддържатъ, че трѣбва да се стремимъ къмъ реалното или къмъ сѫщественото въ живота, а що се отнася до новото учение, всѣки казва, че това е праздна работа. Ние сега желаемъ всички съврѣменни учени или всички религиозни хора да ни кажатъ кое е сѫщественото въ живота. Нѣкои ще кажатъ: Науката. Коя наука? Нека тази наука излѣзе и ни даде сѫщественото. Религиознитѣ хора казватъ: Богъ. Нека тия религиозни хора излѣзатъ и дадатъ сѫщественото. До сега много богове сѫ проповѣдвани. Казватъ: Ти вѣрвашъ ли въ Бога? Въ кой Богъ? – Въ този истинския Богъ. Какво е учението на този истинския Богъ, какво е неговото проявление? Не е достатъчно само да кажемъ „истински Богъ", и „истинска любовь." Това сѫ неща още неопрѣдѣлени. Сега, запримѣръ, могатъ да кажатъ най-строго: Защо тия хора трѣбва да се занимаватъ съ тия праздни работи, да си пълнятъ умоветѣ съ тия праздни, глупави работи? Съгласенъ съмъ, защо трѣбва да ви пълня главата. Питамъ: „ако влѣзете въ една бирария, вземете една чаша бира, съ какво се пълни главата ви?" Ако вземете единъ билетъ и отидете на театъръ, съ какво се пълни главата ви? Ако четете единъ вестникъ, съ какво се пълни главата ви? Ако сте прѣдъ една изборна борба, съ какво се пълни главата ви? Ако отидете у дома си, съ какво се пълни главата ви? Ако отидете въ една гора, дѣто листата сѫ паднали и има снѣгъ 1–2 м., съ какво се пълни главата ви? Кое е реалното, кое е сѫщественото сега, като се напълни тази глава, да е благодарна. Азъ взимамъ едно правило, ще ви го дамъ: човѣкъ, който иска да бѫде здравъ, трѣбва всѣкога да пие вода отъ извора, не отъ рѣка. Пие ли отъ извора, никога нѣма да заболѣе. Отъ извора, отъ сѫщинското мѣсто да пиешъ, само тамъ ще разбѣрешъ истината – отъ извора. Какъ ще разбѣрешъ свѣтлината? – Отъ нейния източникъ, а не при огнището, дѣто се горятъ дървата, не при онази електрическа свѣтлина. Това освѣтление, тази електрическа свѣтлина е толкова хубава, че ви разваля очитѣ. Най-хубавото нещо, което Богъ е

създалъ, свѣтлината, ви разваля очитѣ. Питамъ: всѣко нѣщо, което разваля най-възвишеното, най-благородното у насъ, това Божествено ли е? Значи, има неща, за които нашата душа се досеща. Въ всѣка една душа има неща, за които душата се досеща. Тя не може да ги докаже философски, тя не може да ги обуслови, но ги знае. Цѣлиятъ животъ почива върху това, което душата знае. Нима всичкитѣ ви опитности, които имате, и върху които градите вашия животъ, това е илюзия? Не, това е сѫщественото. Ако вие носите извѣстни истини, които сте прѣживѣли, това илюзии ли сѫ? Това сѫ истини. Нима цѣлиятъ ви животъ, който почива на опитности, и то такива, които сѫ създали цѣли катастрофи, това сѫ илюзии? Не, всѣка малка ваша опитность струва повече, отколкото всички други философски трактати. Взѣмете, запримѣръ, Библията, по какво е цѣнна тя? Цѣнна е тя по това, че прѣдставлѣва единъ народъ. Въ своитѣ проявления – еврейския народъ. Още досега дори съврѣменнитѣ християни не сѫ се повдигали по-високо отъ еврейския народъ. Цѣлото Евангелие е еврейско, и апостолитѣ, всичко това е еврейско. Сега, не е лошо това, но ние не обичаме евреитѣ. Може да не обичашъ дрехитѣ на единъ човѣкъ, но ако този човѣкъ ти е донесълъ хлѣбъ, ще му благодаришъ за хлѣба. Че този човѣкъ не е облеченъ хубаво, то е единъ въпросъ, а че този човѣкъ ти е донесълъ хлѣбъ, това е другъ въпросъ. Туй, което не е хубаво у евреитѣ, не е хубаво, но туй, което е хубаво, хубаво е. Трѣбва да бѫдемъ справедливи.

Сега, кое е сѫщественото у насъ, съврѣменнитѣ християни на 20 вѣкъ?

Христосъ казва: „И тъй, ако Синътъ ви освободи, ще бѫдете наистина свободни“.

Кой синъ? Сега не че не знаете вие истината. Вие знаете истината, но трѣбва едно малко стълкновѣние въ живота ви, за да се доберете до тази истина. Даже, ако забѣлѣзвате, ако наблюдавате, хората нѣкой пѫть се питатъ: Кое е сѫщественото въ живота, има ли бѫдещъ животъ, има ли Господь? Е, нѣма Господь, това-онова, отричатъ Го. „Вѣрвамъ, казва, въ майка си, въ баща си, тѣхъ ги виждамъ“. Но какво правятъ после тия хора? Като се намѣрятъ въ нѣкое тѣсно мѣсто, викатъ: Олеле майчице, олеле татко, викатъ тогова-оногова, викатъ, и като не имъ се отзоватъ, викатъ: Олеле, Божичко! Значи задъ баща ти, задъ майка ти има друга една майка, другъ единъ баща, друга една идея, която се е затъмнила, и като се махне тази утайка, започвашъ да викашъ: Олеле, Божичко! Има ли вѫтрѣ въ този зовъ нѣкаква идея? – Има, разбира се. Всѣко чувство, което се пробужда

дълбоко въ душата ти, изразява извѣстенъ принципъ. И забелѣжете, че всѣкога когато вие призовавате Бога, и кажете: „Олеле, Божичко“, непременно ще дойде помощьта. Тази помощьтъ е свѣта, обаче, нѣма да дойде по начинъ, по който ние я искаме. Единъ философъ се питалъ: Защо сѫ тия страдания? Той билъ единъ съврѣмененъ философъ, но не могълъ да си обѣсни защо сѫ страданията. Безъ страдания не можеше ли да се направи свѣта? Той ималъ една, 100-годишна баба, която го научила на едно изкуство да лѣкува циреи, такива голѣми подутини. Единъ день тя му казва: „Синко, азъ ще ти дамъ едно изкуство, та когато се намирашъ въ голѣмо затруднение въ живота си, и не можешъ да се избавишъ, употрѣбявай туй мое изкуство, и животътъ ти ще бѫде въ безопасность“. „Бабина работа“, казалъ той, да се занимавамъ съ лѣкуване циреитѣ на хората, нѣматъ други философски работи. Обаче, единъ день, при една своя разходка, попадатъ въ една разбойническа шайка, вързватъ го, и го завѣждатъ при своя господарь. Това било въ съврѣменния вѣкъ. Но случило се, че на рѫката на този главатаръ излѣзалъ единъ голѣмъ цирей, и той пъшкалъ отъ болки, та като довели философа прѣдъ него, той не казалъ „взѣмете главата му“, но казалъ: „Отвържете го, олеле, олеле…“ Ето на, ако този цирей не бѣше тамъ на рѫката му, щеше да каже: отрѣжете главата на този философъ. Философътъ като глѣдалъ тия болки на главатаря, казва му: „Азъ мога да ти помогна“. – Можешъ ли? – „Мога, какъ не!“ Ти ще ми бѫдешъ братъ. Е какъ? Започналъ той както го научила баба му, и го излѣкувалъ. Два дни стоялъ тамъ, и главатарьтъ се излѣкувалъ. За благодарность го нагостилъ, изпратилъ го съ голѣми почести, и заповѣдалъ никой изъ пѫтя да не го закача. Питамъ: Този цирей не беше ли на мѣстото си? Ако едно страдание на този главатаръ дойде да спаси главата на единъ философъ, този цирей безъ смисълъ ли е? Той си има смисълъ. И ако вие прѣкарате тази аналогия въ живота си, то всички прѣпятствия, тамъ вѫтрѣ въ васъ и вънъ отъ насъ, иматъ дълбокъ смисълъ. Има едно сѫщество вѫтрѣ въ насъ, има едно сѫщество и вѫтрѣ въ свѣта, което реално разбира нещата. И ако разберемъ смисъла на тия страдания, които сега реално прѣживѣваме, ще можемъ разумно да ги използуваме. Защо сѫ тия страдания? – Тѣ сѫ едно благо за сближение на народитѣ. Когато на всѣки единъ народъ излѣзнатъ тия голѣми циреи, ще се намѣри нѣкой философъ, който да разбира отъ тия циреи. Този философъ може да е нѣкой държавникъ. Народътъ е главатарьтъ, той заповѣдва. Философътъ ще излѣкува народа, и тогава народътъ ще каже: „Имаме единъ

държавникъ, който може да лѣкува този цирей“.

И тъй, ако Синътъ ви освободи…

Синътъ е този, който може да отмахне отъ насъ грѣха. Азъ нѣма да се впущамъ въ думата грѣхъ, но спорѣдъ моето схващане, човѣкъ е едно отъ най-своенравнитѣ сѫщества, които сѫществуватъ на земята. По-своенравно сѫщество отъ човѣка нѣма. По-добро сѫщество отъ човѣка нѣма, но и по-своенравно, по-жестоко отъ него нѣма. Ако разровите историята на човѣчеството въ миналото, пъкъ и сега, вие не можете да си прѣдставите, какви жестокости сѫ се вършили; жестокости, които ако сега ги прѣкараме на нѣкой кинематографъ, бихте се ужасили, космите на главата ви биха настръхнали. Може да се извадятъ пъкъ и такива добродѣтели отъ историята на човѣчеството, че ще се чудите, не бихте могли да си прѣдставите, какъ е възможно едноврѣменно отъ човѣка да се вършатъ и жестокости, и добрини. Прѣдставете си, че тия благородни сѫщества отварятъ война, ще си надупчатъ краката, рѫцѣтѣ, цѣлото тѣло, и слѣдъ туй ще дойдатъ други, които ще ги прѣвързватъ, ще плачатъ, ще ги милватъ, ще ги утѣшаватъ. Отъ дѣ е дошълъ у човѣка този принципъ? Философски не можемъ да го обѣснимъ. Казваме, че Богъ е направилъ свѣта. Той е всесиленъ, всемѫдъръ, всезнающъ. Отъ дѣ е дошло злото? – Всички мълчатъ. Но единъ фактъ е вѣренъ, че всички фамилии, които нѣматъ дѣца, сѫ жестоки. Дърво, което не ражда изсъхва. Глава, която не мисли, изпразва се. Изворъ, който не тече, изсъхва. Нива, която не се оре, запустѣва. Лозе, което не се копае, нищо не дава.

Христосъ въ този си стихъ подразбира онази велика идея, че сѫщественото вѫтрѣ у насъ, това е Синътъ. Той подразбира онова велико Божествено начало, азъ нѣма да му туря името, Христосъ Го нарича Синътъ, т.е. единственото начало вѫтрѣ у човѣка, което може да осмисля неговия животъ въ бѫдеще. Да осмисля твоя животъ не само въ едно отношение, не само въ единъ день, но да осмисля живота ти въ всичкитѣ твои дни, и въ всичкитѣ направлѣния. Този, у когото има Синътъ вѫтрѣ въ него, той ще бѫде въ състояние да стане единъ кроячъ, или министъръ, или свещеникъ, или лѣкарь, каквото положение и да заема, всички тия служби ни най-малко нѣма да озадачатъ неговия животъ, той знае, че у него има нѣщо по-високо, отколкото всички тия длъжности. За такъвъ единъ човѣкъ да има една по-скромна, по-низка служба, за него това е по-добре, по-приятно. Знаете ли колко е добрѣ на такъвъ човѣкъ да бѫде метачъ или лустражия? Дойде единъ министъръ да си чисти обущата, той го поглѣдне,

поглѣдне, заглади обущата му, и каже въ себе си: На добъръ пѫть, дано и ти така въ себе си да заглаждашъ хората. Тъй ще си помисли въ себе си този лустражия. Той като те поглѣдне малко, знае вече какъ си, защо си неразположенъ. Той наблюдава хората. После, азъ съмъ забѣлѣзалъ нѣкои просяци има, характеръ има у тѣхъ, седналъ тамъ на нѣкое мѣсто вънъ, 15–20 градуса студъ, седи съ голѣмо смирение и казва: „Едно врѣме и азъ бѣхъ като васъ, но изгубихъ онова великото, Божественото, и сега се уча на едно много добро учение.“ Защо? – Изгубихъ Синътъ, сега се уча на търпѣние. Седи на пѫтя, благославя, благославя, благославя, никой нищо не му дава. Доволенъ е, не можешъ да забѣлѣжишъ нито една чърта на лицето му измѣнена. Просията е допусната, когато човѣкъ стане чрѣзмѣрно горделивъ. Провидѣнието е допуснало този човѣкъ до това положение. Който не е горделивъ, той нѣма да стане просякъ. Просѣкътъ трѣбва да изучава двѣ неща: Търпѣние и смирение. Да те изпъдятъ на 10 мѣста, и да излѣзешъ отъ тамъ безъ мъка, съ едно смирение въ душата си, затова се изисква характеръ. Казватъ: Просия е това! Не, затуй се изисква философия.

Питамъ: Кое е сѫщественото сега? Сѫщественото е Синътъ, туй Божественото въ самите насъ. Въ съврѣменния нашъ реалистиченъ вѣкъ, въ който живѣемъ, ако речемъ да проповѣдваме комуто и да е да повѣрва въ Бога, ще ни кажатъ, че за Бога сега не може да се проповѣдва тъй, както се е проповѣдвало въ миналото. Ние трѣбва да дадемъ на хората една идея, която трѣбва да има реалното положение вѫтрѣ въ живота, идея, която може да се опита. Тази идея трѣбва да бѫде тъй сѫществена, както е сѫществена свѣтлината. Тя трѣбва да се приложи още днесъ. Има отвлѣчени истини, както въ математиката. Какво приложение може да има Питагоровата теорема въ живота? Или, какво приложение може да има въ живота радиуса на една окръжностъ? Какво отъ това, че имало радиусъ, какво отъ това, че имало единъ диаметъръ? Какво отъ това, че има трижгълникъ, че има многоѫгълникъ, какъвъ смисълъ иматъ тѣ въ живота? Ти днесъ се нуждаешъ отъ храна, отъ малко хлѣбъ. Има отвлѣчени истини. Че слънцето имало толкова милиона градуса температура. Тия велики отвлѣчени истини са само за напрѣдналитѣ сѫщества. Ние можемъ да живѣемъ и безъ литература, както живѣятъ много животни. И безъ книжнина можемъ да живѣемъ. Нима съврѣменнитѣ млѣкопитающи иматъ книжнина? – Нѣматъ, пъкъ и тѣ живѣятъ. Единъ говѣдаръ, и той нѣма книжнина. Ще каже нѣкой, че и безъ книжнина можемъ. Да, но ще бѫдемъ

въ положението на говѣдата. Книжнината, това показва влиянието на Божествения Духъ, значи да се даде потикъ на човѣшкия духъ, да се дадатъ знания. Въ свѣта има една Божествена литература, и ние сега търсимъ начини и пѫтища, какъ да се свържемъ съ тази литература. Ние сме близо до царството Божие, сега трѣбва да направимъ единъ пѫть на съобщения. Е, сега какъ ще направимъ този пѫть? Ние седимъ съ съмнѣнието. Съмнѣнието може да ни помогне да намѣримъ истината само тогава, ако знаемъ какъ да употрѣбимъ туй съмнѣние. Съмнѣнието е единъ ножъ. Ако този ножъ, туй съмнѣние попадне въ рѫцѣтѣ на единъ хирургъ, той ще знае какъ да го употрѣби, той ще извърши съ него най-хубавото нещо, но ако попадне въ рѫцѣтѣ на единъ невѣжа, той може да извърши най-голѣмитѣ пакости. Това показва, че ние съврѣменнитѣ хора не прѣцѣняваме тия богатства, не прѣцѣняваме най-малкитѣ работи. Въ далечното минало, котката на единъ царь уловила едно малко мишче, и като си играяла съ него, довела го прѣдъ нозетѣ на своя царь – готвила се да го изяде. Мишчето се обърнало къмъ царя и го помолило: Моля ти се, азъ имамъ братчета и сестричета, кажи на твоята котка да не ме изяжда, азъ съмъ малко, нищо нѣма да разбере отъ мене, а единъ день азъ ще ти се отблагодаря. Царьтъ се поусмихналъ, и казалъ: Е, ти ще ми отблагодаришъ съ нещо, виждашъ ли тия приятели на около ми, които ги угощаватъ, на тѣхъ азъ очаквамъ, но азъ съмъ толкова благодаренъ, че ще те освободя. Той казалъ на котката си: Мацъ, дай ми това мишче, а ти иди да си намѣришъ друго. Котката го турила въ рѫката му и си заминала. Той го погладилъ, погладилъ малко и казалъ: „Хайде да ти направя едно добро“, и го пусналъ на свобода. По-нататъкъ прѣданието разказва, че се отворила една война, въ която хващатъ този царь съ приятелитѣ му, и го направятъ робъ, върззватъ ги съ въжета, и ги оставятъ на една поляна, а отишли да гонятъ други неприятели. Тогава туй малко мишле ги видяло, дошло къмъ тѣхъ, и започнало съ зъбитѣ си да прѣгризва всички въжета, освободило ги. „Хайде, казва то на царя, за доброто, което ми направи ти едно врѣме, и азъ да ти направя една услуга“. Това мишле е онази велика идея, която е въ състояние въ всички моменти на живота ти, когато никой не може да ти помогне, тя да ти се притече на помощь, и ти на нея да се спрешъ. Това е тази Божествена идея, която може да те спре отъ отчаянието ти. Ти си въ отчаяние, отивашъ да се самоубиешъ, и тази велика Божествена идея изкача прѣдъ тебе, и ти казва: „Има още единъ, който може да прѣгризе тия малки нишки, и ти ще бѫдешъ свободенъ. Не бой се, азъ ще те освободя“.

Туй е което казва Христосъ. Азъ наричамъ това законъ на Божията любовь, или Духъ на любовьта. Туй е Божествения Духъ, а не тия обикновени духове, съ които се занимаватъ хората.

Сега, навсѣкждѣ въ свѣта работи една жива енергия. Тя е толкова жива, толкова разумна, че всѣкога можемъ да влѣземъ въ контактъ съ нея. Тази сила отговаря само на тия хора, които иматъ крайна нужда. Съ нея можешъ да се разговаряшъ, ако тя е. Ако ти разчиташъ на другъ нѣкой, тази сила седи, не взѣма никакво участие, но когато ти изгубишъ всѣкаква надежда, тази сила, този ще ти каже: „Има една основа, на която ти можешъ да разчиташъ. Този Духъ, той е разумното у тебѣ“. Когато ти заговори тази сила, ще дойде въ тебе едно разширение, една вжтрѣшна радость, умътъ ти ще се просвѣти, ще дойдатъ знания, и ще умѣете да ликвидирате съ мжчнотиитѣ. Когато дойде този Духъ, ето какво ще произлѣзе между васъ. Ти си се скаралъ съ 100 души, съ майка си, съ баща си, съ брата си, не искашъ да работишъ съ тѣхъ, този Духъ ще ти каже: „Слушай, ти ще се върнешъ, ще започнешъ да работишъ съ тѣхъ, ще изповѣдашъ своитѣ погрѣшки, и съ туй което азъ ти дадохъ, съ тази любовь, ще се урѣдятъ работитѣ ти.“ Тогава той ще взѣме положението на слуга, който ще бжде най-умѣнъ между всички, защото не е въпросътъ кой е господарь между тѣхъ. Господарь е най-умниятъ между тѣхъ. Господарьтъ си е господарь. Азъ мога да бжда много умѣнъ, а съмъ слуга. На господаря му стига ума за нѣкоя работа, намира се въ тѣсно положение, дойде при слугата си, казва му: „Слушай, Стояне, какъ можешъ да направишъ тази работа?“ „Какъ ли, господарю? Ей тъй, ела съ мене!“ „Браво, много хубаво мислишъ, браво, че имамъ единъ слуга, който мисли тъй хубаво“. Утрѣ господарьтъ пакъ се намира на тѣсно. „Стояне, ела, онзи день ти ми даде единъ добъръ съветъ, покажи ми сега пакъ какво да направя“. „Е, така ще направишъ.“ „Че ти си билъ отличенъ слуга, Стояне, отличенъ момъкъ си. Бихъ желалъ да имамъ още единъ такъвъ слуга като тебе“. Като се срѣщне господарьтъ съ нѣкои хора, ще имъ каже: „Азъ имамъ у дома си единъ отличенъ слуга, отличенъ умъ има този човѣкъ“, почва да го хвали. Казвамъ: „Стоянъ е господарьтъ, умниятъ слуга е господарь“. Туй е Синътъ, който те освобождава. Ако имашъ такъвъ единъ слуга, ако имашъ такава една жена, ако имашъ такъвъ единъ мжжъ, ако имашъ такова едно дѣте, ако имашъ такъвъ единъ братъ, ако имашъ такава една сестра, ако имашъ такъвъ единъ приятель или който и да е, благодари, че ти си въ връзка съ онзи великъ законъ, който работи въ свѣта, и не ходи

да търсишъ истината нѣкждѣ по звездитѣ. И ние съврѣменнитѣ хора съ всички свои красиви идеи, знаете ли на какво мязаме? Седи нѣкоя проста мома, дъщеря на нѣкой търговецъ, и мечтае. Чела нѣкой романъ, загнездила се въ ума и идеята, че трѣбва да се ожени за нѣкой красивъ князъ. Красива е и тя, всѣки день се оглѣжда прѣдъ огледалото, облича се съ едни, съ други дрехи, казва: „Ще чакамъ моя князъ“. Тя все си мисли за княза. Дойде нейниятъ, който е изпратенъ отъ Бога, но тя казва: „Не, азъ очаквамъ князъ“. Князътъ си минава, заминава, той си има много любовници, колкото искате. Въ Америка, дъщерята на единъ богатъ милионеръ се влюбва въ единъ богаташъ, но понеже американцитѣ вѣрватъ въ френологията, и като практиченъ народъ, тѣ не сж философи, то дойде ли до практическото приложение на единъ въпросъ, всѣкога сж готови да се възползуватъ отъ него, затова бащата на тази мома използувалъ и френологията при разрѣшението на този въпросъ. Всѣко нещо, което може да упжти американцитѣ, тѣ сж готови да го възприематъ. Този баща поканва единъ френологъ у дома си и го запитва: Вижъ портрета на този мой бждещъ зетъ, какви дарби има, ще може ли моята дъщеря да се ожени за него, какъвъ зетъ ще бжде той? Френологътъ му казва: „Ако твоята дъщеря се ожени за него, слѣдъ двѣ години той ще я убие“. Какъ, ще я убие? Дъщерята повѣрвала на френолога, и не се оженила за този богаташъ. Той се оженилъ за друга, и слѣдъ двѣ години я убива. И на всѣкиго едного отъ васъ този законъ му подшушва. Когато вие завържете приятелство съ нѣкого, този вашъ духъ, или казано на съврѣмененъ езикъ, туй разумното у васъ, вашата душа, вашето подсъзнание ви подшушва и казва: „Този човѣкъ нѣма да излѣзе добъръ приятель за васъ“. Ама какъ, той е добъръ, той е благороденъ. Да, той ще те вика да те угощава, но слѣдъ 1–2 години приятелството ще се свърши. Обаче, имате единъ такъвъ вашъ приятель, единъ вашъ слуга Стоянъ, той не ви кани на обядъ, външно услуга не ви прави, не ви се докарва, нѣмате външни доказателства, но когато имате едно хубаво разположение по сърдце и по умъ, едно дълбоко чувство вжтрѣ ви казва: Тъй направи, иначе направи – това е вашиятъ Стоянъ. Всички, който сж провѣрили този законъ, въ края на краищата виждатъ, че излиза вѣренъ. Туй ние наричаме Божественото чувство или интуиция, която прѣдвижда нещата, който могатъ да станатъ. Тогава, въ всѣки единъ народъ има пророци, който излизатъ да прѣдсказватъ бждещето на този народъ, че ще стане война, какви ще бждатъ резултатитѣ или изобщо какво прѣдстои на този народъ. Духовно единъ народъ може да

се изрази въ единъ пророкъ. Това е цѣла наука. На сѫщия законъ е обоснована и интуицията, а не на гадание, както онзи циганинъ гадае: въ този долъ я има вода, я нѣма. И слѣдователно, ние съврѣменнитѣ хора трѣбва да развиваме въ себе си туй Божественото, за да ни помогне въ затрудненията въ живота. Запримѣръ, искашъ да въртишъ търговия. Ще се спрешъ да запиташъ душата си, да започна ли търговията или не. Ако се съмнѣвашъ нѣма да започвашъ. Повикайте вашия Стоянъ на помощь, все имате единъ Стоянъ въ себе си, запитайте го: Стояне, ти какво мислишъ? Стоянъ казва: „Господарю тази работа нѣма да излѣзе на добро, не я започвай“. Като си даде той мнѣнието, запитай и себе си. Лѣкаръ си, свещеникъ си, адвокатъ си, министъръ си или нѣкой генералъ си, каквото положение и да заемашъ, съветвай се съ този Стоянъ. Генералъ си, не започвай извѣднъжъ сражения, чакай за бѫдещи дни, победата не е въ бързането. Сега ние всички съврѣменни хора все бързаме. Когато ние имаме туй божественото въ насъ, за насъ най-първо ще важи този именно принципъ. И ако ние съврѣменнитѣ хора слушаме това Божественото у насъ, нашиятъ животъ щеше друго яче да се обуслови, но понеже хората сѫ изгубили въ себе си Божественото, разумното, ставатъ много погрѣшки.

Азъ харесвамъ съврѣменнитѣ учени хора въ едно нещо: тѣ иматъ мѣрки, измѣрватъ нещата. Напримѣръ, нѣкои астрономи дойдатъ съ инструментитѣ си, измѣрватъ какво е отклонението на свѣтлината, и отъ тукъ съдятъ за разстоянието на звездитѣ, дали се отдалечаватъ или приближаватъ къмъ земята, точно измѣрватъ. Пъкъ нѣкой пѫть ни трѣбватъ и на насъ такива инструменти, а ние казваме: Е, 5–10 горѣ, 5–10 долу, все едно. Нѣкой човѣкъ изчислява събитията въ живота. Не, нещата въ живота трѣбва да бѫдатъ точно обосновани. Сега нѣкои казватъ: трѣбва да бѫдемъ религиозни хора. Защо? Защото има едно религиозно чувство у насъ, което трѣбва да развиваме, и ние трѣбва да бѫдемъ свързани съ тази область, съ този свѣтъ на това чувство. Ние трѣбва да бѫдемъ разумни. Защо? Понеже е свързано съ тия разумни способности, има отвънъ единъ разуменъ свѣтъ, и туй чувство ще ни свърже съ този свѣтъ, ще бѫдемъ въ контактъ съ него. Ние трѣбва да бѫдемъ музикални. Защо? Защото чрѣзъ туй музикално чувство, ние ще се свържемъ съ този невидимъ, музикаленъ свѣтъ. Не е ли смешно нѣкой да каже: Слушай, ти тукъ учишъ само теорията на музиката, а на онзи свѣтъ ще слушашъ музиката. Не, не, ние тукъ ще учимъ. Слѣдователно нещата тукъ трѣбва да ги учимъ и опитваме, а на онзи свѣтъ ще слушаме друга музика. Значи и музиката трѣбва тукъ да

я учимъ и опитваме. Така и за Божествената любовь. Ние казваме: „Тукъ ще слушаме за Божествената любовь, а на онзи свѣтъ ще я опитваме.“ Е, какъ ще опитваме любовьта тамъ? Какъ, никой не знае, но се прѣдполага. Азъ съмъ съгласенъ и на това, но тази любовь можемъ да я опитаме тукъ, още днесъ можемъ да я опитваме. И любовьта всѣкога трѣбва да се опита въ своитѣ най-малки дози. Не се старайте да опитвате любовьта въ нейнитѣ силни дози. Тя е опасна. Опасна е по слѣдующите причини. Когато ти си жаденъ, не бързай изведнъжъ да дигнешъ чашата, и да изпиешъ водата. Не, да не изпиваме изведнъжъ, любовьта. Не, по една капка на день трѣбва да пиешъ отъ любовьта. По една капка, разбирате ли? Първиятъ день една капка, вториятъ день друга капка, третиятъ день – трета капка, четвъртиятъ день – четвърта капка, после пета, шеста и т.н. Ама искамъ, искамъ изведнъжъ. Не, нѣма да се оставишъ на слабостьта си. Не, не, ще се въздържишъ отъ желанието си да искашъ, въ туй седи живота. Мога да ви докажа това съ хиляди опити. Ако нѣкой човѣкъ иска да продължи живота си, какъ ще може да успѣе въ това? – Чрѣзъ гладуване т.е. не чрѣзъ абсолютно гладуване, но чрѣзъ малко ядене, да не се дояжда напълно, та да остане единъ запасъ отъ неоползотворена енергия, която обновява организъма. Прѣяждашъ ли, трѣбва да знаешъ, че твоятъ животъ скоро ще се свърши. Това за сиромаситѣ е лѣсно. Ако богатиятъ иска да продължи живота си, вземи една малка глътка вода, подръжъ я въ устата си, докато се стопи. После взѣми втора глътка, трета, нека мине половинъ часъ, докато изпиешъ цѣлата чаша. Гледамъ нѣкой, като се приближи при единъ изворъ, че като грабне съ чашата отъ него, надигне я, и гълъ-гълъ-гълъ, тъй студена както си е. Българитѣ сѫ много смешни, тѣ вѣрватъ въ магията и казватъ: „Азъ тамъ на онзи изворъ пихъ вода, но ми направиха нѣкаква магия“. Той билъ уморенъ, пилъ 1, 2, 3 чаши студена вода, стомахътъ му изстине, слѣдъ туй го хване нѣкаква болестъ. Казвамъ: „Слушай, полекичка пий, не бързай. Благодари Богу!“ У англичанинътъ врѣмето е отмѣрено, и той казва: „Врѣмето е пари“. И българинътъ казва, че врѣмето е пари, но той е съ широко сърдце, зимно врѣме седи, но като дойде лятно врѣме, идва многото работа, и тогава той работи по 16–18–20 часа на день, а после казва: „Имамъ огънь на главата си“, хайде надигне 1, 2, 3 чаши студена вода, простуди се, а после – магия го хванала, срѣщналъ баба Стояница, тя му направила магия, куцусъ жена била тя. Не, не е виновна тя, причината седи въ това, че си пилъ 4–5 чаши студена вода, заморенъ си билъ, твоятъ стомахъ не е билъ въ състояние да издържи тия резки промѣни, ти си

загубилъ голѣма часть отъ топлината си. Баба Стояница си е на мѣстото, но ти не си разбралъ закона, трѣбваше да пиешъ водата полекичка на глътки. Ако пъкъ ти си носеше една тенджерка съ врѣла вода, азъ вѣрвамъ, че никаква магия не би те хванала.

„Синътъ ще ви освободи“. Синътъ, т.е. разумното трѣбва да ни научи да не правимъ и най-малкитѣ погрѣшки. Сега цѣлото общество е така, съ такива погрѣшки, и едни казватъ, че страданията въ свѣта се дължатъ на науката, други казватъ, че страданията се дължатъ на други причини и т.н. Не, азъ зная, гдѣ сѫ причинитѣ за страданията. Тѣ сѫ въ тия най-малкитѣ нѣща. Нѣкои казватъ, че откакъ сѫ дошли адвокатитѣ въ свѣта, тѣ сѫ виновни, че се развалилъ свѣта. Не сѫ виновни адвокатитѣ за развалата на свѣта. Нѣкои казватъ: „Ами министритѣ сѫ виновни“. Не сѫ виновни и министритѣ. „Лѣкаритѣ сѫ виновни.“ Не сѫ виновни и лѣкаритѣ. „Свещеницитѣ сѫ виновни“. Не сѫ виновни и свещеницитѣ. „Ами църквата е виновна“. Не е виновна и църквата. „Народътъ е виновенъ“. Не е виновенъ и народътъ. Ами кѫдѣ е вината за тази развала? Казвамъ: „Огънь има въ главата на хората“. Всички хора страдатъ отъ това, че бързатъ. Всички бързатъ и казватъ: „Трѣбва изведнъжъ да пиемъ, трѣбва изведнъжъ да изпиемъ любовьта.“ Не, да не изпиваме изведнъжъ любовьта. Не, по една капка на день трѣбва да пиешъ отъ любовьта. По една капка, разбирате ли? Първиятъ день една капка, вториятъ день друга капка, третиятъ день – трета капка, четвъртиятъ день – четвърта капка, после пета, шеста и т.н. Ама искамъ, искамъ изведнъжъ. Не, нѣма да се оставишъ на слабостьта си. Не, не, ще се въздържишъ отъ желанието си да искашъ, въ туй седи живота. Мога да ви докажа това съ хиляди опити. Ако нѣкой човѣкъ иска да продължи живота си, какъ ще може да успѣе въ това? – Чрѣзъ гладуване т.е не чрѣзъ абсолютно гладуване, но чрѣзъ малко ядене, да не се дояжда напълно, та да остане единъ запасъ отъ неоползотворена енергия, която обновява организъма. Прѣяждашъ ли, трѣбва да знаешъ, че твоятъ животъ скоро ще се свърши. Това за сиромаситѣ е лѣсно. Ако богатиятъ иска да продължи живота си, трѣбва всѣкога на ядене да туря на масата си единъ ножъ, да взима единъ Стоянъ при себе си и да му каже: „Слушай, Стояне, като ми донесътъ първо, второ, трето блюдо и видишъ, че се забравя, глѣдай да ме посмушкашъ малко съ този ножъ, да се сетя, та да прѣкратя.“ Друго нѣщо: когато богатиятъ иска да продължи живота си, трѣбва, слѣдъ като се наяде, да е крайно благодаренъ отъ туй, което е ялъ, да благодари на Бога, че е ялъ, да не се сърди на слугинята си за едно за друго, но да каже:

„Нашата слугиня сготвила много добре днесъ.“ Ако пъкъ той иска да съкрати живота си, това е другъ въпросъ. Това сѫ двата метода, които ви давамъ за продължение на живота при сегашнитѣ условия. Какво щеше да бѫде, ако тия хора се съберяха въ народното събрание, да се съберать на духовни конгреси, да разискватъ разумни въпроси? И днесъ цѣлиятъ културенъ свѣтъ се събира да разисква важни въпроси, защото цѣла Европа застрашава една катастрофа. И всички тия народи не че не виждатъ голѣмата катастрофа. Виждатъ я, но не знаятъ какъ да я избѣгнатъ. Тукъ има извѣстни естествени, несъзнателни сили, които се набирали, набирали въ тия бентове и прѣдизвикватъ такова голѣмо напрежение, че има опасность, ако се пропукатъ тия бентове. Пропукатъ ли се бентовете, всичко туй ще бѫде пометено, тази енергия, която се е насъбрала у хората, ще прѣдизвиква много нещо. Не мислете, че хората сѫ много благородни. Не, много жестоки сѫ. Знаете ли сега въ Русия колко милиона хора ставатъ жертва? И представете си, ако въ цѣла Европа стане такава една анархия, знаете ли колко хора ще станатъ жертва? И после пишатъ, че такива и такива били причинитѣ. Затуй сега цѣлиятъ свѣтъ търси начина, модуси какъ да се избѣгне тази война. Това всички го желаятъ. И затова духовенството трѣбваше да дойде въ услуга на държавницитѣ. Тази услуга се състоеше въ слѣдното: духовенството да отправи ума си къмъ тази велика сила, къмъ Бога, и да се молятъ, само да се молятъ. Съ това духовенството щеше да създаде една благоприятна атмосфера, а държавницитѣ щяха да дойдатъ до единъ правиленъ методъ на разрѣшение. Народътъ пъкъ щеше да схване какъ трѣбва да се живѣе. Съврѣменнитѣ народи щяха да схванатъ всичко това. Съврѣменнитѣ културни народи могатъ да живѣятъ разумно. А ние проповѣдваме едно учение на любовь, спорѣдъ което, всѣки единъ народъ, като единъ организъмъ трѣбва да живѣе разумно. Колко хиляди и милиони години е взело на природата това да създаде единъ стомахъ. Нѣкои казватъ: Е, единъ търбухъ! Подъ търбухъ ние разбираме неразумния животъ, а подъ стомахъ, това е разумния животъ разумното. Тѣ нѣматъ нищо общо помежду си. Онѣзи дробове, онзи мозъкъ, това сѫ символи. Ама за да се създаде единъ другъ общественъ животъ, за да се създаде оня новия мораленъ кодексъ, затова се изискватъ и хиляди милиони години. Не мислете, че въ народа всичко това е заблуждение. Всѣки единъ народъ е единъ кодексъ. Всѣки единъ народъ носи своя моралъ, своята книжнина. И на всѣки народъ може да се дадатъ специални условия. Азъ ще ви дамъ слѣдующето разяснение: ако азъ

посадя двѣ хубави, първокачествени ябълки, и при едната ябълка ходя често, цѣлувамъ я, говоря, че е отлична, но не я поливамъ, тя ще роди ябълки, но нѣма да бѫдатъ особени. И при втората ябълка отивамъ, нищо не ѝ казвамъ, но я поливамъ, чистя я отъ гъсеници. Питамъ: коя отъ двѣтѣ ябълки ще роди по-хубави плодове? – Разбира се, че онази, която я чистя, поливамъ. Поливане трѣбва! Когато ти имашъ единъ приятель, който застане прѣдъ твоитѣ корени на живота и ги полива, той е истинския ти приятель. Ти се намирашъ въ отчаяние, но той те подигне, дойде и се свърже съ тебе. Какъ се свързвалъ съ тебе? Ти си се впрегналъ въ една кола, изпотилъ си се, дойде единъ, подигне ти колата, не може да ти помогне, отмине си и каже: „Нѣма нищо, Господь ще ти помогне, на добъръ часъ!" Мина азъ, не ти казвамъ „на добъръ часъ", но се впрѣгна, теглимъ заедно каруцата и си приказваме приятелски: По кое врѣме излѣзе отъ града? Като завѣдемъ каруцата на мѣстото си, ще се разберемъ още по-добре. Това вече не е философско разговаряне, това е истинско приятелство. Когато видишъ твоя братъ въ врѣме на мѫчнотия, да можешъ да закарашъ неговата кола до двора му, туй е Божественото, това е интуицията, това трѣбва да бѫде бѫдещата култура! Нѣматъ ли хората този стремежъ, тѣхнитѣ вѣрвания нѣматъ никакви практически резултати. Не е въпросътъ само да се критикуваме. И азъ мога да критикувамъ, и вие можете да критикувате, но има едно учение въ живота, което не може да търпи никаква критика. Когато азъ виждамъ едно дѣте, което прави една крива постѫпка, а азъ казвамъ: Това не е морално. Когато едно дѣте прави една добра постѫпка, и мене ме радва това. Азъ съмъ срещалъ много умни, отлични дѣца въ всѣко отношение.

И тъй, Христосъ казва: „Ако Синътъ дойде, Той ще ви освободи". И вие благодарете за това. Нѣкой пѫть казватъ, че българитѣ тѣ сѫ културни. Не се заблуждавайте: Доброто въ свѣта не е култура. Нѣкой пѫть чрѣзъ нѣкой пророкъ Господь изпраща своето благословение. Има условия, които обуславятъ нещата. Тѣ сѫ слѣдующите: ако отидете въ северния полюсъ, ще видите, че народитѣ, които живѣятъ тамъ, се занимаватъ съ риболовство. Ако минете къмъ по-умерения поясъ, ще видите друга култура. Въ по-топлите страни народите се занимаватъ съ земледѣлие, пазарство. Въ тропическитѣ страни пъкъ обработватъ други плодни дървета. Ако питате: Защо едни народи се занимаватъ съ обработване на едни плодове, други – съ други нѣкои? – то е спорѣдъ условията. Слѣдователно външнитѣ условия заставятъ хората да се занимаватъ съ

едни или други работи. Тия народи пъкъ, които не могатъ да се занимаватъ съ земледѣлие, овощарство или риболовство, у тѣхъ фабричната индустрия е достигнала върхъ. У англичанитѣ тѣхния климатъ е такъвъ, че земята имъ не е така богата, не може да ражда. Слѣдователно, у тѣхъ механиката се е развила. Тия сѫ причинитѣ за това. Германцитѣ сѫ 80 милиона народъ, но тѣ сѫ стеснени, нѣматъ много земя, и затова фабричностьта у тѣхъ е добре развита. Взѣмете Русия пъкъ, тя има грамадно мѣсто, грамадна земя, фабричностьта у тѣхъ не е развита. Българитѣ понѣкога искатъ да бѫдатъ фабриченъ народъ. Не е добре за тѣхъ, по-добре е българитѣ да бѫдатъ земледѣлски, лозарски народъ, отколкото фабриченъ. Добре е, ако има пазаръ, но ако нѣмаме пазаръ? А ако сме земледѣлци, отъ земята ще имаме онази храна, която можемъ да използуваме. Слѣдователно, ако имаме земя, културата е по-здрава. Ако после можемъ да насадимъ отъ другата култура, и тя може да расте, добре, но на първо мѣсто всѣки единъ народъ трѣбва да бѫде земледѣлчески народъ, да изкарва храната си отъ земята, да се занимава съ овощарство, съ лозарство, а на трето мѣсто да стои фабричното производство.

Слѣдъ туй, трѣбва да се застъпятъ съврѣменнитѣ образователни системи. За примѣръ, взѣмете сега какъ се прѣподава въ I, II, III и IV отдѣление? Азъ отъ 14–15 г. правя своитѣ изслѣдвания не само на програмата тукъ, въ България, но и на западъ какви несъобразности има между програмитѣ онзи строежъ на човѣшкия духъ на западъ и тукъ. Нѣкѫдѣ сѫ доста сполучливи, но нѣкѫдѣ не сѫ успели. Цѣлиятъ съврѣмененъ културенъ свѣтъ, човѣшкиятъ духъ се стреми да намѣри начини и методи, чрѣзъ които да може Божествениятъ животъ да се развие по особененъ начинъ въ нашитѣ души.

Не трѣбва само да критикуваме, но всѣки единъ отъ васъ трѣбва да вложи нещо отъ себе си. Цѣлиятъ свѣтъ сега работи, и американцитѣ и англичанитѣ, и германцитѣ, и французитѣ, цѣлото човѣчество работи за тази култура, и носи тази култура. Независимо това и Богъ работи надъ насъ: „Не мислете, че това е една отъ лекитѣ работи, това е една отъ най-труднитѣ работи, не се заблуждавайте. Мога да ви кажа, че Господь, който е толкова мѫдъръ, и Той среща едно затруднение, камо ли ние съ нашитѣ посрѣдствени умове.“ Нѣкой пѫть казваме: „Да урѣдимъ тази работа съ единъ законъ“. Не е лесно така. Христосъ казва: „По-лесно е да уредитѣ работитѣ съ мекъ езикъ, отколкото съ остъръ езикъ“. Взѣмете въ съврѣменния държавенъ строй, ако единъ посланикъ не си държи езика,

той още на втория день би вмъкналъ своята държава въ война съ други държави. Всѣка дума трѣбва да бѫде прецизна, всѣка дума трѣбва да бѫде на мѣстото си, трѣбва да се внимава да не се подхлъзне езика ви, да не би да създаде нещо много. А ние казваме: „Защо Господь е такъвъ, защо създаде така свѣта, не можеше ли да го направи другояче?“ Свѣтътъ е много хубаво направенъ. Знаете ли вие произхода на съврѣменната наука? Знаете ли отъ кога е започнала геометрията? Нѣкои казватъ, че отъ скоро се е явила. Знаете ли произхождението на астрономията? Нѣкои ще докажатъ, че астрономията се е появила отъ врѣмето на онѣзи вавилонски астрономи овчари, които наблюдавали небето. Считатъ, че отъ тогава е започнала астрономията. Донякѫдѣ е тъй, но астрономията си има по „далеченъ произходъ“. Съврѣменната биология се е явила много по-отдавна, отколкото ние си мислимъ. Наукитѣ за ума, за сърдцето, за душата, за Духа, това сѫ науки, които иматъ смисълъ, но днесъ тѣ сѫ изгубили смисъла си. Защо? Защото всинца не се интересуватъ отъ тия отвлѣчени въпроси, и нѣма защо да се интересуватъ. Не, всинца вие, които ме слушате, ако искате да се развивате правилно, вашиятъ организъмъ непрѣменно трѣбва да се проникva отъ слънчевата енергия, и всичкитѣ ви клетки трѣбва да бѫдатъ пълни съ слънчева енергия, и тогава жаждата, която се поражда въ всѣка клетка, ще даде потикъ на вашата душа, и храната, която приемате, ще се използува добре. После ще дойдатъ условия за вашия умъ, за вашето сърдце, за вашия духъ, за вашата душа, и тия по-високи проявления на вашия животъ ще бѫдатъ нормални. А сега ние съврѣменнитѣ хора най-малко обръщаме внимание на свѣтлината. Ние излизаме на пѫтя и си носимъ дъждобрани. Гледамъ нѣкой пѫть, нѣкоя жена отива при лѣкаря и си носи чадъръ, бои се да не слънчаса. Не, именно сега ще хвърлишъ шапката си, за да проникне въ тебе слънчевата енергия. Сутринь, когато ходишъ на изгрѣвъ, ще ходишъ малко гологлавъ, за да проникне въ тебе свѣтлината. Туй е необходимо. Имате дѣца, които сѫ слаби, изложете ги на слънце. Отъ нѣмането на свѣтлина се раждатъ много пороци въ свѣта. И произхода на съврѣменната безнравственость въ свѣта ние я знаемъ отгдѣ започва. Всички ония животни, които обичатъ да правятъ пакости, живѣятъ все въ тъмнина, въ тъмни мѣста. Гдѣ живѣе лисицата? – Въ нѣкоя дупка. Гдѣ живѣе вълкътъ? – Въ нѣкоя дупка. Гдѣ живѣе мишката? – Въ нѣкоя дупка. Гдѣ живѣе къртицата? – Въ нѣкоя дупка. Гдѣ живѣе бухалътъ – Въ дупки. Гдѣ живѣе прилепътъ? – Въ дупки. Изобщо всички тия сѫщества, които сѫ пропаднали въ пороци, не обичатъ свѣтлината. И тогава ние

казваме: „Повече свѣтлина дайте, повече свѣтлина на човѣшкия духъ!“ Убедѣте хората да почнатъ да обичатъ свѣтлината! Ние не обичаме свѣтлината. Не говоря за тази свѣтлина на нашия огънь и на нашитѣ свѣщи. По нѣкой пѫть свѣтлината е тъмна, тя ражда лоши пороци. Запримѣръ, знаешъ ли какво ще породи у тебе свѣтлината на единъ огънь. Като я глѣдашъ, тя веднага ще породи у тебе едно желание, да има едно агне или единъ пуякъ печенъ. Ако пъкъ имашъ запалена една малка свещица, като глѣдашъ тази нейна свѣтлина, ще си кажешъ: „Съ тази малка свещица азъ мога да обера една каса“. Ще я туришъ въ джоба си, за да ти послужи за нѣкое прѣстѫпление. Не, вложете слънчевата свѣтлина навсѣкѫдѣ, и никой не ще може да краде. Какво правятъ сега въ Америка? Слѣдъ като сѫ употребили всички системи, за да попречатъ на апашитѣ да крадатъ, днесъ навсѣкѫдѣ употребяватъ, като най-сигуренъ методъ свѣтлината. Апашитѣ отваряли въ първо врѣме каситѣ съ особени пружини, и затова, тѣхнитѣ брави така ги приспособявали, че при всѣко отваряне на касата, да свѣтне отвѫтрѣ магнезиевата свѣтлина. Това заставило апашитѣ да изхитряватъ, да отиватъ вече да крадатъ съ маски на лицата си, тази свѣтлина да не ги издава. Друго нещо, вѫтрѣ въ каситѣ поставяли звънци, та като вземе апашътъ да краде, звънецътъ да започне да звъни. Преди 10-ина години американцитѣ турятъ въ дюкянитѣ си такива лампи, че навсѣкѫдѣ всички кътове сѫ освѣтлени, оставятъ прозорцитѣ си отворени, не спускатъ кепенцитѣ. И така, все по-малко обири ставатъ. Сѫщиятъ законъ прилагатъ и тѣ. Божествената свѣтлина трѣбва да проникне въ най-затаенитѣ кътчета на нашата мисъль, и тогава да се зароди у насъ онова желание, че има едно сѫщество въ свѣта, въ което ние живѣемъ и се движимъ, то е Синътъ. Туй сѫщество ние Го усещаме. Докато То е вѫтрѣ въ насъ, ние сме здрави, докато то е вѫтрѣ въ насъ, ние мислимъ добре, докато То е вѫтрѣ въ насъ, ние чувствуваме отлично, докато То е вѫтрѣ въ насъ, ние ходимъ и всичко ни върви, но въ деня, въ който това сѫщество почва да се отдалечава отъ насъ, всички нещастия почватъ да вървятъ едно слѣдъ друго подире ни; първиятъ день ще умре вола ни, вториятъ день – овцитѣ, кокошкитѣ, дѣцата, жената ни ще умре, кѫщата ни ще се запали. Туй е единъ лошъ признакъ. Тогава ще се обърнешъ къмъ Господа да изповѣдашъ грѣховетѣ си. И когато работитѣ на единъ народъ тръгнатъ назадъ, да повика Сина. Единъ народъ когато изгуби Бога, ще се обърне къмъ Бога, ще се моли, ще се разкае. Въ какво седи разкаянието? Бедна онеправдана вдовица срѣщна, ще глѣдамъ да ѝ помогна. Всички хора трѣбва да живѣятъ еднакво по

човѣшки. Всѣки човѣкъ работи именно за насъщния хлѣбъ. Всѣка вдовица, всѣко сираче, иматъ право еднакво да живѣятъ. Тази земя е еднакво създадена отъ Бога за всинца ни. И слѣдователно, всички богати и всички учени трѣбва да имаме еднакво съзнанието да не лишаваме хората отъ тѣхния насъщенъ хлѣбъ, и каквато услуга да направимъ, да бѫдемъ доблестни и благородни. Азъ нѣма да направя хората богати, но казвамъ: Човѣкъ днесъ има нужда за единъ хлѣбъ, не го осигурявай за цѣла седмица или за единъ месѣцъ. Помогни му за единъ день. Има една права философия, която работи вѫтрѣ въ свѣта, която казва: Осигури човѣка само за единъ день! За единъ день се осигури, за втория пакъ ще мислишъ. Ще бѫде чудно да се намѣришъ въ единъ народъ между българитѣ, и да се страхувашъ! Ако всички българи умратъ, тогава, да, може да се страхувашъ, но докато единъ народъ живѣе, ти нѣма какво да се осигурѣвашъ, ще работишъ заедно съ всички. Работятъ ли всички, всички сѫ осигурени; работятъ ли всички, и ти ще работишъ; иматъ ли всички, и ти ще имашъ. Тогава въ душата ни да влѣзе този благородинъ потикъ, да работимъ всички честно.

И тъй, у насъ сега има системи, които могатъ да се приложатъ, не е само тази една бесѣда, която посочва методи. Има начини, които могатъ да се приложатъ. Мнозина сѫ идвали при мене, казвали сѫ ми: Кажи методи, начини. Казвамъ: не мога да ви ги кажа. Защо? – Ще бѫде чудно! Ще ви кажа защо не ви давамъ тия начини. Прѣдставете си, че вие имате единъ цирей на рѫката си като онзи главатарь, а азъ ви засвиря, засвиря ви нещо отъ Бетховена съ бемоли. Вие ще кажете: Олеле, поспри, поспри малко, не мога да слушамъ. Пакъ започна: „Олеле, почакай малко, поспри!“ Най-първо азъ трѣбва да излѣкувамъ цирея на рѫката ти, да бѫдешъ здравъ като мене, и тогава да ти засвиря Бетховена. Така ще ме разберешъ. На мѫжа умрѣла жената, или на жената – мѫжа, или на майката дѣтето ѝ после, да ви свиря, да ви утѣшавамъ. Казвамъ: „Нѣма нищо“. „Какъ тъй, нѣма нищо“. Азъ употрѣбявамъ сега само едно изрѣчение. Нѣкой казва: Какво има отъ това, нищо. Изгорили ми кѫщата. Дойде нѣкой, казва ми: „Нѣма нищо“. Казвамъ: „Много хубаво стана“ Защо? „Ще му направимъ по-хубава кѫща“. Умрѣло му дѣтето. А, дѣтето ли му умрѣло? Е, нищо, то пакъ скоро ще дойде. Дѣйствително, загубата е много голѣма, но туй дѣте като дойде втори пѫть, ще донесе двойна печалба. Слѣдователно, двойната печалба оправдава загубитѣ.

И тъй, азъ ви говоря сега не само за утѣха, не искамъ да ви

утѣшавамъ, не искамъ да ви залъгвамъ, но има неща, които вие трѣбва да ги опитате сами. Тамъ седи нашата погрѣшка. Запримѣръ, ако биха ви запитали: Какво е учението което ви проповѣдва вашиятъ Учитель? – Едни ще кажатъ: Е, любовь проповѣдва. „Не, кажете ни нещо конкретно какво проповѣдва, за да го приложимъ“. И едни ще кажатъ едно, други – друго, и тогава всички ще кажатъ: „Вие сте заблудени хора, халосани хора, вие знаете само да гладувате, да постите, да правите шашарми, да се карате помежду си, не ви ли знаемъ ние?“ Не, въ това Божествено учение има нещо сѫществено. Онзи човѣкъ, който е влѣзълъ въ Божественото учение, трѣбва да има другъ духъ, тѣлото му трѣбва да почне да мирише другояче, нещо ново трѣбва да има у насъ, разбирате ли? И такъвъ човѣкъ, който носи Божественото учение може да го познаете по това, че неговото тѣло е тонизирано вече, той може да не говори нищо за Бога, той може да говори обикновени работи, но щомъ дойде въ дома ви, ще усѣтите приятните течения на неговото тѣло, и такива хора българитѣ ги наричатъ щастливи, късметлии хора. Въ душата си единъ такъвъ човѣкъ носи една възвишена идея, той е единъ отъ тия благородни хора. Той седи и ти пожелава добро. И като си отиде, ще усѣтишъ неговото отсъствие. А може да ти дойде нѣкой богатъ, ти го угощавашъ, а той седи и си казва: „Ехъ, да имамъ такава кѫща, такава жена и т.н.“ Той седи, а ти си казвашъ: „Ехъ, по дяволите той!“ Не се мине 1–2 дни слѣдъ неговото заминаване, и вижъ, че жена ти умрѣла. Трѣбва очи, за да знаемъ кои хора сѫ правѣдни и кои не сѫ. Овцата си е овца, вълкътъ си е вълкъ, и всички хора трѣбва да се познаятъ. Едноврѣменно ние трѣбва да познаваме и доброто и лошото въ себе си. Туй е първото нещо за единъ християнинъ, за единъ ученикъ на Божественото учение. Лошото въ мене отъ доброто трѣбва да го отдѣля: лошото въ лѣво, доброто въ дѣсно.

Съ мене ли е Синътъ, съ мене ли е Любовьта? Коя любовь? – Тази любовь, която дава разширение и чистота. Съ мене ли е мѫдростьта? Коя мѫдрость? – Която дава знания, но знания, не както сегашнитѣ. Азъ съмъ боленъ, охтикясълъ съмъ, въ втория периодъ на охтиката съмъ. Лѣкарьтъ може да каже, че съ мене всичко е свършено. Азъ се взимамъ за тази мѫдрость и казвамъ: „На тебѣ ще се уповая“. Този Духъ ще ми каже: „Ти всѣки день, въ продължение на три месѣца отъ днесъ ще ходишъ на разходка на Витоша, ще се качвашъ тъй, на височина до 1,500 м.“ Слѣдъ 3 месѣца ще имашъ подобрение 75%, слѣдъ 1 год. ще имашъ подобрение 85%, а слѣдъ нѣколко години ти ще бѫдешъ съвършено здравъ. Като се

качвашъ, ще благодаришъ на Бога, и всѣки день ще правишъ разходкитѣ си, но не лятно врѣме, а прѣзъ зимата, въ снѣгъ до колене. Ще си взѣмешъ една манерка съ гореща вода, и ще опиташъ Духа, можешъ ли да се лѣкувашъ или не. Можешъ ли да се излѣкувашъ, това е живъ опитъ за тебе, това е знание. Слѣдъ като направишъ този опитъ, ще кажешъ: „Зная, че въ свѣта има една разумна сила, която помага въ всички случаи, дѣто нѣма никаква човѣшка помощь“. Питамъ: Тия резултати, тия знания не струватъ ли повече отколкото всички други философски трактати? Всички други учения сѫ хубави, хубаво е едно поетическо творение, но тѣ сѫ за здрави хора, но ако моитѣ гърди вѫтрѣ сѫ схумени, болни, какво ще разбера. Ако азъ съмъ боленъ какво ще разбера отъ тия хубави книги? – Ще захвърля книгитѣ. Ако съмъ здравъ, да. Поетътъ пише за здрави хора, не за болни. Философътъ пише за здрави хора, не за болни. Слѣдователно, въ свѣта има двѣ науки: едната наука за болни хора, и едната наука за здрави хора. Така има и вѣрвания за болни хора, и вѣрвания за здрави хора. Ние трѣбва да ги разграничимъ. Ние съврѣменнитѣ хора се нуждаемъ отъ една наука за здрави хора. Какъ да добиемъ туй морално здраве? Да, здраве ни трѣбва! Да кажемъ, вие сте мѫжъ и жена, не можете да живѣете помежду си, не се търпите. Защо? Не че Господь е създалъ това нещо така. Ако взѣмемъ мѫжътъ и жената да ходятъ по Витоша 3 месѣца наредъ, и то отделно, мѫжътъ или жената ще излѣзе съ 15 минути по-рано и да се върне 15 минути по-късно, слѣдъ 3 месѣца въ живота имъ ще има подобрение 50%. Защо хората не се търпятъ, има причини.

И тъй, когато Синътъ, туй Божественото у насъ, то е богатство, то ще ни даде работа, ще ни даде онѣзи разумни начини, чрѣзъ които можемъ да се обичаме. А голѣмо изкуство е да можешъ да обичашъ всички хора. Не мислете, че това е малко нещо. Това е едно отъ най-трудните изкуства. Азъ често казвамъ: Обичай всички хора! Да обичаме всички хора, всички онѣзи мравки, бубулечки, всички онѣзи извори и дръвчета, и да бѫдешъ внимателенъ къмъ всички, когато придобиемъ всичко туй на опитъ, когато ние хората усвоимъ тази велика наука, тогава ще бѫдемъ най-възвишенитѣ, най-великитѣ хора въ свѣта. Това учение, което азъ сега проповѣдвамъ, то не е учение за обикновения моралъ, то е учение на любовьта. Този моралъ, тази любовь си има закони, чрѣзъ които може да подобри здравето ни, да просвѣтлятъ ума ни, да регулиратъ сърдцето ни, да усилятъ волята ни, да дадатъ потикъ на нашата съврѣменна деятелность. Ние наистина можемъ да подобримъ своя животъ. Всѣки единъ народъ

може да използува туй учение. Нека използуваме туй учение! Нека принадлежимъ къмъ която и да е партия, къмъ който и да е народъ, туй учение можемъ да го използуваме. То е чисто вѫтрѣшно учение, учение за душата.

„И тъй, ако Синътъ ви освободи, вие ще бѫдете наистина свободни“.

Който иска да бѫде свободенъ и силенъ, който иска да разбира Божественитѣ работи, той трѣбва непременно да има туй вѫтрѣшно разбиране на Духа.

XVIII Бесѣда, държана на
11 февруари, 1923 г. 10 ч. с. Недѣля

Свѣщенното правило

(Тия белѣжки сѫ отъ частния разговоръ на Учительтъ въ недѣля слѣдъ обѣдъ, слѣдъ бесѣдата, който день Учительтъ нарече Божественъ день.)

Ние всички сме отъ единъ баща, по отношение на това, че дишаме единъ въздухъ, пиемъ една вода, но въ морално отношение не сме отъ единъ баща. Всички тия синове не сѫ родени отъ една зодия и отъ една майка. Тѣ сѫ отъ единъ баща, и отъ 12 майки. Подъ думитѣ 12 майки се разбира, че ще тѣ зачене една майка, друга ще ти даде едни елементи, трета – други и т.н. Природата е сѫщинската ти майка, тя ще внесе новото въ тебѣ, ще ти даде ново направлѣние. Тя ще ти даде това, което е самата тя. Майката, която те ражда, ще каже: Това дѣте не мяза на мене, има нѣщо особено. Азъ съмъ виждалъ, какъ нѣкои дѣца взиматъ яйцата отъ пологa на кокошкитѣ, и вмѣсто тѣхъ турятъ други яйца, не кокоши; кокошката ги измъти, и се излюпятъ други малки, които не приличатъ на нейнитѣ. Има особени условия, че човѣкъ слѣдъ като се обърне къмъ Бога, става една корѣнна промяна у него. Разправя единъ английски списатель, събужда се единъ день съ една нова идея, и за прѣвъ пѫть съзналъ, че въ него има умъ, че това е азътъ въ него, коренна промяна въ него станала, пробуждане. Такива пробуждания ставатъ често у него. Така и у насъ, отъ 7–14, отъ 21–28 г. възрастъ ставатъ пробуждания. Това сѫ формули, които трѣбва да изучавате.

Въ природата има извѣстни елементи, които дѣйствуватъ наркотически. Отровата убива, но тя може да се отрази на организма едва слѣдъ 6–10 месѣца, и ти започнешъ да се успивашъ, неразположенъ си. Ако нѣкой лѣкарь изслѣдва кръвьта ти, не може да намѣри никаква отрова въ нея, а въ същность има отрова. Та, съ всички тия срѣдства черната ложа си служи. Най-първо, трѣбва да умѣете да разпознавате даденъ човѣкъ дали е ученикъ на бѣлата или черната ложа. У всички ученици на бѣлата ложа поглѣдътъ имъ е установенъ, хоризонталенъ, а въ черната ложа е наклоненъ. Ще глѣдашъ този човѣкъ нагорѣ ли глѣда, или поглѣдътъ му е надолу. Като го глѣдашъ отъ духовно глѣдище, цѣлите му клонятъ надолу, виждашъ, че въ поглѣда му има нещо затаено. Най-първо поглѣдътъ ти трѣбва да бѫде установенъ. Ще взѣмете огледало и ще глѣдате, поглѣдътъ

ви установенъ ли е или не. Ще се отнасяте критически къмъ себе си. Нѣкой казва: Като Бога не мога да бѫда никога! Туй да изфиряса отъ васъ. Като Бога ще бѫдемъ, но като Него никога. Когато Богъ влѣзе въ насъ, Той става равенъ съ насъ, Той никога не спори. Излѣзе ли вънка отъ тебѣ, Той не може да бѫде като тебѣ. Вѫтрѣ е като тебѣ, но отвънка не е като тебѣ. Богъ отвѫтрѣ не дѣйствува, но като излѣзе отвънка, Той ще ти създаде хиляди нещастия. Ти отвѫтрѣ можешъ да Го нагрубишъ, да Му кажешъ хиляди нецензурни думи, но Той казва: „Азъ като излѣза вънка, ще ти кажа кой съмъ.“ Той ще те гони, ще те хули, ти ще питашъ: Кой си ти? – Азъ съмъ сѫщиятъ, знаешъ ли какво ми казваше, да се научишъ на езика си да знаешъ да го стягашъ. За това Господь ще ти каже: „Слушай ме, не се отдалечавай!“ Само три пѫти Господь ще ти проговори вѫтрѣ: Той говори тихо, ще ти каже: Не прави това, недей. Какъ? Азъ съмъ господарь! „Не го прави!“ Той излѣзе отвънка, и ти създаде мѫчнотии, казва: Нали си господарь! Затуй се казва, че Богъ на горделивитѣ се противи, а на смиренитѣ дава благодатъ. Знаешъ ли азъ кой съмъ? – Противишъ се. Ти си отъ ограниченитѣ сѫщества, които не знаятъ отгдѣ сѫ. Ти не знаешъ произхождението си, майка ти, баща ти, дѣдо ти не знаешъ отгдѣ сѫ. Щомъ знаешъ произхождението си, ще кажешъ: Азъ зная кой съмъ, какво е моето произхождение, дайте ми лопатата, дайте ми мотиката, прѣстилката! Зная си произхождението, то е, че съзнавамъ, че въ свѣта има само единъ Богъ – дайте ми тукъ прѣстилката. Нѣма по-хубаво нещо отъ това, да направи човѣкъ нещо, което той самъ си иска, и като седне, да е доволенъ.

Сега, кой сѫ законородени дѣца? – Роденитѣ отъ Духа. Гответе се да бѫдете родени. Всички имате условия да бѫдете родени. Да кажемъ, че вие сте едно житно зърно, турено въ хамбаря, но утрѣ като ви посѣя въ земята, вие ще се родите. Но сега въ всинца ви трѣбва да израстне друга една идея беззавѣтна готовность да служите на Бога, ако ще и всичкия свѣтъ да се обърне противъ васъ. Да нѣма друга сила, която да ви каже: Не служете! Може да ни ограничаватъ, пакъ ще служите на Бога. Волята Божия, и нищо повече! Сила е това!

Сега, да ви обѣсня въ какво седи идеята. Нѣкой пѫть казвате: „Нали вѣрвамъ въ Христа.“ Вѣрвате, но всѣки день вашите вѣрвания се различаватъ. Допуснете, че азъ съмъ вашъ приятель, дойда единъ день и ви казвамъ: „Дайте ми 1,000 лв. на заемъ.“ Дадете ми, но ви мине мисъльта: Дали ще ми ги върне той. Съмнение. Слѣдъ една седмица азъ ги връщамъ. Втори пѫть дойда, казвамъ ви: Дайте ми 2,000 лв. на заемъ. Дадете ми, но

пакъ ви мине мисъльта: ами ако не ги върне. Тъй се случва, обаче, че не мога на сѫщия день да ги върна, закъснявамъ съ единъ день. Дойда трети пѫть, казвамъ ви: Не може ли да ми услужите сега съ 3,000 лв? Кажешъ си: А…а… сега и азъ се изпитвамъ, и вие се изпитвате. Въ съзнанието изпъква нещо особено. Тъй е, християнитѣ всѣки день се подлагатъ на изпитъ, но дойде такава голѣма мѫчнотия, такъвъ голѣмъ изпитъ, противорѣчия, че вие се обърквате, почвате да се съмнѣвате въ Христа, и си казвате: Я да си тръгна азъ въ широкия пѫть. Вие не си издържате изпита. Не, какво и да се яви прѣдъ васъ, никаква сѣнка отъ съмнѣние. Че това е характеръ! Когато дойдатъ най-голѣми противорѣчия, тогава истината се изпитва. Отъ туй, което е залегнало въ душата ви, ще се развие единъ принципъ.

Вървя по улицата, занимавамъ се съ нѣкои велики мисли, глѣдамъ нѣкоя сестра, толкова се обезсърдчила казва: Не искамъ да се моля, оглупяла съмъ. „Та ти си сега оглупѣла, по-рано беше умна. Ще се молишъ“. А, ще се моля. Ще му смажа азъ нему главата. Глѣдамъ другъ нѣкой, върви и се заканва: „Чакай, азъ ще ти дамъ тебе, съ тебе другояче не може работата да стане, ами ножъ, револверъ трѣбва! Човѣкъ трѣбва да бѫде смелъ и рѣшителенъ“. Казвамъ: та ти сега си страхливъ, я, едно врѣме безъ револверъ ходеше. Сега вие си прѣдавате мислите единъ на другъ, плашите се. Ще носимъ орѫжия, но такива, които сѫ много по-силни отъ револвера. Има такива. Азъ не казвамъ да хвърлите револверитѣ си. Не, не, ще носимъ големи ками въ джобовете си, само че като забия моята кама, нѣма да убия противника си. Ами че какъ? Нали имаме Словото Божие, ще му отговоримъ разумно. Тамъ е силата, разумно, тамъ е силата.

Вие идвате до една фаза, дѣто съмненията ще дойдатъ, не можете да ги избѣгнете. Азъ зная това. Сега ще ви привѣда единъ примѣръ. Една сестра се намирала въ нужда, и взѣла отъ единъ братъ 2–3,000 лв. на заемъ, но главата ѝ побѣлѣла отъ него. Казвамъ: ще повикамъ този братъ и ще му кажа: Тази сестра е внесла въ моята банка паритѣ си, ти ме безпокоеше толкова, че лихвитѣ имъ струватъ повече отъ 10,000 лв. на ти тия 3,000 лв., които ти дължи тя. Въпросътъ се разрѣшава. Нѣма мѫчнотия, която да не може да се разрѣши. Ще дойдатъ мѫчнотии, които мѫчно ще могатъ да се разрѣшатъ.

Сега казвамъ: И млади, и стари, безъ съмнѣние, безъ съмнения въ Бога! Това е едно отъ най-мѫчнитѣ правила: Безъ съмнения въ Бога! Нѣкой пѫть си се заинатилъ, нѣма да се моля. Ще се молишъ, казвамъ, и оттатъкъ ще минешъ. Врѣме е за молитва. Нѣкой пѫть се събиратъ духоветѣ около

менъ, дигатъ шумъ, нѣма да се молимъ. Коя е причината? – Толкова врѣме се молихме, не прокопсахме. Азъ ще ви кажа единъ новъ начинъ, какъ да се молите, и като се молите тъй, ще прокопсате. Ти си се обезсърдчилъ, защото на врѣме не си посѣлъ. Ела, заедно ще посѣемъ, и слѣдъ 10 дни ще поникне. На врѣме само.

Сега, има едно нещо, за което азъ се опасявамъ. То е, че сте много добри. Не се опасявамъ, че сте лоши, но че сте добри. Ако знаяхъ, че всичкитѣ кръчми сѫ празднi, щяхъ да легна, и нѣмаше да мисля за васъ, а като сте богати, ще отидете да пиянствувате. Изкушения много има. Не казвамъ, че сте само добри, но сте много добри, много богати хора сте. Но главното, философията е тамъ, че имате по пѫтя си редъ съблазни, редъ изкушения, които цѣльтъ да ви турятъ въ застой. Сега има големи борби, не само на физическото поле, но и на менталното, но ще се завърши. Борбата започва отгорѣ надолу. Смели ще бѫдете, ще се държите за Божествения принципъ. Богъ е, който води тази война. Той воюва сега, и всички трѣбва да взѣмете неговата страна. Война е сега, сѫщинска война! Ще ти кажатъ: че ти си старъ. Не, не се остарѣва. Защо да не се боришъ. И на 90 години да си, можешъ да се боришъ. Глѣдамъ, единъ старъ господинъ посѣщава бесѣдите ми, казва: „Азъ сега на стари години съмъ дошълъ да допринеса нещо, но сега е врѣменна война, и азъ искамъ да допринеса своята лепта“. Ние нѣма да бѫдемъ ексцентрични, ще постѫпваме умно, да озадачимъ противника си. Едно врѣме Христосъ казалъ: „Синоветѣ на този свѣтъ сѫ по-умни“. Срещне те нѣкой, не му казвай твоето верую, той те изпитва, говори умно, да знае, че не говори съ единъ простакъ, а съ човѣкъ, който има убѣждения. И този Господь, Когото азъ ти проповѣдвамъ, не съмъ го наследилъ отъ баба си и отъ дѣдо си, като тебѣ, но азъ имамъ една голѣма опитность, цѣнна е тя заради мене, тя ми е дала една голѣма свѣтлина. Когато дойде туй съзнание то ще донесе на човѣка абсолютно спокойствие, стабилность, и като че нещо ти говори: Не бой се, не бой се – едно вѫтрѣшно спокойствие настава, единъ вѫтрѣшенъ миръ, и неприятельтъ отстѫпва казва: Хайде да го оставимъ! Когато пѫтищата на единъ човѣкъ сѫ благородни на Бога, Той го примирява съ враговетѣ му, или ги обѣзврѣдява. А пъкъ свѣтътъ е пъленъ съ недоволни сѫщества, завистливи, и човѣкъ ще мине прѣзъ тия огньове. Ще минешъ прѣзъ ада, ще чуешъ неприятни работи, такива, за които на умъ не сѫ ти идвали, ужасни работи ще чуешъ. Като се качишъ на небето, тамъ ще видишъ красиви неща, и колкото повече мълчишъ, толкова по-хубаво. Мѫчно е да

се живѣе безъ Бога. Да съзнавашъ Бога, значи да съзнавашъ живота на всички сѫщества, да влѣзешъ въ съзнанието, въ положението на една мравка. Горѣ тя ме хваща, разбираме се, но на физическото поле не можемъ да имаме отношения. Затуй Бога не можемъ да го разберемъ.

Тури си за цѣль слѣдното: Каквото и да се случи, азъ ще изпълня волята Божия. Азъ имамъ едно свѣщенно правило, нищо повече, никаква философия. Стоишъ на масата съ приятеля си, нещо ти казва: Напусни масата. Ставашъ. Дѣ отивашъ? – Имамъ едно свѣщенно правило, казва ти: Напусни молитвата. – Ще я напуснешъ. Има нещо по-високо отъ тия наши формули. Професоръ си, прѣподавашъ – ще напуснешъ класа. Това свѣщенно правило дохожда, когато всички други методи сѫ изчезнали, когато ти си се отчаялъ. То ти казва: Стани! Нѣкой ти казва: Друго нещо ти подшушва. Не, то е, азъ съмъ го опитвалъ, то е свѣщенното правило. И тръгвашъ. Да, тази мисъль у Христа постоянно е била прокарвана. Тръгвай! Тръгва. Ходи царскиятъ синъ отъ село на село, босъ, съ кожени подметки, заобиколенъ съ равини, и проповѣдва. Какво търпѣние! Въздъхва си и казва: До кога, ще имъ търпя? Туй е свѣщенното правило. То е най-хубавото. Туй, което отличава човѣка, то е свѣщенното му правило. Той има убѣждения. Когато у човѣка дойде свѣщенното правило, той забравя какво говорятъ хората за него.

Всички, наредени около Учителя въ долната стаичка, пѣемъ, възхитени, въодушевени. Учительтъ бе заетъ цѣла недѣля, не приемаше никого, и днесъ, даде ни обилно Божието Слово. Радваме се всички Нему, радваме се въ Бога!

Не дойдохъ да разруша, но да изпълня

„Да не мислите, че азъ дойдохъ
да разруша закона или пророците: не
дойдохъ да разруша, но да изпълня“.
(Матея 5:17)

Ще прочета нѣколко стиха отъ 5 глава отъ Евангелиeто на Матея, отъ 17 до 27 стихъ.

(17) Да не мислите че азъ дойдохъ да разруша закона или пророцитѣ: не дойдохъ да разруша, но да изпълня. (18) Защото истина ви казвамъ: Доклѣ да прѣмине небето и земята, една рѣска или една точка отъ закона нѣма да прѣмине дори се всичко не сбѫде. (19) И тъй, който наруши една отъ най-малкитѣ тѣзи заповѣди, и научи така человѣцитѣ, най-малъкъ ще се нарече въ царството небесно; а който стори и научи, той ще великъ да се нарече въ царството небесно. (20) Защото казвамъ ви че ако вашата правда не надмине правдата на книжницитѣ и Фарисеитѣ, нѣма да влѣзете въ царството небесно.

(21) Чули сте че е речено на староврѣменнитѣ: „Не убивай; и който убие ще бѫде повиненъ на сѫдъ.“ (22) А пъкъ азъ ви казвамъ че всѣки който се гнѣви на брата си безъ причина ще бѫде повиненъ на сѫдъ; и който рече на брата си: Рака, повиненъ ще е за прѣдъ събора; а който му рече: Безумне, ще бѫде повиненъ за пъкъла огненъ. (23) И тъй, ако принесешъ дара си на олтаря, и тамъ се усѣтишъ че братъ ти има нѣщо на тебе, (24) остави дара си тамъ прѣдъ олтаря, и иди, първомъ се примири съ брата си, и тогазъ ела та принесъ дара си. (25) Спогодявай се съ противника си скоро, додѣ си на пѫтя съ него, да не би противникътъ ти да те прѣдаде сѫднику, а сѫдникътъ те прѣдаде на слугата, и те хвърлятъ въ тъмница. (26) Истина ти казвамъ: Нѣма да излѣзешъ отъ тамъ доклѣ не отдадешъ най-послѣдния кодрантъ.

Ще говоря върху 17-стихъ. „Да не мислите, че азъ дойдохъ да разруша закона или пророците: Не дойдохъ да разруша, но да изпълня“.

Този стихъ включва три основни идеи. Законътъ всѣкога се отнася къмъ твърдата материя, нали? На философски езикъ казано: законътъ се отнася къмъ туй, което е проявено, къмъ реалностьта, която е вече проявена и оформена.

Пророцитѣ, това е начинающето, разумното, проявяването на Божественото у човѣка, т.е. пророкътъ е човѣкътъ, който се стреми да схване една Божествена мисъль, да я прѣдаде на свой езикъ, да я направи достжпна на своитѣ ближни.

И, като казва, че азъ не дойдохъ да разруша, но да изпълня, то значи, че Синътъ Божий, т.е. Онзи, Който е създалъ всичко, Той нѣма да наруши този законъ. Този законъ, той е възвишеното, Божественото. Божественото, това е законътъ въ своето първо произхождѣние. Свѣтътъ започва съ законъ, т.е. той е първиятъ потикъ, който дава направлѣние на човѣшкия духъ. Прѣдставете си, че вие сте изхвърлени въ пространството, и тръгнете въ туй безпрѣдѣлно пространство, говоря съ езика на ученитѣ хора, съ езика на съврѣменната наука, както тя опрѣдѣля безпрѣдѣлностьта на пространството, да направите една разходка съ бързината на свѣтлината, какво ще разберете? Защото, казватъ, че само за да се измине, да се прѣкръстоса нашата слънчева система, която се състои отъ 100 милиона слънца, съ бързината на свѣтлината която е 300 хиляди километра въ секунда, трѣбва да изминете нѣщо около 130 (квадралиона километра), а за това се изискватъ около 36,000 години. Толкова хиляди ви сж потрѣбни, за да минете прѣзъ тази вселенна отъ едно слънце къмъ друго, а нѣкои изчислѣватъ, че за да минете отъ една вселенна къмъ друга най-близка вселенна съ бързината на свѣтлината, трѣбватъ ви 90 милиона години. Сега, допуснете, че вие сте едно разумно сжщество, философъ, държавникъ или какъвто и да е, явили сте се на земята, и прѣтендирате, че имате нѣкакво право, и прѣдставете си сега, че нѣкой ви слуша, и вие разказвате, че нашата вселенна се състои отъ 100 милиона слънца, и друга нѣкоя се състои пакъ отъ 100 милиона слънца, то питамъ ви: знаете ли въ какво се състои тази свѣтлина, какво има въ тия слънца?

И сега, ние седимъ на земята, играемъ си, има Господь, нѣма Господь има Господь, нѣма Господь. Това е задаване на рѣшаване на единъ въпросъ. Или, другояче, философски казано: Ти можешъ ли да докажешъ, че има Господь? – Мога да го докажа. Ти можешъ ли да докажешъ, че нѣма Господь? – Мога да го докажа. И едното мога да докажа, и другото мога да докажа. Какъ? Ето въ какво седи философски доказването. Седимъ на една маса, запалимъ свѣщъ, и споримъ има ли свѣтлина? – Има. Можешъ ли да докажешъ? – Мога. Можешъ ли да докажешъ, че нѣма свѣтлина? – Мога. Пфу – изгася свѣщта. Можешъ ли пакъ да докажешъ, че има свѣтлина? – Мога. Запаля свѣщта. Можешъ ли да докажешъ, че нѣма свѣтлина? Пфу –

изгася отново свѣщта. Значи, има Господь – свѣтлината свѣти; нѣма Господь – духна свѣтлината, изгася я. Експедитивно е туй доказване. Тъй постжпватъ ученитѣ хора. Нѣкой философъ духне въ ума ти, загаси свѣщта, каже ти: „нѣма Господь“. Нѣма Господь разбира се, тжмнина е вжтрѣ. Дойде другъ философъ, запали свѣщта, ти, има Господь. Трети я пакъ изгаси, нѣма Господь. Това е то всичката философия на философитѣ. Има редъ философски трактати, които започватъ, говорятъ тамъ за онова субективното, трансценденталното, но и самите философи не знаятъ, какво е това трансценденталното. Питамъ: когато Господь създаваше вселенната, вие знаяхте ли каква бѣше земята, вие бѣхте ли Негови съветници? Нѣкой геологъ намѣрилъ едно малко камъче, и споредъ него описва каква е била нѣкога земята. Това сж само възможности, допущания. Турцитѣ казватъ „олагеле“, т.е. всичко е допустимо, възможно е. Това не е упрекъ, но питамъ: на каква база, на какво почива нашата философия? Всички ние трѣбва да се научимъ да мислимъ правилно. Спасението ни е тамъ. Едно врѣме, единъ турски султанъ казалъ: „Онзи, който дойде да ми каже най-голѣмата лъжа, но сжщинска лъжа, която азъ да призная за такава, ще му дамъ много голѣма награда“. Между турцитѣ има такива, особени хора, наречени дервиши. Изпровървѣватъ се тѣ единъ слѣдъ другъ при султана, да му разказватъ лъжи, една отъ друга по-голѣми. Идва първия дервишъ, и казва: „Султанъ ефенди, майка ми насади едно паче яйце, и то като се търкулна, отъ него излѣзе една голѣма камила“. Султанътъ казва: „Олагели, може да е така, възможно е“. Идва другъ дервишъ и казва: „Султанъ ефенди, едно врѣме, когато баща ми воюваше съ московцитѣ, изтръгна си единъ косъмъ отъ брадата, тури го на Дунава и направи единъ голѣмъ мостъ отъ него“. „Олагели, казва султанътъ.“ Идватъ трети, четвърти дервишъ, и най-после идва единъ дервишъ, носи единъ голѣмъ празенъ кюпъ, и казва: „Султанъ ефенди, едно врѣме баща ти воюваше съ московцитѣ, и баща ми му даде на заемъ този кюпъ пъленъ съ злато“. Султанътъ, като го слушалъ, помислилъ си: ако каже пакъ олагели, ще се хване по закона, и ще трѣбва да плати, затова казалъ: „Буаландеръ – не е възможно това.“ Сега, и ние така, когато не ни засяга една истина, казваме – възможно е, но когато ни засяга, казваме: А, туй не може да бжде! Защо? Защото ще плащаме. Нѣкой пжть ние прѣдставляваме закона като единъ начинъ, методъ, чрѣзъ който нашиятъ животъ, разумниятъ животъ се развива, и тия закони ние трѣбва да ги разбираме. По подобие на тия закони, които сжществуватъ въ природата, сж направѣни и нашитѣ закони.

Всѣка фамилия си има свои закони. Бащата и майката, тѣ създаватъ законитѣ. Нѣма домъ, дѣто да нѣма свои закони. Нѣма общество, което да нѣма свои закони, но работата е, че тия закони не сѫ тъй постоянни, както законитѣ на природата. Слѣдователно, тѣ иматъ врѣменно уподоблѣние.

Сега, Христосъ нѣкѫдѣ засѣга Моисѣевия законъ, въ който имаше нареждания, какъ трѣбваше да живѣятъ евреитѣ, обаче, Христосъ тукъ въ другъ смисълъ засѣга законитѣ, спорѣдъ които трѣбва да живѣятъ хората – спорѣдъ законитѣ на живата природа. Когато ние прѣстѫпваме тия закони, въ тѣлото ни се зараждатъ всички болести. Всички съврѣменни болести се дължатъ на прѣстѫпването на тия закони. Най-първо, отъ нередовното ядене се разваля стомаха ни. Отъ нередовнитѣ чувства или отъ неправилното проявлѣние на чувствата, се демагнетизирва слънчевия възелъ, и вслѣдствие на това, въ дихателната система се явява едно стеснение, поражда се бронхитъ, или задушаване, или охтика. Слѣдъ туй, отъ неправилната употрѣба на нервната енергия, нервната система се изтощава, и се добиватъ съврѣменнитѣ нервни болести, главно неврастения. Затуй Христосъ казва: „Не дойдохъ да разруша закона." Важно е приложението на закона въ фамилията, въ домоветѣ, а не въ църквата. Законътъ трѣбва да царува въ домоветѣ вѫтрѣ. Нали когато ще се роди едно дѣте, майката ще трѣбва да разбира онзи великъ законъ, какво направлѣние, какъвъ наклонъ да даде на този животъ. Първиятъ наклонъ, който майката даде на дѣтето си, той опрѣдѣля неговата бѫдеща сѫдба. Сега ще кажете: какъ тъй? Е, прѣдставете си, че азъ държа една площъ, и ѝ дамъ единъ малъкъ наклонъ, и вие слизате по него, ще можете да слизате тъй прѣспокойно. Но ако дамъ единъ такъвъ силенъ, голѣмъ наклонъ, какво ще стане съ васъ? – Цѣла една катастрофа. Слѣдователно, всѣки единъ животъ върви по една площъ, и въ него еваженъ този моментъ, първиятъ потикъ, който майката дава на своето дѣте. Не само това, новаженъ е моментътъ, когато ще се даде една проповѣдъ, когато човѣкъ се обръща къмъ Бога.Важенъ е наклонътъ въ този моментъ. Важно е, когато четете нѣкоя книга по философия или каквото и да е друго, какъвъ е наклонътъ, при който ще възприемате една мисъль. Слѣдователно, важно е какъвъ наклонъ сте взели въ този моментъ, защото всички тия мисли вървятъ по нѣкакви закони.

Сега, ние говоримъ за мисълта. Тя видима ли е? Не, но тя си има свои резултати. Мисълта се изразява въ онова разумното проявлѣние на живота. Онова дѣте, което е интелигентно, може да взѣме цигулката да свири;

мисълта въ него ще върви правилно, послѣдователно. Човѣкъ може да взѣме да направи една кола, да напише една книга, да изсвири едно парче, ако е художникъ – да нарисува една картина. Туй показва, че разумниятъ законъ дѣйствува въ реалния, въ видимия свѣтъ. Да допуснемъ сега, че въ нѣкой домъ идватъ нещастия едно слѣдъ друго. Едно дѣте се роди – умира; второ дѣте се роди – умира; твоето дѣте се роди – умира. Казватъ: „Такава е сѫдбата му, късметътъ му е такъвъ, или пъкъ урочасало е нещо дѣтето, или пъкъ, майката, като бремѣнна още, като вървѣла нѣкога изъ улицата, уплашила се отъ нещо“. Не, не сѫ тамъ причинитѣ. Ако вие взѣмете просено брашно, ще можете ли отъ него да направите баница? Кому отъ васъ, ако дамъ брашно отъ просено семе, ще може да направи баница? За просеното брашно има дори единъ разказъ. Едно врѣме, въ свѣта се отворила една велика война, та житото, ечемикътъ, рѫжта и кукурузътъ отишли да помагатъ на човѣчеството, и рекли на просото: „Тебѣ ще те оставимъ дежурѣнъ тукъ да помагашъ на хората, който не се биятъ“. Просото ги запитало: Баница да ставамъ ли? „Ти хлѣбъ стани, че за баница не мисли!“ Отъ просото едва хлѣбъ можешъ да направишъ, та и баница! Сега, ако майката образува тѣлото на дѣтето си отъ просено брашно, никаква баница не може да стане отъ него, даже и хлѣбъ мѫчно става. Боза отъ него може да става, даже първокачествена боза, която по пѫтя се продава. И тогава, ако единъ човѣкъ е създаденъ отъ такова брашно, той ще бѫде само съ прѣтенции въ свѣта, че това не е право, онова не е право, и тъй ще мине живота си. Добрѣ, но има единъ основенъ законъ, съ който ние не трѣбва да си играемъ. Той е, че свѣта има абсолютенъ редъ и порѣдъкъ. Това е първото нещо. Туй го отричатъ философитѣ. Песимиститѣ казватъ, че този свѣтъ е единъ отъ най-лошитѣ свѣтове. Възможно е. Оптимиститѣ казватъ, че този свѣтъ е единъ отъ най-добритѣ свѣтове, по-добъръ свѣтъ отъ него нѣма. Възможно е. Олагели – и едното и другото е възможно. Но нашиятъ свѣтъ, нашата земя е само едно звено отъ всички свѣтове. Земята е единъ свѣтъ отъ най-низкитѣ свѣтове, тя не е отъ висшитѣ свѣтове. Ние сме още отдолу. Този свѣтъ е само едно приготовлѣние, отлична лаборатория е. И когато нѣкой човѣкъ стане много своенравенъ въ Божествения свѣтъ, и не иска да се подчинява на Божественитѣ закони, изпращатъ го тукъ на земята. Тукъ има даже нѣкои арахангели. Седятъ горѣ тѣ, искатъ да подигнатъ бунтъ, и Господь казва: „Изпратете го долу на земята“. Дойде тукъ, оковатъ го въ материята, започне да ходи той тукъ-таме, маха главата си, туй каже, онуй каже, никой

не го слуша. „Не върви живота“, казва той. Вие казвате: „Нали е арахангелъ“! Да, той е като единъ генералъ. Докато има войници, казва: „Напредъ!“ – Изважда ножа си, силенъ е. Но като нѣма войници, остава самъ, и какво може да направи. – Нищо. Да, арахангелъ е, докато има сили задъ себе си, и тогава може да ги управлява, всичко става. Но, като извади ножа си и каже „Напредъ“, а тѣ не го слушатъ, какво може да стане? Слѣдователно, всички наши постѫпки трѣбва да бѫдатъ разумни. Защо? – Защото нашиятъ животъ не зависи отъ насъ. Има една велика сила, която е вложила живота въ насъ, и тя държи сметка за всичко. Отъ нея всичко зависи. Нѣкой казва: „Азъ мога да живѣя, както искамъ“. Не, много се лъжете, не можете да живѣете, както искате. Че не можете да живѣете, както искате, ще видите, че утрѣ тази сила ще ви хване, и ще каже: „Хванете този голѣмъ генералъ, турете го тукъ вѫтрѣ въ гроба!“ И започва тогава живата природа да дѣйствува, дѣре кожата му, отъ тукъ вземе, отъ тамъ вземе, и слѣдъ 5–6 години виждате, останали само голи кости. Кѫдѣ е генералътъ, кѫдѣ е отишълъ той? Не само генералътъ е тамъ, но какви патриарси, какви адепти, какви брамини, какви пророци има! Кѫдѣ сѫ отишли тѣ? И въ туй отношение има единъ великъ законъ, който постѫпва еднакво справедливо къмъ всички пророци, царе, оголва ги всички тия хора. Ама царь е той! Още по-добре, той е мазничъкъ, доведѣте го тукъ, той повече ще плати. По сѫщия начинъ ще смъкнатъ нѣкому кожата, както и на последния беднякъ. Питамъ тогава: Каква разлика има между бедния и богатия, когато смъртьта ги хване? За смъртьта ние имаме едно особенно, смешно понятие. Споредъ индуската философия, смъртьта е Богъ, една Божествена сила, която разполага съ всички закони. Тя казва: „Доведете тукъ този непокорния!“ Съблечете го. „Хайде сега върви си по пѫтя“!

Христосъ, Който познава закона, казва: „Азъ не дойдохъ да разруша, но да изпълня“.

Сега, ние като влѣземъ въ този пѫть, мислимъ, че можемъ да пристѫпимъ закона. Не. Ако единъ правѣдникъ прѣяде, по сѫщия начинъ ще го боли карема, както единъ грѣшникъ. Ами че правѣдниятъ въ какво трѣбва да се проявява? Правѣдниятъ трѣбва да бѫде уменъ човѣкъ, да знае какъ да яде, да се задоволѣва съ малко, и да знае какъ прѣвръща тази енергия отъ туй малкото. Ние съврѣменнитѣ хора много работимъ, малко печелимъ. И почти цѣлиятъ ни животъ сега е прѣвърнатъ къмъ това стремление да си изкараме прѣхраната, както и птицитѣ. Ние и птицитѣ въ туй отношение си мязаме. Гледашъ нѣкое врабче, ходи цѣлъ день, тукъ

кацне, тамъ кацне, на плета кацне и ти казвашъ: „Колко е свободно то!“ Да, но то цѣлъ день ходи, гледа, гдѣ да намѣри храна да се наяде. Вечерьта казва: „Слава Богу мина деня, намерихъ си малко храница“. На другия день, то пакъ си търси храна. Казвашъ: „Колко хубаво гледа!“ Гледа хубаво, търси си храна. Да кажемъ, вие сте агентъ на нѣкое осигурително дружество. Ставате сутринь, казвате си: „Господи помилуй, кого да осигуря днесъ? А, ще отида при този тамъ Петко Драгановъ, той е богатъ, ще го осигуря за 50–60,000 лева.“ И отивашъ да го убѣждавашъ, търсишъ прѣхрана за себе си и за дѣцата си. Не е лошо. На другия день, пакъ ставашъ, казвашъ: „Господи помилуй“. Имашъ нѣкоя възлюблена, вземешъ перото, драсъ-драсъ, написвашъ нещо – поетъ си. Проповѣдникътъ стане сутринь, седне и той да мисли. Чакай, дойде му наумъ нещо, взѣме Библията, прочете нѣкой стихъ, ще проповѣдва върху него. Прочита стиха: ако не се покаете… Ако не се покаете, като че той е най-голѣмиятъ праведникъ, та за другитѣ… ако се не покаете. Ами ти ако се не покаешъ? Въ Америка има много проповѣдници, нѣкои отъ тѣхъ сѫ много ексцентрични, въ всичкитѣ църкви има такива, та единъ отъ тѣхъ проповѣдва прѣдъ голѣма публика, казва имъ: „Или трѣбва да живѣете, както Богъ казва, или всички ще отидете въ пъкъла. Азъ имахъ една баба, тя не слушаше Господа, и като умрѣ, въ пъкала отиде“. Единъ господинъ отъ събранието, като го слушаше, стана и взе да излиза. „Стой, стой, гдѣ отивашъ“ – Въ пъкъла отивамъ, нѣма ли да пратишъ много здраве на баба си? Питамъ този проповѣдникъ, който казва, че баба му е била въ пъкъла, той ходилъ ли е въ пъкъла? Само този човѣкъ, който е ходилъ въ пъкъла, само той може тъй сигурно да казва това. Ти ходилъ ли си тамъ, знаешъ ли какво нещо е пъкъла, провѣрилъ ли си го? Ама езицитѣ имъ засъхвали! Ти билъ ли си тамъ? Ама тъй казва Христосъ. Добре, ако вѣрвате въ думитѣ на Христа, вие не трѣбва да грѣшите. Вие не вѣрвате въ думитѣ на Христа, затова грѣшите. Ако човѣкъ само единъ пѫть е билъ въ ада, то, като дойде на земята, изведнъжъ ще се освободи отъ всичко, и ще каже: „Туй, което видѣхъ, слѣдъ тия мѫчения, които минахъ, не искамъ нищо, нито паритѣ нито кѫщитѣ, нищо не искамъ“. Ще кажете: „Ама то е праздна работа!“ Сега, има евангелиски проповѣдници, които доказватъ колко милиона години ще стои човѣкъ въ пъкъла, колко врѣме ще страда. И започватъ: Ако човѣкъ влѣзе въ пъкъла, то, нѣма да му се простятъ грѣховетѣ, докато не се изпари всичката вода на океана, като се приеме, че само по една капка вода се изпарява на годината. Той съветникъ ли беше на Господа? Казвамъ:

„Ти не разбирашъ Писанието“. Защо твърдятъ тѣ това? Защото въ Писанието тамъ Богъ казалъ на еврейския народъ: За вечни врѣмена ще ви изхвърля отъ лицето си. Какво означава това „Вечно“? Значи веки-вековъ. Минатъ се 200–500–600 години, дойде единъ пророкъ, казва: „Израиле, обърни се къмъ мене“. Дойде другъ пророкъ, казва: „За вечни врѣмена ще ви изхвърля отъ лицето си“. Въ веки вековъ. Какво значи това 10,000 години? Ние не сме съветници на Бога, и нѣмаме право да казваме, кой колко ще бѫде наказанъ. Не е въпросътъ за наказанията. Има законъ, който хваща човѣка. Туй трѣбва да го знаете. Човѣкъ вѫтрѣ въ една минута може да приживѣе хиляди години страдания. Тъй щото страданията, наказанията не се опрѣдѣлятъ отъ врѣмето.

Сега, да се върнемъ къмъ нашата мисъль. Има законъ въ свѣта, който трѣбва да спазваме. Този законъ е необходимъ за сегашното наше развитие, за щастието на дома ни. За да можете да създадете бѫдещето общество, непрѣменно мѫжътъ и жената трѣбва да знаятъ този великъ законъ., защото, казва Христосъ: „Този законъ нѣма да се измѣни дотогава, докато небето и земята прѣминатъ. Нито една рѣзка отъ този законъ нѣма да се измѣни“. Е, хубаво, тогава Христосъ казва: „Какво се изисква за изпълнението на този законъ?“ Има два начина за изпълнението на този законъ. Единиятъ начинъ е чрѣзъ страхъ, както въ животинското царство. Но това изпълнение на закона не е правилно, то е неразумно изпълнение. Вториятъ начинъ е чрѣзъ закона на Любовьта, на Мѫдростьта – не само да обичашъ, но да си мѫдъръ да изпълнявашъ Божия законъ. Е, добре, тъй както сега ние се поляризираме, правилно ли е? Вие сте майка, имате двѣ родни дъщери, като ангелчета, но на едната дъщеря направите по-хубави дрешки, по-добре нашарени. Другата дъщеря веднага ще измѣни мнѣнието си заради васъ, и ще каже: „Азъ мислихъ, че майка ми е по-умна“. Питамъ: Защо дъщеря ви е измѣнила мнѣнието заради васъ? Какво е причината? – Има вѫтрѣшни причини. Сега, като влѣземъ вѫтрѣ въ религиозния животъ, същеврѣменно трѣбва да стане една промѣна и въ душата и въ ума на човѣка въ неговитѣ разбирания. До тогава, докато ти мислишъ, че нѣкой може да взѣме твоето щастие, ти не си свободенъ. Щастието на човѣка въ свѣта зависи отъ него самия. Никой не може да ти взѣме щастието. Щастието на човѣка, това е Богъ, Който живѣе въ него, А като казвамъ Богъ, Който живѣе въ човѣка, не разбирамъ друго нещо, освѣнъ, че това е едно схващане, една особена свѣтлина, която, като озари човѣка, въ него става една особена промѣна, и той вѣрва, че има една велика интелигентна

сила, и каквото намислишъ, тя веднага ще те направлѣва. Намислишъ нещо, веднага ти се казва какво трѣбва да направишъ. Туй Божественото никога нѣма да те излъже. И който слуша туй Божественото, Великото, никога нѣма да има нещастия. Искашъ да пѫтувашъ за Бургасъ. Нещо ти казва: „Не пѫтувай днесъ, ще стане нѣкаква катастрофа“. Мислишъ да пѫтувашъ нейде съ параходъ, нещо ти казва: „Не пѫтувай днесъ, параходътъ ще пострада като Титаникъ, отложи пѫтуването си за слѣдъ два месѣца“. Другъ пѫть нещо ти казва: „Не отивай на театъръ тази вечерь, театърътъ ще изгори.“ И наистина, нѣма да се минатъ нѣколко часа или единъ день, и тъй ще стане, както ти се казва. Божественото ти казва, не го отричай. Провери го, ако искашъ, но знай, че Божественото ще стане. Ти, така ще имашъ за себе си единъ законъ. Туй Божественото държи сърдцата на хората вѫтрѣ въ свѣта, и съ тия сърдца То може да направи отъ насъ, каквото иска.

Сега, нѣкои мислятъ, че сѫ много самостоятелни. Много се лъжете. Азъ бихъ желалъ да видя единъ човѣкъ въ този свѣтъ, който да е самостоятеленъ. Когато държавата издаде единъ законъ, чрѣзъ който обяви война, и каже на всички да отидатъ на война, колцина отъ васъ биха проявили своята воля, своята самостоятелность? Има два закона. Спорѣдъ единиятъ, ти можешъ да воювашъ по убѣждѣние, а спорѣдъ другиятъ – може да воювашъ по необходимость, по налагане. Питамъ: Колцина отъ васъ бихте издържали слѣдното положение: да си гладувалъ 4–5 деня, и гледашъ, нѣкой си оставилъ торбата съ хлѣбъ. Можете ли да се въздържите отъ да не вземѣте хлѣба отъ торбата? Има хора, азъ не казвамъ, че нѣма такива, но малко сѫ. Какви малки случаи има въ свѣта, въ който ние трѣбва да проявимъ своята воля. За примѣръ, ние съврѣменнитѣ културни хора още не сме дошли до състоянието да издържаме когато нѣкой не ни поздрави, или е невнимателенъ къмъ насъ въ поздрава си. Срѣщнешъ нѣкой приятель, и той не те поздрави, тебѣ ти става мѫчно. Азъ срѣщна нѣкой приятель, не ме поздрави. Азъ извинявамъ този човѣкъ, влизамъ въ положението му. И азъ нѣкой пѫть срѣщна нѣкого, поздрави ме, каже ми „добъръ день“, не му отговоря, замислилъ съмъ се нѣкѫдѣ. Всѣки единъ човѣкъ си има нещо, което го мѫчи. Ние имаме криви понятия за тия неща. Срѣщнешъ нѣкой, казвашъ: „Гледа ме много криво“. Не, ни най-малко не те гледа криво, той ни най-малко не мисли за тебѣ въ това врѣме. Той има да взѣма отъ нѣкѫдѣ 10,000 лв., не сѫ му върнали тия пари, и той се мѫчи. Срѣщнешъ го, не тѣ поздрави. „Този човѣкъ на менъ се гневи нещо“. – Не,

този човѣкъ си има нѣкаква бѣля на главата. Нѣкой човѣкъ си върви по пѫтя, изкълчилъ крака си, боли го, ти го срѣщнешъ и казвашъ: „Поздрави ме, но нещо не е разположенъ къмъ мене“. Не търсете разположение отъ съврѣменнитѣ хора. Всѣки единъ човѣкъ, въ всѣки домъ си има по единъ червей вѫтрѣ, по единъ голѣмъ трънъ, Павловъ трънъ. Питамъ сега: Какъ ще изпѫдимъ тия тръне навънка? Ние казваме: „Христосъ ще оправи свѣта“. Христосъ, това е Божествената Любовь, Божествената Мѫдрость, Божествената Истина, който трѣбва да се приложатъ между мѫже и жени, между учители, свещеници, въ цѣлото общество, всички трѣбва да ги знаятъ и прилагатъ разумно, да работятъ по Божествения законъ. Затуй Христосъ казва: „Богъ ще бѫде веренъ на закона си“. А сега? Майката ще бѫде единъ лошъ наклонъ на своето дѣте и слѣдъ туй ще дойдатъ редъ възпитателни заведения да изправятъ това дѣте, да изправятъ този наклонъ у него. Е, какъ ще изправишъ това дѣте? Какъ ще го изправишъ, като не знаешъ причинитѣ? Трѣбва да знаешъ кои сѫ причинитѣ за прѣстъпностьта. Причината за пристъпностьта у всички хора не е една и сѫща. И най-после, трѣбва да знаемъ, кое е прѣстъпно и кое не е. Трѣбва дълбоко да се разбиратъ потънкоститѣ на човѣшката душа и нуждитѣ ѝ.

И сега, ние съврѣменнитѣ хора, сме дошли до една фаза, дѣто за всѣки човѣкъ трѣбва да се дадатъ специални условия, за да се проявятъ неговитѣ способности. Ние живѣемъ въ тъй наречения „вѣкъ на огъня“. И сега се иска много малко, за да се прояви този огънъ у всѣки човѣкъ.

Сега, второто положение: пророцитѣ трѣбва да дойдатъ, да се пробуди у насъ разумното, и тия закони трѣбва да се приложатъ. За да се приложатъ законитѣ, ние трѣбва да почнемъ да разучаваме себе си. Сега, мнозина може да кажете, че сте достигнали до извѣстни познания, но тия познания не сѫ достатъчни, защото за въ бѫдеще животътъ ще се усложни, ще стане по-сложенъ, ще се измѣни. Какво е положението на съврѣменнитѣ млѣкопитаающи? Едно врѣме тѣ сѫ били господари, сега сѫ слуги. Едно врѣме черната раса сѫ били господари, сега тѣ сѫ слуги, а бялата раса господари. Но сега друга раса ще дойде. Всѣка една раса е дала нещо, тя проявява своя законъ. Слѣдователно бялата раса е направила много повече, отколкото черната и жълтата раси. Но следующата раса, която иде, тя е една отъ най-благороднитѣ раси, азъ я наричамъ раса на Любовьта. Тя ще внесе една нова култура, въ която хората ще се познаватъ по особенъ начинъ. Въ тази нова култура нѣма да има такива хотели, като сегашните. Като влѣзешъ въ единъ градъ, нѣма да се записвашъ отдѣ идешъ и кѫдѣ

отивашъ; нѣма да има, както сега, позволителни, право да пѫтувашъ и други подобни. Въ всички градове, дѣто ще отивате, ще имате толкова приятели, че като отидешъ въ единъ градъ, най-малко 10 души ще те поканятъ у дома си, и между тѣхъ ще има споръ, кой да те приеме; и въ който домъ отидешъ, той ще има привилегия между другитѣ, че него си посетилъ. А сега какво? Отидешъ въ единъ градъ, и всѣки си отива въ хотелъ. Тази нова раса ще бѫде умна, нѣма да бѫде месоядна раса, ще се храни изключително съ растителна храна. А сега ние прѣстѫпваме закона. Нѣкои учени хора казватъ, че месото съдържало по-голѣма хранителностъ. Да, то съдържа по-голѣма хранителностъ, но като съдържа едно благо, дава ни едно друго зло, ставаме по-груби, по-жестоки. Тия млѣкопитающи сѫ достигнали до човѣшкото съзнание, и като ги колимъ, отъ страхъ въ тѣхния организъмъ се образува една отрова. И въ съврѣменнитѣ културни хора тази отрова е причина за разнитѣ нервни болести, тя по-ражда неврастенията. Всѣко едно животно отдѣля такава отрова. Съврѣменнитѣ лѣкари признаватъ това, но казватъ: „Безъ месо не можемъ“. Да, който иска да бѫде отъ тази раса на Любовьта, трѣбва идейно да се откаже отъ месото. Ние трѣбва да прѣсъздадемъ нашия организъмъ; ако не го прѣсъздадемъ, ще имаме сѫщитѣ побуждения, каквито у животнитѣ. Тогава, каква е разликата между едно тревопасно животно и единъ вълкъ? Да кажемъ, че лисицата е по-умна, по-хитра отъ нѣкое тревопасно. Нима слонътъ е по-долу отъ лисицата, по-малко интелигентенъ отъ нея? Слонътъ съ своя хоботъ може да свърши 10 пѫти по-голѣма, по-хубава работа отъ лисицата. Ще каже нѣкой: „Добре, но и славѣятъ, който пѣе тъй хубаво, храни се съ мушици“. Ами гжлъбътъ, който се храни само съ зрънца, седи ли по-долу отъ славѣя? Гжлъбътъ се взима даже за емблема на чистотата. И сега, тия птици, който се научили да се хранятъ съ мушици, и тѣ иматъ философия, като тази на хората. Обаче гжлъбътъ поддържа друга философия, казва: „И съ зрънца само човѣкъ може да се храни“. Тази философия поддържатъ тѣ. Гжлъбътъ на опитъ показва, че неговата храна е по-хубава. И виждашъ ли много славеи, който се хранятъ съ мушички, както пѣятъ, пѣятъ си на нѣкое дърво, падатъ и умиратъ. Защо? – Заразили се. Казвамъ: „Ако единъ день славѣятъ се храни само съ зрънца, ще има по-хубавъ гласъ, отколкото сега“. Така и нашитѣ певици, които иматъ хубавъ гласъ, ако пиятъ винце, това-онова, нѣма ли да се развали тѣхния гласъ? Казвамъ: „Ако една певица иска да запази своя гласъ, не трѣбва да яде нищо кисело, лютиво, да не яде месо, да не пие никакво винце или какво и да е друго питие“. Една певица за да

пѣе добре, трѣбва да има възвишени, благородни чувства, да ѝ се даде потикъ.

Сега, Христосъ казва: „Не дойдохъ да разруша, но да изпълня закона да науча хората какъ трѣбва да живѣятъ.“ Питамъ сега нашитѣ философи: Отъ 2,000 години заели ли сѫ се тѣ да кажатъ въ какво седи изпълнението на този законъ? Мислите ли, че ако съврѣменниятъ християнски свѣтъ биха се заели да направятъ единъ опитъ да приложатъ Христовото учение, нѣмаше да иматъ резултатъ? Туй не е упрекъ. Гръцката църква и римската църква се спориха съ хиляди години за единъ символъ: отъ гдѣ произтича Духъ Святи, и още не сѫ го разрѣшили. Католицитѣ сѫ канонизирали едни светии, православнитѣ не приематъ тѣхнитѣ, тѣ сѫ канонизирали други – има споръ между тѣхъ. Въ туй не седи въпроса. Христосъ не е дошълъ да канонизира светиитѣ. Това не е за упрекъ, но казвамъ, че Христовото учение е обществено учение, то е, за да научи всички души какъ да живѣятъ разумно, да създаде добри домове, да научи всички братя и сестри, слуги и господари, майки и бащи, да живѣятъ всички по закона на Любовьта, Мѫдростьта. Слугата да е доволенъ отъ работата си, и същеврѣменно да е независимъ. Да работи съвестно и въ работата си да каже: „Господарю, азъ съмъ готовъ да се жертвувамъ заради тебѣ, но да лъжа, да крада заради тебѣ, това не мога да го направя. Ти можешъ да ме изпъдишъ, но азъ искамъ да бѫда свободенъ. Всѣко нещо което е право, мога да го изпълня“.

Сега, като се явяватъ тия въпроси, ето какво трѣбваше да направи християнския свѣтъ. Ако всички християни, ако всички свещенници, проповѣдници, както отъ православната, така и отъ евангелиската и католическата църква се сберѣха, за да намѣрятъ единъ начинъ, единъ методъ, за единъ месѣцъ да се обърнатъ всички къмъ Господа, и да кажатъ: „Господи, дай Твоята сила, да изявимъ на свѣта какъ трѣбва да се живѣе“. Тъй трѣбваше да направи духовенството, когато прѣдстоеше на християнския свѣтъ да воюва. Щѣха ли да имъ забранятъ, ако тѣ изпратиха едно писмо до духовенството на цѣлия свѣтъ съ съдържание: всички ние еди-кой си день ще се съберемъ, ще се обърнемъ къмъ Господа да се молимъ да отклони тази война. Щѣше ли да има война тогава? – Нѣмаше да има. А какво стана? Евангелскитѣ проповѣдници въ Америка тръгнаха съ своя народъ, английскитѣ проповѣдници – съ Англия, браминитѣ тамъ, германскитѣ съ Германия, ходжитѣ – съ Турция, българитѣ – съ България, всички взѣха участие. Питамъ сега: Гдѣ е тукъ законътъ, гдѣ е пророкътъ,

гдѣ е разумното изпълнение на закона, на волята Божия? – Нѣма го. И казватъ духовницитѣ: „Ние не сме въ състояние да спремъ войната“. Да, вѣрно е, тѣ не сѫ въ състояние, но сѫ въ състояние да се молятъ на Бога. Господь щѣше да спре войната. Чрѣзъ това тѣ щѣха да иматъ единъ живъ опитъ. И туй, което разяжда съврѣменното човѣчество, то е, че навсѣкѫдѣ въ християнския свѣтъ съврѣменното духовенство има една слабость, че не иска да признае своитѣ погрѣшки. Азъ казвамъ: „Най-напрѣдъ духовенството трѣбва да признае своитѣ погрѣшки, да ги изповѣда.“ Умниятъ трѣбва да признае погрѣшката си. Той трѣбва да каже: „Азъ направихъ една погрѣшка“. Ами ако азъ съмъ единъ касиеръ, и направя едно погрѣшно начисление, и дамъ на нѣкой човѣкъ 10,000 лв. по-малко, отколкото има да взима, не трѣбва ли да пратя да повикатъ този господинъ, и да му кажа: „Господине, азъ направихъ една погрѣшка въ своитѣ изчисления, далъ съмъ ви 10,000 лв. по-малко, взѣмете си паритѣ, извинете ме!“ Умниятъ човѣкъ трѣбва да признае своите грѣшки. Е, ние, които искаме да служимъ на Бога, не трѣбва ли да признаемъ своитѣ погрѣшки? Хубаво, единъ народъ се познава по своето духовенство. И тъй, като влѣзешъ между единъ народъ, ще глѣдашъ какви сѫ неговитѣ духовници, неговитѣ учители, неговитѣ управници. Всички тия духовници, всички тия учители, всички тия управляющи, могатъ ли да бѫдатъ по-добри? – Могатъ.

Сега, една лоша черта, която има у българитѣ, тя е, че българинътъ е фаталистъ. Той казва: „Тази работа нѣма да я бѫде, нѣма да върви“. И не върви тази работа. Той е развилъ въ себе си туй чувство да схваща лошитѣ моменти. Той не разбира още закона, че може да противодѣйствува. Затова казва: „Туй дѣте трѣбва да умре, тъй му е писано“. И умира дѣтето. Че азъ мога да уморя всѣки едного отъ васъ. Какъ? – Като не му дамъ 40–50 дни да яде. И какъ да не умре? – Ще умре, и оттатъкъ ще мине.

И Христосъ сега казва: „Азъ дойдохъ да изпълня закона“. А този законъ на Любовьта сега трѣбва да се проповѣдва, трѣбва да се изпълни между всички духовници. А сега, между всички духовници има споръ, тѣ признаватъ, че има единъ Христосъ, че Той е Синъ Божий, но не изпълняватъ Неговата воля. И при туй положение, хората не могатъ да се обърнатъ къмъ Бога, колективно тѣ не сѫ се молили, и днесъ, тѣ още не могатъ да се рѣшатъ, да кажатъ: „Господи, ела ни на помощь“! Ами че духовницитѣ сѫ канали. Тѣ не виждатъ, че свѣтътъ може да се разруши, и казватъ: че Господь само чрѣзъ тѣхъ трѣбва да проговори. А азъ казвамъ

сега, че Господь никога не е говорилъ чрѣзъ духовенството. Тѣ ще ме извинятъ, но така е. Въ старата еврейска църква пророцитѣ всѣкога сѫ излизали отъ простия народъ. Които сѫ ставали пророци, все отъ народа сѫ излизали и къмъ никакво племе не сѫ прѣнадлѣжели. Имало е пророци отъ говедаритѣ. Казва единъ пророкъ „Господь ме взе отъ говедата и пророкъ ме направи." Той е билъ говедаръ, но умътъ му не билъ говедарски. Опасностьта на духовницитѣ е тамъ, не че тѣ иматъ зла умисълъ, но като се вдаватъ на общественъ животъ, не могатъ да схванатъ волята Божия, не могатъ да разбератъ Божествения законъ. Ами че азъ не съмъ ли правилъ опити съ себе си? Съ себе си правя опити. Кесията ми е пълна. Дойде единъ – дамъ му; дойде другъ – дамъ му; дойде трети – дамъ му, изпразни се кесията ми, и после казвамъ: „Ами за мене нѣма". Но, законътъ казва: „Дай!" Ами нали вѣрвашъ? – Да, но и за себе си трѣбва да мислишъ. Щомъ мислишъ за себе си, и ти ставашъ като другитѣ хора. Трѣбва да се изпълни закона! Е, хубаво, азъ съмъ здравъ, взѣма мотиката си, отида на лозето, копая, и пакъ си изкарвамъ своята прѣхрана. И у насъ трѣбва да има убѣждението, всички да имаме по единъ занаятъ, да бѫдемъ готови на всѣка една работа. А сега ние се събираме и мислимъ, кой е правѣденъ човѣкъ. Писанието казва: Въ свѣта нѣма правѣденъ човѣкъ. Правѣденъ човѣкъ е само онзи, у когото Богъ живѣе, или който е съединенъ съ Бога. И когато азъ употрѣбявамъ думата Богъ, не разбирамъ този Богъ, когото вие търсите на небето, но този Господь, Който ви дава дѣца, дъщери и синове, който урежда работитѣ ти. Когато си боленъ, помолишъ Му се, Той ти помогне, оздравѣешъ. Нѣкой пѫть си уреждашъ работитѣ, не могатъ да се урѣдятъ, Господь ти ги урежда. Дѣтето ти е малко глупаво, помолишъ се, почне да се вразумѣва. Една вѫтрѣшна сила е Той, но хората не я знаятъ. Има една сила въ свѣта, която може да опитате. Всѣки единъ отъ васъ може да опита тази сила.

Сега, нѣкои ще кажатъ: ама въ такива заблуждѣния!… Не, това не е фатализъмъ. Ако ти си единъ уменъ човѣкъ, Господь ще ти говори по единъ начинъ. Има друга една опасность, дѣто нѣкои казватъ: „Духътъ ми проговори". Духътъ Божий и твоятъ духъ сѫ едно и сѫщо нещо. Ти и Духътъ Божий, едновръменно, сте едно и сѫщо нещо, само че ти като мислишъ, че си отдѣлно нещо отъ Бога, тамъ се заблуждавашъ. Понеже, като си малъкъ, искашъ да проявишъ силата на Бога. Въ туй малкото нещо, което си ти, въ този малкия умъ ти не можешъ да си като Бога. Много мѫчно е човѣкъ да бѫде като Бога. А можемъ да бѫдемъ като Бога въ едно

нещо. Вие опитвали ли сте да обичате хората? Правили ли сте такива опити? И тъй, първиятъ законъ, който ние хората трѣбва да приложимъ, той е слѣдующиятъ: ние трѣбва най-първо да обичаме Бога съ сърдцата си, съ ума си, съ душата си и съ силата си. Защо трѣбва да обичаме Бога? – За да познаемъ себе си. Това е първиятъ законъ. И азъ обуславямъ този законъ тъй. Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да се грѣе дълго врѣме на слънцето. Само така той ще се прояви, ще прояви своята енергия, и ще се съзнае. И онзи, който не се е грялъ на слънцето, той човѣкъ не може да стане. И тия хора, който слънцето не ги грѣе, тѣ ставатъ малки, малки, смаляватъ се, джуджета ставатъ, а тия, който сѫ грети, тѣ се разширяватъ. Сега, тази промяна трѣбва да стане въ насъ. Ние трѣбва да любимъ Бога, за да познаемъ себе си. Познаемъ ли себе си, ще съзнаемъ своите задължения въ свѣта, и ще станемъ носитѣли на тази велика Божествена мисъль. Какъ ще се грѣемъ въ нашия съврѣмененъ животъ? Ако ние сме въ връзка съ този живия, великия Господь, ние нѣма да страдаме отъ неврастения; каквито мѫчнотии и да имаме, всѣкога ще се разрѣшатъ добре, по единъ разуменъ начинъ. Азъ не казвамъ, че този Господь е като обикновенитѣ хора. Онзи, когото тази свѣтлина е озарила, този човѣкъ е много благороденъ, той е толкова скроменъ, толкова уменъ. Не мислете, че този човѣкъ все молитви ще прави, все на Бога ще се моли. Нѣкой пѫть отиваме на Витоша, който ни срещатъ запитватъ ни: Да се молите ли отивате? – Да дишаме чистъ въздухъ. Чудни сѫ хората! Ами че азъ си дигамъ рѫцѣтѣ не само когато се моля. Може да си правя упражнение, може да си късамъ круши. Не мислете, че когато си дигнемъ рѫцѣтѣ, все Господа търсимъ. Гдѣ е Той? Нагорѣ ли е? Не, не, човѣкъ и безъ да си дига рѫцѣтѣ нагорѣ, той ще намѣри Господа. Той е едно дълбоко съзнание. Когато срѣщна такъвъ единъ човѣкъ, той и безъ да си дигне рѫцѣтѣ нагорѣ, ще позная, че е съ Бога. Срещамъ единъ човѣкъ, който три дни не е ялъ, азъ съмъ ялъ вчера, ще му кажа: „Братко, ела съ мене въ тази гостилница“, и ще седнемъ двамата заедно на една маса, азъ ще го питамъ отъ кѫдѣ е, той ще ме пита отъ кѫдѣ съмъ, приятелски, братски ще се разговаряме, и ще минемъ. Нѣкой казва: „Разговарятъ се“. Азъ ще ви дамъ начинъ какъ да се разговаряте. Срещна нѣкого, кара една каруца, изпотилъ се, нѣма да го попитамъ: гдѣ е ходилъ, откѫдѣ иде, защото и той самъ нѣма да ми каже, но ще хвана каруцата му отъ другата страна, ще теглимъ двамата каруцата, ще се изпотя и азъ хубаво, и тогава ще го питашъ: Братко, кога тръгна отъ града? Той ще има доверие сега въ мене, и като стигнемъ до кѫщата му ще ме покани у дома

си, и ще ме нахрани. Така ще постъпя, а не да му казвамъ: Ти си се изпотилъ, нѣма ли да си купишъ още единъ конъ? Не е въпросътъ въ това, покажи вниманието си къмъ брата си, покажи, че го обичашъ. И тогава ще кажемъ: Какъ да ходимъ въ църква? Ето, азъ бихъ желалъ по този начинъ да влизатъ хората въ църква. Влезѣшъ въ дома си, жена ти не е наготвила, не се сърди, но взѣми, наготви ти, и кажи: „Азъ се радвамъ, че ти не си наготвила, та да мога да ти помогна. Ела, Марийке, да ядемъ.“ Жената дошла въ кѫщи, намѣрила, че мѫжътъ ѝ не сготвилъ, сърди се. Нека сготви тя, и да не се сърди. Тъй е то, туй е новото учение, тъй трѣбва да го покажемъ на опитъ. Ами че, вместо да седи и да се моли: Господи, Господи, излей Духа си върху насъ, благослови ни! А, благослови ни! Я да се опретна азъ, че да кажа: „Господи, азъ ще покажа, че Ти си живъ и здравъ, и заради Тебѣ, заради Твоето име, ще нарежа всичкия лукъ, ще сготвя“. „Ами какъ си се измѣнилъ тъй?“ – Днесъ ме посети единъ мой добъръ приятель. „Приятель ли?“ – Да, поговорихме си съ него, той ми разправи едно ново учение. „Ами че какво е това ново учение?“ – Утре, като говоримъ и двамата заедно, ще ти разправя какво е това ново учение. Това е новото учение. А въ насъ има едно естествено изопачение. Единъ англичанинъ ималъ единъ укротенъ тигъръ, водилъ го винаги съ себе си, като едно кученце. Този тигъръ ималъ обичай да му ближе рѫката. Единъ день, както си седялъ англичанинътъ и си четялъ една философска книга, тигърътъ като лизалъ, лизалъ рѫката му, претрилъ кожата му. Англичанинътъ чува едно ръмжене, и вижда че тигърътъ се готви да му прехапе рѫката. Единъ неговъ негъръ, като вижда това, удря тигъра съ пушката си, и освобождава господаря си. Този тигъръ е прѣдъ васъ. Има такива случаи въ живота ни, дѣто този тигъръ се проявява. Този тигъръ е туй животинското у насъ, и ние трѣбва да го подчинимъ. И азъ още не мога да ви убедя въ това.

Сега, нѣкои ме питатъ: Каква е цельта ти, защо проповѣдвашъ? Ако азъ съмъ дошълъ въ свѣта да проповѣдвамъ едно учение, каквото всички други проповѣдници проповѣдватъ, тогава нѣма нужда да идвамъ, но азъ проповѣдвамъ едно учение диаметрално противоположно на всички, които до сега сѫ проповѣдвани. Христовото учение е учение, което трѣбва да се приложи въ живота въ най-малкитѣ опити, въ отношенията между синове и дъщери, между майки и бащи, между слуги и господари, между всички хора. Всички християнски свещеници, колкото ги има въ свѣта, може да се събератъ единъ день, да се помолятъ на Бога, да имъ помогне, за да приложатъ това учение. Могатъ да го приложатъ, и тогава ще се разберемъ.

Иначе, не е въпросътъ, какво е говорилъ Господь въ миналото. Азъ казвамъ: Какво говори Господь днесъ това важи. Този Господь за мене е живъ. И Христосъ днесъ не е туй, което е билъ едно врѣме. И азъ мога да ви докажа това. Едно врѣме Христосъ бѣше разпнатъ на кръста, и Неговитѣ ученици се разбѣгаха. Сега Христосъ е великанъ, има 500 милиона последователи. Той е една мощна сила. Сега съ Него горѣ има 144 хиляди души, които сѫ завършили своята еволюция. Ако Той съ тия 144 хиляди души приложи своята сила въ каква и да е посока, Той ще е въ състояние да стопи всичко. Не мислете, че Христосъ е слабъ. Ако Христосъ днесъ съ своята сила съсредоточи мисълта си къмъ кой и да е народъ, Той всичко ще разтопи. Прѣдъ лицето Божие, прѣдъ Христовата мисъль ще се разтопятъ всички неща.

Сега, нѣкои ще дойдатъ, и казватъ: „Да приложимъ ние туй социално учение“. Туй социално учение може да се приложи. Всички съврѣменни учения, всички съврѣменни теории може да се приложатъ, но само върху този вѫтрѣшенъ принципъ. Всички растения могатъ да растатъ, само ако има почва. Почва трѣбва нали? Всѣка семка може да расте и да се развива, само ако има почва. Но, казвамъ: Христовото учение е една почва за всички социални учения. Въ тази почва всичко може да се приложи; всички съврѣменни социални, политически партии, защото, да признаемъ, всички партии, изобщо, безъ разлика, иматъ нещо идейно, макаръ че иматъ неща, които не сѫ приложими. Всичкитѣ тѣхни идеи могатъ да се приложатъ само възъ основа на разбирането на Христовото учение. Затуй съмъ казвалъ много пѫти, че майкитѣ и бащитѣ могатъ да приложатъ Христовото учение. Какъ? Вие трѣбва да вѣрвате въ Христовото учение, и когато се ражда синъ или дъщеря, вие трѣбва да знаете какъвъ наклонъ да дадете на вашето дѣте. Майката може да вдъхне на дѣтето си разумность и интелигентность, може да му вдъхне религиозно чувство, да уякчи волята му, а може да го направи и полуидиотъ. Бремѣнната жена не трѣбва да се бои отъ нищо, трѣбва да ѝ се внушава безстрашие, тя трѣбва да бѫде смела и рѣшителна, безъ страхъ и тъмнина трѣбва да ходи тя. Туй трѣбва да се проповѣдва на бремѣнната жена. Нейниятъ умъ трѣбва да бѫде бодъръ, да е заетъ съ всички възвишени и благородни мисли, и то не само съ мисли отъ отвлѣчения свѣтъ, но и съ всички реални истини, които занимаватъ днесъ съврѣменното общество. Бремѣнната жена не трѣбва да се плаши отъ нищо. Тя трѣбва да бѫде крайно оптимистка, да каже на дѣтето си: „Слушай, мама, азъ искамъ отъ тебѣ да бѫдешъ единъ съвършенъ човѣкъ,

да носишъ всичкото благо въ свѣта, и да знаешъ, че човѣкъ всичко може да направи въ името Божие". А сега, какъ ще може онази бремѣнна майка да вдъхне нещо велико, благородно въ дѣтето си, когато тя се страхува, мѫжътъ ѝ по цѣли нощи не се връща въ кѫщи, съседкитѣ ѝ я дразнятъ, и тя постоянно плаче. Какво ще бѫде туй дѣте? Туй казвамъ на младото поколение. Нѣкой казва: „Да не се жени човѣкъ". Не, неженението не разрѣшава въпроса. Всѣки човѣкъ иска да обича и да бѫде обичанъ. Нѣкой казва: „Не искамъ да се женя". – Да, но водишъ любовь. Хубаво, ти не искашъ да се женишъ, но ядешъ, нали? Не е въпросътъ тамъ. Въпросътъ седи въ следующето: всички трѣбва да изпълнимъ единъ законъ, абсолютно всички трѣбва да изпълнимъ волята Божия по единъ и сѫщъ начинъ. Волята Божия заради мене и заради васъ трѣбва да бѫде единъ свѣщенъ законъ, върху който не трѣбва да мислимъ, и върху този законъ трѣбва да бѫдатъ включени всички други закони. Трѣбва да имаме едни свѣщени, възвишени, благородни прояви. Туй учение трѣбва да бѫде учение на опитъ. Не само това, но въ природата има сили, има неща, върху които ние не можемъ да мислимъ. Въ природата има извѣстни блага, които тя всѣкога ни праща. Само природата може да ни освободи отъ туй робство, въ което се намираме. Има само единъ елементъ въ природата, който не е заробенъ. Въздухътъ го приемаме, водата – сѫщо, остава само храната, която днесъ не знаемъ какъ да приемаме. Твърдата храна можемъ да я приемаме по лесѣнъ начинъ, има другъ начинъ за обработването ѝ. Но сега нѣма да се спра да разправямъ за това, то е за ученитѣ хора. Азъ зная, мога да обработвамъ земята по особенъ начинъ. Ако азъ взѣма да обработвамъ единъ декаръ земя по свой начинъ, а другъ обработва 100 декара земя, отъ моя декаръ ще изкарамъ толкова храна, колкото вие ще изкарате отъ вашитѣ 100 декара. Въ моето жито, изкарано отъ единъ декаръ земя, ще има повече енергия складирана, повече прана, отколкото въ житото отъ вашите 100 декара. Има начини, какъ да спестяваме врѣмето, и пакъ ще ни остане още доста много врѣме. А сега, при нашето невежѣство, ние казваме: „Тъй е казалъ Господь". Не, ние сме се отбили отъ онзи естественъ, великъ пѫть на нашето развитие, че заради нашитѣ грѣхове животътъ ни е сталалъ толкова напрегнатъ, толкова нещастенъ, че не можемъ да си отдъхнемъ, и като си легнемъ, цѣла нощь не можемъ да си починемъ спокойно.

И Христосъ казва: „Азъ не дойдохъ да разруша закона и пророцитѣ, но дойдохъ да изпълня закона". Сега, разбирайте ме какво казвамъ. Азъ казвамъ: „Вие, които сте готови, ще направимъ една крачка напредъ." Не

трѣбва да се спремъ тукъ долу, защото, ако се спремъ тукъ, нищо не сме спечелили. Слѣдующата стъпка е още по-велика. Ние сега имаме петь чувства, шестото чувство трѣбва да дойде. Всички трѣбва да бѫдемъ пророци, да прѣдвиждаме нещата, от далечъ да ги прѣдвиждаме. И всички трѣбва да слушаме гласа Божии, когато ни говори. Казвате „Може ли Господь да ни говори, може ли да слушаме гласа Божий?“ – Можемъ. Нѣма по-сладъкъ отъ Божия гласъ, отъ Онзи Великия. И тогава навсѣкѫдѣ, кѫдѣто ходишъ, въ душата ти ще има радость и веселие, ще има нещо разумно, и съ който човѣкъ се съберешъ и влѣзешъ въ разговоръ, ще разберешъ дълбочината на неговата душа, на неговитѣ мисли и чувства, ще има разбиране помежду ви. Тогава хората ще почнатъ да си услужватъ единъ другъ. А сега, ние живѣемъ всѣки самъ за себе си. Не, ние хората, които вѣрваме въ Бога, сме въ състояние да направимъ всичко. Туй е новото учение. Ние сме въ състояние да направимъ всичко. Не чакайте вие спасение отъ другаде, спасението е въ Бога, и силата е въ Бога. Тази сила днесъ може да я имате. Азъ съмъ ви казвалъ и другъ пѫть. Не търсете велики неща, започнете съ най-малкитѣ опити. Непрѣмѣнно съ най-малкитѣ опити започнете. Тия опити сѫ слѣдующитѣ: да направитѣ едно подобрение въ домоветѣ си. Щомъ започнете да живѣете по Христовия законъ, ето какво ще стане по домовете: майката е била цѣль день на работа, а дъщеря ѝ въ кѫщи е шетала, и като дойде майка ѝ, тя ще я посрещне, ще я целуне и ще каже: „Майко, азъ днесъ всичко свършихъ въ кѫщи, вода донесохъ, ти седни сега и си почини“. Туй е новото учение, какво искате повече? Бащата като се върне отъ работа, синътъ му ще го посрещне, ще му каже: „Татко, азъ свършихъ работата си, донесохъ кюмюря, а ти си работилъ цѣлъ день, почини си сега“. Жената ще посрещне мѫжа си, сѫщо така всичко приготвила, нарѣдила прѣдлага му да си почине. Това е то Любовь, Божията Любовь. А ние, сега седимъ като стари аристократи, и жената казва: „Той дали ще донесе нещо, зная му азъ работата, захласналъ се е нѣкѫдѣ, азъ нали си го зная. Ахъ той, той… нарежда тя“. Мѫжътъ казва: А, тя, тя, зная я азъ нея. Проповѣдникътъ казва: „Зная го азъ моето събрание, не го бива него“. Азъ казвамъ на всички: „Въ насъ има извѣстни заблуждѣния и вѣрвания, които трѣбва да отхвърлимъ“. Ние сме въ състояние да подобримъ нашия животъ, и Богъ иска да го подобримъ. Писанието казва: Като чуете гласа ми, не ожесточавайте сърдцето си, приемете го. Христосъ казва: „Ако ме любите, ще изпълните моя законъ“. „Както азъ бяхъ послушенъ на учението на моя

Учитель, така и вие, ако ме любите, ако ме слушате, приемете моето учение, изпълнете моя законъ“. Туй е съ което сега може да се направи единъ малъкъ опитъ въ хората на новото учение. И тогава ще имаме новъ типъ хора. Новото учение ще ни даде новъ типъ хора. Лицето ви трѣбва да е малко продълговато, да не е валчесто като месѣчина. Защото, за сега имаме три типа хора: единиятъ типъ е на месѣчината, тѣ сѫ хора сангвиници, иматъ лице валчесто, очи сини, вежди тънки, страни пълнички, рѫце пълни, веселички сѫ, похапватъ си добре. Вториятъ типъ хора сѫ съ продълговати лица, мускулѣсти, енергични, съ дебели сключени вежди, коси черни, остри, рѫцѣ мускулѣсти, тѣ сѫ като военни, като ходятъ навсѣкѫдѣ енергия пръскатъ. Третиятъ типъ сѫ хора съ крушообразни лица, съ хубави чела, съ тънки коси, съ кафѣви очи, нежни, деликатни, поетични, живѣятъ въ единъ особѣнъ свѣтъ, и за тѣхъ казватъ: „Тия хора не сѫ за земята“, Не сѫ за земята, разбира се. Четвъртиятъ типъ, това сѫ флегматичнитѣ, пълни като бурета, съ дебели устни, съ широкъ носъ, рѫцѣтѣ си носятъ отпуснато, и за тѣхъ казватъ: „Свѣтътъ да изгори, тѣ не искатъ да знаятъ“. Това сѫ то до сега четири типа. Има другъ единъ типъ идеаленъ, тѣ сѫ хора съ единъ такъвъ живъ миловидѣнъ погледъ, съ такива подвижни души, и като тѣ срещнатъ, вдъхватъ ти доверие, и щомъ си въ тѣхно присъствие, тѣ ти казватъ: „Не бой се, твоите работи ще се уредятъ, знаемъ отъ какво имате нужда, знаемъ, че въ дома си не сте добре, знаемъ, ще ни извините, знаемъ, че жена ви се е карала, извинете ни, искаме да ви услужимъ, приемете тѣзи пари, когато можете, върнете ни ги, ако пъкъ имате нужда, ние ще ви услужимъ. Когато имате нѣкаква нужда, заповѣдайте. Работитѣ ви ще се урѣдятъ, имайте вѣра, не бойте се. Има много такива приятели като насъ, все ще подпишатъ такава една полица“. Азъ нѣкога съмъ ви обѣщавалъ да ви опиша тия хора. Въ тѣхъ има една особена красота, тѣ ти вдъхватъ особѣни мисли, тѣ сѫ хората на Любовьта, Мѫдростьта, Истината и добротата, всичко това въ тѣхъ диша, и тѣ казватъ: „Може, може, всичко за ближнитѣ“. Слѣдователно, ние всички трѣбва да се стрѣмимъ да образуваме този новъ типъ въ себе си. И Павелъ казва:, че този новиятъ човѣкъ е заченатъ, но ние искаме да го задушимъ. Щомъ дойде у насъ възвишеното, благородното, ние казваме: „Я го отхвърли, ехъ че си станалъ глупавъ“! Не, остави туй възвишеното да се прояви въ тебѣ. Ще дойде единъ новъ животъ въ твоето съзнание, и ти ще познаешъ Бога, нѣма да се съмнѣвашъ и ще оправишъ живота си. Азъ правя опити, и се чудя на това крайно подозрѣние въ съврѣменнитѣ хора. Ще влѣзе нѣкой въ

трамвая, другъ го побутне, той се поглежда „Извинете“, казва, „бутнахъ ви“. Като виждамъ, че нѣкой се съмнѣва, казвамъ му: „Братко, ако имашъ нещо изгубѣно, азъ ще го платя“. Той се извинѣва. Ама наистина, какъ ще ми се довѣри той, та ще покажа своята честностъ? Бръкне въ джоба си, кесията му нѣма, а азъ съмъ до него. Какъ ще му докажа, че не съмъ я взѣлъ. Потърси, потърси казвамъ му: „Приятелю, извинете ме, тука е“. Да се не плаши този човѣкъ. Навсѣкѫдѣ страхъ! Азъ съмъ опиталъ другъ единъ въпросъ. Ако вашиятъ умъ е буденъ, ако вие мислитѣ, нѣма да има нещо въ това учение, което да може да ви изненада. Нѣкой пѫть казвамъ: „Тия неща сѫ мѫчни въ приложението си, понеже въ природата има извѣстни сили, които противодѣйствуватъ. И тия сили произтичатъ пакъ отъ хората. Има хора въ свѣта, които сѫ колективно съединени, и като не желаятъ да дойде доброто въ свѣта, противодѣйствуватъ“. Запримѣръ, взѣметѣ гърцитѣ, тѣ желаятъ, щото отъ България нищо да не стане. Туй е една колективна мисъль. И българитѣ трѣбва постоянно да се бранятъ отъ тия мисли. Има народи, които несъзнателно си пращатъ лоши мисли, и всѣкога трѣбва да се пазятъ единъ отъ другъ. Затуй всѣки единъ народъ трѣбва да бѫде духовенъ, да има мощна сила, за да отблъсква, да отпраща назадъ. И ако ние живѣемъ въ Името Божие, въ Неговата Правда, нѣма да има сила въ свѣта, която да може да ни победи. И Христосъ казва: „Азъ не дойдохъ да разруша закона и пророцитѣ, а да изпълна закона“. И всичкитѣ народи трѣбва да съзнаятъ туй, и духовницитѣ трѣбва да го съзнаятъ, и свѣтътъ да го съзнае, понеже пакъ казвамъ: „Рѣшено е, и указъ има издадѣнъ отъ невидимия свѣтъ и Небесниятъ Царь е изпратилъ прокламации до всички, и ангелитѣ сѫ взѣли разпорѣждания, че за въ бѫдеще, всички лоши хора ще се намѣрятъ въ затвора.“ „Нека го знаятъ всички това!“ За въ бѫдеще има шансъ да живѣятъ само добритѣ и благороднитѣ хора. Само тѣ ще останатъ на земята. Нѣма да има изключения. Туй ще го опитатѣ. Не се лъжете! Врѣмето на злото мина, ще прѣстанатъ прѣстѫпленията. Решено е и свършено е. Въ Божиитѣ решѣния нѣма обратни процеси. Слѣдователно, този свѣтъ Господь ще го прѣкара деветь пѫти прѣзъ огъня, но святъ ще стане Този огънь ще бѫде разуменъ огънь. Хората ще поумнѣятъ. Въ тѣхъ ще се роди особѣно съзнание. Тѣ вече съзнаватъ това, въ всички хора има хубави желания. И вие не трѣбва да бѫдете страхливи. На всички духовници, свещеници въ България трѣбва да имъ се говори. Само по този начинъ ще се подигне българскиятъ народъ. Нека се даде на българскиятъ народъ единъ Господь на благородството, че

да имъ се отворятъ сърдцата, да покажатъ своя характеръ. Туй е благородство! Туй е българската църква! Нека излѣзатъ всички попове владици, които и да сѫ тѣ, добре дошли ще сѫ, нека пожелаятъ да се подобри църквата, но не само привидно. Азъ съмъ за Царството Божие. Нѣкой казва: „За църквата трѣбва да сме“. Не, азъ съмъ за българския народъ. Народътъ е, който е създалъ църквата. Той е църквата. Всички народи сѫ църквата. Всички тия сѫщества, които сѫ свързани съ насъ и работятъ, тѣ създаватъ църквата, а всички свещеници и владици отъ народа излязоха. Слѣдователно, тамъ е, въ всѣки единъ народъ Богъ живѣе и се проявява. Туй трѣбва да го съзнаемъ, и трѣбва да се молимъ, за да се подигне народа. Това е общата идея, която трѣбва да съзнаемъ. Казватъ нѣкои: „Ти правовѣренъ ли си, ти българинъ ли си?“ Казвамъ: „Азъ съмъ опрѣдѣлилъ какво нещо е българинътъ.“ Четири качества трѣбва да има той. Може да четете нѣкои отъ бесѣдитѣ ми, ще видитѣ какви сѫ тия качества.

Азъ бихъ желалъ да се създаде у българина този новия типъ, а той може да се създаде, защото българинътъ има добро сърдце. Той има единъ практиченъ умъ, излъжешъ ли го единъ пѫть, и светия да си, въ нищо не ти вѣрва вече. Българинътъ е много практиченъ. Той пита: Туй учение, което проповѣдвашъ, съ пари ли го проповѣдвашъ или безъ пари, за себе си ли го проповѣдвашъ или за другитѣ? Той казва: „Щомъ е безъ пари, щомъ е за благото на другитѣ, тукъ има нещо друго, азъ ще си помисля“. Кажешъ ли му, че проповѣдвашъ за пари и за себе си, той казва: „Тогава туй учение и азъ мога да го проповѣдвамъ“. Той е много практиченъ и неговата философия не се лъже. Затуй ние трѣбва да бѫдемъ искрени и честни. Първото нещо е да бѫдемъ чистосърдечни. Отъ всички онѣзи, които ме слушате се изисква абсолютна чистота, искреностъ, свѣтлина, никакво двоумение, никакво двоеличие, никакво користолюбие! Трѣбва да бѫдемъ образци на единъ великъ, възвишенъ моралъ. Нищо да не ни съблазнява. И млади и стари, да бѫдемъ единъ образецъ! И тогава нѣма да има стари. Туй трѣбва да бѫде идеалъ на младото поколение: Вѣра непоколебима, любовь безкористна, воля диамантна, прѣдъ която и смъртьта, и всички неволи въ този свѣтъ отстѫпватъ. Това е живиятъ Христосъ. Хора иска Той! Той ги има, но и васъ кани сега. Васъ кани Той, и ако вие не дойдете, други ще дойдатъ. Но ако всички изведнъжъ дойдатъ? Защо да не подѣмемъ тази работа изведнъжъ? Хиляди и милиони хора има, вдовици и сираци има, какъ ще имъ помогнемъ на тѣхъ? Ако всички ние съединимъ сърдцата си

въ едно, ако всички съединимъ умоветѣ си въ едно и кажемъ: Този живиятъ Господь да дойде на помощь! – Въ единъ день ще оправимъ България, и въ всѣки градъ, въ всѣко село ще има миръ и радость, ще има свобода въ душитѣ на всички. Души трѣбватъ сега, сърдца трѣбватъ! Не да се надхитряваме, но да си отдаваме почитание единъ на другъ, ще се надпрѣварваме въ отдаване на почитание единъ къмъ другъ.

Слѣдователно, ние не идемъ да разрушимъ закона, а да изпълнимъ този великъ законъ на Любовьта, на Мѫдростьта, на Истината. Това трѣбва да се всади въ всѣки единъ умъ, и казвамъ: Провѣретѣ тази истина. Ако нѣкой отъ васъ не вѣрва, направете само единъ опитъ съ моитѣ думи, за да се убедите въ тѣхъ. Направете само единъ опитъ, но искрено го направете. Вие, които ме слушате, за да се убедите въ истинностьта на думитѣ ми, направете единъ опитъ, не два опита, само единъ опитъ, давамъ ви позволѣние. Направете опита, и резултатътъ ще зависи отъ вашата вѣрностъ. Този опитъ е слѣдующиятъ: Разболѣетѣ се, на умиране сте, кажетѣ си така: „Ако думитѣ на онзи човѣкъ, който ни проповѣдва тамъ, сѫ Божествени, въ името на тия думи, Господи, повърни ми здравето, азъ ще слушамъ, ще ти служа“. Или, нѣкой отъ васъ се забатачилъ въ много борчове може да го осѫдятъ на 10 години затворъ, и кѫщи, всичко да изгуби, нека каже: Ако учението на онзи Учитель, който говори въ името на Любовьта е Божествено, истинно, нека Господь ме освободи отъ тази бѣля, азъ ще посвѣтя живота си за служене на Бога. Ще има резултатъ, ако издържите думитѣ си, ако посвѣтите живота си на Бога, но речете ли да върнете назадъ, два пѫти по-зле ще е за васъ, отъ васъ нищо нѣма да остане, ще бѫдете пометени. Направите ли опита искренно, ще имате едно доказателство, че азъ говоря една велика, жива истина, която съмъ провѣрилъ. Живъ е Този Господь, може и други да направятъ този опитъ, но ще бѫдете искрени, искрени, искрени, чистосърдечни въ душата си. Азъ искамъ да познаете този Господь, който ви е пратилъ, да видите, че Той е живъ, и иска да се развивате. Не искамъ да ви проповѣдвамъ, че има Господь или нѣма Господь. Азъ говоря едно велико учение. Туй учение днесъ може да го провѣрите. Азъ съмъ го провѣрявалъ, съ мене заедно сѫ го провѣрявали и други, и вие всѣки день можете да го провѣрите. Въ мене нѣма какво да се съмнявате. Чудни сѫ хората! Азъ не съмъ взѣлъ днесъ никого на сила да му казвамъ: „Ти ще вѣрвашъ.“ Не, оставилъ съмъ всѣки свободенъ, ако иска да слѣдва. Казалъ ли съмъ нѣкому: Не, тукъ ще подпишешъ. Ако обичате, абсолютно свободни сте и вие, искамъ и азъ да

бѫда свободенъ. Нѣма какво да ви критикувамъ, нито вие мене да критикувате. Азъ влизамъ въ вашето положение, имате голѣми мѫчнотии. Ние ще ги повѣримъ на Този великъ Господь на Любовьта, на Мѫдростьта, на Истината. Той е въ състояние да ни освободи отъ всички тия страдания, отъ които главата ни е побелѣла. Иначе, може още дълги години да робуваме, нѣма нищо по-лошо отъ смъртьта. Какво ни очаква още? Нѣма по-велико нещо отъ това, да живѣешъ въ миръ и Любовь съ Бога. То е едно общение. То е нещо толкова велико, за което нѣма думи въ човѣшкия езикъ, съ които да може да се изрази. Половинъ часъ животъ прѣкаранъ съ Бога, струва повече отъ милиони години прѣкарани тукъ на земята. То е нещо много велико. Тамъ ще разберешъ великия смисълъ на живота, въ него ще се отвори Битието, тамъ ще видимъ каква връзка сѫществува между всички сѫщества, отъ най-долнитѣ до най-висшитѣ, каква хармония, какво пение има между тѣхнитѣ души. Ще видимъ колко велико е Божието и ще кажемъ: Струва човѣкъ да пренесе всички страдания, всички мѫчнотии, за да си подигне живота, да слави Господа съ този си животъ, съ сърдцето си, съ ума си, съ душата.

И азъ бихъ желалъ вие така да разберете днесъ. Този великиятъ Христосъ. Христосъ днесъ е великъ, за въ бѫдеще ще бѫде още по-великъ, увѣличава се Неговата сила.

Христосъ казва: „Не се заблуждавайте, никой не може да дойде при мене, ако Отецъ ми не го привлѣче“. Това е великото учение. Богъ на Любовьта е, Който може да го привлѣче.

И Христосъ казва: „Само азъ мога да ви покажа пѫтя за Отца“. Това е новото учение. Ако вашиятъ Богъ ви е привлѣкалъ къмъ Отца, и ако Христосъ ви е показалъ пѫтя къмъ Отца, вие сте отъ онѣзи, които ще разберете новото учение, ще наследитѣ Царството Божие. Не бойте се, вървете напредъ!

Бихъ желалъ всички да сте привлѣчени отъ този Божественъ Христосъ. Христосъ да ви покаже туй великото въ свѣта. Тогава вий ще се повдигнете, ще бѫдете хора отъ шестата раса, нѣма да се поколебавате, нѣма да бѫдете като единъ твърдъ камъкъ, но ще бѫдете като една диамантна стена, ще бѫдете тъй чисти, като кристала, тъй нежни като водата, тъй мили, като свѣтлината, и ще носите радость и веселие навсѣкѫдѣ, ще славите Божествената Любовь, въ която само Богъ на Любовьта се проявява. И Христосъ казва: „Идва врѣме и сега е, когато истинскитѣ поклонници ще се покланятъ въ Духъ и Истина“. Понеже Богъ

е Духъ, Духътъ на великата Любовь, Духътъ на великата Мѫдрость, Духътъ на великата Свобода, ще бѫде не само за единъ човѣкъ, но за всички народи по лицето на земята, които слушатъ Неговия гласъ, които живѣятъ въ Неговата свобода. Аминъ.

19-та Бесѣда, държана на
18 февруарий, 1923 година. 10.30 ч. с. недѣля.

Господи, да се отворятъ очитѣ ни!

Казватъ му: „Господи, да се
отворятъ очитѣ ни“
(Матея 20:33)

Духътъ Божий

Ще взѣма една частъ отъ 33 стихъ отъ 20 глава отъ Евангелието на Матея: „Господи, да се отворятъ очитѣ ни“.

Видимиятъ свѣтъ е за дѣцата. Той е една велика забавачница. Всичкитѣ тия кълба въ пространството, всичкитѣ тия слънчеви системи, които се виждатъ, Господь ги е направилъ за забавлѣние на своитѣ дѣца. Това е то философията. Друга философия нѣма. Слънцето, месѣца звездитѣ, това сѫ забавлѣния за врѣмена и години, значи да има съ какво да се занимаватъ дѣцата прѣзъ разнитѣ врѣмена и години. И сега, когато дойдатъ ученитѣ хора да разискватъ върху въпроса, отъ какво е направено слънцето, азъ сравнявамъ това тѣхно изучаване на разглеждане на играчкитѣ. Всѣка една играчка е направена отъ извѣстенъ брой части. Отъ колко колелета, малки и голѣми, е направѣнъ единъ часовникъ? Тъй щото, всѣка една наука, химията и други, тѣ сѫ друго забавлѣние за тия дѣца, да намѣрятъ частитѣ на тия голѣми кълба. Химията, физиката, зоологията, биологията, геометрията, всички тия науки сѫ забавлѣние за малкитѣ дѣца. А невидимиятъ свѣтъ, този, за който хората казватъ, че не сѫществува, той е само за разумнитѣ, т.е. за ония хора които сѫ завършили своето развитие. Само тѣхниятъ умъ е въ състояние да разбере онази велика сѫществена мѫдрость, която се крие задъ видимото. Ние не отричаме видимото. Видимото начало, приготовлѣние за невидимото. Сега, азъ взимамъ тия двѣ думи, „видимо и невидимо“ въ много широка смисълъ, не въ такава догматическа смисълъ – видимо и невидимо. Видимиятъ свѣтъ е преходенъ, този свѣтъ ще се измѣни слѣдъ врѣме, слѣдъ милиони години, слѣдъ милиарди, милиарди години всичкитѣ тия свѣтове ще се измѣнятъ. И окултната наука казва: Ще настане една нощь. Казватъ индуситѣ: Ще настане нощь на Брама, която ще трае пакъ съ милиарди години. Всичко туй е за сега въ спяще състояние. Какво ще има тогава? Игралки нѣма да има тогава, и всички тия дѣца, които сега сѫществуватъ въ видимитѣ

свѣтове, ще бѫдатъ събрани при своя Баща. Тамъ при Него ще настане нощь, и Той ще ги занимава съ великата мѫдрость, защо е създаденъ видимия свѣтъ.

Казватъ Му: „Господи, да се отворятъ очитѣ ни“,

Има три вида виждане: физическо, сърдечно и умствено. Физическото виждане – да виждашъ нѣкого отъ външна страна. Да виждашъ сърдечно, значи да знаешъ да виждашъ, че той те обича. И това е пакъ виждане. И третото виждане: онзи, който те обича, вижда твоята форма, има те вече въ ума си – умствено виждане. Като виждаме единъ човѣкъ тъй обикновено, физически, ние го виждаме като една статуя, като една мумия, но когато го виждаме съ сърдцето си, то онѣзи отъ насъ, у които чувствата сѫ чисти, ние виждаме една малка свѣтлинка, и виждаме, че въ туй тѣло има друго нещо. И ако нѣкой каже, че вижда нещо въ нѣкой човѣкъ, ще кажатъ, че това е халюцинация. А що е халюцинация? Ама то е въображение! А що е въображение? Всѣко нещо си има своята причина. Въображението трѣбва да произлиза отъ нѣкаква сила. Значи, нѣкакво усещане трѣбва да произведе нещо въ ума ти по единъ или другъ начинъ, и той да създаде до извѣстна форма. Казватъ нѣкои, че това е илюзия, че то не сѫществува. Не, тази илюзия сѫществува тъй, както земята сѫществува, но, въ сравнение съ този дългъ животъ, нейниятъ животъ, на илюзията, тукъ на земята е много кратъкъ. Нейниятъ животъ, въ сравнение съ единъ нашъ животъ, е много кратъкъ. Значи третото виждане е, когато ние схващаме съдържанието на извѣстна сѫщина. Това е то виждането на ума, но не умътъ въ обикновенъ смисълъ, както го наричатъ интелектъ; азъ взимамъ ума като принципъ, гениаленъ умъ, или туй, което наричатъ разуменъ човѣкъ. Разумътъ, то е комбинация на извѣстни сили, нещо, което включва всичко въ себе си, да разбирашъ вѫтрѣшния смисълъ, да виждашъ нещата и по форма, и по съдържание и по смисълъ. Слѣдователно, този, който вижда, нещата и по тритѣ начина, той не може да има погрѣшни схващания за прѣдметитѣ, за хората. Той разбира нещата по същина. Когато ние не схващаме нещата както трѣбва, когато за насъ съществуватъ нѣкои криви разбирания, по каквато и (причина) да е, безъ разлика, азъ казвамъ, че тия хора недовиждатъ. И вие знаете, слѣпитѣ хора като не виждатъ, срѣщатъ нѣкое камъче по пѫтя, спъnatъ се. И сега, азъ казвамъ, много хора иматъ спъвания. Азъ употрѣбявамъ думата „хора“, вмѣсто човѣци, защо? Запримѣръ, азъ рядко употрѣбявамъ думата човѣкъ. Въ българския езикъ думитѣ „хора“ или „хоро“ сѫ почти едни и сѫщи.

Хора, значи хора, които играятъ хоро. Търговията е едно хоро. Политиката е едно хоро. Войната е едно хоро. Всичко въ свѣта е все хоро. Хоро, хоро казватъ, и гайдаржията вжтрѣ, и слѣдъ като се наиграятъ, всички по домоветѣ, нѣма хоро вече, свърши се. И после, като отидатъ въ кжщи, започватъ да мислятъ какво трѣбва да се яде. Жената казва на мжжа си: „Тамъ въ курника има единъ младъ петелъ, я го заколи“. Вече не мислятъ за хорото, а че месце трѣбва да се тури вжтрѣ. Сега, всички хора, които не мислятъ сж все на хорото, човѣци още не сж станали. У българитѣ има обичай, бащата казва на майката: „Този нашиятъ синъ за да поумнѣе, трѣбва да го пратимъ на хорото“. Защо? Той тамъ ще намѣри своя професоръ, ще намѣри нѣкоя мома, ще се влюби въ нея, и тя ще почне да му чете лекции, нѣкои молитви. И този българинъ, този младъ момъкъ, който по-рано не е ходилъ много спретнатъ, сега е съ стегнати гащи, напетъ, калпакътъ му тъй малко накривенъ… обаче, щомъ се ожени, отпусне се пакъ, не е тъй стегнатъ, не е тъй спретнатъ, после, главата му не е тъй дигната нагорѣ, малко наведѣна седи, и като го питашъ какво му е, казва: „Майка ми ме прати на хорото, поумнѣхъ, сега вече мисля, не играя, животътъ е нещо сериозно“. Често ние си задаваме въпроса: Какво нещо е животътъ? Всичко това азъ не го взимамъ въ смешна форма. Това сж упражнения, това сж най-хубавитѣ неща. Хорото е необходимо упражнение. И когато казвамъ, че трѣбва да се играе, подразбирамъ, че едно отъ качествата на дѣтето, е игрането. То трѣбва да играе, и като уякне неговото физическо тѣло, ще спре играта, и ще почне да мисли. Слѣдователно, ние сме въ това състояние, въ тази стадия на живота, дѣца сме. И ние трѣбва по нѣкога да мислимъ – отиваме на хорото, само че въ това хоро има понѣкога сбиване, но то е другъ въпросъ.

Казватъ Му: „Господи, отвори ни очитѣ!“

Интересно е развиването на всички усети, които има човѣка, интересно е развиването на всички чувства. Ако се повърнете въ миналото на човѣшката история, ще видите, че човѣкъ на земята не е изникналъ току тъй. Казва се въ Битието, че Господь направилъ човѣка отъ пръстъ и му вдъхналъ животъ. И религиознитѣ хора мислятъ, че тъй извѣднъжъ е направѣнъ човѣкътъ. Ученитѣ хора пъкъ прѣдставятъ въпроса малко по-другояче, малко въ научна форма. Тѣ казватъ, че човѣкъ въ първо врѣме е билъ толкова малко, дребно сжщество, че едва се виждалъ подъ микроскопъ. После, като го надули, той се въртѣлъ тъй като на колела, еволюиралъ постепѣнно, минавалъ въ една, въ друга, въ трета форма, и

като минавалъ прѣзъ много форми, прѣзъ около 400 хиляди форми, и всѣка отъ тѣхъ съ свои подформи, най-послѣ дошълъ въ послѣдната форма на човѣкъ, но човѣкъ, комуто се казало да играе само на хорото. До тамъ е достигналъ човѣкътъ сега, до хорото е достигналъ. Съврѣменната наука прави всичкитѣ свои усилия да даде извѣстни познания на човѣка. Защо? Знанието е потрѣбно, за да ни покаже, че тия играчки, съ които се занимаваме, и за тѣхъ се изискватъ извѣстни условия, умъ и тѣ струватъ скъпо. Знаете ли колко струва издръжката на тази забавачница тукъ на земята? Правили ли сте си смѣтка? Всѣко едно дѣте, всѣки единъ човѣкъ тукъ на земята струва 10 милиарда французко злато. Десеть милиарда французко злато, туй е спорѣдъ моята смѣтка, която съмъ правилъ приблизително. Разбирате ли? Умножете сега тия десеть милиарда отъ французка валута на българска, и вижте колко струвате. Е, моля ви се, вижте сега, колко струвате на Онзи, Който ви е пратилъ въ тази забавачница да се учите.

Сега, нѣкой пѫть между хората въ свѣта има нѣколко течения, три течения главно: еднобожие, многобожие и всебожие. И еднитѣ и другитѣ схващатъ въпроса тъй чисто материалистически. Само напрѣдналитѣ сѫ влѣзли въ втората фаза на виждането, тѣ чувствуватъ Бога. Ние мислимъ Бога за едно велико сѫщество, по форма искаме да Го схващаме. Но щомъ схванешъ Бога по форма, то е криво схващане. Ти трѣбва да схванешъ всички тия системи слънца, които сѫществуватъ. Тѣ вкупомъ прѣдставляватъ Божието тѣло. Каква часть съставлява земята отъ това голѣмо общо тѣло? – Една микроскопическа частица. Туй е материалистическо схващане. Едни казватъ: че Богъ е единъ, схващатъ Го като едно сѫщество – приематъ еднобожието, а други казватъ, че Богъ не е единъ, има много богове – приематъ многобожието. И еднитѣ и другитѣ схващатъ пакъ външната страна. Други дойдатъ, казватъ, че всичкиятъ видимъ свѣтъ, т.е. туй тѣло, което виждаме, то е Богъ, друго нищо не сѫществува. Значи, материалистическото схващане се спира само върху материята, само тя е реална. Материалистътъ вижда съ физическитѣ си очи – физическо виждане. Други казватъ, че Богъ не е само външно, има и друго нещо, тѣ виждатъ съ сърдечнитѣ очи. Значи, и тѣхната идея не е опрѣдѣлена. Бихъ запиталъ единъ религиозенъ човѣкъ, който проповѣдва, че има Богъ, че има едно сѫщество, което управлява, бихъ го запиталъ: Ти, който имашъ сърдце и умъ, каква е твоята опитность, какви сѫ твоитѣ лични прѣживѣвания за Бога? Остави философитѣ, остави тѣхнитѣ мнения,

тѣхнитѣ мнения сѫ прави отъ тѣхно гледище, но ти, ти имашъ ли извѣстна опитность? Ще бѫде много смешно да давашъ чуждо мнение. Ние съврѣменнитѣ хора сме много чудни. Ето гдѣ седи нашето смешно положение. Нѣкой си генералъ иска да нападне неприятеля си, но прѣдъ неприятеля му има една голѣма много висока планина. Генералътъ издава заповѣдъ на своя подчиненъ, полковия, въ 24 часа да мине тази планина. Това е военна дисциплина. Казва му: „Ако въ 24 часа не свършишъ тази работа, отговаряшъ съ живота си, ще те застрелямъ“. Издава полковникътъ тази заповѣдъ на подчиненитѣ си войници: Напредъ! – тръгватъ. Може да има на разположение цѣлъ полкъ, една девизия отъ 5–6–10 хиляди души, както и да е, тръгватъ. Обаче за 24 часа не могатъ да минатъ планината, трѣбватъ най-малко 2,3,4 дни. Генералътъ вика полковника: „Нали ти казахъ за 24 часа да минешъ планината!“ Полковникътъ отговаря: „Господинъ генералъ, идете вие сами да видите, и ако за 24 часа можете да прѣминете тази планина, застреляйтѣ ме“. – Какъ? Азъ ще ти докажа. Отива генералътъ, но едва за шесть дни я минава. Този генералъ, който издава такова разпорѣждане, трѣбва първо самъ да мине, да види за колко дни ще може и тогава да издава заповѣди. Самъ трѣбва да има факти! Най-послѣ, високитѣ места не се минаватъ като равнитѣ, както низкитѣ. Слѣдователно и ние въ нашия животъ не пѫтуваме все по равни места. Нѣкой пѫть се качваме по такива високи места, а издаватъ разпорѣждане въ 2–3 часа да ги минемъ. Не можемъ. Трѣбватъ ни 3–4 дни. После, като се качваме по тази планина, задъхваме се. Казватъ: Не можешъ да се задъхвашъ, не трѣбва да клякашъ. Какъ? И 100 пѫти може да клекна, планина е това! Важно е да се мине тя.

Питамъ сега: каква е задачата на нашия животъ тукъ на земята, общо и частно? Ако животътъ ни тукъ е само една забавачница, и тя пакъ си има закони, не е само забавлѣние. Въ тия забавлѣния ще дадемъ извѣстни познания, които ще бѫдатъ основа на онѣзи познания, които за въ бѫдеще се прѣподаватъ. И въ съврѣменния животъ ние се спираме само върху отрицателната страна на живота. Въ единъ векъ насъ ще ни убѣдятъ, че има Господь, че еди-коя си вѣра е най-права, ще разглѣжда всички религии. Защо сѫ религиитѣ? Религиитѣ, това сѫ форми, забавлѣния на тия забавачници; тѣ сѫ начини, по които тия дѣца се забавлѣватъ. Дошълъ единъ професоръ, наредилъ единъ методъ. Слѣдъ нѣколко години дохожда другъ – нарѣжда другъ методъ. И тъй събиратъ се 3–4 или повече методи. Всѣки единъ методъ на врѣмето си е билъ полезѣнъ. Казвамъ: „Ние нѣмаме

още единъ правилѣнъ методъ, който да обуславя човѣшкото развитие“. Сега, като вземемъ християнството, то по принципъ е едно отлично учение, но по форма, много куца. Да си признаемъ погрѣшката, съврѣменното християнство по форма куца. Когато се яви християнството въ своето начало между евреитѣ дотогава Моисей проповѣдваше само единъ Богъ – той проповѣдваше еднобожие. И горко на този, който не вѣрваше на този Богъ, въ това учение! Питамъ тогава: защо евреитѣ не станаха носители на Христовото учение? – Защото тази форма бѣше неприспособима. Значи Христосъ създаде една нова форма по принципъ, и християнството въ своята сегашна форма е дошло до своитѣ крайни прѣдѣли, и еврейството отъ тия свои прѣдѣли не може да отиде далечъ. И сега, когато ние казваме, че трѣбватъ извѣстни прѣобразувания, космитѣ на гривитѣ ви почватъ да настръхватъ, мислите, че ще стане нѣкоя катастрофа. Е, хубаво, ти си направилъ една забавачница за 100 дѣца, утрѣ дойдатъ 500 дѣца, тѣсна е тази забавачница. Ти съборишъ старата, разширишъ я, какво лошо има въ това? Въпросътъ е да се постигне извѣстна цѣль. Тази нова метода, спорѣдъ която се прѣустройва забавачницата, дава ли своитѣ резултати? Това е въпросътъ. Важно е зданието да бѫде хигиенично. Въ всѣко здание трѣбва да има широки прозорци, да има изобилна свѣтлина, а свѣтлината е носителъ на човѣшкото развитие.

Сега, при развитието на човѣка, какъ се развиватъ неговитѣ чувства? Кое чувство се е явило най-първо? Е, питамъ: Когато Богъ създалъ човѣка, отъ какво го е направилъ? Сега тукъ има едно противорѣчие. Казва се: Господь взѣлъ пръстъ, омесилъ я, и отъ тази калъ направилъ човѣка. Но човѣкътъ не е калъ. Много се лъжете, ако мислите, че това е така. Въ оригинала тази мисъль не е така. Това е единъ кривъ прѣводъ. Всички казватъ, че човѣкъ е отъ калъ. Ако този човѣкъ е отъ калъ, тогава какво искате отъ него вие? Ще бѫдете смѣшни, щомъ изисквате отъ него много нещо. Този човѣкъ ще мяза на автомата, който направилъ единъ англичанинъ. Има единъ анекдотъ такъвъ. Единъ ученъ англичанинъ направилъ единъ човѣкъ – автоматъ, далъ му движение, интелигентность и воля, но не могълъ да му даде душа. Този автоматъ тръгналъ слѣдъ англичанина, викалъ: Дай ми душа! Англичанинътъ бѣгалъ, автоматътъ все подире му. Душа ми дай, душа, душа, душа! Душата е важно, това е сѫщностьта. Слѣдователно, ако този човѣкъ е направѣнъ отъ калъ, той ще е единъ автоматъ безъ душа, той ще е английскиятъ автоматъ. Такива автомати имаме ние навсѣкѫдѣ. Часовникътъ е единъ автоматъ, като го

завъртишъ, върви и показва часа. фонографътъ е единъ автоматъ. Той казва: „Всѣка песѣнъ мога да ти изпѣя“. Да, но песѣнъ, която е изпѣта, но отъ самосебе си той не може да пѣе. Казвамъ тогава: „Ние съврѣменнитѣ хора все прѣповтаряме миналото“. Еди-кой си философъ тъй казалъ, Сократъ тъй казалъ, Платонъ тъй казалъ, Хермесъ Трисмагистеръ тъй казалъ, Моисей, Исаия, Иеремия тъй казалъ и т.н. Ами въ този случай не сме ли ние фонографи? Направимъ единъ фонографъ и той прѣповтаря песнитѣ. Добре, но тия хора не бѣха направени отъ калъ. Иезекил имаше общение съ Бога, неговата глава мислеше, душа имаше той, не бѣше отъ калъ.

А ние съврѣменнитѣ хора на 20 векъ сме дошли до слѣдното заключение и казваме: „Господь вече съ насъ не говори“. Защо? „Той се занимава съ такива велики работи, а ние сме толкова огрѣшили, та не може да се занимава съ насъ вече“. Е, тогава, като не се занимава съ насъ, въ какво трѣбва да вѣрваме? Започваме, какво казалъ Иезекилъ, какво казалъ този-онзи, и гледаме тамъ на прозореца туренъ единъ фонографъ или единъ грамофонъ, и той съска, не мяза на човѣшко пение, съска като змия. Казвате: „Фонографътъ пѣе“. Да, но то е пение като на едно магаре, а не пение като на нѣкой музикантъ. Че азъ бихъ слушалъ съ по-голѣмо удоволствие едно магаре като реве, въ него поне има душа, отколкото да слушамъ единъ философъ.

Сега да се върнемъ къмъ нашата мисъль.

„Господи, отвори очитѣ ни“.

Значи ние трѣбва да влѣземъ въ връзка съ самата сѫщина, понеже е необходимо.

Ами ще трѣбва ли въ туй училище, въ тази забавачница да има дежурни. Защото, нѣкой пѫть въ тия училища учительтъ, професорътъ, не се явява за извѣстно врѣме, и тогава има дежурни. Дѣцата, едно днесъ, друго утрѣ, седятъ съ книжка и моливъ въ рѫка, и забѣлѣзватъ кои ученици не седятъ мирно. Какво прѣподаватъ тия дежурни? – Нищо, само забѣлязватъ въ книжката си кои ученици не сѫ стояли мирно. Ако професорътъ имъ не дойде 10 дни, тѣ ще забѣлѣзватъ немирнитѣ си другари въ книжката, и после, като дойде професора, ще му я дадатъ, и той ще ги накаже. Съврѣменното общество отбѣлѣзва сѫщото нещо. Казватъ: „Ти си се провинилъ, 40 дни ще постишъ, поклони ще правишъ“. Е, слушай, като постишъ толкова врѣме, какво си направилъ, какво си придобилъ? Нѣкой открадне нещо, каратъ го въ участъка, удрятъ му 25 на

задницата. Придобива ли нещо? Това е забавачница, това не е виждане, това не е същинско възпитание. Ние трѣбва да знаемъ, защо това дѣте се е провинило, причинитѣ на грѣшката. Е, хубаво, ако азъ имамъ едно 16-годишно дѣте, и то се изпуща, бихъ желалъ да зная причината на това изпущане. Майката казва: „Синко, голѣмъ си, срамота е“. Е, нервната система не държи, онзи мехуръ тамъ изпуща. И ти сега ще му кажешъ, че е грѣшенъ. Не, знания трѣбва да имашъ. Ако майката знае причинитѣ, ако бащата знае причинитѣ, ако лѣкарьтъ знае причинитѣ, туй изпущане ще се прѣкрати. И сега въ съврѣменния свѣтъ, въ моралния свѣтъ има изпущане, нищо повече. А ти какво правишъ? – Станешъ сутринь и го биешъ. Е, изпусналъ се, какво? Единъ пѫть, два пѫти, ще го биешъ, не помага. Дѣйствително, и отъ страхъ можешъ да го излѣкувашъ, но това не е истинско лѣкуване, това не е наука. Българитѣ често лѣкуватъ треската чрѣзъ уплаха. Въ какво седи философията на това лѣкуване? Всѣка болесть се дължи на това, че организъмътъ е изгубилъ своята първоначална, естествена сила, нервитѣ се колѣбаятъ, нервната система не издържа, слѣдователно външнитѣ сили на природата стоятъ въ разрезъ съ силитѣ на човѣка въ организъма му, и разни микроби, разни ферменти го нападатъ, и въ човѣка се ражда една мисъль: Азъ съмъ боленъ, нѣма да оздравѣя. Това е демагнетизиране. Българитѣ казватъ: Да уплашимъ този боленъ. Затова, нѣкои пѫть тѣ завѣждатъ трескавия до една дълбока рѣка, и ненадѣйно за него, го бутатъ вѫтрѣ. Умътъ въ болния така силно заработва, че той си казва: Искамъ да живѣя. Така той самъ си помага. Хвърлятъ го въ водата и той самъ си помага, треската си отива вече. Въ него се събуждатъ други центрове. Този методъ е доста сполучливъ. Има и другъ методъ за лѣкуване. Оплаши болния, хубаво го оплаши, но не да му се прѣкъснатъ краката, а като го оплашишъ, неговото бѣгане да се удвои. Нѣкой бѣга, но тъй полѣкичка, а ти го оплаши тъй, че да бѣга здраво, ахилесови пети има той. Тогава и ти ще благодаришъ. Бѣга ли този човѣкъ, той ще се спаси, ти не се бой, законътъ е проработилъ. Слѣдователно, и въ живота има такова бѣгане. Нѣкой пѫть изгубимъ смисъла на живота, нѣма смисъль, казвашъ, живота. Иска ти се да се самоубиешъ, не искашъ да работишъ, но природата ще ти създаде едно голѣмо страдание, една голѣма неволя, и като те лиши отъ всички блага, у тебѣ ще се роди желание да работишъ. Азъ ще приведа единъ примѣръ, и другъ пѫть съмъ го привеждалъ, да видите какъ работи този методъ. Единъ богатъ американски милионеръ умира, и оставя 100 милиона долара наслѣдство на сина си. Синътъ му като

не билъ ученолюбивъ, ялъ-пилъ, изтощилъ се, хванало го ипохудрия, искалъ да се самоубие, но се страхувалъ. Отива при единъ лѣкарь, разправя му какъ се породила болестьта, но лѣкарьтъ дига раменетѣ си, казва: „Нѣмало лѣкъ“. Отива при вторъ, при трети лѣкарь – сѫщото. Най-после отива въ Ню-Йоркъ при единъ специалистъ лѣкарь и му казва: „Ако ти не ме излѣкувашъ, азъ ще се самоубия“. – „Не, вѣрвай въ мене, слѣдъ 2 месѣца ще бѫдешъ здравъ, но ще подпишешъ единъ договоръ, че нѣма да протестирашъ срещу всички методи, които ще употрѣбя, нѣма да ме давашъ подъ съдъ, Ще подпишешъ този договоръ, и ще ми дадешъ 50 хиляди долара или 250 хиляди лева.“ Болниятъ се съгласява на всичко. Туря го въ клиниката си и казва: „Отрежетѣ на този господинъ дѣсния кракъ до подъ коляното“. Притриватъ костьта му. Събужда се болниятъ – кракътъ му нѣма. До тозъ моментъ той мислелъ все за самоубиване, а отъ тозъ моментъ започва: Защо ми отрѣзахте крака, че това лѣкуване ли е, вие сте говеда. Вика, кряска, все за крака си мисли, нѣма вече ипохондрия, крачето, все за крака си мисли. Идва лѣкарьтъ при него, и той, като го вижда, още отъ вратата го започва: ахъ докторе, да ми е здравъ крака, азъ ще се боксирамъ съ тебѣ. Докторътъ разбиралъ човѣшката психология – мълчи. Слѣдъ двѣ седмици той пакъ идва при него. Болниятъ сега почва да плаче и да му казва: „Или ме извади отъ това безизходно положение или ме убий“. Лесна работа, ще дадешъ още 50 хиляди долара. Направя му единъ хубавъ гуменъ кракъ. Излиза този американецъ отъ клиниката, влиза въ живота и се чувствува щастливъ. Дали този анекдотъ е вѣренъ или не, то е другъ въпросъ. Може да не е вѣренъ, но съврѣменнитѣ наши страдания само така може да се оправдаятъ. Ние само така можемъ да ги прѣкараме спокойно. По нѣкой пѫть очитѣ ни се взиматъ, краката ни се взиматъ, дробоветѣ ни заболѣватъ, ревматизмътъ или каква и да е друга болесть се явява, и всичко туй, само за да ни кара да мислимъ.

Казватъ му: „Господи, отвори очитѣ ни“. Защо? – За да дойде у насъ онова истинско съзнание, онова разбиране на реалностьта. Казва Павелъ на едно мѣсто, че ние живѣемъ и се движимъ въ Бога, но това не го съзнаваме. Каква полза отъ това, че ти живѣешъ, и не съзнавашъ тази реалность, не можешъ да я използувашъ? Каква полза отъ това, че имамъ единъ хубавъ лѫкъ, а не мога да свиря? Хубостьта на нещата е въ умението да използуваме тия неща. Каква полза отъ това, ако имамъ единъ хамбаръ пъленъ съ хубави круши и ябълки, а гърлото ми е затворено, не мога да ямъ? Това е измѫчване. Слѣдователно, въ насъ трѣбва да има тази

интелигентность, че да можемъ да използуваме благата, които сѫ дадени въ свѣта. Тъй че не е лошо, че ние ядемъ, не е лошо, че ние играемъ, ние имаме право да използуваме благата въ свѣта, но всичко трѣбва да правимъ разумно.

„Господи, отвори очитѣ ни!“ То значи да се събуди у насъ този истински умъ, да дойде това истинско съзнание. Е, по кои начинъ може да се събуди у насъ съзнанието? Разбира се, не чрѣзъ отричане на тия неща, които съществуватъ; нѣма защо да отричаме, че съществува материаленъ свѣтъ, нѣма защо да отричаме, че еди-коя си философска система или религия съществува – ще ги признаешъ като единъ фактъ. Запримѣръ, сега у насъ съществува човѣшкия егоизъмъ, човѣшката завистъ, човѣшкото користолюбие, които едно врѣме сѫ били системи, методи, и сѫ допринесли едно благо на човѣчеството, но понеже тия системи сега сѫ отживѣли, тѣ не сѫ необходими въ природата. Други сили действуватъ сега въ природата. Користолюбието за насъ сега става една спънка. Егоизъмътъ, който едно врѣме е билъ една система, сега е една спънка, сега почти е изигралъ своята роль. Сега нещо по-високо се събужда у човѣка. Какво? Съзнанието на духа у него, че той е единомислящe сѫщество, и трѣбва да влѣзе въ свръзка съ невидимия миръ и съ силитѣ на природата, и да използува тия сили. Слѣдователно ние не трѣбва да търсимъ щастието си, спасението си другаде, освѣнъ вжтрѣ въ себе си, да съзнаемъ, че имаме всичко въ себе си.

Ние всички искаме дългъ животъ. Какъ? Като ядемъ? Не, ти можешъ да ядешъ храна, и пакъ да умрешъ. Азъ зная, че хиляди и милиони хора, умиратъ повече отъ прѣяждане, отколкото отъ гладъ. Отъ гладъ умиратъ по-малко. Гладътъ, въ нѣкои отношения, за нѣкои болни, дѣйствува благоприятно, но да не мислитѣ, че гладътъ всѣкога е правило. И за здрави хора гладътъ въ нѣкои отношения действува благоприятно. Но кога? – Когато гладътъ се зароди като единъ вжтрѣшенъ потикъ, като една вжтрѣшна сила. Ако при това гладуване ти почнешъ да се страхувашъ, какво ще стане съ тебѣ, и спрешъ гладуването, образува се въ организъма една вжтрѣшна отрова. Поставишъ ли глада като една вжтрѣшна сила и съ мисъльта, че и съ по-малко храна можешъ да прѣкарашъ, това дѣйствува като една съзнателна сила. Мислишъ ли, че тази храна нѣма да ти е достатъчна, гладътъ произвѣжда обратна реакция.

Та, най-първо ние трѣбва да прѣустроимъ, да прѣобразимъ своята вжтрѣшна мисъль, своитѣ вжтрѣшни чувства. Сега, не е въпросътъ само за

забавлѣния, да укротяваме нашитѣ чувства. Богати или бедни, трѣбва разумно да се хранимъ, богати или бедни, трѣбва разумно да мислимъ. Сега, напримѣръ, азъ съмъ богатъ, нѣкой ми казва: Ти не можешъ ли да ми дадешъ половината отъ своето богатство? Може, защо не, но азъ съмъ уменъ човѣкъ, и искамъ всички да използуватъ туй богатство, а ти ще го използувашъ само за себе си. Богатството е общо благо, то е произлѣзло отъ цѣлокупната дѣятелность на всичкия животъ на човѣшкия духъ. Вземете онова богатство у българитѣ, вземете всички търговци, всички златари, които сж разбогатѣли, вземете всички земледѣлци, които сж орали земята и сж влезли въ природата, всичко това е отъ благото на всички ония сжщества, които цѣлокупно сж работили. Всички тѣ сж взели участие въ тѣхното богатство, за да забогатѣятъ. Ония млѣкопитающи, и тѣ сж работили. И като взѣмемъ всички тия богатства, които съществуватъ, това се дължи на онзи общъ животъ, който е далъ потикъ за туй забогатѣване. Вземете онзи търговецъ, който се занимава съ обработване на кожи, той трѣбва да знае, че е одралъ кожата на толкова животни. Да, животнитѣ сж го подържали. Не само тѣ, но всички негови съдружници си искатъ своя дялъ. Всичкото богатство се дължи на онзи цѣлокупенъ животъ, който е работилъ за това благо. Има ли право единъ богатъ да каже: Това е мое богатство. Не, онзи търговецъ на кожи трѣбва да знае, че той, който е одралъ кожитѣ на толкова животни, единъ день и тѣ ще искатъ своя дялъ. Въ какво отношение ще искатъ своя дялъ? Не е позволено богатството да се употрѣбява за зло на човѣчеството. Богатството, това е единъ кредитъ за онѣзи нуждающитѣ се. То е банковъ кредитъ. И богатитѣ хора сж касиери на Бога, точна сметка ще дадатъ, касиери сж. Дойде нѣкой, иска да му се помогне. „Дай полица, записъ ще направимъ“. Ще намѣришъ нѣкой, който ще иска да те кредитира. Всичко трѣбва да стане точно на врѣме. Ако си честенъ човѣкъ, ще ти дадемъ. Та съврѣменнитѣ хора, на съврѣменнитѣ християни азъ бихъ прѣпоръчалъ да бждемъ честни, особено въ едно отношение, напримѣръ, азъ ида нѣкждѣ, при нѣкой свой другаръ да му поискамъ 200 лева и му казвамъ: Слушай, азъ имамъ толкова да взимамъ, толкова да давамъ, дай ми 200 лева на заемъ, и слѣдъ 3 месѣца ще ти ги върна. Точно на врѣмето трѣбва да изпълня. Или пъкъ искамъ 10 хиляди лева, сжщо на врѣме ще ги изплатя. Ако не мога да ги върна на врѣме, ще се извиня. По този начинъ ще имаме съкратена процедура. Двама души иматъ нѣкакъвъ споръ. Нека идатъ при съдията и да му разкажатъ, и единиятъ, и другиятъ отъ своя страна какъ седи работата, да изложатъ

фактитѣ тъй, както сѫ. Нека си иматъ по единъ повѣреникъ, по единъ или двама свидѣтели, и въ 5–10 минути работата ще се свърши. А сега какво става? Сега плeдуария, че доказване, че еди-кой си законъ, че еди-кой си членъ, че въ римското право, че въ еди-кое си право, и съдиитѣ отварятъ законника, настава тишина, и дѣлото се отлага. Слѣдъ малко пакъ започва, викатъ свидетѣлитѣ, питатъ ги: Кажете какво знаете, какъ се псуваха онѣзи. Свидетѣльтъ казва на съдията истината. Азъ не казвамъ, че това е лошо, но до тамъ сѫ дошли сьврѣменнитѣ съдии, а туй съдопроизводство може да се подобри. Можемъ да съкратимъ врѣмето. И чакъ тогава съдията се произнася, да се споразумѣятъ двѣтѣ страни, да останатъ доволни. Думата ми е, обаче, съдията да бѫде честенъ. Веднъжъ рѣшили дѣлото, да кажатъ всички: „Право е рѣшението, тъй рѣши съдията, да си идемъ вече“. Въпросътъ е свършенъ.

„Господи, отвори очитѣ ни!“

Сега, туй отваряне, е често отваряне на човѣшкитѣ способностьти. Човѣшкото сърдце трѣбва да се отвори! И за да се отвори то, въ тази работа трѣбва да взѣматъ мнозина участие. Всички онѣзи, които сѫ израсли въ тази забавачница, трѣбва да взѣматъ участие въ това отваряне.

Сега, ще ви приведа два примѣра, тѣ сѫ следующите. Единъ благодетѣль отворилъ единъ пансионъ за дѣца, въ който пансионъ се спазвало следующето правило: въ този пансионъ се позволѣвало, въ случай, че дойде нѣкой гостъ отвънъ, да се дава само една паница ядене, толкова било излишно, а въ случай, че дойдатъ повече гости, тогава пансионеритѣ трѣбва да сипватъ отъ своето ядене, отъ своитѣ паници. Въ този пансионъ имало 100 дѣца. Познатъ имъ билъ нѣкой се Мирчо, и често дохождалъ на гости въ пансиона. Всѣкога когато дохождалъ, той изядалъ една паница, която била прѣдвидѣна за гости, и трѣбвало да му се сипятъ още 4–5 паници. Като виждали, че идва Мирчо, казвали си: Пакъ идва Мирчо. Е, ще има нѣкой отъ пансионеритѣ да гладува. Защо сѫ били неразположени спрямо него? Той е билъ единъ човѣкъ, който нищо не донасялъ. Туй е икономическата страна на въпроса. Мирчо билъ много учтивъ човѣкъ, съ най-изящни маниери, прѣкрасѣнъ човѣкъ. Като идвалъ, казвалъ: „Добъръ день, много се радвамъ, че ви виждамъ“, и съ този се рѫкува, съ онзи се рѫкува. Всички казвали: „Изященъ човѣкъ, много добъръ, но много яде“. Въ пансиона идвалъ, обаче, и другъ единъ младъ момъкъ-ученикъ, който се наричалъ Божимиръ. По характеръ той билъ много добъръ, но по маниери билъ малко неодѣланъ. Като идвалъ лятно

врѣме въ пансиона, всѣкога носилъ за пансионеритѣ пълна кошница съ плодове, около 15–16 клг. череши, ябълки, една пита съ сирене. Когато го виждали пансионеритѣ, че се зададе отдалечъ, посрѣщали го още отвънъ, радвали му се. Защо? Защото пита съ сирене, череши, ябълки носи. И азъ казвамъ: Ние съврѣменнитѣ хора се нуждаемъ повече отъ Божимировци, отколкото отъ Мирчовци.

Великиятъ законъ на живота е простъ самъ по себе си. Простъ е въ туй отношение: ние не трѣбва да напуснемъ живота си, не трѣбва да се откажемъ отъ своитѣ удоволствия, отъ своитѣ мисли и желания. Но, трѣбва да се откажемъ само отъ излишното въ живота. Тръгнешъ на пѫть, ще вземѣшъ само най-необходимото за живота. Туй е първото правило. Не взѣмай излишно. Запримѣръ, тръгнатъ на екскурзия, че взѣматъ 3–4 кутии сардели, 1 кутия маслини, и шише млѣко, 1 килограм зехтинъ, оцетъ, после бонбонъ, че български надѣници, сушена риба, мармаладъ, сладко, ще напълнятъ съ всичко това една голѣма раница, ще надигнатъ 2–3 слуги, и тѣ тръгнали на екскурзия. А после, като се върнатъ вечерьта дома си, всички ще се изпоразболѣятъ. Не, тръгнешъ ли на екскурзия, вземи си една топла пита, малко сиренце, малко червенъ лукъ, който не люти, малко празъ, малко оризъ или картошки, тъй, само необходимото, всичко това до кило, кило и половина въ раницата и ще имашъ една отлична разходка. А пъкъ тъй, като подигнатъ нѣкое голѣмо парче агнешко, че като го завъртятъ на онзи ми ти шишъ цѣлъ день, като турятъ туй червено вино въ студена вода, наядатъ се, напиятъ се добре, и като се върнатъ, ще кажатъ: Не знаемъ какво се случи, та ни заболѣ корема. Защо? – Много ядохме, случи се нещо. Турили виното въ студена вода, ядатъ топло мѣсо, ядатъ кебапъ, пиятъ студено вино, и после – боли ги коремъ. Ще ги боли, разбира се. Казватъ: „Водата въ този кладѣнецъ не е хубава, мѣстото не е хубаво, ще отидемъ на друго мѣсто“. На което мѣсто и да отидетѣ, всѣкога коремътъ ще ви боли. Имаше единъ старецъ отъ Нова Загора, на име Георги, който на млади години, като ходилъ на разходка, много ядѣлъ и пилъ. Но като станалъ на 60 години, разболѣлъ се отъ коремъ, и си казва: „Георги, досега толкова много си ялъ и пилъ, а сега 40 дни наредъ ще ядешъ само празъ и зехтинъ.“ Природата е много взискателна. Ние трѣбва да ядемъ разумно, и яденѣто трѣбва да ни причинѣва удоволствие, трѣбва да ни дава смисълъ въ нашия животъ.

„Господи, отвори очитѣ ни!“

Сега въ всинца ви очитѣ ви трѣбва да сѫ отворени, че у всички да има

сила да помогнемъ на нашитѣ братя, да направимъ живота на всички наши братя щастливъ, т.е., не да ги направимъ щастливи, но да задоволимъ всички тѣхни нужди. Ако ти си единъ богатъ човѣкъ, ако ти си единъ благочестивъ християнинъ, и въ дома ти живѣе една бедна жена, постарай се да подобришъ живота ѝ, а не само да ѝ дадешъ възможностъ да проси. Ако имашъ едно изкуство, ако знаешъ нѣкакъвъ занаятъ, научи я на това изкуство, или на този занаятъ, дай ѝ потикъ да си изкарва прѣхраната.

Та, като приложимъ туй съврѣменно учение сега въ живота, трѣбва да се отворятъ такива училища, да се прѣдизвикатъ у човѣка онѣзи заспали чувства. Въ какво седятъ тия чувства? Ето въ какво седятъ тия заспали чувства. Слуга стои при своя господарь. Господарьтъ му е много добъръ, плаща му добре, обичатъ се, но по едно врѣме у слугата се събуждатъ други чувства, започва да мисли за Бога, не иска да слугува на господаря си вече, иска на Бога да слугува. Казва: „Господарю, тъй както до сега съмъ билъ при тебѣ, повече не мога да живѣя при тебѣ, не искамъ да стоя при тебѣ, не мога. Ето защо: Азъ съмъ тръгналъ въ другъ пѫть, не мога да си кривя душата.“ – Защо? – „Въ дюкяна има платове, тѣ не сѫ чисто вълнени, ти ме карашъ да ги продавамъ за вълнени, не мога да лъжа. После, ти ме карашъ да подписвамъ полици, това не мога да го сторя. Едно врѣме го правихъ, сега не мога да правя това“. Значи, той се раздвоилъ въ душата си – любовь къмъ господаря му, любовь къмъ Бога. Господарьтъ му казва: „Азъ ще ти увелича заплатата, не ставай толкова глупавъ да ме напущашъ, най-после и зетъ ще те направя“. „Не, ти ще ме освободишъ, искамъ да служа на Бога“. Казвамъ: Първитѣ и вторитѣ чувства въ този слуга сѫ въ разрѣзъ. Ние сме дошли до една фаза, гдѣто се събуждатъ у насъ благородни чувства, които носятъ новия животъ. И, слѣдователно, новиятъ господарь казва: Нѣма да ме лъжешъ вече. А като излъжешъ, дойдатъ болести, страдания, нещастия. Не можешъ да излъжешъ. Излъжешъ ли, паднешъ, навѣхнешъ или си счупишъ крака. Питамъ: Като излъжешъ 10 пѫти, и 10 пѫти си счупишъ крака, можешъ ли да издържишъ? „Господарю, не мога повече да стоя“. Защо? – Защото ти счупвалъ ли си кракъ? И тъй, ние сме дошли въ тази фаза на любовьта си. Богъ вече заради насъ не е отвлѣчено сѫщество, Богъ е влѣзалъ въ контактъ съ насъ, и казва: „Дѣца, ще изпѫлните ли моя законъ?“ Той нѣма да ни каже какво казва Иеремия, а ясно ни казва: „Това, което правите, не е добре, не е право, нѣма да лъжете, нищо повече!“ Нѣма да се гнѣвишъ, ще се самовладѣешъ, нѣма да завиждашъ – тъй не казва Господь, а казва: „Ще любишъ

ближнитѣ си, ще любишъ по-малкитѣ си братя, ще се жертвувашъ заради тѣхъ“. Жертвата нѣма да я дадешъ съ гнѣвъ, защото и братчето ти може да ти даде нещо съ тѣхъ. Не, всичко ще дадешъ съ любовь, и тъй като дадешъ, да ти е радостно на душата. И като дадешъ, никога нѣма да се разкайвашъ. Отъ любовь ще дадешъ! Тия двѣтѣ чувства, ние сме се раздвоили. И сега ни казватъ: На кой Господь ще служите? Ще служишъ на онзи Господь, Който въ насъ въздига сърдцата ни, Който просвѣщава умоветѣ ни, Който възкресява душитѣ ни, Който укрѣпява духоветѣ ни. Ние ще служимъ на Онзи Господь, който ни дава всичко, на този Господь, Който всѣки день може да го опитаме, навсѣкѫдѣ може да го опитаме, може да Го опитаме въ себе си, може да Го опитаме и въ другитѣ, навсѣкѫдѣ може да Го опитаме. Казва: На кой Господь служите вие? У всѣки виждаме този Господь, даже и у най-лошия човѣкъ. Заговори му на неговия езикъ, той е готовъ да ти служи, но трѣбва зрението да се отвори.

Най-първо, ние трѣбва да различаваме човѣшкитѣ чувства отъ Божественитѣ чувства. Божественитѣ чувства се отличаватъ по закона на самопожертвуването. Той не си туря дълго лице и никакво подозрение. Въ Божественитѣ чувства нѣма никакво подозрение. Защо? Едно Божествено чувство мяза на единъ живъ изворъ който извира отъ земята, и всѣкога дава излишека навънъ, той всѣкога е богатъ, а едно човѣшко чувство мяза на единъ шадраванъ, въ който водата е ограничена, изкуствено е вкарана. Слѣдователно, човѣшкитѣ чувства сѫ ограничени, а Божественитѣ чувства, които се събуждатъ у насъ, тѣ носятъ въ себе си животъ, новия животъ. У всинца има туй чувство, тогава, какъ ще се прояви Божественото чувство? Първото нещо: като кажа азъ вѣрвамъ въ Бога, у насъ трѣбва да се прояви благородството, да направя всичко заради Него. Срещна единъ братъ или една сестра, която страда, и моятъ Господь ми казва: „Спри се тукъ“. Спра се. „Този познавашъ ли го? Ти ще го взѣмешъ дома си“. Азъ не правя думата Му на двѣ. Ама дъщеря ти може да е съ тебѣ, много хубаво облечѣна, жена ти да е съ тебѣ, съ хубава рокля, ти може да си отъ благороднитѣ – нищо, ще го взѣмешъ съ себе си. Ама ще ти дойде мисъльта: жена ми, дѣцата ми, какво ще кажатъ? Нищо, ти ще го веземешъ, може да се подигне и цѣлъ скандалъ, ти ще го взѣмешъ; ще слушашъ Онзи, който ти говори, и ще се постараешъ да убѣдишъ жена си и дѣцата си и всички, че тази душа чувствува и милувкитѣ и радоститѣ и страданията, както ти ги чувствувашъ. Ще го взѣмешъ у дома си, ще го нахранишъ, ще го напоишъ, и той ще ти каже: „Много ти благодаря, Господь да ти даде

изобилие въ дома ти“, и пакъ ще го пуснешъ. Нѣма да го осигурявашъ за повече. Той е ученикъ въ живота, учи се. Ще му кажешъ: „когато се намѣришъ въ тѣсно положение, ела при мене, добре дошълъ ще си всѣкога“. И този човѣкъ си казва: „Макаръ че съмъ просѣкъ, но имамъ единъ приятель, на когото мога да разчитамъ“. Този Господь на когото ние трѣбва да служимъ, заради Него, нашата врата трѣбва да бѫде отворена поне за единъ братъ. Ако така ние отворимъ нашитѣ сърдца, какво щѣше да бѫде сегашното, обществено положение въ живота? Може да го направимъ, не е мѫчно, но ще слушате да заговори Онзи у васъ. Щомъ заговори вашия Господь у васъ: Взѣми този и го нахрани – ще го взѣмешъ, ще научишъ единъ великъ законъ въ свѣта, и тогава Господь ще ти каже: Действително твоитѣ очи сѫ отворени.

Една сестра ми разправяше, че единъ ученъ богословъ казвалъ за насъ: Въ какво вѣрвате вие? Ами, че то вашето учение мяза на пантеизъмъ! Този философъ казва, че нашето учение мяза на пантеизъмъ. Е, що е пантеизъмъ? Нашето учение мяза на учение. Нашето учение мяза на единъ живъ опитъ, че като посадимъ едно дърво, дава най-хубавитѣ ябълки, до половин килограмъ едната. Нашето учение е учение, че като посадимъ споредъ него едно лозе, дава най-хубавитѣ гроздове, и най-сладкото грозде, и който яде отъ него оздравява. Нашето учение е учение, че като направимъ споредъ него единъ домъ, той никога не се запалва, никога не гори. Нашето учение е учение, че споредъ него майката като зачене едно дѣте, туй дѣте носи благословѣние за цѣлото човѣчество. Нашето учение е учение, споредъ което всѣки, който е роденъ отъ това учение, отъ учението на този живия Господь, той служи безъ пари, безъ разлика на това, дали е владика, учитель, съдия или какъвъ и да е другъ. Това е нашето учение! А тѣ? Пантеизъмъ било нашето учение! Пантеизъмъ! Оставете вашия пантеизъмъ! Многобожие или единъ Богъ, това е безразлично. Нѣма да критикуваме никого, защото, ако дойде да критикувамъ, много неща мога да кажа. Но истината, прямата истина е тази: азъ или вие, произвеждате ли туй нещо, казвамъ: Братко, ти си на правата страна. Имашъ ли това учение въ себе си, ти си на правата страна. Седѣли двѣ дървета въ гората. Едното било една отлична круша, най-хубавата круша, а другото било такава дребна, грозденка я наричатъ, такава стипчава, че и прасетата не я ядатъ. Едната круша казва на другата: Вижъ, моитѣ круши никой не ги бута, при мене никой не идва, азъ съмъ самостоятелна, каквото имамъ, седи на мене, държа го за себе си; а ти, каквото имашъ, взиматъ ти го, все на тебѣ се

качватъ и ти страдашъ. Но, единъ день, дошли хора, взели дѣцата на тази хубава круша, и ги турили въ най-хубавитѣ градини, а нея внимателно я поставили на едно хубаво мѣсто. А тази стипчавата круша, като я оставили тамъ, говѣдата взѣли да идватъ при нея, и като нѣмало какво да ядатъ, взѣли да си търкатъ гърбоветѣ по нея, да се чешатъ. Единъ волъ дойде, нѣма какво да яде, почеши си гърба, и си отмине. Тъй крушата изсъхнала. А сега, дойде нѣкой, казва ни: Какво сте повяхнали, изсъхнали, не сте тъй пълнички. „Ами че пълнотата не е признакъ на здраве“. Отъ чисто физиологическо гледище, кой е здравъ човѣкъ, кажете ми? Има норма въ природата, споредъ която единъ човѣкъ може да се счита здравъ. Има съразмѣрни отношения, колко трѣбва да бѫде човѣкъ дебелъ: краката му, рѫката при рамото, при лакета, колко трѣбва да бѫдатъ дебели. Е хубаво, ако твоята норма е такава, че въ раменетѣ си, си два пѫти по-дебелъ отколкото въ гърдитѣ, какво показва това? Ами ако кръкътъ ти е три пѫти по-голѣмъ отъ раменетѣ, какво показва това? Туй норма ли е? „А, мене ми е отлично положението!“ Но утрѣ го хване апоплексия, по пѫтя умира. Питамъ: Това здраве ли е? Ние трѣбва да знаемъ отъ чисто научно гледище въ какво седи здравословното състояние сега, мнозина отъ васъ го иматъ и ще го развиятъ повече. Не е само между васъ въ България, но и въ Англия, и другаде, и хора, у който има туй чувство, тѣ сѫ извънъ църквата. Тѣ може да сѫ и въ църквата, но сѫ хора съ други стремежи. Това сѫ дѣцата, който излизатъ вече отъ тази забавачница.

Сега ще привѣда единъ примѣръ, да видимъ гдѣ сме ние. Всички хора питатъ гдѣ сме ние. Всички религии, който сѫществуватъ въ свѣта, все спорятъ коя е правата религия. Едно врѣме, когато евреитѣ пѫтуваха прѣзъ пустинята, всичкитѣ 12 племена носѣха по нещо отъ скинията. И което племе срещнѣхте, всички казваха: Носимъ часть отъ скинията. Не цѣлата скиния, а само части отъ нея, всѣко племе по нещо, и всички спориха. Щомъ спираха нѣкѫдѣ, тѣ веднага събираха отдѣлнитѣ части, построяваха скинията и се молѣха.

Сега, ще срещнешъ нѣкои, тѣ казватъ: Ние сме католици, ние сме евангелисти, ние сме православни, ние сме мохамедани. Но като дойде Господь, великиятъ Учитель на свѣта, Той ще каже: „Спрете тукъ, дайте насамъ скинията, елате тука католици, евангелисти, православни, мохамедани и други, ето, моятъ домъ ще бѫде домъ на всички религии, той ще бѫде мѣсто, дето всички ще се молите.“ Той ще образува великия храмъ. Ще има единъ Господь на Любовьта, ще има единъ Господь на

Мѫдростьта, ще има единъ Господь на Истината, който еднакво обича хората, еднакво ги просвещава, еднакво дава свобода на всички.

Елате сега да се помолимъ!

Това е новото учение, което сега трѣбва да насаждаме въ сърдцата на младото, новото поколение.

Тамъ е бѫдещето!

И въ тия три думи, който ги произнесе, има велики сили, който носятъ новото благословение въ себе си.

Господи, отвори очитѣ ни!

Богъ е Любовь

(Забѣлѣжки лични. Прѣди започване на бесѣдата Учительтъ, каза да се пѣе окултното упражнение: Духътъ Божий, а слѣдъ свършване на бесѣдата, другото окултно упражнение – Богъ е Любовь.

Тази бесѣда бе първа, на която публично се пѣха тези упражнения. Пѣха ги всички, а не само хора. Въодушевлението у всички ни бѣше голѣмо. Всѣка дума, всѣки звукъ слагаше съ необикновенъ авторитетъ и сила.)

20-та Бесѣда, държана на
25 февруарий, 1923 г. 10.30 ч. с. недѣля

Видѣхме Господа

„И казватъ му другитѣ ученици:
“Видѣхме Господа„. А Той рече: ако не видя
на ржцѣтѣ язвитѣ отъ гвоздеитѣ, и не
вложа ржката си въ ребрата му, нѣма да
повѣрвамъ.“
(Иоана 20:25)

Ще прочета нѣколко стиха отъ 20 глава отъ Евангелието на Иоана, отъ 24 стихъ.

(24) А Тома, единъ отъ дванадесетьтѣ, нарицаемий Близнецъ, не бѣше съ тѣхъ когато дойде Исусъ. (25) И казваха му другитѣ ученици: Видѣхме Господа. А той имъ рече: Ако не видя на ржцетѣ му язвитѣ отъ гвоздеитѣ, и не туря пръста си въ язвитѣ на гвоздеитѣ, и не вложа ржката си въ ребрата му, нѣма да повѣрвамъ.

(26) И подиръ осемь дни пакъ бѣха вжтрѣ ученицитѣ му, и Тома съ тѣхъ: идва Исусъ, като бѣха вратата заключени, и застана насрѣдъ и рече: Миръ вамъ! (27)67слѣ казва на Тома: Дай си тука пръста и вижъ ржцѣтѣ ми; и дай ржката си и тури въ ребрата ми; и не бжди невѣренъ, но вѣренъ. (28) И отговори Тома и рече му: Господь мой и Богъ мой! (29) Казва му Исусъ: Понеже ме видѣ, Томо, повѣрва. Блажени които безъ да видятъ повѣрваха.

(30) И още много други чудеса стори Исусъ прѣдъ ученицитѣ си, които не сж писани въ тази книга. (31) А тѣзи сж написани за да повѣрвате че Исусъ е Христосъ Синъ Божий, и като вѣрвате да имате животъ въ неговото име.

Ще взема само думите отъ 25 стихъ: „Видѣхме Господа“.

Виждането, това е качество на ума. Азъ взимамъ думата виждане не въ обикновена смисъль. Съврѣменния човѣшки езикъ се е изродилъ въ много отношения и трѣбва да се зароди пакъ наново въ нови отношения. Думитѣ и тѣ прѣтърпѣватъ едно видоизмѣнѣние. Такова израждане на думитѣ има въ български езикъ. Но азъ ще ви приведа една дума на английски езикъ. Казвамъ израждане на думитѣ, а не прѣраждане на думитѣ, въ възходяща степень. Вземете думитѣ на английски езикъ, запримѣръ думата (prohibit me), тя е въ низходяща степень, сега на

английски езикъ (prohibit me) значи, „забрани ми“, т.е. да туришъ прѣпятствие нѣкому. Преди 200 години тази дума е означавала: „Застави ме“ – заставя ме да направя нещо. Преди 200 години тази дума означавала „да направишъ“ нещо, а слѣдъ 200 години ти забранява – означава обратното. Сега въпросътъ е на филолозитѣ да обѣснятъ какви сѫ били причинитѣ, за да прѣтърпи тази дума туй видоизмѣнѣние. Въ български езикъ има вече доста думи, нѣкои отъ които сѫ въ възходяща степень, а други въ низходяща. Запримѣръ въ насъ, ако се произнесе думата „любовь“, никой нѣма да я разбере въ възходяща степень. Щомъ кажешъ „любовь“, вече се разбира на физическото поле. Любовь като кажешъ, никой нѣма да я разбере. И тази дума трѣбва да се говори дълго, за да се дойде до нейния вѫтрѣшенъ смисълъ. Има си причини за всѣко едно нещо. Ако отънява човѣшкото зрѣние, има си причини, ако отънява човѣшкия слухъ, има си причини, ако отънява човѣшкото обоняние, има си причини, и ако човѣкъ става гъгнивъ, има си причини; навсѣкѫдѣ, всѣко нѣщо си има причина. И причинитѣ трѣбва да се обѣсняватъ научно, да се разбератъ, защото ние се нуждаемъ отъ една права философия въ живота, а не отъ религия. Философията може да се прѣвърне въ религия, религията въ философия не може да се прѣвърне. Религия, то значи една философска система, приложена въ живота, т.е. отъ ума да слеземъ да работимъ въ сърдцето. Всички религиозни системи се занимаватъ само съ сърдцето, слѣдователно, ако станемъ религиозни, тогава ще развиемъ своитѣ чувства, и ще замязаме на вода. Сега нѣкои хора мислятъ като станатъ религиозни, ще бѫдатъ и морални. Ни най-малко. Религиозенъ човѣкъ, не значи и моралenъ човѣкъ, не значи и уменъ човѣкъ. То значи само единъ вѫтрѣшенъ стремежъ у човѣка. А когато нѣкои пѫть нѣкои християни говорятъ за Христовото учение, питамъ азъ онѣзи християни разбрали ли сѫ Христовото учение, иматъ ли философията на Христа. Христосъ е билъ единъ великъ философъ и мѫдрецъ. Ще кажете: „Но Той е билъ Синъ Божи“. Но какво разбирате вие подъ думата „Синъ Божий?“ Ако подъ Синъ Божий вие разбирате Неговото произхождение, кръвьта на Царския синъ, вие го туряте на низка степень. Запримѣръ вземете царь, поетъ и философъ. Азъ разбирамъ едно, вие разбирате друго. Хората отъ кого се въодушевяватъ – отъ царя или отъ поета, или отъ философа? Когато спомена думата царь, на всѣки му настръхва косата, и ти прѣстѫпвашъ съ едно благоговение. Туй благоговение произтича не отъ нѣкакво убѣждение, но отъ единъ вѫтрѣшенъ страхъ, вѫтрѣшно треперѣне, че

може да се случи нещо опасно. Въ притчитѣ се казва. Когато царя те кани на гости и има много ядене на трапезата, тури ножа на гърлото си, да не ядешъ, защото царя като види, че си много лакомъ, може да пострада главата ти. Когато нѣкой поетъ напише нѣкое свое произвѣдѣние, всичкитѣ млади се интересуватъ отъ него. Треперятъ ли тѣ отъ поета? Тѣхнитѣ сърдца треперятъ, въодушевяватъ се отъ поезията на поета. При царя тѣлото трепери, при поета сърдцата на младитѣ треперятъ, възхищаватъ се отъ поезията. А когато говоримъ за нѣкой философъ, умоветѣ треперятъ, философствуватъ. Да философътъ мѫдрува. Нѣкои казватъ: мѫдрува. Азъ бихъ желалъ всичкитѣ хора да мѫдруватъ, азъ бихъ желалъ всичкитѣ хора да сѫ поети, да иматъ стремежъ къмъ поезията. Слѣдователно, имаме три думи: царь, поетъ и философъ. У насъ, кой е царь? – Това е нашата воля. Поетътъ кой е? – Сърдцето. Кой е философътъ? – Това е нашия умъ. Тъй седи сега въпроса. До тука ние разбираме нещата. Всѣки разбира волята, сърдцето и ума, всѣки ги разбира. Имаме, обаче, други двѣ положения: ние говоримъ за душа и духъ. Щомъ като дойдемъ до „душа“ и „духъ“, тамъ има такава каша въ философията, че не знаешъ кой е духътъ, кое е душата. Вземете всички философски системи, всички философи отъ историческо врѣме до сега, у тѣхъ е една такава философска каша, че човѣкъ не знае какво може да направи отъ тази каша. Каша е заради насъ, заради философитѣ не е каша. Всѣки единъ философъ е разбралъ, но той не е могълъ да прѣдаде своята идея. Опитайте се. Нима онзи, младия момъкъ, у когото сърдцето се възбужда съ най-благородни чувства, не знае що е любовь, но щомъ се опита да прѣдаде своята любовь, става карикатура. Онзи критикъ ще почне да му възразява. Какъ ще ми докажешъ, че имашъ къмъ мене любовь? Нѣкой философъ доказва своята философска система. Какъ ще обяснишъ, че твоята философия е права, какви сѫ фактитѣ. Трѣбва дълго врѣме да аргументира, день, два, три и т.н. И всички съврѣменни хора, всички съврѣменни християни не съзнаватъ единъ фактъ, единъ фактъ тѣ не съзнаватъ. Сега тѣ казватъ: Преди 2,000 години Христосъ тъй е казалъ. Ако Христосъ дойдеше днесъ, какво щеше да каже? Ще каже ли туй, което е казалъ преди 2,000 години; двѣ хиляди години преди Христа, Моисей, какво е казалъ? Христосъ каза ли туй, което Моисей каза. Моисей казваше: „Око за око, зъбъ за зъбъ“. Когато Моисей изрѣкълъ туй изрѣчение, то си имало своитѣ причини. Трѣбва да се обѣснятъ думитѣ „Око за око, зъбъ за зъбъ“. Азъ нѣма да се спирамъ да обѣснявамъ, Христосъ дава друго тълкуване. „Ако те плеснатъ отъ едната

страна, обърни и другата“. Обратно на това, което искатъ дай и т.н. Моисей е поддържалъ, че човѣкъ трѣбва да люби само своя народъ, всичкитѣ други народи трѣбва да ги счита като езичници. Христосъ дава едно по-широко разбиране, казва, че всички човѣци сѫ братя, братя не тукъ. Има една сѫществена духовна основа на братството, не братство на кръввьта, по кръвь хората не сѫ братя. Не сѫ, ами ще бѫде смешно нѣкой да ми доказва, че волътъ е мой братъ, ще бѫде смешно нѣкой да ми доказва, че коньтъ е мой братъ. Той, за да ми докаже, че ми е братъ, въ пряма смисълъ или фактически смисълъ, трѣбва да произтичаме отъ единъ Баща, а коньтъ произтича отъ единъ баща, а азъ отъ другъ баща. Ако ми докаже, че коньтъ и волътъ сѫ мой братя, трѣбва да ми обоснове това, не съ думи, принципъ трѣбва да има вѫтрѣ. Сега вземете въ разнитѣ системи, вземете въ съврѣменната църкva, вземете католическата църква, православната църква, евангелската църква, тѣ нѣматъ единъ общъ баща. Азъ ще имъ докажа, че баща па православната църква е единъ, на евангелската църква е другъ, и на католическата е другъ, трима бащи иматъ. И всѣки единъ баща е далъ физиономията на своя синъ. Тия синове не може да се спогодятъ. Казвате: Евангелиститѣ, Православнитѣ, Католицитѣ се събиратъ и живѣятъ по братски, но основа нѣматъ тѣ. Защото въ Евангелската църква – Лютеръ изпъква, а въ Православната църква изпъкватъ всичкитѣ свети отци, въ Католическата църква изпъкватъ всичкитѣ папи. Дѣ е Христосъ? Христосъ е на трети планъ. Говорятъ тѣ за Христа, а Христосъ седи, като едно знаме турено тамъ само въ стаята. И когато дойде бойното поле, изваждатъ и туй знаме, турятъ го да плаши хората. Послѣ като се свърши войната, пакъ го турятъ въ стаята. Това е вѣрване, това не е убѣждение. И азъ казвамъ: Трѣбва да имаме философия и трѣбва да бѫдемъ толкозъ доблестни, да си признаемъ погрѣшкитѣ.

Въ какво седи достойнството на единъ философъ? – Въ неговитѣ прави мисли. Единъ философъ трѣбва да има здрави мисли, да е съпоставилъ всичкитѣ факти въ природата, тъй, че да може да направи единъ малъкъ опитъ. Въ какво седи благородството на една религия? – Онези принципи, които тя проповѣдва, да иматъ извѣстни методи, да може да се приложатъ. Сега ни най-малко не засягамъ да кажа, че Православната църква е лоша или, че Евангелската църква е лоша или, че Католическата църква е лоша. Не е въпросътъ тамъ. Казвамъ, че тѣ, нѣматъ общъ баща, не може да живѣятъ. Другъ принципъ трѣбва да иматъ. Ако, тѣ, действително, обичаха Христа, защо да се не съгласятъ тия попове, всичкитѣ епископи и

проповѣдници на евангелската църква? После тука православнитѣ защо не можаха да се споразумеятъ досега, какво ги е спирало, я да ми кажатъ, какво ги е спирало? Ама не само, когато говорятъ да казватъ: „Слава Богу.“ А, днесъ овцитѣ започнаха да мислятъ повече отъ овчаритѣ. Единъ православенъ архимандритъ е казалъ, че овцитѣ съ двадесеть години сѫ надпрѣварили свещеницитѣ. Овцитѣ на Православната църква сѫ надпрѣварили съ двадесеть години свещеницитѣ съ знание и мѫдрость. И казвамъ, туй е вѣрно не само за Православната църква, туй е вѣрно и за Евангелиститѣ и за католици. Овцитѣ прѣдвариха, отидоха напрѣдъ. Единъ евангелски проповѣдникъ се качи да проповѣдва, ама му треперятъ гащитѣ, че не може да каже истината. Той ще рѣче да каже нѣкоя истина, но като я каже, нѣкои отъ тия величини на църквата ще го погледне, ще се втрещи, и той ще си измени мнението. И знаешъ ли на какво ще замязатъ тѣ? Азъ ще ви привѣда единъ фактъ. Тукъ въ България имаме единъ виденъ евангелски проповѣдникъ, нѣма да кажа името му – то е фактъ. Азъ цитирамъ нещата както сѫ – човѣкъ уменъ, докторъ е, знае много езици, краснорѣчивъ, ораторъ е. Той разправя за една своя опитность, когато билъ въ Америка, повикватъ го да говори въ едно многолюдно събрание. Излѣзохъ, казва, на амвона въодушевенъ, но отъ гдѣ се намѣри една жена съ черни очила, като ме погледна, азъ забравихъ всичко, и най-послѣ съ всичкото си величие слѣзохъ отъ амвона. Въ всѣка една църква си има една жена съ черни очила, и като погледне свещеника, проповѣдника, тѣ се смразяватъ, каквото има да кажатъ, не го казватъ. И казватъ: врѣмето не позволява, човѣкъ трѣбва да бѫде уменъ, да пази своитѣ интереси, защото има жена, дѣца и т.н. Противъ туй нѣмамъ нищо, но въпросътъ е, че трѣбва да се каже истината, но да се каже истината! Коя истина? Онази жива истина, която може да създаде една философска мисъль вѫтрѣ въ насъ, едно благородно желание и едно благородно дѣйствие, вѫтрѣ въ нашата воля.

Ако вие днесъ извикате тия тритѣ клона на християнската църква и да кажете: „Вие, Господа, видѣли ли сте го?“ Всички тия правовѣрни ще кажатъ: „Господа, никой не може да го види“. Ще ви цитиратъ стихове, стихове. „Господа досега никой не го е видѣлъ“. Слѣдователно, и тѣ не сѫ го видѣли. Обаче, то е едната страна. Тукъ ученицитѣ на Христа казватъ: „Видѣхме Господа“. Тома казва: такива работи не вѣрвамъ, азъ съмъ отъ онѣзи философи, разбирамъ реално нещата, което може да попипамъ съ чувствата си, моитѣ чувства, моятъ умъ да го провѣри. Тия факти може да

иматъ една илюзия въ васъ, както зная, вие не сте тъй здрави, имамъ причина да се съмнѣвамъ въ Петра, какво ще му вѣрвамъ, той три пѫти се отрѣче. Умътъ не му е на мѣсто, какъ Петъръ ще ме убѣждава, че видѣлъ Господа, той три пѫти се отрѣче. Ако е Иоанъ на любовьта, и той като го хванаха за дрехата, остави дрехата, па офейка. Той ще ме извини Иоанъ, но той е оставилъ дрехата си, той говори послѣ за любовь, но той остави дрехата си и казва се въ Писанието, че единъ отъ ученицитѣ, като го хванаха, остави дрехата си и избѣга. И сега Петъръ и Иоанъ и други, когото и да хванешъ, все се оправдаватъ. Питамъ тогава: Какъвъ е смисъла на проповѣдването на една религия? Казвате: вие проповѣдвате една религия. Такава както сегашната? Не. Ние не проповѣдваме никаква религия. Ние ви проповѣдваме една философия, една мѫдрость, едно Божествено учение, обосновано на опитъ въ три свѣта. Физически опити, психологически опити, защото опити има не само съ пипане, има разни начини на изслѣдване на нещата. По три начина трѣбва да се разбира свѣта. Азъ ще ви привѣда единъ примѣръ, азъ съмъ го привѣждалъ, той е слѣдующиятъ: Какъ е основанъ физическия свѣтъ? Вземете изкуството, художеството, рисуване съ мазни бои, художникъ, артистъ. Четкитѣ сѫ нещо, което вие може да попипате, боитѣ той ги размазва, платното може да пипате. Седи и мисли, взима си четката, разредява боитѣ и почва да цапа, день-два. Туй го наричатъ изкуство, гениалность на художника, но той художника разбира каква е гениалностьта на това художество, и той знае, че никаква гениалность нѣма, въ туй мацане. Слѣдъ като работи, три, четири седмици, той се уморява и най-послѣ тия бои вѫтрѣ въ неговото обоняние произвѣждатъ такава реакция, че нему се отщява да работи, казва: Не искамъ да се занимавамъ. Започва да ходи. Може да е твоя портретъ, казвашъ: „Искамъ да нарисувашъ портрета ми, менъ ми трѣбва“. „Ще чакашъ, сега нѣмамъ разположение.“ Туй е физическата страна на живота. Тази поезия физически е равносилна съ яденето. Ако той е поетическа натура, и знае да свири, взима цигулката, почва да свири – день, два, три, седмица. Въ какво се отличава музиката? Значи, той чува нещата, има извѣстни звукове. Може да направитѣ друго сравнение, ако му дадете едно цвете, той ще го помирише; самото мирисане не е нѣщо, което можешъ да го хванешъ като четката, слѣдователно, то спада къмъ духовния свѣтъ. Тия сѫ неща отвлѣчени. Но умори се съ свиренето, не му се свири, той иска да се уедини въ нѣкоя гора, въ нѣкоя стая да поживѣе и да се моли. Казватъ: Такива хора ставатъ мистици. Хората, когато оздравѣятъ ставатъ мистици,

искатъ да бѣгатъ отъ свѣта. Слѣдъ като се обновятъ, подмладятъ, пакъ се повърнатъ къмъ своята четка, послѣ пакъ пѣятъ, пакъ се молятъ, пакъ се повръщатъ къмъ четката и т.н. Тъй върви нашиятъ животъ: ядемъ, пѣемъ и се молимъ, ядемъ, пѣемъ и се молимъ и т.н. А въ какво седи молитвата? Молитвата е изразъ на всичкитѣ философски системи. Тя е дишане. За да може единъ философъ да създаде една философска система, той трѣбва да се моли. То е дишане на ума. Що е свирене? – То е дишане на сърдцето. Слѣдователно, човѣкъ диша трояко. Сега нѣкои казватъ: Молитвата е свързване съ Бога. Питамъ, прѣди да се моли човѣкъ, не е ли свързанъ съ Бога? – Смешно е, когато човѣкъ каже, че сега трѣбва да се свърже съ Бога, съ молитвата. Не, то е процесъ на човѣшкия умъ. Когато работи човѣкъ, той се моли, Човѣкъ, който отпада, иска да разрѣши нѣкои въпросъ, той се моли. И вземете тогава, кои хора сѫ добри? – Онѣзи, които постоянно работятъ. Работа не само на физическото поле, не само въ духовния свѣтъ, но и въ Божествения свѣтъ.

„Видѣхме Господа“. Туй е най-възвишеното, което може да даде потикъ на човѣка. Ние сме дошли на земята и всѣки единъ, разрѣшава въпроса. Този въпросъ, той е вѫтрѣшенъ. Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да знае по сѫщество какво прѣдставлява той. Азъ поддържамъ идеята, че народътъ е създаденъ за човѣка, а не човѣка за народа. Народъ или човѣчество, то е едно условие, при което човѣшката душа може да се развива. Човѣшката душа, човѣшкиятъ умъ, човѣшкиятъ духъ, човѣшката воля, това сѫ най-големитѣ елементи, съ които човѣкъ може да борави. Народъ, човѣчество, това сѫ условия, при които ние трѣбва да се развиваме. Казва: „Азъ ще живѣя за своя народъ“. Ами какво разбирашъ подъ своя Народъ? – Условия, при които азъ живѣя, ще подобря тия условия, за да се подобри моя животъ. Азъ нѣма да пожертвувамъ себе си за условията. Що с народъ? Това сѫ отдѣлни души, които се стремятъ къмъ извѣстно благо. Тия души може да се сливатъ въ една душа. Въ туй сливане сега всички взимате пакъ кривото разбиране. Въ източната философия, всичкитѣ философи на изтока, и сега нѣкои казватъ, че Нирвана е самоунищожение, изчезване на всичкитѣ души. Душата като влѣзе въ Нирвана, тя се слива съ корена на Бога, изгубва своята индивидуалность, не сѫществува вече. И това нѣкои го базиратъ на думитѣ на Гаутама Буда. А какво е казалъ той самъ? – Ето какво е казалъ Гаутама Буда, когато той е умиралъ: „Стани“, казва и „Влѣзъ въ Нирвана“ и „напусни тази форма изопачена, въ която толкозъ години си живѣлъ. Влѣзъ

въ своето величие, което прѣди врѣме си ималъ“. Значи Нирвана не е унищожение на човѣка, ами човѣкъ взима своето първоначално произхождение, което е ималъ. Слѣдователно, сегашнитѣ хора трѣбва да ги учимъ, че тѣ иматъ по-високо произхождѣние. И колко години, тѣ не сѫ се убедили, че тѣ иматъ по-високо произхождѣние. И ние сега ще имъ докажемъ, че човѣкъ има произхождѣние. Сега, ако кажемъ, че единъ човѣкъ произхожда отъ Господа, ние ще разберемъ физически. Не е това произхождѣние, затуй трѣбва едно вѫтрѣшно прѣживяване, една вѫтрѣшна философия, едно вѫтрѣшно разбиране на този великъ законъ.

Казватъ на Тома: „Видѣхме Господа“. Младиятъ момъкъ казва: „Видѣхъ моята възлюблена“. Но тази възлюблена само въ неговитѣ очи има смисълъ и други може да я виждатъ, никой не обръща внимание, но той като я види, неговото сърдце затреперва и казва: „Тя е смисълътъ на моя животъ“. Питамъ тогава, отъ кѫдѣ се е родило това чувство, защо въ този младъ момъкъ тъй трепва сърдцето, кои сѫ побудителнитѣ причини? – Никой още не е разрѣшилъ въпроса. Защо нѣкой като помене името Христосъ, неговото сърдце потреперва? – Защо другъ като произнесе Неговото име Христосъ, не потреперва сърдцето му? – За него Христосъ е обикновенъ човѣкъ. Кои сѫ причинитѣ? – Има извѣстни философски побуждѣния въ името. Сега насъ ни трѣбва една зряла, положителна мисъль. Въ какво седи тази положителна мисъль? – Въ такава една бесѣда, като се говори, всѣки защищава своето положение. Ще кажатъ Евангелиститѣ – насъ ни нападнаха. Ами тогава вие се поставяте на едно класово положение. „Насъ, православнитѣ ни нападнаха“. Вие защищаватѣ интереситѣ, вие не сте се поставили въ единъ великъ принципъ. Вие не заставате на положението, въ васъ религията да бѫде Любовьта. Защото, ако въ основата на всѣка религия не седи Любовьта, не тази ограничена любовь на младия момъкъ, не тази ограничена любовь на майката, защото и любовьта на майката е ограничена, не любовьта на брата, не на свещеника, не любовьта на светията, не любовьта и на ангела, но Любовьта на Бога, която обвзѣма и обхваща всичко, и да чувствувашъ, че ти живѣешъ въ всичко, и всичко живѣе въ тебѣ, да чувствувашъ, че всичко е частъ отъ тебѣ и ти частъ отъ всичко. Въ такова едно състояние, кѫдѣто и да си, може да го провѣритѣ. Ако нѣкой отъ васъ иска да направи опитъ, вие може да се намиратѣ въ Индия, между най-свирепитѣ животни, ако вие може да придобиетѣ туй състояние въ васъ, змията като дойде при тебѣ, ще се покачи по тебъ, ще те поглади съ езика си, нѣма да го забие, ще се

покачи по врата ти, ако не си страхливъ, ще слезе и ще каже: Разбираме се сега, защото и ти и азъ живѣемъ въ тази любовь, която ни дава животъ. Ако онзи, който има тази Любовь, срещне единъ тигъръ, нѣма да го закачи, да го разкъса; този тигъръ ще се приближи, ще клекне, ще се сниши, ще започне да го ближе, той ще го поглади. Дали е тигъръ, лъвъ или мечка, всички, ако иматѣ любовь – тия свирепи животни може да ги укротите. Може да направитѣ опитъ. Азъ бихъ желалъ нѣкои религиозни хора да направятъ този опитъ, и тогава да ми кажатъ, че имаме религия. Докато нѣматъ този опитъ, да не казватъ „ние сме религиозни". Религията на хората е подъ ногата на единъ тигъръ, на една змия. Този принципъ ние сме го забравили. Не казвамъ, че сѫ лоши хората, тѣ знание нѣматъ. Азъ като говоря това, казватъ: Възможно ли е това, че ние глупави ли сме? – А има хора въ Индия, които не сѫ Християни и го правятъ това. Ама ще кажатъ Православнитѣ: „Вѣрно, но тѣ не сѫ правовѣрни, нѣма да се спасятъ". Ами вие съ Господа били ли сте, да знаете кой ще се спаси. Чудни сѫ, като казватъ, еди кой си ще бѫде спасенъ, при Господа. Вие съветници на Бога били ли сте? – Ама той не е въ рая. Хубаво, вие видѣхтѣ ли това нещо. Тъй е писано въ Писанието. А какво се казва въ Писанието: че много малко е писано. Тогава, какво знаете вие отъ Писанието? – Вие нѣкой пѫть срещали ли сте Христа да искате да ви разясни, да кажете: „Учителю, прѣди 2,000 години ти си говорилъ, ще бѫдешъ тъй добъръ, тамъ има нѣкои изречения, които си казалъ, да ни ги кажешъ, да ни ги разяснишъ". Ще кажатъ: „Христосъ е отъ дѣсната страна на Отца, не Го закачайте". А, тукъ, въ Негово име, като лъжемъ и вършимъ всичкитѣ прѣстѫпления, не го закачаме? – Азъ питамъ, искамъ да задамъ единъ въпросъ да ми обѣсните: Туй е прѣстѫпление, а въ Негово име да вършимъ прѣстѫпления не е. Азъ бихъ прѣдпочелъ да задамъ на Христа сто въпроса, отколкото да извърша едно такова прѣстѫпление. Разбирате ли?

„Да видимъ Господа", значи да го любимъ. Ние може да видимъ нѣкого само, когато го любимъ. То е първиятъ принципъ на Любовьта. Колкото твоята любовь е по-безкористна, по-възвишена, толкова твоето знание ще бѫде по-силно, не само знанието, ами умътъ ти ще бѫде по-свѣтълъ. Нѣма да изопачавашъ фактитѣ. Нѣкой пѫть азъ се очудвамъ, когато моитѣ думи ги изопачаватъ нѣкои въ такава материална форма! – Нѣкой дойде и казва: „Еди-кой си мисли, че е Христосъ". Радвамъ се, че е Христосъ. „Ама и другъ се е явилъ и мисли, че е Христосъ". И за него се радвамъ, че е Христосъ. „Ами и еди-кой си мисли, че е Св. Богородица".

Радвамъ се и за нея, че е Св. Богородица. „Ами и на друго мѣсто се е родила Св. Богородица, и на трето мѣсто се е родила Св. Богородица“. Радвамъ се, че и на второ, и на трето мѣсто се е родила Св. Богородица. Какъ може? – Радвамъ се, че и на трето мѣсто Св. Богородица е дошла. Да, казвамъ, азъ се радвамъ. Това сѫ противорѣчия по видимому. Ако ние съпоставимъ живота отъ северния полюсъ, имаме истината, свѣтлината, която иде, отъ севѣрния полюсъ започва проявлѣнието на Бога. А южния полюсъ – Това сме ние. Въ свѣтлината има единство, тя е една, а живота, той се проявява въ разни форми. Св. Богородица като дойде, на всички ще се прояви, въ много форми ще имаме много такива Богове. И въ България ще има десетина, двайсеть, и въ Америка, и въ Англия и ще се чудятъ коя е СВ. Богородица. И Христосовци ще има много. „А, ще кажатъ, онѣзи сѫ антихристи – само единъ е Христосъ.“ Кой е единия Христосъ? – Той означава единъ великъ принципъ на единство, той е вѫтрѣ, той не е нещо материално, то не е нещо, което произтича отъ духовния свѣтъ, то е чисто Божествено, което обновява хората, което дава смисълъ, потикъ, възкрѣсява, той е Христосъ. Той прониква най-първо въ твоята мисъль, въ твоето сърдце, въ твоята воля. Казвамъ: Този Христосъ започна ли да се проявява. Какво казва той? – Само казва, че е Христосъ. „Азъ съмъ Христосъ“ – Радвамъ се, че си Христосъ. Сега да видимъ твоя животъ е ли, както действува Христосъ? – Тия Христосци какви сѫ? – Чудни сѫ тия Христосци въ България, особена психология иматъ. Има засега единъ Христосъ, който се нарича за сега Мохамедъ, но той казва, че Христосъ е прѣродениятъ Мохамедъ, хемъ въ България, прѣроденъ, хемъ окултистъ е. Въ него има философия. За да примири туй противорѣчие, Христосъ и Мохамедъ, тѣ щѣли да дойдатъ на едно мѣсто, за да примирятъ българи и турци. Слѣдъ нѣколко години той ще дойде, той щѣлъ да бѫде и Христосъ и Мохамедъ заедно. Е-е, хубаво, но интересно е, че този Мохамедъ и Христосъ, който прѣдсказва толкова работи, каквото е казалъ до сега, нищо не се е сбѫднало. Азъ искамъ отъ васъ да изчезнатъ заблуждѣнията, не искамъ да се заблуждавате, разбирате ли? – И азъ бихъ желалъ всинца, вие, ученицитѣ, да сте Христосовци, но какъ? – Като дойда въ кѫщата ви да похлопамъ. „Кой тамъ“? – Не съмъ разположенъ, азъ съмъ Христосъ, но сега съмъ заетъ съ много важни работи, искамъ да оправя България, другъ пѫть ще дойдешъ. Този Христосъ има нѣколко души стражари от вънка. Идешъ въ църква, Христосъ е пакъ тамъ – Владиката, той мисли, че е Христосъ, но казва: „Вие още не съобщавайте, че азъ съмъ Христосъ“.

Пакъ хлопнешъ, и този Христосъ не е започналъ да живѣе както Христа.

Любовь, самоотвѣрженость се изискватъ. Колко пѫти мои ученици казватъ: „Учителю, ти много долу слизашъ, че не можемъ да те намѣримъ“. Единъ отъ моитѣ ученици иде и разправя своята философия, но въ мене има една добра чърта: тя е слѣдующата: Азъ никого не съдя. Той ми разправя, и азъ се интересувамъ. Какъ седишъ при тоя глупакъ да ти разправя тия работи? Тия работи не ги ли знаешъ? – Но, Богъ има философия по особенъ начинъ. Той е едно дѣте, неговитѣ схващания иматъ друга философия; този човѣкъ нещо го интересува, иска да ми разправи. Азъ слѣда съ всичкото внимание, слушамъ и гледамъ, да не мине нито едно скверно чувство. Слушамъ го азъ и казвамъ: „Умно разсѫждава, буквитѣ прѣвръща въ числа, смята ги. Много хубаво, казвамъ“. Казва: „Какъ го търпишъ?“ – Ами Господь какъ търпи всичкитѣ наши глупости? – Мислите ли вие, че ние при онова сѫщество, което е създало свѣта – ние всѣки день се молимъ, философствуваме, мислите ли, че при тази интелигентность, която е създала космоса, ние седимъ по-горѣ отъ този човѣкъ? – Ние трѣбва да бѫдемъ подобни Нему. Най-малкитѣ неща въ свѣта иматъ смисълъ. Едно дѣте си играе, обърнете му внимание, и дѣтето е доволно. Не считайте занятията на това дѣте за играчка. Вие на това дѣте казвате тъй: „Дѣтето се занимава съ кукли“. Не сѫ кукли това, не. Нима, ти, като родишъ едно дѣте, че не си една кукла? – Каква е разликата? – Една кукла, колко години живѣе? – Петь, десеть години може да живѣе. Нѣкои кукли на вашитѣ дъщери и двайсеть години живѣятъ. Като се роди едно дѣте, колко години живѣе? – Двѣ, три, четири години и умре. Остава пеленитѣ. Майката казва: „Едно ангелче имахъ“. Кѫдѣ е твоятъ ангелъ? – Изчезна. Ее, кѫдѣ е твоята кукла? – Едно ангелче бѣше. Не, кажи, че умно бѣше. Ти трѣбва да разбирашъ ума на своето дѣте. Като умре това дѣте, да имашъ съобщение съ него. То е знание! – Ти казвашъ, че имашъ душа, вие познавате ли тази душа? – Нѣкои казватъ, че нѣматъ душа. Много добре, съгласенъ съмъ съ тѣхъ. Онзи, който вѣрва, че има душа, питамъ го: съ душитѣ на хората вие влѣзли ли сте въ връзка? – Казвате, че хората иматъ умъ. Вие съ ума на хората, влѣзли ли сте въ връзка? – Ама хората иматъ воля. Вие съ волята на хората влѣзли ли сте въ връзка? – Ама сърдце иматъ. Вие съ това сърдце, влѣзли ли сте въ връзка? – Можемъ да влѣземъ. И когато между два ума се образува тази връзка, ставатъ приятели – единиятъ разправя, другиятъ казва: „Вѣрно“. Колко приятно минава врѣмето. Когато между двѣ сърдца има връзка и между тѣхъ може да има

разговоръ, и между двѣ воли сѫщо.

„Видѣхме Господа“ – какво означава, „Видѣхме Господа“? То означава туй възвишеното, благородното, и ние сме влѣзли въ съприкосновѣние съ него. Сега, въ съврѣменното наше развитие има една анормалность – Вѫтрѣ въ нашитѣ мозъци. Азъ ще ви покажа, че тази анормалность има свой произходъ. На хората мозъцитѣ не сѫ еднакво развити, въ свѣта има прѣливане на енергията – отъ положителния полюсъ на живота къмъ отрицателния полюсъ. Прѣливане има. Въ туй прѣливане нѣкой пѫть мислитѣ, желанията на хората се изопачаватъ. Напримѣръ, кой ще обясни факта: мѫжъ, който обича жена си, който билъ готовъ да се жертва за нея, щомъ се ожени, въ неговото сърдце се роди ревность. Като излѣзе тя нѣкѫдѣ, слѣди я, приписва ѝ най-лошитѣ нѣща. Едно е вѣрно, че той нѣма довѣрие въ нейната морална стабилность. Но казвамъ: Причината, произходътъ на тази ревность, отъ кѫдѣ е? – Ние казваме – ревность. Тази ревность, произтича отъ факта, тукъ е събрана енергия, която не може да оползотвори, и слѣдователно, тази енергия произвѣжда ревность. Азъ бихъ разяснилъ сега отъ какво зависятъ тия неща. Всичкитѣ центрове, или умоветѣ на всичкитѣ хора не сѫ еднакво развити, при разнитѣ култури при който сме живѣли. Сега нѣкои вѣрватъ, че човѣкъ за прѣвъ пѫть се е явилъ. Не, съ милиони години той е живѣлъ, и въ своитѣ различни сѫществувания е идвалъ въ разни влияния, и всичкитѣ тия влияния сѫ оставили свои отенъци и когато дойде на земята, всичкитѣ тия отенъци се проявяватъ въ неговия характеръ, т.е. отпечатватъ се вѫтрѣ въ неговия мозъкъ. Нѣкои отъ тия отенъци иматъ болезнено състояние. Ревностьта, напримѣръ е болезнено състояние. Маловѣрието е болезнено състояние. Обезнадеждването е болезнено състояние. Тѣ сѫ сили, набрани, който не може да се използуватъ. Кой се обезнадеждва? – Човѣкъ, който нѣма пари. Онзи старъ човѣкъ, който има ниви и нѣма кому да ги остави, и той се обезнадеждва, нѣма никой при него, баба му стара, той старъ, нѣма кой да го гледа, той се обезсърдчава, значи нѣма кому да завѣри своето богатство, значи нѣма кой да го замѣсти и продължи работата. Нѣкой казва: може да нѣма пари, затуй се обезнадеждва. Но, може да има пари, и пакъ да се обезнадежди.

„Видѣхме Господа“. Туй показва онзи великъ, веченъ принципъ, който постоянно подмладява човѣка. Туй подразбира: „Видѣхме Господа“. Принципъ, който подмладява, принципъ, който възкрѣсява, принципъ, който внася свѣтлина, принципъ, който внася топлина, всичко възвишено

вѫтрѣ въ сърдцето. „Видѣхме Господа.“ Кой отъ насъ не иска да го види? – Единъ философъ дойде, ходятъ при него да го видятъ, търсятъ го. Единъ българинъ ми разправяше, че въ Америка е говорилъ съ нѣкой американски авторъ, и който дойде при него, счита го за голѣмо достойнство. Великъ списатель, философъ билъ той, говорилъ съ него. Това той счита за една привилегия да има единъ разговоръ съ тия американски философи и поети. И всички ние въ свѣта искаме да имаме достъпъ до великитѣ хора. А щомъ дойдемъ да кажемъ, че искаме да имаме достъпъ до Господа, вече ще кажемъ: Остави се отъ тия заблуждѣния. Въ какво седи туй заблуждѣние? – Вие имате ли понятие какво нещо е Господь? – Той е цѣль, смисълъ въ живота. Да дойдешъ въ съприкосновѣние съ тази велика мѫдрость въ свѣта, отъ която всичката интелигенция произтича. Когато дойдемъ въ съприкосновение, нѣма да го видимъ въ неговото величие. Нѣкои въ църквата си прѣдставлѣватъ, че когато видатъ Господа, цѣлата земя ще блѣсне. То е физическата страна на Бога. Но вие, за да намѣритѣ Бога, трѣбва да го търсите въ най-малкитѣ неща. Бога може да го намѣритѣ само въ цвѣтята, въ изворитѣ, въ кристалитѣ и въ онази най-чиста материя, дѣто може да се прояви. Даже въ нашитѣ съврѣменни мозъци не може да се прояви Господь. Нѣкой казва: „Азъ видѣхъ Господа, въ мене Господь говори.“ Нѣма да се мине единъ, два деня, и виждашъ какъ Господь се е проявилъ, Азъ разбирамъ единъ човѣкъ, когато е видѣлъ Господа, Любовьта е почнала да се проявява въ неговия животъ, ще се преобрази, той е разбралъ законитѣ на природата и е разрѣшилъ всичкитѣ мъчнотии, нѣма да има мъчнотии за него. И знаете ли какъвъ преломъ ще стане въ живота му. Ако една жена е добила тази философия, да е видѣла Господа, ако имаше най-лошия мѫжъ, като види Господа, нейниятъ мѫжъ ще бѫде най-добриятъ. Защо мѫжътъ е лошъ? – Мѫжътъ е лошъ, понеже, жената не може да му даде това, което той иска. Ще кажете вие: „Защо, какво сме длъжни ние на мѫжетѣ?“ – Какъ не сте длъжни? – Вие сте излѣзли отъ мѫжа, вие сте половината отъ мѫжа. Слѣдователно, Богъ извади жената отъ мѫжа, за да се развива, и тази жена трѣбва да дава своя десятъкъ на мѫжа а десятъкътъ, това е Любовьта. Жената може да се развива до толкова, доколкото се развива мѫжа, като единъ идеалъ. Тъй седи законътъ. Почне ли да се мисли зле за мѫжа, тя унижава себе си, а за мѫжа казва: „Петь пари не давамъ“. Ама то е кукла. Ако за мѫжа мислишъ просто като една форма, то е другъ въпросъ. Но ако мислишъ за него, като за сѫщество съ умъ, сърдце и воля, отъ който ти си произлѣзла отъ миналото, ти му

дължишъ. То е кармически законъ. Ти трѣбва да се повърнешъ да кажешъ: „На този мой мѫжъ азъ му дължа, и по правилата на Божественитѣ закони, ще му се издължа“. Какъ? – Ще проявишъ любовь, ще го задоволишъ. Една жена казва: „Понаготви му, тури малко масълце и ще го задоволишъ.“ Хубаво, то е половината отъ истината. Не само готвене. Ще му наготвишъ хубаво, ще му посвиришъ, ще му попѣешъ, сърдцето ще смирявашъ, послѣ ще философствувашъ, и най-послѣ като се качишъ въ причинния свѣтъ, на този мѫжъ съ любовь ще му дадешъ всичко, и той ще каже: „Азъ съмъ готовъ всичко да пожертвувамъ заради тебѣ“. А сега, когато се женятъ, мѫжътъ падне прѣдъ жената и казва: „Ангелъ мой“. Тъй коленичи. „Безъ тебѣ не мога да живѣя“ и пакъ коленичи прѣдъ нея. Азъ бихъ желалъ всички вие, който сте коленичили, да удържите вашитѣ чувства. Не се смѣя на това. Ние най-свещенитѣ актове на нашия животъ сме ги изопачили. Навсѣкѫдѣ ние коленичимъ – въ църквата: „Господи, грѣшни сме“. Лицемѣрие е това! Това не е молитва, не мислете, че Господь може да се лъже съ такова лицемѣрие! – Когато азъ дигамъ рѫцѣтѣ си къмъ Бога, моята каса трѣбва да бѫде изпразнена, моята глава да бѫде чиста, най-възвишени и свѣтли мисли да има въ ума ми, въ сърдцето ми. Сърдцето ми трѣбва да бѫде чисто отъ всички лоши желания, и волята ми да бѫде диамантена, да съмъ готовъ да служа на онзи възвишенъ, великъ идеалъ. Само тогава може да дигна рѫцѣтѣ си, а другото е лицемѣрие. Ще коленичимъ, и ще се молимъ. Не сте коленичили, защото азъ виждамъ, че вашитѣ каси не сѫ отворени. Разумно да се отворятъ. И на богати и на сиромаси. Когато ние така разбѣремъ този законъ, ще има правиленъ начинъ за разрѣшение. Не, че законътъ е законъ на насилие. Ние ще оставимъ сегашния свѣтъ, нека си вардятъ своето, което иматъ, но ние ще направимъ единъ опитъ: има другъ начинъ за разрѣшение на въпроса. „Видѣхме Господа“. Ако вие бѣхте повтаряли това често, ще видите резултата. Искашъ да нагрубишъ жена си, спри се и кажи: „Видѣлъ ли съмъ азъ Господа“? Нагрубишъ я, тя заплаче, потекатъ и сълзи, а ти казвашъ: „Жена е, една сълза петь пари не струва“. Аа, петь пари не струва! – Мѫжътъ плаче, жената казва: „Той е баба, петь пари не давамъ“. И тогава ще идемъ въ църква да запалимъ една свѣщъ. Ако съмъ евангелистъ, ще цитирамъ Евангелието: „Богъ, толкозъ възлюби свѣта, че даде сина своего, единороднаго, за да не погинатъ“. Ако си мѫжъ, ти на жена си очисти ли сълзитѣ? – Ти, който произнасяшъ тия стихове, ти очисти ли сълзитѣ ѝ? – Ама другитѣ. Не е въпросътъ за другитѣ. Азъ съмъ душа, азъ ви говоря на

васъ истината. Нѣкои казватъ: Какво съмъ училъ? – Аа, туй, което азъ уча го зная много добре, и го прилагамъ, правя опитъ, въ мене нѣма никакво съмнение върху този важенъ въпросъ. Досега всички съмнения ми сѫ пратени. Ти си такъвъ, но не се съмнявамъ. Азъ не мога да се съмнявамъ въ великото, въ възвишеното, въ туй, което живѣе вѫтрѣ въ мене, което живѣе въ всичкитѣ хора. Не може да се съмнявамъ, нито въ моя Господь се съмнявамъ, нито въ вашия Господь. Азъ вѣрвамъ на себе си тъй, както вѣрвамъ и на васъ. Може да имате ваши погрѣшки, то е другъ въпросъ.

Сега казахъ, че тази енергия по нѣкой пѫть има прѣливане. Прѣдставете си сега, че имате два крѫга, отъ единия крѫгъ периферията минава прѣзъ центъра на другия крѫгъ. Тия два крѫга сѫ скачени, прѣсичане иматъ на двѣ мѣста. Да допуснемъ сега положителната страна, че въ единия центъръ на единия има приливъ отъ центъра къмъ периферията, но щомъ дойде до крайния предѣлъ, тя влиза въ центъра на втория крѫгъ, въ който приливътъ е отъ периферията къмъ центъра. Слѣдователно, туй, което прѣди врѣме е било положително, слѣдъ врѣме става негативно, и прѣзъ този центъръ енергията става негативна. Имате приливъ и отливъ. Въ мѫжа тази енергия отива по единъ начинъ къмъ сушата, а въ жената тази енергия отива отъ сушата къмъ морето, но същеврѣменно тази енергия отива по другата страна на земята. Сега този приливъ, който става, не се използува за добро. Енергията се напластява, напластява и тогава започватъ да ставатъ извѣстни взривове. Какво е взривъ? – Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ има чувство за самоуважение, но той става толкова честолюбивъ, че иска всички само за него да говорятъ. Като напише книга, иска за него да говорятъ. То е невъзможно. Ние може да имаме единъ приятель, който да оцени, нашата философска мисъль – това е достатъчно. Въ свѣта всичко и единъ, е едно и сѫщо нещо. Казано въ религиозна смисълъ: „Ако Богъ е съ насъ, ако тази възвишена интелигентность въ свѣта е съ насъ, ако азъ, който съмъ свързанъ съ Бога изкажа една мисъль, и ако тази възвишена интелигентность удобрява моята мисъль, азъ ще имамъ туй удоволствие.“ Така младиятъ момъкъ, като направи нѣкоя героична постѫпка, той има удобрѣнието на своята възлюблена.

Сега – второ нещо. Не само любовь се изисква, но изисква се мѫдрость, а мѫдростьта изисква редъ и порядъкъ. Мѫдростьта се отнася къмъ човѣшкия умъ. Не само мѫдрость се изисква, но и истина се изисква. Истината се отнася къмъ човѣшката воля, къмъ чисто физическитѣ неща.

Отъ видимото върви къмъ невидимото. Ние може да знаемъ какво е невидимото. Ние разправяме за единъ свѣтъ, който може сега да опитаме. Има философи, които казватъ, че ние сѫществуваме вънъ отъ битието. Какъ ще кажемъ какво е сѫществуването на единъ човѣкъ безъ да има нѣкаква форма. Ние не знаемъ това, този човѣкъ, ние ще взѣмемъ тъй, както сега се проявява, нѣговиятъ умъ какъвъ е. Единъ ясновидецъ ще види у този умъ, една грамадна свѣтлина. Отъ тази свѣтлина излиза нѣщо приятно. Нѣкой пѫть въ тази свѣтлина ще забелѣжитѣ една жълта краска. Нѣкой пѫть краската е съвършено бяла, не бяла, но ясна свѣтлина. Туй показва, че интелигентностьта е възвишена, отъ високо произхождѣние. Ако тази интелигентность произтича отъ една иерархия по-низка, една малка синина се забѣлѣзва въ тази аура, ако е още по-низка, ще забѣлѣжитѣ една жълтина, която е емблема на човѣшкия умъ. Краскитѣ показватъ степеньта отъ дѣто започва проявяването на тази интелигентность. Слѣдъ туй ще дойде любовьта. Ще видимъ въ човѣшкото сърдце една розова краска, много приятна, толкозъ нежна, толкозъ приятна, и отъ тази топлина излиза тази розова краска – отъ нея излизатъ извѣстни вълни, които ни засѣгатъ, даватъ ни вдъхновѣние. И най-послѣ слизаме до човѣшката воля, ще забелѣжитѣ бѣлъ цвѣтъ, то сѫ човѣшкитѣ добродѣтѣли. Така ще видимъ човѣка. Да кажемъ единъ ясновидецъ гледа нѣкой човѣкъ, той ще види свѣтлина. Този розовъ цвѣтъ и този бѣлъ цвѣтъ, а между тѣхъ сѫ наредѣни всичкитѣ други цвѣтове. Но това не е още човѣкътъ. Това е само едно проявлѣние. Ние какъ съдимъ сега за човѣка? – Този човѣкъ като го глѣдашъ, ще кажешъ, той е уменъ. Нѣма скрито, покрито. Тукъ, когато нѣкой иска да лъже, или нѣма да изпълни своето обѣщание, или нещо друго, но не може да се скрие. Учительтъ казва на нѣкой ученикъ „Драганчо“. Той глѣда на земята „азъ ти давамъ една задача“ – упражнение, той все на земята глѣда. Турцитѣ иматъ една пословица: Който на земята глѣда, душа изгаря. Ти говоришъ на единъ човѣкъ, а той на земята глѣда. Имашъ дѣте, майката казва: „Мойто ангелче“. Като му говори и то не те гледа, то не е ангелче, въ него енергията е набрала, толкозъ гъста е, че има опасность. Тя прѣгръща дѣтето и казва: „Моето ангелче“. То, като излѣзе, казва на другитѣ дѣца: Сметнахъ, излъгахъ майка си, тя е отъ проститѣ, може да се лъже.

И ние мислимъ като лъжемъ, и ние сме културни, до тамъ сме дошли. Не, не, ние икономисваме истината. Сега нѣкой дойде, разисква съ менъ „Какво искашъ да кажешъ?“ – Какво искамъ да кажа? – Двѣ величини

равни на една трета. Какво казва математиката – равни сѫ помежду си. Хубаво, ами двѣ величини равни на една трета, равни сѫ и помежду си. Ами ако двѣ величини сѫ равни на трета, а третата е равна на четвъртата, какво има между тѣхъ? – Въ всичкитѣ тия енергии, които се складиратъ въ насъ, въ нашитѣ мозъци, има излишекъ, и тѣ, не сѫ потрѣбни. И Христосъ казва: „Трѣбва да се отрѣчешъ отъ себе си“. Дошло е врѣме съврѣменнитѣ хора да се отрѣкатъ. Има законъ въ еволюцията, има и подробности. Азъ казвамъ за нѣкои хора, че трѣбва да се откажатъ. Тази философия седи въ слѣдующето. По какво се отличава гъсеницата отъ живота на пеперудата? – Тя се отличава съ своята лакомия. Обаче, тази гъсеница, за да мине въ пеперуда, трѣбва да се откаже отъ своята лакомия, прѣстава да яде листа. Ама какъ ще се откаже? – Видишъ гъсеницата, вдигне си главата и казва: ядохъ и пихъ, това не е смисъла на живота. Тукъ сѫ моитѣ тъжкала, азъ ще измисля нещо. Покачи се тукъ, покачи се тамъ. Казватъ: „Каква мисъль има гъсеницата?“ – Тя е инженеръ, архитектъ, насамъ глава, натамъ, като пъпли, тури нишка на едно мѣсто, на второ, на трето и най-послѣ започне да снове, докато направи своя пашкулъ. Направи своята лаборатория и като влѣзе, започне да разсъждава. Казва тази гъсеница: животътъ не е въ лакомията. Човѣкъ трѣбва да се избави, малко му трѣбва. Трѣбва да се откажемъ отъ листата. На гъсеницата казваме: „Даваме ви всичкитѣ листа“, и започваме работа. Господь казва: „Понеже, ти правилно разрѣши въпросътъ, ще те облека въ много хубави краски, съ много хубави дрехи, понеже, съмъ много доволенъ, че се отказа отъ своята лакомия“. И слѣзе единъ ангелъ съ своята четка, напъстри пеперудата. Ангелътъ казва: „Ще пуснешъ малко киселина, пакъ ще излѣзешъ навънъ“. Този ангелъ тръгне съ нея. Пеперудата ще има най-хубавитѣ краски. Тогава тя съ своя хоботъ иде на единъ цвятъ. Отъ едно цвете може двадесеть, тридесеть пеперуди да се нахранятъ. Една гъсеница би изяла всичкитѣ цветя и не би се нахранила. Нѣкои казватъ: Какъ ще се поправи свѣта? – Ако сме ние като гъсеницата, никога нѣма да се поправи свѣтътъ. Ние като гъсеницата трѣбва да правимъ. Нѣкой казва: Какво глѣда този нагорѣ? – Нагорѣ не глѣдамъ, искамъ да си направя пашкулъ. „Видѣхме Господа“. И той казва: Добре мислишъ, Драгане, азъ съмъ доволенъ, ти си решилъ да напуснешъ своята лакомия, да отворишъ касата, да се самопожертвувашъ. Послѣ се радвамъ, че и жена ти Мария, радвамъ се, че и дъщеря ти Люба, та и синъ ти, всички ще тръгнете. Ако всинца рѣшите да си направите по единъ пашкулъ, азъ ще ви дамъ много хубави дрешки. Погледнешъ туй семейство, всички се

благославятъ, всички сѫ здрави, тръгне напрѣдъ. Тѣ никога не се връщатъ.

„Видѣхме Господа“ – Сега Господь е въ България и пита българитѣ. Той е рѣшилъ едно. Той най-първо слиза въ България и пита българитѣ. Ще кажете: „Ето една мистификация“. Не е мистификация. Въпросътъ е, че българитѣ като народъ, толкозъ години викатъ: Господи, Господи, Господи. Господь слиза и казва: „Готови ли сте да се откажете отъ вашата лакомия?“ – Ако сте намислили сега да се самопожертвувате и слушате закона ми, азъ ще ви дамъ най-хубавото облекло, ще оправя работитѣ ви, и всичко ще се урѣди. И сега, разбира се, най-първо излизатъ българитѣ владици, съ едно афоресване и казватъ: Господи, има единъ човѣкъ много опасенъ, отъ двадесеть години насамъ той разрушава твоята църква, въ твое име говори много нелепости, държавата разсипва, ако се махне оттукъ, ще ни тръгне – много опасенъ е. Казва Господь: Не, не. Не е въпросътъ тамъ. Вие Св. Отци ще се откажете ли отъ миналите си заблуждения на вашата лакомия, ще се откажете ли вие? – Защото много, много владици има, които отъ вънъ сѫ много благочестиви. Азъ мога да изнеса единъ примѣръ: прѣди година имахъ единъ близъкъ свещеникъ, много благочестивъ. Ако има единъ свещеникъ благочестивъ, той бѣше единственъ, който познавахъ, добъръ, благороденъ свещеникъ, другъ подобенъ не съмъ виждалъ. Отивамъ въ дома му и то прѣзъ велики пости, жена му заклала една кокошка. Казвамъ: „Отче, какво правишъ“ – „Коремътъ ми разстроенъ, малко да се оправи“. Ами законътъ на църквата за постенето? – „Ами Св.Отци не сѫ знаели какво сѫ правили. Не сѫ питали моя коремъ. Прѣстѫпвамъ закона, ама да не знаятъ“. „Ами, ако знаятъ?“ – „То, казва всичко не се казва сега“. Хубаво, тѣ турили единъ законъ – „пость да има, а за владиката, пость нѣма за него“. И нѣкой пѫть на мене хвърлятъ упрѣкъ, казватъ: „Да не мислитѣ, че той е много благочестивъ“. Азъ ни най-малко не казвамъ, че съмъ благочестивъ, азъ не говоря за благочестие. За благочестие въпросъ не става. Този същия свещеникъ, посещавамъ го една година въ единъ български градецъ, прие ме у дома си. Иде другъ единъ калугеръ, ходилъ той, по свѣта обикалялъ, ама джобътъ му празенъ, толкозъ издърпанъ, нѣма петь пари. Дошълъ, иска пари за пѫть. Той казва: „Нѣмамъ толкова пари, колкото искашъ.“ Слушамъ двамата разговарятъ се: „Може да тѣ нахраня, може да ти дамъ 5–10 лева, ама много искашъ“. И нагости го той. Седятъ двамата и благославятъ. Той си замина къмъ трена. Казвамъ на свещеника: ти, този знаешъ ли го кой е? – Не. Той е Христосъ. „Викай го“, казва „ако е той,

викай го, за да му дамъ всичкитѣ пари, които имамъ“. Самопожертвуване трѣбва! – Най-първо, когато азъ говоря, именно тия религиозни хора, тѣ сѫ най-готови, нека тѣ покажатъ примѣръ.

„Видѣхме Господа“. Ако дойде днесъ Христосъ, ние ще излѣземъ, както въ Америка, въ 45-тата година, спорѣдъ тълкованието на Евангелието, Христосъ трѣбваше да дойде. Излѣзоха всичкитѣ американци, членове на едно религиозно течение, облечени въ бяло, излѣзоха, чакаха го цѣлъ день, не дойде Христосъ, не дойде Христосъ. Голѣмо крушение настана въ религиозния свѣтъ, че се излъгали. Христосъ не дойде, но дойде тогава спиритизма. Тогава се яви спиритизма въ свѣта, започнаха да чукатъ маси. Казватъ: „Не дойде Христосъ, а дяволътъ дойде“. Христосъ казва: „Видишъ, маситѣ сте видѣли, значи материалисти сте, вашитѣ каси не сѫ отворени“. И съ тия маси хиляди хора повѣрваха, че има задгробенъ животъ. Религиозния човѣкъ, когато го запитваха има ли задгробенъ животъ, казва: „Не вѣрвамъ, че има задгробенъ животъ, че има души“. Но съ спиритизма показаха на опитъ, че има душа.

„Видѣхме Господа“. И азъ вѣрвамъ, че всеки единъ отъ васъ може да го види. И първото нещо. Той ще внесе Любовь, Мѫдрость, Той ще внесе Истина, ще внесе този розовиятъ цвятъ, и тогава сърдцето затуптява, животътъ ви ще се осмисли, ще внесе свѣтлина, много въпроси ще се разрѣшатъ. Ще внесе бѣлия цвятъ и вашата воля ще се кали. Да се не опасяваме отъ мѫчнотиитѣ въ живота. Мѫчнотиитѣ, това сѫ една привилегия, заради насъ. И всички трѣбва да си подадетѣ рѫка и да мислитѣ добро единъ за другъ.

И тъй, азъ какво мисля? – Азъ мисля едно нещо: прѣдставетѣ си на единъ топъ, проектирана една игла, но тя е толкозъ твърда, че азъ увѣличавамъ чрѣзъ нагряване топлината на тази игла на десеть хиляди, двадесеть, петдесеть хиляди, на тридесеть и петь милиона градуса топлина на тази губерка. Тогава питамъ: Ако цѣла артилерия биха започнали да хвърлятъ върху тази губерка, мислите ли, че нѣкое ядро би достигнало до върха ѝ, до върха на тази игла? – Нито едно ядро нѣма да достигне до моята игла. И на тази губерка азъ така съмъ увѣличилъ топлината, че всичкитѣ мисли на владици, попове, тамъ ще се разтопятъ, всичкитѣ лоши мисли ще се стопятъ, а всичкитѣ добри мисли ще дойдатъ до иглата, и трѣбва, ще образуватъ едно ново ядро на онова новото поколение, на възвишенитѣ хора. И кой какъ те срещне, казва: „Азъ съмъ твой братъ, който може да се жертвува заради тебѣ“. Единъ момъкъ на новата култура, като срещне една

млада сестра въ гората, която се е изгубила, ще я вземе и тя ще му благодари. Какъ би постжпилъ единъ момъкъ сега? – Въ новата култура другояче ще постжпватъ. Той ще я вземе, ще ѝ услужи въ всичкитѣ мжчнотии. Тя ще види въ неговото лице единъ братъ по умъ, по сърдце и по воля. Бихъ желалъ, вие всичкитѣ такива братя да бждете. Не да се обезчестявате, да се открадвате единъ другъ, но да живѣете единъ за друг, не по насилия, но по любовь. Туй е учението, което трѣбва да се приложи. То може да се приложи, но воля се изисква отъ васъ. Може да се приложи тази любовь!

Сега нѣкои, които ме слушатъ, ще кажатъ: „Той се завзелъ само съ владици и попове". Но съ тѣхъ азъ имамъ работа, азъ имъ желая едно добро, защото минатъ ли още десеть години, късно ще бжде за тѣхъ, за владицитѣ ще бжде късно. За всички свещеници, проповѣдници, които лъжатъ въ името Божие, за тѣхъ слѣдъ 10 години ще бжде късно. За всичкитѣ има извинение. Господь ще извини всички други, но владици, попове, проповѣдници, и всички, които сж лъгали въ името Божие, нѣма да има прошка. Туй да го знаятъ! – Тъй седи законътъ. Не трѣбва да се лъже. Дали сж мохамедани, будисти, юдеи, християни, навсѣкждѣ отъ всички се изисква една чиста и възвишена мисъль. Сега тѣ ще кажатъ: „Хайде, този да го махнемъ". Не може да го махнете. Тази губерка Господь е нагорещилъ съ 35 милиона градуса и Христосъ иде съ нея. Кждѣто я насочи, въ който и народъ да я насочи, тя е опасна губерка, разбиратѣ ли? – И отъ дѣто мине, всичко ще стопи. И сега казватъ: Какво трѣбва да правимъ съ младото поколение? – На туй младо поколение трѣбва да се даде любовь, трѣбва да му дадемъ любовь заедно съ мждрость; на туй младото поколение трѣбва да се дадатъ всичкитѣ условия да се развива. У тѣхъ има енергия, тѣ сж нови пъпки, които трѣбва да се разцъвнатъ. Ще прѣмахнемъ всичкитѣ покривала. Ще кажемъ на младитѣ: „Вървете" – „Ще ви дадемъ потикъ!" – Тия млади да ги вмъкнемъ въ църквата – да ги научимъ на всичкитѣ заблуждѣния, да ги внесемъ въ политическия животъ – да ги развратимъ. Не, ние искаме младитѣ момци да останатъ девствѣни, и да се развиватъ подъ тази Божествена свѣтлина, да дадатъ най-хубавитѣ цвѣтя и плодове. На такива е Царството Божие, за дѣцата – ние за тѣхъ мислимъ. Който е цъвналъ, радвамъ се, но онѣзи, които сж напъпили, туй е, което ги очаква. Единъ великъ моментъ има сега въ живота, не само да плачете, да мислите такива глупави работи. Да цъвнете вжтрѣ въ душата си, не търсете вашето спасение, въ това, въ онова – вжтрѣ, вжтрѣ го

търсете, а не въ туй ваше тѣло. Да вземете сега и да изопачавате моитѣ мисли, и азъ да изопачавамъ вашитѣ, не. Среща ме нѣкой: Какво искашъ да кажешъ като ме гледашъ въ очитѣ? – Азъ зная, нѣма никой отъ васъ да му не зная болкитѣ. Срещна нѣкого, виждамъ, въ очитѣ му чета, че този човѣкъ е нещастенъ въ дома си, съ жена си не може да живѣе. Казвамъ: Братко, имамъ една рецепта, съ жена си утрѣ ще живѣешъ добре. Срещна жената, казвамъ: Рецепта имамъ. Срещна дъщерята. – Рецепта имамъ, вземи си, отлична е. Срещна съдията, свещеника, учителя – рецепта имамъ. Всички сте недоволни, всички трѣбва да приложимъ Любовьта. Учительтъ трѣбва да люби ученицитѣ си съ всичкото си сърдце, като себе си. Свещеникътъ трѣбва да люби своитѣ пасоми, но не както онзи свещеникъ, който яде кокошка въ дома, а вънъ да минава за благочестивъ, но той трѣбва да люби тия пасоми, не привидна любовь. Трѣбва да имаме искреность, абсолютно никаква лъжа! – Туй е, което проповѣдвамъ: абсолютно никаква лъжа! – Азъ не говоря за бѣлитѣ лъжи, въ нашата душа никаква лъжа не трѣбва да има.

„Видѣхме Господа“. Тава значи да видишъ Господа. И тогава казвате: „Какъвъ е смисъла на живота?“ – Да видишъ Господа. Като го видимъ – то е основата, ние ще се видимъ единъ другъ, ще се познаемъ, ще си дадемъ ржка единъ на другъ. Земята е широка, всичкитѣ може да живѣятъ, и ще живѣятъ разумно. Най-първо азъ говоря за духовенството, понеже, тѣ сж най-готови. Духовенство, учители, съдии, професори, философи, всички тѣ сж най-готови. Тѣ сж, които може да възприематъ туй новото учение, да дадатъ едно ново бждеще. Проповѣдници на които умоветѣ не сж изкълчени, нека да мислятъ за църквата. Ние не искаме да разрушимъ нито една църква, нѣма да считаме нито една еретична. Ние ще спазимъ онова правило. Да не мислите, че ние ще разрушимъ православната църква. Не, ние нито едно клонче нѣма да пипаме отъ нея. Но ние искаме да съградимъ нещо ново, ново, разбирате ли – какво значи нѣщо ново? – Ще съградимъ, и нека дойдатъ подлѣ да сравнимъ това старото, което е у тѣхъ и новото, което е въ насъ. И въ музика и въ поезия, и въ обикновения животъ, въ кжщи, въ ядене, въ пиене, въ всичко – градежъ носимъ въ всичко. Ще видимъ разликата между гъсеницата и пеперудата. И тогава, като ни питатъ. Какъ може? – Ще кажемъ: Ако вие решитѣ като онази гъсеница да напуснете вашата лакомия, да напуснете вашитѣ заблуждѣния, да станете като насъ, и да приемете този вжтрѣшенъ пашкулъ, ние ще ви приемемъ като братя.

„Видѣхме Господа“. Сега онова, което е възвишено и благородно въ васъ, бѫдете смели и рѣшителни да го развиете. Туй, което е вложено въ васъ, да се не боите, вложете го, приложете го въ най-широка смисълъ. Нека да дадемъ единъ потикъ на любовь, на мѫдрость, и на истина въ този свѣтъ. Може да ни костува живота. Да, единъ животъ трѣбва да даде потикъ на този животъ. И за онзи, който върви въ Бога, нѣма да изгуби живота си. „Който изгуби живота си, за менъ, той ще го спечели“. Казвате: „Много хубаво е това учение“, но ще се спрете: „Възможно ли е това нещо да бѫде“? – Възможно е: „Възможно ли е за менъ, азъ, който съмъ чиновникъ? – Възможно ли е, азъ, който съмъ лѣкарь? – Възможно ли е, азъ, който съмъ адвокатъ? – Възможно ли е, азъ, който съмъ жененъ съ толкозъ много дѣца? – Възможно ли е, да слѣдваме това ново учение?“

За всички е възможно. Това сѫ най-малкитѣ опити, Нѣкои мислятъ да напуснатъ свѣта. Не напущане на свѣта, но трѣбва да се оправи този свѣтъ, и за оправянето на този свѣтъ трѣбватъ хора. Ако тия български духовници – виждамъ колко способни има между тѣхъ, между владицитѣ – колко способни хора има съ васъ – войнствени сѫ, генерали има между тѣхъ. Послѣ учители има, каква енергия се крие, но тия хора седятъ съ своите заблуждѣния и се парализиратъ едни други. И ако биха възприели новото учение, щѣха да се възобновятъ – животътъ имъ щѣше да има смисълъ. Сега виждамъ опасность. Казватъ: „Църквата се руши, нашиятъ народъ отпада“. Но българитѣ отъ сега нататъкъ ще живѣятъ. Господь ги пита: „Вие мене ще слушате ли?“ – Единъ день азъ ще кажа туй на българитѣ – ето какво казва Господь заради васъ. Вие Господа ли ще слушате или вашитѣ владици и попове? – Не отвлѣчено, ще ви кажа: Ако послушате Господа – единъ опитъ ще направимъ. Ето какъвъ ще бѫде опита: ако вие послушате Господа, нивитѣ ви ще родятъ десеть пѫти повече, отколкото по-рано, лозята толкозъ плодъ ще иматъ, че нѣма да можете да го наберете, ще имате такова изобилие, че нѣма да можете да го приберете. Вие ще бѫдете единъ щастливъ народъ, и лѣкари, и учители, и всинца ще бѫдете щастливи, а пъкъ, ако слушате вашитѣ владици и попове, каквото сѣете, едва семето ще излезе, па и грозде нѣма да се роди. Питамъ тогава – кого ще слушате? – Ние сме дошли до онова положение – ще се кланяме само на Бога на Любовьта. И всички ще сте братя помежду си, ще работите по братски. И онзи, който е най-достоенъ да работи най-много – нѣма да го заставимъ на сила, а по любовь. Този братъ, който дойде на лозето, ще му дадемъ най-голѣмата мотика, ралото или плуга, съ четири чифта волове.

Всичко тъй да върви. Такива хора ние изискваме за въ бѫдеще. Тъй седи законътъ – великиятъ законъ въ свѣта. За да имате благословѣние вѫтрѣ, въ себе си, вашиятъ умъ трѣбва да има свѣтлина, сърдцето ви трѣбва да има топлина, волята ви трѣбва да има сила. Трѣбва да вѣрваме въ душата си, трѣбва да вѣрваме въ духа си. Трѣбва да се приложи туй учение. Туй учение може да го приложите. Приложете го, и кажете: „Видѣхме Господа“. Ще чуете Неговия гласъ. Ще бѫде като онзи гласъ, който чу Моисей. „Чухъ“, казва, чухъ въздишкитѣ на моя народъ и слезнахъ, чухъ Господния гласъ и казва: „Тебѣ ще пратя“. Господь казва: „Другиго нѣмамъ, ти ще идешъ“. Сега вие, който ме слушате, Господь ще ви повика, и като Го видите, ще ви каже: „Готови ли сте?“ – Нѣкои ще кажатъ – „Готови сме“. Други – Азъ съмъ гъгнивъ. – „Ти ще идешъ, съ тебѣ ще дойде брата ти Ааронъ.“ Бихъ желалъ всички да видите Господа. И ще Го видите, ще Го видите, азъ съмъ напълно увѣренъ, вие ще Го видите. За всичко може да се съмнѣвамъ, но вие ще видите Господа. Ще Го видите, ще Го видите и ще Го разберете, ще възприемете Любовьта Му, свѣтлината Му, ще заживѣете и ще кажете: „Разбрахме, защото царството на лъжите се свърши, сега царува само истината на земята. Всинца ще говоримъ на разбранъ езикъ. То е Езикътъ на Братството и на Сестринството въ свѣта.“

21 бесѣда, държана
на 11.03.1923 год. – София.

Тритѣ допирни точки

Беседа, държана на 22 Мартъ,
деньтъ на Пролѣтьта,
7.30 в. четвъртакъ. 1923 г.

Три нѣща сѫ необходими въ живота. Тѣзи необходимитѣ нѣща изтичатъ вънка отъ нашата воля. Тѣ не представляватъ още сѫщинския животъ. Животътъ не започва съ необходимостьта, животътъ започва съ свободата на духа. Необходимостьта е едно условие за проявление на живота, тя е само условие, почва, а духътъ е, който развива живота.

Слѣдователно, ние трѣбва да имаме три допирни точки съ Бога. Сега, вие, които ме слушате тази вечерь, можете да кажете, че вѣрвате въ Бога, но това вѣрване не е ваше. Баща ви е говорилъ, майка ви е говорила, много философи сѫ ви говорили, но всичко това е чуждо. Туй може да сте го опитали, а може и да не сте го опитали.

Слѣдователно, първата допирна точка трѣбва да бѫде изпитана въ вашето съзнание, въ вашия духъ. И тъй, първата допирна точка, това е Любовьта. Тогава какъ ще признаете, че имате първата допирна точка? Слѣдъ като имате първата допирна точка, у васъ ще дойде съзнателната Любовь. Любовьта, това е качество, това е доказателство, и вие не само ще я почувствувате, но ще я имате въ съзнанието си.

Втората допирна точка, това е Мѫдростьта. По какво ще познаете, че имате тази допирна точка? Тя ще ви даде ума, ще роди знание, ще роди свѣтлина. Слѣдователно, това сѫ качествата на Мѫдростьта. И тъй, азъ казвамъ: Само свѣтлия пѫть на Мѫдростьта води къмъ Истината.

Третата допирна точка, това е Истината. Какво ще ви даде Истината? Тя ще ви даде воля. И всѣки отъ васъ, който иска да има воля, трѣбва да знае, че волята е качество на Истината. Хора, които сѫ се допирали до Истината, само тя имъ е дала воля.

Сега, ще помните: Любовьта ще създаде живота, Мѫдростьта ще създаде вашия умъ, а Истината ще даде воля, която ви е необходима. А веднъжъ имате тия три качества – умъ, знание, воля, вече ще можете да работите. Своеволието не е воля, чувствуванието не е любовь, и повърхностното знание, това не е качество на ума. Ние трѣбва да знаемъ нѣщата положително. Запримѣръ, ако вие дойдете при мене, и ви кажа

едно прѣдложение, говоря ви, а вие ми кажете: Не ви разбирамъ, опредѣлете се по добре, значи нѣма разбиране въ нѣщата, а трѣбва да има разбиране. Какво има? Любовьта има две положения въ свѣта: да любимъ Единния Богъ, и да любимъ другитѣ. Щомъ имаме истинската Любовь, трѣбва да любимъ само Единния, Бога – значи Единния. Щомъ кажешъ: не може ли да любимъ другитѣ, така ти нарушавашъ закона. Щомъ любите Бога, кажете: Азъ не мога да любя другиго. Бога ще любишъ, и като любишъ Бога, ти включвашъ всичко въ себе си. Ти ще любишъ Бога.

Това е първия законъ, въ който съврѣменитѣ християни сѫ изопачили учението на Господа. Тъй сѫ изопачили тѣ Божието учение. Нѣкой те пита: обичашъ ли ме, любишъ ли ме? Нѣма да кажешъ: азъ те обичамъ, само тебе обичамъ. Не, ще кажешъ: обичамъ всички! И като кажемъ, че ние обичаме само нѣкого, ще знаемъ че този, когото обичаме, това е Богъ. Този е великиятъ принципъ. Кажешъ ли, че обичашъ само нѣкой твой приятель, само него, ти си въ кривия пѫтъ. Не, ти ще кажешъ: обичамъ всинца. И тъй, ако ние обичаме всички, ние започваме съ най-малката любовь, която трѣбва да проявимъ.

Тогава трѣбва да проявимъ нашето знание. Въ какво ще се прояви туй знание? Въ туй знание не трѣбва да сѫществува никакво, абсолютно никакво лицемерие, никакво извъртане на истината. Всѣки отъ насъ трѣбва да бѫде толкова досѣтливъ, че да тачи Божественитѣ чувства, не моите чувства, а Божественитѣ чувства, които се проявяватъ въ насъ, не сѣнката на нѣщата.

И тъй азъ ви поздравлявамъ съ този праздникъ. Слънцето за насъ е емблема, емблема на живия Годподь, на живата природа. Въ всички вѣкове, въ всичкитѣ дни на живота ни, Богъ все се проявява. Богъ има и друго име, което азъ не смѣя да произнеса. Защо не смѣя да Го произнеса? Понеже устата на хората не сѫ чисти, а туй име е свято, то не се произнася. Туй свещеното име е толкова велико, че върху Него се крѣпи цѣлата вселенна, и всички духове, отъ най-висшитѣ до най-нисшитѣ върху това име се крѣпятъ. И когато се произнесе това име, То твори и всинца ние трѣбва да се стремимъ да освещаваме името Божие, да освещаваме Божиятъ Духъ. Отъ туй име произтичатъ тия качества: Любовь, Мѫдрость и Истина. Самото име не може да се произнесе, и никой другъ до сега не го е произнесълъ. На земята това име не може да се произнесе, а ние говоримъ за Любовь, Мѫдрость и Истина. А за туй тайнствено име казваме, че то е Духътъ. Но Духътъ не е сѫщинското име, затова трѣбва да се стремимъ да

разбираме Бога най-първо въ любовьта. Въ какво седи тази любовь? Ние нѣма да смѣсваме човѣшката съ Божествената Любовь. Азъ забелѣзвамъ сега, че нѣкои отъ васъ често ги смѣсвате. И тѣ иматъ любовь, но тѣ смѣсватъ човѣшката съ Божествената. И едната и другата иматъ едно и сѫщо произхождение, но човѣшката любовь трѣбва да се филтрира, тя трѣбва да мине презъ много филтрирания, трѣбва да знаете кое е човѣшкото. А Божественото, това е сѫщинската Любовь, тя носи истинския животъ.

Слѣдователно, въ Писанието се казва: Бога не Го познаваме. Въ Писанието още се казва, че трѣбва да започнемъ съ човѣшката любовь, но сѫ нѣкой трѣбва да започнемъ съ Божествената Любовь. И когато Христосъ е дошълъ на земята, Той не казва, че трѣбва да започнемъ съ човѣшката любовь. Какво трѣбва да правимъ? Той казва: „Да възлюбишъ Господа Бога Твоего сѫ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила“. Веднага Той туря основния законъ – Любовьта.

И сега казвамъ: „Ние Бога не Го знаемъ.“ Слѣдователно, ако не любишъ брата си, Бога не можешъ позна. И веднага и апостолитѣ даже се разколебаха и казваха: „Ние не познаваме брата си, че Бога…“ Не, не, азъ казвамъ: Единствениятъ, Когото азъ познавамъ, това е Богъ. Какво нѣщо е брата?

Христосъ казва въ своето учение: „Никой не може да дойде до мене, освѣнъ чрезъ Отца ми“. Кой ти е братъ? – Когото Богъ е привлѣкалъ къмъ тебе. Ти ще признаешъ въ себе си Божественото проявление и никаква друга любовь. Признаете ли го веднъжъ, вие ще се освободите отъ редъ нещастия, които имате сега: нещастия, съмнения. Ако имашъ Божествената Любовь, ти нѣма какво да се нуждаешъ, ще бѫдешъ богатъ, а щомъ сѫ всички богати, ще има какво да раздаваме; щомъ има пари, и беднитѣ ще бѫдатъ нахранени.

Сега искамъ да изпитате тритѣ допирни точки: първата, втората и третата допирна точка. Въ тия точки сега се съгражда новото човѣчество и новата култура, не сегашното християнство. Съгражда се основата на шестата раса. Или въдворяването на Царството Божие на земята, вѫтрѣ въ човѣшкитѣ души, се съгражда върху тия три основи. Трѣбва да знаемъ, туй е принципъ. И тогава нищо не е въ състояние да ви разклати. Ще знаете, че това сѫ тритѣ символи, никакви други символи. Ние имаме три допирни точки: първата – Любовьта, която дава животъ, втората – Мѫдростьта,

която ще донесе въ ума знание, свѣтлина и третата допирна точка ще даде Истината, тя ще създаде у васъ волята. Онзи човѣкъ, който веднъжъ възлюби Истината, той е твърдъ като диамантъ, той казва: Азъ зная Истината, и съ нищо не можешъ да го разколебаешъ.

Този е Пѫтьтъ, този е свѣтлиятъ Пѫть, може да го опитате. Туй е едно Божествено учение. Вие сте призовани да бѫдете свободни, а сега сте свободни, но по необходимость. Ние сме свободни и трѣбва да скъсаме всичкитѣ връзки, които ни държатъ до сега. Всички тия стари връзки, ние ликвидираме съ тѣхъ. Нѣкои мислятъ, че като се скъсатъ тия връзки, ще умратъ, ще заминатъ за другия свѣтъ. Чудни сѫ хората! Когато пуснатъ нѣкого отъ затвора той умира ли? Ще кажете: да не го пущаме, защото отвънъ има снѣгъ. Не, това е лъжа. Онѣзи, които проповѣдватъ, говорятъ лъжа, майки и бащи, всички лъжатъ не говорятъ истината. Истината трѣбва да се говори. Казватъ: не може да се говори истината. Може да се говори! Че това иска Богъ отъ насъ, да говоримъ истината! Ама, казвате, ако говоримъ истината, ние ще пропаднемъ. Ти не си правилъ още опити, да говоришъ истината, та да видишъ ще пропаднешъ ли. Защото говоримъ лъжата, затова пропадаме. Защо умирате вие? Раждашъ дѣца, умиратъ; раждашъ дѣца, оглушаватъ, ослепяватъ, майки, бащи – умиратъ. Защо? Защото ние не сме се още съгласили да говоримъ истината. Ще спрешъ, ще кажешъ: първата допирна точка е Любовьта, втората допирна точка е Мѫдростьта, третата – Истината.

Ще се спрешъ и ще мислишъ за Бога. Нѣкой ти казва: Какво ще мислишъ? Ще мислишъ за Бога, и нищо повече. Ще бѫдемъ свободни. Вие още не сте правили опити. Вие мислите, че като кажете истината ще си попречите. Ако кажемъ истината на своя неприятель, преди още да сме готови, ще мязашъ на онзи, който излиза насрѣща ти съ онази чекмаклия пушка, съ патрони, пълни само съ малко барутъ – фалшиви патрони, но като си готовъ да говоришъ истината, то, като засѣгнешъ нѣкого съ тази истина, трѣбва да подскача; като целунешъ нѣкого единъ пѫть съ истината, той ще каже: „Стига вече, азъ разбрахъ.“

ИСТИНАТА НЕ УМЪРТВЯВА ХОРАТА, ТЯ ЩЕ ИМЪ ПОКАЖЕ ИСТИНСКИЯ ПѪТЬ.

Сега, друго нѣщо. Не мислете, че туй учение, този пѫть, по който вървите е най-мѫчния пѫть. Той е най-лесниятъ пѫть, най-благословениятъ пѫть. Не, не, въ всички свои провѣрки, който съмъ правилъ, азъ казвамъ, че той е най-лесниятъ пѫтъ – пѫтьтъ, въ който има

Любовь, Мѫдрость и Истина. А въ другитѣ пѫтища какви мѫчнотии има! Хората избиратъ най-лошитѣ, най-мѫчнитѣ пѫтища. Казватъ: Този животъ нѣма да ни даде никакво щастие, нѣма да вкусимъ нищо отъ него, не разбираме смисъла. Не, ти ще ядешъ нѣкой плодъ, портокалъ, и той като влезе въ стомаха ти, ще каже: „Братко, азъ ти много благодаря, че ме прие въ себе си“. И ти ще му благодаришъ. И той и ти, и двамата ще се радвате. А сега, ядешъ и не мислишъ за нищо. Че какъ, като вземешъ отъ този хлѣбъ една хапка вѫтрѣ въ себе си, той е нѣщо живо! Слѣдователно, когато Богъ проговори у насъ съ цѣлото си тѣло, умъ, сърдце и воля, всички ние ще бѫдемъ хора възкръснали, и нѣма да задаваме въпроса какъ трѣбва да живѣемъ.

Сега, азъ желая вие да си напишете това мото:

САМО СВЕТЛИЯТЪ ПѪТЬ НА МѪДРОСТЬТА ВОДИ КЪМЪ ИСТИНАТА!

И въ този пѫть ще се реализиратъ думитѣ, дето казва единъ отъ пророцитѣ, че онѣзи който чакатъ Господа, тѣхната сила ще се възобнови тѣ ще се подмладятъ. Такъвъ е законътъ. Любовьта, Мѫдростьта и Истината подмладяватъ, обновяватъ, новоражда се човѣкъ. Човѣкъ постепенно трѣбва да се възражда. Този е вѣчниятъ законъ на възраждането, защото, само въ вѣчния животъ, като се съединимъ съ Бога, само Божествениятъ животъ може да внесе онѣзи елементи, който донасятъ подмладяване, който обновяватъ човѣкъ, иначе изгубвате смисъла на живота. Всѣки който е изгубилъ вѣрата въ Бога, той е остарѣлъ. Дойде ли вѣрата, ти се подмладишъ, ти си готовъ на всичко. Каквото пипнешъ, Богъ те благославя. Ако посѣешъ една нива, Богъ ще те възнагради; ако съградишъ една кѫща, Богъ ще те благослови, въ всѣко направление ще имашъ благословението Му.

Сега ние мислимъ, че духовниятъ животъ изключва всичко въ свѣта. Не, всичко въ свѣта е духовно. Всичко е въ Бога, но ние чрезъ своя животъ опорочаваме духовнитѣ работи. Ние трѣбва да престанемъ да опорочаваме благата, който Богъ ни дава. Да не опорочаваме великата Истина. Щомъ опорочимъ Истината, изгубваме волята си, а щомъ изгубимъ волята си, ние сме роби на свѣта. Така идва робството.

И тъй, ние сега сме свободни, понеже имаме първата допирна точка съ Бога. Това е Любовьта. Значи, Богъ е Любовь.

Втората допирна точка, това е Мѫдростьта. Значи, каквото гради Той, това е Мѫдрость. И отъ това гледище, нѣма зло. Той постепенно всичко

може да превърне, и злото може да превърне въ добро. Ще знаемъ всички Истината, че въ Бога всичко е добро, ама въ Бога; и вънъ отъ Бога всичко е зло. И ние се връщаме да живѣемъ въ този великия законъ. Този е Пѫтьтъ. Почнете ли вие да не вървите по този пѫть, животътъ ви почва да става по-тежъкъ, да отслабва.

Сега, тази вечерь азъ вѣрвамъ въ едно нѣщо. Отъ вашето гледище вие всички имате доброто желание, но се колебаете, страхувате се. Мислите нѣкой пѫть, че сте много умни, тъй ви схващамъ. Като се мислите за умни, страхувате се да не би да ви измамятъ нѣщо. Нѣма какво да ви мамимъ, лъжете се. Допуснете сега, че азъ искамъ да ви измамя. Какво ще спечеля отъ васъ, ако ви излъжа? Трѣбва да имамъ обектъ. Е, хубаво, тази лъжа вие ще я схванете, какво ще спечеля? Нищо, абсолютно нищо. Тази мисъль не е ваша, освободете се отъ нея. Това именно е най-важното доказателство, че ви говоря истината. Казвамъ: съмнѣвате се, опитайте! Азъ ви оставямъ да видите най-страшнитѣ нѣща, най-голѣмитѣ противоречия. Опитай, и следъ 5 минути ще познаешъ вѣрни ли сѫ моитѣ думи или не.

Ще идешъ при нѣкой химикъ да му кажешъ: Я анализирай този хлѣбъ, вижъ какви елементи има въ него! Слушай, докато този химикъ отиде въ лабораторията си, и анализира хлѣба, ще мине цѣла седмица. Ти го опитай, вкуси, и следъ 5–10 минути ще бѫдешъ готовъ за работа, и всичката ти меланхолия ще изчезне. Ама вѣрно ли е това? Опитай, и въ 5–10 минути истината ще излѣзе на лице. Щомъ провѣришъ и излѣзе истината, ще видишъ че говоря истината, а ако не излѣзе вѣрно, не говоря истината. Опитай! Тъй казва Христосъ въ Писанието: „Опитайте ме, и ще видите, че азъ съмъ благъ.“ Слѣдователно, ние ще Го опитаме въ всичкитѣ нѣща, и ще знаемъ, че Той е благъ. Каквото и да направимъ, ние ще се обърнемъ къмъ НЕГО.

Сега, ще искамъ да идете, да турите контакта си на Любовьта, да дойде живота; да турите вашия контактъ на Мѫдростьта, да дойде знанието и ума; да турите контакта на Истината съ Бога, да дойде силната воля. И тогава, ние ще бѫдемъ въ състояние да разрешимъ всичко въ свѣта.

Туй е учението на този день. Този день е подигнатъ, хубавъ е, сухота има. Днешниятъ день показва, че Господь говори така: Азъ днесъ мисля да говоря и да имъ кажа, че ако тѣ иматъ съ мене първата, втората и третата допирна точка, животътъ имъ ще бѫде тъй улесненъ и приятенъ, както никога други пѫть. Туй е емблема, но ако се малко усъмняватъ (на изтокъ има малки облачета), нещастията ще почнатъ да извиратъ, само малко ако

се усъмнятъ.

И утрѣ времето ще бѫде хубаво.

Ние имаме нужда отъ абсолютна воля, мѫдрость и любовь, да осмислимъ, нашия животъ. Този животъ ще го осмислимъ, тъй, както никога до сега. И ние трѣбва да бѫдемъ единъ образецъ, единъ примѣръ, да покажемъ на този свѣтъ какъ трѣбва да се живѣе. Е, какъ трѣбва да бѫде обоснованъ бѫдащия свѣтъ? Ще имъ покажемъ какъ трѣбва да се лѣкуватъ, затвори нѣма да има, абсолютно никакви закони нѣма да има, ще имъ покажемъ какъ трѣбва да бѫдатъ наредени програмитѣ имъ. Всичко имаме ние.

За въ бѫдаще, когато нѣкой направи една погрѣшка въ нашата култура, ние ще му дадемъ единъ банкетъ. И тъй, като му дадемъ единъ банкетъ, втори пѫть той нѣма да съгрѣшава. Тъй щото тия банкети ще се даватъ само на онѣзи хора, които правятъ погрѣшки.

ТОВА ЗНАЧИ, ЧЕ НАШАТА ЛЮБОВЬ ТРѢББА ДА БѪДЕ ТОЛКОВА ВЕЛИКА, ЧЕ ДА НАДРАСНЕМЪ ВСИЧКО

Трѣбва да бѫдемъ герои, да надвиемъ нашата карма, и да кажемъ: МОГА азъ имамъ единъ контактъ съ Бога, имамъ Божията Любовь, имамъ живота. Имамъ другъ контактъ съ Богъ – Божията Мѫдрость – имамъ ума, знанията, и свѣтлината. Имамъ трети контактъ съ Бога съ Божията Истина – имамъ силна воля.

Всички въпроси които ме спѫватъ, мога да ги разреша. Съ Бога, „всичко мога“ да направя. Слѣдователно, всичко мога да направя съ Бога.

И тъй ние любимъ само Едного. Ние Го познаваме и въ тритѣ точки. Сега, азъ желая туй благословение да мине на васъ. (Аминъ.)

Желая благословението на Любовьта да се излѣе въ живота ви. (Аминъ)

Желая благословението на Мѫдростьта да се излѣе въ умоветѣ ви. (Аминъ.)

Желая благословението на Истината да се излѣе въ вашата воля и вашитѣ дѣйствия, и Богъ да бѫде съ насъ и да работимъ всички за Неговата слава, и за въдворяването на Неговото царство, царството Божие на земята. (Аминъ.)

8 часа вечерьта.

Въ 8.15 ч. Вечеря. (Жито, оризъ, плодове.)

Въ 9.15 ч. Пѣсни. Учительтъ предложи да се пѣятъ следнитѣ окултни упражнения:

Сладко медено,
Блага дума на устата,
Единъ си ти мой Мусалла,
Махаръ Бену Аба.

Следъ тѣзи упражнения Учительтъ самъ запѣ едно окултно упражнение:

Свѣтла е Зората на новия день
Свѣтла е Зората на новия день,
День на Любовьта День на Мѫдростьта,
День на Истина и Свобода,
День на Истина и Свобода.

Слѣдъ това хорътъ пѣ вече по свое желание слѣднитѣ пѣсни:

Напредъ да ходимъ смѣло,
Изгрѣва вече день тържественъ,
Изгрѣва слънцето, и сила жива…
Учителю благословенъ…

Слѣдъ пѣснитѣ изговорихме тритѣ формули:

Нѣма Любовь като Божията Любовь,
Само Божията Любовь е Любовь,
Нѣма Мѫдрость като Божията Мѫдрость,
Само Божията Мѫдрость е Мѫдрость,
Нѣма Истина като Божията Истина,
Само Божията Истина е Истина.

Въ 10 ч. и 10 минути тръгнахме по домоветѣ си.

Пробуждане на човѣшката душа

14 гл. отъ Евангелието на Иоана.

Да се не смущава сърдцето ви: вѣрвайте въ Бога, и въ мене вѣрвайте.
(2) Въ дома на Отца моего много жилища има; ако да не бѣ така азъ бихъ
ви казалъ. Отхождамъ да ви приготвя мѣсто. (3) И когато отида и ви
приготвя мѣсто, ще дойда пакъ и ще ви взема при себе си, щото дѣто съмъ
азъ да бѫдете и вие. (4) И кѫдѣ отивамъ азъ вие знаете, и пѫтя знаете. (5)
Казва му Тома: Господи, не знаемъ кѫдѣ отхождашъ; и какъ можемъ да
знаемъ пѫтя? (6) Казва му Исусъ: Азъ съмъ пѫтьтъ, и истината, и
животътъ: никой не отива при Отца тъкмо чрѣзъ мене. (7) Ако бихте
познавали мене познавали бихте и Отца ми; отъ нинѣ познавате го и
видѣхте го. (8) Казва му Филипъ: Господи, покажи ни Отца, и доста ни е.
(9) Казва му Исусъ: Толкози врѣме съмъ съ вазъ, и не си ли ме позналъ,
филипе? Който е видѣлъ мене видѣлъ е Отца: и какъ казвашъ ти: Покажи
ни Отца? (10) Не вѣрвашъ ли че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене?
Думитѣ които азъ ви говоря, отъ себе си ги не говоря: но Отецъ който
прѣбѫдва въ мене, дѣлата той прави. (11) Вѣрвайте ми че азъ съмъ въ Отца,
и Отецъ е въ мене: ако ли не, вѣрвайте ми за тия дѣла. (12) Истина, истина
ви казвамъ: Който вѣрва въ мене, дѣлата които правя азъ и той ще ги
прави; и по-голѣми отъ тѣхъ ще прави, защото азъ отхождамъ при Отца си.
(13) И каквото попроситѣ въ мое име ще го направя, за да се прослави
Отецъ въ Сина. (14) Ако попросите нѣщо въ мое име, азъ ще го направя.

(15) Ако имате любовь къмъ мене, упазете моитѣ заповѣди. (16) И азъ
ще умоля Отца, и ще ви даде другъ Утѣшитель да прѣбѫде съ васъ въ вѣки,
(17) Духа на истината, когото свѣтътъ не може да приеме, защото го не
види нито го познава; а вие го познавате, защото прѣбѫдва въ васъ, и въ
васъ ще бѫде. (18) Нѣма да ви оставя сираци: ще дойда при васъ. (19) Още
малко, и свѣтътъ вече нѣма да ме вижда; а вие ме видите. Понеже азъ
живѣя, и вие ще живѣете. (20) Въ онзи день вие ще познаете че азъ съмъ въ
Отца си, и вие въ мене, и азъ въ васъ. (21) Който има моитѣ заповѣди и ги
държи, той е който ме люби; а който ме люби възлюбенъ ще бѫде отъ Отца
ми; и азъ ще го възлюбя, и ще явя себе си нему.

(22) Казва му Юда (не Искариотски): Господи, що е това дѣто ще
явишъ себе си намъ а не на свѣта? (23) Отговори Исусъ и рече му: Който

люби мене ще упази моето слово; и Отецъ ми ще го възлюби, и ще дойдемъ при него, и ще направимъ жилище у него. (24) Който не люби мене моитѣ думи не държи; и словото което слушате не е мое, но на Отца който ме е проводилъ.

(25) Това ви изказахъ доклѣ съмъ още съ васъ. (26) А Утѣшительтъ, Духъ Светий, когото Отецъ ще ви проводи въ мое име, той ще ви научи всичко, и ще напомни всичко що ви съмъ рекълъ. (27) Миръ ви оставямъ: моя миръ ви давамъ: азъ не ви давамъ както свѣтътъ дава. Да се не смущава сърдцето ви нито да се устрашава. (28) Чухте че азъ ви рекохъ: Отивамъ си, и ще дойда при васъ. Ако ме любѣхте, възрадвали се бихте за това що ви рекохъ: Отхождамъ при Отца; защото Отецъ мой е по-голѣмъ отъ мене. (29) И сега ви рекохъ прѣди да бѫде, че когато се сбѫде да повѣрвате. (30) Отъ сега съ васъ нѣма много да говоря; защото иде князътъ на този свѣтъ, и той нѣма нищо въ мене. (31) Но за да познае свѣтътъ че азъ любя Отца, и както ми е Отецъ заповѣдалъ, така и правя. Станете, да отидемъ отъ тука.

Пробудя значи „будя“, т.е. човѣшката душа трѣбва да съзнае ония блага, които и сѫ дадени, да ги обхване.

Сега въ свѣта, въ който живѣетѣ, има извѣстни илюзии, ние ги наричаме несѫществени неща. Най-първо значи започватъ съ несѫщественото. Вечерно врѣме можете да уплашите когото и да е. Защо? – Защото тогава нещата сѫ преувѣличени, въ тѣхъ нѣма свѣтлина. Вземете една проста илюзия: срещне ви нѣкой и ви се опули на среща, така, особено ви изгледа. И ти почвашъ да мислишъ, защо така ми се опули, какво искаше да каже. Е, прѣдставете си, че азъ направя една опулена маска, като за артистъ, и ви я показвамъ. Вие казвате: „Защо тази маска се е тъй опулила?“ Мислите, че е реална. Не то е една илюзия, художникъ я е направилъ. Въ дадения моментъ, когато художникътъ дойде и донесе тази маска, важно е, у тебе да е пробудено съзнанието, да схванешъ, вѣрно ли е това или не.

Въ пробуждането на душата, тя трѣбва да схване нѣщата не отъ становището, въ което тя се намира, но тя трѣбва да схване нѣщата отъ становището на своя духъ или на Бога, който е основа на нейното битие. Понеже и този случай ние употрѣбѣваме душата като едно облѣкло, тя вѫтрѣ представлява като една вселенна, и всички богатства, които сѫ милиони години въ нея, трѣбва да се развиятъ. Толкова богатства има тя! Не е въпросътъ, малкото, което сме приготвили, да го изядемъ и изпиемъ. Нѣкои отъ васъ искатъ да бѫдатъ щастливи, но мога да ви опрѣдѣля

математически, за колко врѣме може да трае вашето щастие. У нѣкои може да трае една минута, у други – единъ часъ, една недѣля, единъ месѣцъ, а за една цѣла година не може. Нѣма хора щастливи за една година. За една цѣла година нѣма човѣкъ, който да е щастливъ. Ти си посялъ една череша, която слѣдъ нѣколко години вързала, и ти се радвашъ, хапвашъ си отъ черешитѣ ѝ. Е, за колко врѣме е вашето щастие, ако се хранитѣ само съ череши? Черешитѣ ще презрѣятъ, и вашето щастие ще изчезне. Запримѣръ, такъвъ нѣкой артистъ, или нѣкоя певица, която пѣе хубаво, мисли, че като излѣзе на сцената, ще я посрещнатъ съ цветя, всички ще заговорятъ за нея, какъвъ великъ талантъ има тя. Тя сега живѣе съ въображението, но, между въображаемиятъ и действителниятъ свѣтъ има голѣма разлика. Тя е следующата: въ въображаемия свѣтъ мѫчнотии нѣма, тамъ всичко върви безъ мѫчнотии, тамъ всичко върви отлично. Вие си проектиратѣ въ ума една градина отъ 100 декара, насаждате въ нея цветя, плодни дървета, всички заговарятъ за вашата градина. Вие продавате плодове и всички се радватъ. Знаете ли на какво ще замязате? Ще замязате на онзи богатъ циганинъ, който дава на своя синъ да продава млѣкото, да го разнася по кѫщитѣ. Носи го той въ една кѫща, въ друга, и си размишлява. Казва си: Като продамъ това млѣко, ще си купя една кокошка, която ще ми снася яйца. Ще продамъ яйцата по толкова и толкова едното. Съ спечелените пари ще си купя една овца и една коза. Слѣдъ това, и тѣхъ ще продамъ, и отъ получените пари ще си купя една крава. Тъй като си вървѣлъ и разсъждавалъ, слѣдъ 4–5 часа станалъ милионеръ. И тогава продължавалъ да си разсъждава, като стана милионеръ, ще предложа на царската дъщеря да се оженя за нея, и ще си имаме дѣтенце. Като си помислилъ туй, подскочилъ отъ радость, гърнето паднало на земята, и млѣкото се разлѣло. Сега, това вамъ се вижда смешно, но всички цигани, това сме ние. Нѣкой день подскочишъ, идеята се родила, но млѣкото го нѣма. А въ дадения случай важното е млѣкото, а не дѣтето. Обаче, като вземете да реализирате, да насаждате тази идея на физическото поле, мѫчнотии ще се явятъ, пришки ще излѣзатъ по главата ви, ще видите, че тази работа не е тъй лесна. Послѣ, плесници ще дойдатъ, че това, онова, и най-послѣ вие ще сполучите. И като сполучите, вашата идея ще бѫде може би, 100 пѫти повече реализирана, отколкото първоначално. Тъй ще имате нѣщо реално. Та, сега ние живѣемъ съ своитѣ първоначални илюзии, съ които сме излезли отъ Бога. Ние искаме, обаче, не само да спремъ върху това, какъ сѫ били тия неща въ ума и сърдцето ви, искаме тия нѣща да се реализиратъ въ

физическия свѣтъ, защото физическия свѣтъ е въ миниатюръ реализиране на Божествения свѣтъ. Макрокозмоса, това е Богъ, Божествения свѣтъ, който трѣбва въ миниатюръ да се реализира на земята. А какво е реализиране? Когато искате да изкарате, да фотографирате единъ прѣдметъ или една местность въ една камера обскура, нали тази местность се смалѣва на една малка плочка, като се запазватъ сѫщите отношения. Та и ние трѣбва да реализираме Божествения свѣтъ въ една идея, която може да се схване. Сега, въ този свѣтъ тази илюзия е потрѣбна, защото иначе, ако вие знаете всичко, ще имате толкова нещастия, че нѣма да знаете какво да правите. Сега, напримѣръ, има толкова религиозни вѣрвания, и нѣкой пѫть вие сте увѣрени, че има Господь, но дойде день и вие се усъмните въ Бога. Имате нѣкой вашъ приятель, когото обичате, идеализирате го, но дойде день, че изгубите това упование въ него, и казвате: „Излъгалъ съмъ се“. Имате синъ или дъщеря, на които възлагате голѣма надежда, но се усъмните. Слѣдъ туй идватъ тия крушения. Всѣкога съмнѣнието въ Бога е съмнѣние въ самите насъ. Животътъ у насъ не е положенъ на една сѫщинска основа. Причината на крушението не е външна, не е вънка отъ насъ. Защо за примѣръ ще искамъ да живѣетѣ вие по-добрѣ отъ мене, защо ще искамъ да живѣетѣ вие единъ животъ по чисто, по-святъ, отколкото азъ самия? Защо ще бѫда къмъ васъ по-взискателенъ, отколкото къмъ себе си? Напримѣръ, къмъ себе си ние сме по-малко взискателни, а къмъ външнитѣ сме по-строги. Когато направимъ нѣкоя погрѣшка ние я извиняваме, а погрѣшката на другитѣ не я извиняваме. Не, ние най-напрѣдъ нѣмаме една мѣрка, съ която да можемъ да отмѣрваме, да знаемъ туй, което виждаме, погрѣшка ли е или добродѣтель. Защото нашитѣ грѣхове, които виждаме, прѣдъ Бога не сѫ грѣхове, и добродѣтелитѣ, които мислимъ, че сѫ такива, прѣдъ Бога не сѫ добродѣтели. Туй не иска голѣма философия, за да се докаже. Когато у нѣкой човѣкъ се оправятъ материалнитѣ работи, забатачватъ се духовнитѣ работи. Вижте всички търговци, на които сѫ оправени материалнитѣ работи, идете да ги видите какъ сѫ въ духовно отношение. Щомъ се забатачатъ материалнитѣ работи, духовнитѣ се оправятъ. Кѫща нѣма, пари нѣма, това-онова, но съ Бога говори, съ ангелитѣ се разправя, красиви чувства има, светли идеи има. Казватъ: „Съ треска се чеши, на съ Бога се разговаря.“ А пъкъ онзи съ гребѣнъ се чеши, но вратата за небето му е затворена. Значи, ние трѣбва да схванемъ онѣзи правилни отношения. Сега, това още е едно заблуждѣние. Това сѫ заблуждѣния, въ които живѣемъ. Не е тъй лесно да се освободимъ отъ едно

заблуждѣние. Не мислете, че е тъй лесно да се освободите. Не, не, трѣбва да знаете всички изходни пѫтища. Когато изпаднете въ едно заблуждѣние, то е, както когато сте въ единъ градъ, въ единъ лабиринтъ, и не можете да минете отгдѣто искате, трѣбва да знаете ония улици, които ще тѣ изведатъ. Трѣбва да знаешъ изходния пѫть на живота. Ами че такива заплитания нали имате? На, двѣ сестри имате, скаратъ се, не могатъ да се споразумеятъ, не могатъ да се спогодятъ, прощаватъ се, но не знаятъ какъ да възстановятъ, да възвърнатъ работата, която сѫ загубили. Защо? Знаете ли коя е причината? Причината е, че вие още не сте изучили себе си, че човѣкъ едновремѣнно функционира въ три свѣта, има три вида способности, три вида чувства, три вида воля има въ себе си. Има една воля, която функционира въ физическия свѣтъ, една воля, която функционира въ астралния свѣтъ, и една воля, която функционира въ умствения, въ духовния свѣтъ. Човѣкъ има единъ умъ, който функционира въ физическия свѣтъ, втори, който функционира въ умствения свѣтъ и трети, който функционира въ Божествения свѣтъ. Съ вашия физически умъ вие никога не можете да разберетѣ Божественитѣ работи. Тогава идва нашата теория: че, ако съ нашия умъ не можемъ да схванемъ Божиитѣ работи, тогава защо ни е този умъ? Ако моятъ умъ може да разбере Божественитѣ работи, защо ми е тогава Христовия умъ? Другъ умъ има, той ни трѣбва. Значи, трѣбва да имамъ отъ Христовия умъ, да Го присъединя къмъ моя отгоре, и да взема отъ тия събраните факти, да ги разбера и да ги обсъдя. Сега, като слушате за тия три ума, ще си кажете: „Сложна работа е това тогава! Три ума! Ние съ единъ умъ едва се справяме, а съ тритѣ какъ?“ Единиятъ умъ той е въ насъ, а Божествениятъ умъ Той е отгоре, ние за Него трѣбва да се държимъ. Съ Божественото трѣбва да започнемъ. А другитѣ два ума, това сѫ спомагателни, тѣ сѫ спомагателни средства за човѣшкия животъ. И за сърдцето е сѫщото. И въ Писанието се говори за сърдцето. Сегашното сърдце е направено отъ камъкъ. Казва се въ Писанието: „Ще имъ отнема каменнитѣ сърдца“. Нѣма какво да осѫждате нѣкого – каменно му е сърдцето. Какъ ще разберешъ свѣта съ туй сърдце? Съ туй сърдце не можемъ да бѫдемъ щастливи. То е студено, хладно, пълно е само съ снѣгъ, съ лѣдъ, доста гробища, кости има вѫтрѣ въ него. Е, питамъ: При такова едно състояние какъ можете да бѫдете щастливи? И казвамъ: „Това сърдце ще имъ се отнеме, ще имъ се даде друго едно сърдце по-пластично.“

Но, да се повърнемъ къмъ чисто практическата страна, къмъ страната,

която вие можете да разберете при сегашните условия. Да допуснемъ сега, че вие се намирате въ едно затруднение въ живота. Отъ какво произтича затруднението? Всѣко затруднение произтича отъ неразбиране на ония съотношения, които сѫществуватъ между нещата въ природата, и вие, живите сѫщества, които стоите тамъ. Запримѣръ, ако седите на брега на една рѣка, и мислите, че ще можете да я прѣбродите, нѣма опасность, но, щомъ влезете въ нея, тя ви задига, и почва да ви носи. Вие се уплашвате, и почвате да викате, ще дойде нѣкой да ви извади. Ако сте умни, когато дойде да прѣброждате тази рѣка, вие ще забиете на брѣга единъ голѣмъ колецъ, ще завържете едно голѣмо дебѣло въже за него, и вие ще се завържете съ въжето, и полека-лека ще правите сондажъ да минете рѣката. Ако рѣката е дълбока, ще се върнете назадъ. Сега, при всички неблагоприятни условия, въ които се намираме въ живота, трѣбва да имаме едно въже, а то е умътъ, то е човѣшкиятъ умъ, за него трѣбва да се държимъ.

Сега, нѣкои отъ васъ не сѫ въ състояние да разбератъ отношенията въ духовния свѣтъ. Защо? Защото въ духовния свѣтъ между ангелитѣ всичко става много бързо. Вашиятъ умъ, вашето око не е въ състояние да схване това, което става тамъ. Тамъ всичко става съ магическа сила, съ магическа бързина. Ангелътъ като дигне пръчицата си, махне съ нея, и веднага дойде масата, наредена сложена, и се слага, каквото искашъ ядене. Тракне съ пръчицата си, ще дойдатъ гости, разговарятъ се. Като тракне отново съ пръчицата си, гоститѣ се разотиватъ, и масата всичко изчезва, всичко изведнъжъ се изгубва. И ако вие се намирате въ единъ такъвъ свѣтъ, дѣто гоститѣ съ едно тракане на пръчицата идватъ и изчезватъ, въ какво положение ще сте, какъ ще се почувствувате? Е, какъ мислите, ако гоститѣ ви могатъ да идватъ и да изчезватъ, моментално, този свѣтъ реаленъ ли е? Ангелътъ може да ви говори, да ви забавлява съ години, но всичко това сѫ кукли, умни кукли, така сѫ нарѣдени, доста разнообразно е това, но това, тия гости не сѫ истински ангели, които могатъ да ви говорятъ, това не сѫ реални сѫщества. Този ангелъ може съ години да ви говори, и вие да казвате, че той е отличенъ, че тия ангели сѫ отлични. Ще кажете: „Еди, кой си бѣше отдѣсно, еди-кой си отлѣво“. Не, това сѫ само (полици). Единственото реално нещо, това сѫ само ангелитѣ, които дигатъ пръчицата. Сега, въ този свѣтъ, единственото реално нещо, което виждаме, това е Господь, Който подигне пръчицата, всичко става, махне пръчицата, всичко изчезва. Господь казва: „На еди-коя си жена, дайте и дѣтенце“.

Даватъ и дѣтенце, жива кукла, и тя казва: „Пиленцето, моето дѣтенце“, гали го, увива го въ дрешки, радва се. Казва: „Гений ще стане“. Това не е никакъвъ гений, въ вашия умъ сѫществува тази идея. Това е една кукла, това е едно заблуждѣние. Вие виждате, туй дѣте съ години го гледате, храните, радвате му се, учите го, свърши университетъ и послѣ ви ритне, казва ви: „Да не си ме раждалъ?“ Казвате: „Защо Господь ми даде такъвъ синъ?“ Това не е вашиятъ синъ. Този вашиятъ синъ е тъй нагласена кукла. Трѣбва да се освободите отъ вашитѣ заблуждѣния. Най-първо Господь ще дава кукли на хората. И ако можете да се справите съ живите кукли, слѣдъ това Господь ще ви даде едно живо сѫщество. Когато дойде това живо сѫщество, то нѣма да те върсва по два пѫти на день да го туряшъ въ коритото, както сегашнитѣ ви кукли. Като дойде това живо сѫщество, въ единъ день то ще израстне въ пълната си красота. Това дѣте нѣма да бѫде дѣте, то ще бѫде 33-годишно, и нѣма да има нужда да го учишъ на своя езикъ. Като дойде туй дѣте, то ще бѫде вашъ приятель, то не се ражда отъ майка и баща, то си е родено. И Писанието казва: „Роденото отъ Бога е Духъ, а роденото отъ хората плъть е“. А кога сѫ родени хората отъ Бога? Никой не знае кога сѫ родени. Нѣкой казва: „Ще се роди отъ Бога“. Не, не, ще се прояви роденото отъ Бога. Да се роди отъ Бога, значи първоначално, а не сега, да се роди туй Божественото. Вие ще си зададете въпроса малко по-друго яче. Вие сами себе си ще запитате: реално сѫщество ли сте или сте една жива кукла? Ще се запитате: Азъ кукла ли съмъ? Че това е една философия!

И тъй, ще се запитате: кукла ли съмъ, или съмъ едно сѫщество родено отъ Бога, отъ хората ли съмъ роденъ или отъ Бога съмъ роденъ? Щомъ се съмнѣвашъ, че си отъ Бога, кукла си, и нищо повече. Усъмнишъ ли се, ще приемешъ, че си кукла; приемешъ ли факта, че си роденъ отъ Бога, товарътъ ще ти олекне, и въ ума ти ще се роди свѣтлина. Сега ние съврѣменнитѣ хора, когато сме отеготени, когато паднемъ въ нѣкое противорѣчие, търсимъ нѣкой братъ или сестра, да ни утеши, да ни каже истината. Може да ни кажатъ истината, но ние трѣбва да бѫдемъ готови, да разберемъ тази велика истина. Кое се мени? – Мени се врѣменното. За Бога казватъ, че прѣзъ всичкитѣ врѣмена остава неизмѣняемъ, а всѣко друго нещо се мени. Отъ една страна ние ще схванемъ, че туй, което се мени, то е проявената реалность, а това, което не се мени, то е сѫщественото. И тогава можемъ да съзнаемъ, че има у насъ неща, които не се менятъ, но казватъ, състоянието ни, че ние сме излѣзли отъ Бога. Онова, което се мени

и онова, което не се мени, това сѫ двета̀ фази на живота и трѣбва да се разбере тази реалность. А туй сѫщественото у насъ, това е Богъ, Който не се измѣня. Сега, тази философия е необходима за васъ, а тя седи въ това, да познаете сѫщественото, което не се измѣня. Тогава вие ще се намѣритѣ въ едно противорѣчие, и вие казвате: „Азъ човѣкъ ли съмъ, или съмъ една кукла?“ Че ако всѣки день ти вталпяватъ различни идеи, и ако всѣки съ тебе може да си играе, това показва, че си кукла. Днесъ едни идеи, утрѣ други, днесъ си социалистъ, утрѣ си комунистъ, днесъ си майка, утрѣ си баща, слѣдъ туй си сестра, актьоръ, но това показва, че си кукла, залъгвашъ се. Написалъ съмъ една книга, има ли Господь или не. Че какъ мислите, мога ли съ моитѣ аргументи да докажа има ли Господь или не? Мислите ли, че съ моитѣ аргументи мога да оправя свѣта? Не, това е едно забавлѣние. Азъ мога да ви докажа дали има Господь или не и по другъ начинъ. Ти си единъ безвѣрникъ, отричашъ Бога, философствувашъ, а азъ безъ да напиша нѣкоя книга, има ли Господь или не, мога да ти кажа това. Какъ? Ти си пѫтувалъ прѣзъ нѣкоя мрачна нощь, изстиналъ си, и дойдешъ въ моята колиба, казваш: „Има ли Господь или не?“ Не се занимавамъ съ този въпросъ. Ти нали си гладенъ, краката ти изстинали ли сѫ? Наклаждамъ огънь, слагамъ ти трапеза, угощавамъ те, направя ти леглото, и те питамъ: Въ моята колиба има ли Господь или не? Не, този въпросъ е изключенъ. Ние се разговаряме за хлѣбъ, за огънь, а за Бога въпросъ не става, за Бога се разговаряме послѣ. Ти нахрани ли се? Ти вѣрвашъ ли, че тази вечерь те нахранихъ? Той ще ми каже: „Не вѣрвамъ, докажи ми, че ме нахрани“. философствува. Добре, азъ съмъ снаженъ, взема едно дърво, наложа го 1, 2, 3, 4 пѫти, казвамъ му: „Ти вѣрвашъ ли сега, че те убихъ?“ Ако той каже, че не вѣрва, ще го понатисна още единъ пѫть. Питамъ сега: Като го наложа още десетина пѫти нѣма ли да вѣрва? Ще повѣрва. Слѣдователно, ние съврѣменнитѣ хора понеже не вѣрваме въ тия блага, които Господь ни ги дава, Той казва: „Я наложете този!“ Като ви наложатъ, казвате: „А, каквото изживѣхъ, разбрахъ реалностьта“. Повѣрваме – по обратенъ пѫть, но това е сега кривия пѫть. Вие сте дошли вече въ друга фаза, трѣбва да повѣрвате въ Божествената Любовь. Приложението на Божествената Любовь седи въ слѣдующето: не изисквай отъ хората да те любятъ! Искай отъ себе си ти да любишъ. Ти на Бога нѣма да му заповѣдвашъ. Ти изисквай отъ Бога Той да се прояви въ тебе, да присъствува въ тебе, и да прояви Любовьта Си. Въ туй седи закона. Значи всѣки човѣкъ самъ трѣбва да си попроси. Ако азъ самъ не си попрося,

никой никого не може да обърне въ свѣта. Да не мислите, че можете да обърнете нѣкого. Единствениятъ, Който може да обърне хората въ свѣта, това е Богъ, който работи отвѫтрѣ въ хората. И азъ нѣма да казвамъ, че Господь ме обърна. Не мога да доказвамъ, че Богъ ме обърна, и нѣма да доказвамъ това. Азъ трѣбва да зная нещо въ себе си. За мене то не съставлява никакво съмнѣние. Когато азъ живѣя въ любовь съ Бога, за тази любовь азъ нѣма да говоря на другитѣ хора. За тази любовь ще познаятъ по излишъка, който е у тѣхъ, които имъ давамъ. Казвамъ: „Ти отъ моята вода, ако ти се хареса, въ моята градина, въ моя разсадникъ може да идвашъ всѣки день, въ него има много плодове, и можешъ да си взимашъ, колкото ти трѣбватъ. Каквото ти е потрѣбно за живота, можешъ да си взѣмешъ, нѣма да се осигуряващъ“.

Когато Христосъ въ тази глава се обръща къмъ ученицитѣ си, Той казва: „Вѣрвайте въ Бога и въ мене вѣрвайте“. Вѣрвайте въ абсолютното, което не се измѣня вѣрвайте и въ мене, който обяснѣва променитѣ.

И въ съврѣменната философия, и въ съврѣменната наука се обяснѣватъ всички противорѣчия. Науката, това е едната страна на реалностьта, а другата – философитѣ обяснѣватъ туй абсолютното, метафизическото, неизмѣняемото. Сега, ние разглеждаме тия двѣ реалности, и трѣбва да ги приложимъ въ живота си. Често съмъ ви казвалъ, че можете да опитате Бога. Какъвто опить и да направите, вие ще се усъмните. Казвамъ ви тъй: Вие днесъ ще застанете на еди-коя си улица, и ще чакате, въ 10 часа тамъ ще мине еди-кой се господинъ. Вие не го познавате, но той ще ви чака и ще ви помогне. Знаете ли какво ще се случи? Вие сте извадили часовника си и чакате, точно въ 10 часа ще дойде този господинъ, обаче между вашиятъ часовникъ и този на господина ще има една разлика най-много отъ половинъ часъ. Вие седите, чакате, става 10 часа. А той ще дойде спорѣдъ своя часовникъ. Вие се тревожите, казвате: „Ето, не се сбѫдна. Друго яче, какъ може да бѫде? Може ли той да закъснѣва?“ Не, не, той ще дойде спорѣдъ часовника си. По което врѣме дойде, то е неговото врѣме, точно ще дойде той, нито една минута нѣма да закъснѣе, може да опитате. Когато той наближи, какво ще стане у васъ? Докато се тревожите за нещо въ душата си, въ сърдцето си, той е далечъ. Докато вие вѫтрѣшно се тревожите, докато се смущавате, той е далечъ, нѣма да дойде скоро. И колкото повече се тревожите, колкото повече се съмнѣвате, много надалечъ е, нѣколко дни надалечъ, не бързайте! Почва ли сърдцето ви да утихва, умътъ да се стабилизира, вие сте се примирили,

утихвате, и почвате да усещате една дълбока, тиха радость, едно зазоряване – той е вече наблизо. Има единъ моментъ, въ който ще проблѣсне тази радость, вие сте се примирили въ свѣта, и казвате: „От сега нататъкъ съмъ готовъ на всичко, нищо не очаквамъ, и на работа съмъ готовъ.“ Кажешъ ли така, че си готовъ, да сторишъ всичко, каквото Богъ иска, тогава ти си на благата страна. Кажешъ ли въ този моментъ, така: „Азъ съмъ готовъ да направя всичко, каквото Богъ иска, примирихъ се, взимамъ мотиката“, веднага Той ще дойде. Той ще ти каже „добъръ день“, ще ти донесе тази мотика, това ще ти бѫде първиятъ урокъ. Той ще бѫде твоятъ Учитель, него день ще имашъ радость въ твоята душа, той ще ти разправи правия смисълъ на новия животъ, на вѫтрѣшния животъ. И дойде ли Той, цѣлиятъ свѣтъ за тебе ще проблѣсне и който човѣкъ те срещне от тогазъ насетне, нѣма да те гледа съ криво око. Когато Богъ дойде да живѣе у насъ, невъзможно е хората да ни мразятъ. Едно отъ двѣтѣ ще стане: или хората ще бѣгатъ отъ насъ, или ще приематъ отъ нашето, ще го признаятъ, нищо повече. Законъ е туй. Нѣкой казва: „Защо ще бѣгатъ отъ насъ?“ Друго яче не може. Защото Господь казва: „На пѫтя ми никой да се не поставя“. Който е вънъ отъ пѫтя ми, той си минава. И тъй, трѣбва да имате тази абсолютна вѣра. Първото нещо отъ толкова врѣме е, искамъ да всадя въ васъ живата вѣра. Има начини, чрѣзъ който може да провѣрите, да направите опита си, има ли Господь или не. Ние не доказваме нещата. Туй нещо може да стане въ нашето съзнание. При тази фаза, при която сега се намираме, необходимо е при тия двѣтѣ положения, да вѣрваме въ Бога, Който е неизмѣняемъ, да вѣрваме въ туй, което не се измѣня, т.е. промѣня се и не се измѣня въ себе си. И въ мене – казва, „вѣрвайте“, и слѣдъ туй ще дойде онази вѣра въ самите васъ. Защото, важно е, преди да минете границата на Царството Божие, да изживѣете тия двѣ състояния, тѣ сѫ потрѣбни за васъ, та като ще минете за въ Царството Божие, не може да се спрете на границата, и да кажете: „Да влѣза или не“. Кажете ли да влѣза или не, работата съ васъ е свършена. Въ Божествения свѣтъ не искатъ, не обичатъ никакви колебания. Ти трѣбва да рѣшишъ туй абсолютно въ себе си. Ти ще скъсашъ всички връзки съ свѣта, всички тия кукли ще ги взѣмешъ, ще ги туришъ въ единъ сандъкъ, ще ги оставишъ наслѣдство на другитѣ, и нѣма да помисляшъ за куклитѣ. Прѣдъ тебе има нещо много по-хубаво, което Богъ е приготвилъ. Туй е положението.

Ние влизаме въ положение на шестата раса, да имаме вече съзнателно общение съ ангелитѣ, съ светиитѣ, а тѣ не обичатъ двоеумнитѣ хора.

„Двоеумниятъ човѣкъ е непостояненъ въ всичкитѣ си пѫтища“. Нѣкой ще дойде, запримѣръ, при мене, не харесва моята бесѣда, ще иде при теософитѣ. Какво е теософията? Какво ще ви даде тя? Тя е бръщолевене, прѣмелване на булгуръ. Че астралното тѣло било такова, че менталното било такова. Казвамъ: „Ти това астрално видѣ ли го, менталното тѣло видѣ ли го?“ – Така пишатъ. Много работи могатъ да се пишатъ. Нещата трѣбва да бѫдатъ вѣрни въ себе си, вѣрни. Ти опиталъ ли си това, което говоришъ? Питамъ сега: Ако туй, което учите е вѣрно, защо това учение не ви повдига, не ви донесе спасение? Питамъ: Защо индуситѣ, които знаеха туй учение не се повдигнаха? Защото чакатъ новъ Учитель да ги повдигне? Ако туй учение можеше да ги спаси, защо чакатъ другъ Учитель? А, има нещо, което тѣ чакатъ. Е всичко друго, това сѫ външни забавлѣния. Забавлѣния сѫ това!

А Мара, а Марийка, а Драганка! Момата не е доволна. Казватъ ѝ: Ние ще тѣ оженимъ, ще ти намѣримъ единъ момъкъ, онзи тамъ, той е много добъръ, той е много ученъ, свършилъ е два факултета. Той казва на момата: „Ние сме богати, двѣ голями градини имаме; ще си направимъ нова кѫща, ще си купимъ едно лозе, хубаво винце ще имаме, ще ти направя хубава рокля, модерни чепичета, нова шапка съ хубавъ воалъ“. Тя слуша, започва малко да се развеселява, става доволна. Майката казва: „А, на добро положение е нашата дъщеря“. Венчаватъ я но работата не върви. Съ тия лъжи въ свѣта не се върви. Ще те викатъ въ еди-коя си църква, ще те кръщаватъ, радвашъ се за 1–2 дни, но положението не върви. Православенъ станешъ, радвашъ се, 1–2 дни цѣлувашъ иконитѣ, вѣрвашъ въ кръста, по, друго нещо ти трѣбва. Нещо съществено ти трѣбва. А кое е съществено? То е общението на душата съ любовьта. Като дойде любовьта, и като ме срешнешъ, не да ме питашъ какво мисля, а да знаешъ какво мисля. Да нѣма двѣ мисли. Кажа ли дума думата ми да си е дума. И мислите ми да сѫ една мисъль. Какъ? Да гледамъ на тебе тъй, както на себе си; да чувствувамъ твоето добро тъй, както чувствувамъ своето добро. Щомъ влѣза въ кѫщата ти, да има вече туй общение помежду ни. Сега, не че нѣма връзка, не че нѣма общение, не че между насъ нѣма стрѣмежъ, но червеи има. Тия червеи сѫ външни, и тѣ, постепенно прогризватъ вашите нишки. Тия червеи сѫ вашитѣ заблуждѣния. Ние трѣбва да се освободимъ отъ своитѣ заблуждѣния. И ние правимъ първия опитъ. Този опитъ ще го направимъ, но съ правила. Ще туримъ закона. Азъ ще ви дамъ нѣкой правила, тѣ сѫ свободни правила. У насъ всичко става по закона на любовьта. Само тия

правила, които се прилагатъ по закона на любовьта, само тѣ сѫ вѣрни, само тѣ сѫ устойчиви. Всички други правила – тѣ сѫ палеативни. И ученицитѣ, които вѣрваха въ Христа, докато приемаха Неговото учение, тѣ вървѣха много добре, но щомъ се усъмниха, почнаха да вѣрватъ въ своитѣ събори. Сега и насъ ни питатъ: Въ свѣтитѣ събори вѣрвате ли, въ иконитѣ, въ кръста вѣрвате ли? – Не, ние учимъ сега да вѣрваме само въ едно нещо: искамъ да вѣрваме въ Божията Любовь, Която е неизмѣнна, да вѣрваме въ Божията Мѫдрость, да вѣрваме и въ Божията Истина. Искамъ да вѣрваме въ тия три допирни точки. Но, трѣбва да се прилага. Запримѣръ, какво сме приложили ние за тази Любовь къмъ Бога? Ами азъ ви казвамъ: Този день, който имаме днесъ, тази гледка, която е насреща ни, какво можемъ да дадемъ на Бога за всичко туй? Ами че това е Неговата Любовь! Той седи, гледа ни, угощава ни, дава ни чай, хлѣбецъ, това-онова, дава ни и мотички за работа. Имаме и хубави борчета, всички хора около насъ и спрѣмо насъ сѫ добре разположени, макаръ че дигатъ шумъ, и не ни искатъ, но Господь чрѣзъ тия братчета казва: „Тия хора нѣма да ги закачате, нѣма да ги бутате; ако ги закачите, виждате ли тази тояга, отъ васъ нищо нѣма да остане". На владицитѣ, на свѣщеницитѣ казва: „Тояги, всичко това е за васъ, тия хора нѣма да ги бутате". Ама тѣ сѫ еретици! „Тѣ сѫ мойте дѣца, азъ ги познавамъ, нѣма да ги бутате, тѣ сѫ единственитѣ дѣца, които ме слушатъ сега". Ама че питамъ ви: Кои дѣца сѫ възлюбленитѣ на Бога, здравитѣ или болнитѣ? – Здравитѣ. Защото, щомъ не слушаме Бога, ние сме болни, щомъ не вѣрваме въ Бога, ние сме болни. Свѣтътъ е една болница, а Богъ иска здрави дѣца. Навънка отъ болницата! Ама докторътъ не разрѣшава. Тия дѣца сѫ здрави, и нѣма какво да седятъ въ църквата. Ама какъ? Тѣ ще простинатъ! Че нѣма какво да вѣрваме на църквата. Църквата, това сѫ болнитѣ хора. Ами за спасението? Ами че туй се хипнотизиралъ въ единъ кръсть, въ иконитѣ. Нѣма какво да се занимавате съ иконитѣ. Вземе онази мома портрета на любимия си, стиска го, стиска го. Ами тогава, като дойде той самиятъ, тя какво трѣбва да направи? Той идва при нея, портретътъ тя трѣбва да го остави на почетно мѣсто, и да отиде при него, да се разговаря съ него. Ще кажете: „Ами съ иконитѣ, какво?" Ще кажете: „Господь, е дошълъ, ще прощавате, ние не се нуждаемъ отъ иконитѣ, ще идемъ при Бога на работа. На работа ни вика Той, на една свѣщенна работа!"

Сега вие, които ме слушате, нѣма да се спрете, да казвате: „Ами тукъ е България, въ свѣта има толкова учени хора!" Питамъ: Кои сѫ ученитѣ хора въ България? – Въ България има натоварени камили. Нѣкой казва:

„Ами владиката?“ Не е ученъ човѣкъ той, той е натоварена камила. Натоварили го и пжшка. Ние не се нуждаемъ отъ много владици. Насъ ни трѣбва само единъ владика. А тѣ, като ни укоряватъ, влизатъ въ едно противорѣчие, то е слѣдующето: тѣ казватъ нѣкой пжтъ за мене, че съмъ се провъзгласилъ за Христосъ. Че азъ не съмъ се провъзгласилъ, тѣ, владицитѣ сж се провъзгласили, тѣ казватъ, че сж архиереи. Архиерей е само Христосъ. Единъ е архиерей, Той е Христосъ. Единъ е архиерей, отъ памти вѣка, ще си признаете и нищо повече. Само Той е архиерей, ще си смените одеждитѣ, ще си турите одеждитѣ на ученици. Владиката ще знае, че не е свършилъ нищо. Ами че тѣ още не могатъ да свалятъ ремъцитѣ отъ обущата на единъ окултенъ ученикъ, а ще оправятъ България! Какъ ще я оправятъ? Казвате: „Ще излѣзатъ между народа да му говорятъ, да проповѣдватъ“. Единъ владика ще излѣзе. Е, какво ще каже на този народъ? Нѣкой отъ народа ще му каже: „Дѣдо владика, имамъ болно дѣте“. Е, викайте лѣкаря! Другъ ще дойде: „Дѣдо владика, имамъ нужда отъ пари“. – Е, има банкери! Не не ставай такъвъ владика! Онзи, който излѣзе между народа, трѣбва да има сила, Божествена сила. Ще иде да положи ржката си върху главата на нѣкоя бедна болна вдовица, и ще я подкрепи. Ще иде въ нѣкое село, ще каже на селянитѣ: „Тази година ще имате хубаво жито, любеницитѣ, ябълкитѣ, крушитѣ, гроздето, всички плодове ще станатъ, дѣцата ви ще бждатъ здрави“, и като си излѣзе, ще дойде благословението. Да, ако така дойде владиката, разбирамъ. И тогава ще кажатъ, че хората не се нуждаятъ отъ говорене, а отъ братство, и равенство и отъ любовь, но не тази обикновената любовь.

Христосъ казва: „Ако вѣрвате въ Бога, и въ мене, ако вѣрвате“.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ да видите гдѣ е вашето недоразумение.

Единъ Учитель адептъ въ древностьта, ималъ ученици, които ги изпитвалъ по два начина. Извиква единъ отъ най-способнитѣ си ученици и му казва: „Слушай, ти ще излезешъ сега съ съученицитѣ си, и ще отидешъ на еди-кое си мѣсто въ еди-кое си село. Като влѣзете въ селото, тамъ ще ви посрещнатъ много добре, ще ви нагостятъ, ще ви дадатъ легла и дрехи, ще ви дадатъ пжтни и дневни, и на изпращане ще ви дадатъ и коне“. Нареждатъ се и тръгватъ ученицитѣ отъ този випускъ, обаче, какво се случава? Тръгватъ за селото, посрещатъ ги съ тояги, гонятъ ги, биятъ ги, и слѣдъ като минали всички страдания, връщатъ се при Учителя си, и разказватъ, какъ ги приели. Учительтъ мълчи: „Учителю, защо не ни каза

истината? Поне да знаяхме, че да бѣхме си турили малко памучецъ на гърба, да бѣхме взѣли нѣкои предохранителни мѣрки, а то, бой до второ разпорѣждане!“ – „Оставете сега, азъ послѣ ще ви разрѣша въпроса“, казва Учителя имъ. Отива Той при втория випускъ ученици и имъ казва: „Слушайте, ще отидете на еди-кое си мѣсто, но ще знаете, че още като тръгнете, по пѫтя ще има бой, и като стигнете на мѣстото, ще ви изпъдятъ“. Тръгватъ тѣ, но взѣли предохранителни мѣрки. Обаче, съ тѣхъ се случило точно обратното на това, което имъ казалъ Учителя. Пристигатъ на мѣстото, посрещатъ ги съ радость. Отиватъ при Учителя си, Той ги пита: „Какъ ви посрещнаха?“ „Учителю, защо не ни каза истината? Колко страхъ претърпѣхме, че ще бѫдемъ бити, колко треперения и очаквания, но не се случи нищо отъ това, което ти ни каза“. Извиква тогава и двата випуска ученици и имъ казва: „Васъ, които ви биха, и васъ, които ви приеха добре, и едните и другитѣ сами сте причина за това. Васъ, които ви биха, тия хора едно врѣме имаха нужда отъ васъ, но вие спрямо тѣхъ не показахте никаква човѣщина, и сега тѣ ви отплащатъ – биха ви. А васъ другите които ви посрещнаха добре, едно врѣме на тия хора имъ направихте зло, но сега го изправихте, и затова ви посрещнаха добре“. Сега, нѣкои отъ васъ ще дойдатъ въ свѣта, ще иматъ опитностьта на първите. Това е вашата минала карма, и вие трѣбва да ликвидирате съ нея по закона на любовьта. Всички вие единъ за другъ, по закона на любовьта, ще се стараете да говорите добро единъ за другъ. Нѣкой пѫть, гледамъ, между васъ, казвате си: „Този братъ, не е такъвъ, какъвто очаквахме да бѫде“. Не, не казвайте тъй. Азъ ще ви моля едно нещо: не говорете лошо единъ за другъ. Ще ви моля едно отъ двѣтѣ: ако нѣкои говорятъ лошо за други – да не говорятъ; ако тѣ не могатъ да се въздържатъ – то вашъ рѣдъ идва, поне вие, другитѣ, за които се говори лошо, не се обиждайте. На първите казвамъ: Не говорете лошо; а на вторите казвамъ: Не обръщайте внимание за всичко лошо казано по вашъ адресъ, а си кажете въ себе си: Колко хубаво ме посрещнаха, по-хубаво отъ това, за сега – здраве! Само така ще разрѣшимъ въпроса. Сега, нѣкой отъ васъ е обиденъ, нали? Хубаво, онзи, който е обиденъ, не е трѣбвало да се обижда, той не с могълъ да разрѣши въпроса, но и този, който обижда, и той не е разрѣшилъ въпроса. Остава вие да го разрѣшите; не можете ли, остава кармата. Тогава, какъ ще съградимъ бѫдещата култура?

Сега, свещеницитѣ ни предизвикватъ, искатъ да имъ отплатимъ съ същата мѣрка. Но не, нѣма да имъ отплатимъ съ същата мѣрка. Ние имъ

казваме: „Нѣмаме нищо общо съ васъ, вашитѣ икони не ги искаме, въ вашитѣ църкви не искаме да влѣземъ“. Защо? – Не искаме да дигаме скандали. Защото, ако влѣземъ, ще ви кажемъ нещо, което не е съгласно съ вашитѣ форми. Вашето кръщение не искаме, вашето венчаване не искаме. Ние ще вземемъ отъ васъ това хилавото, което не искате, и отъ това хилавото ще направимъ нещо. Ние не искаме тѣхнитѣ набожни, ние ще привлѣчемъ анархиститѣ, сакатитѣ, хромитѣ, това искаме ние. Тѣхенъ рѣдъ е сега, и трѣбва, трѣбва да дойдатъ въ новото учение. Туй младото поколение, все хилави сѫ тѣ. Сега, въ съврѣменната църква, казватъ: „А, младъ, човѣкъ е той; то съ новото учение, все млади сѫ тамъ, млади-зелени“. Тѣ, тѣ, тѣ сѫ млади-зелени, тѣ. Туй, което расте правилно, се развива правилно, то не е зелено. Това е законъ на развитие. Подъ, думата „зеленъ“ се разбира нещо, което се развива. Зеленото е единъ добъръ признакъ.

Сега, Христосъ, Който е вѫтрѣ въ свѣта, вие искате да Го видите въ една форма, но, ако Той изпълни сърдцата ви съ едни хубави, възвишени чувства, какво искате повече, не е ли Той? Искате едно дѣте да го носите на рѫцѣтѣ си, да го галите, да го цѣлувате, но това не е идея. Или у васъ може да се зароди друга една идея, казвате: „Христосъ ще се роди въ свѣта“. Не, Христосъ трѣбва да се роди въ една душа. Вие не можете да го очаквате сега, да се роди Той отъ една жена. Има мнозина отъ ученицитѣ заблудени, които чакатъ Спасителя да се роди отъ тѣхъ. Не, Христосъ ако се роди, трѣбва въ душата ни да се роди; Той може едноврѣменно да се роди въ много души. И като се роди въ твоята душа, тогава ти ще бѫдешъ въ полза на себе си, и на всички окръжающи. Туй е възкресение, туй е пробуждане на човѣшкитѣ души, да знаятъ, че Богъ може да живѣе и въ тѣхъ, и когато дойде Той да живѣе въ хората, всички ще бѫдемъ живи.

Първото нещо: Сега вие съзнавате ли това? Трѣбва да го съзнаете. Ще кажете: „Е, въ това учение!“ – Вѣрвайте въ това учение! Въ какво седи вѣрата? Онова съмнѣние, което е проникнало въ васъ, взѣмете че го изхвърлете; премахнете и съмнѣнието отъ дълбочината на душата си, и веднага ще дойде свѣтлина въ ума ви, ще дойде вѣрата. Вие можете да направите и туй усилие въ себе си. Въ какво може да се съмнѣвате? Сегашниятъ общественъ строй е като една дреха и сега той си отива, но не се съмнявайте. Отъ това отиване не се плашете, друга дреха има приготвена. Стариятъ строй е една дреха, която може да се смени. Това не е сѫщественото. Сѫщественото, това сѫ човѣшкитѣ души и духове, а

слѣдъ това идватъ човѣшкиятъ умъ, човѣшкото сърдце, човѣшката воля, съ които ние трѣбва да работимъ. И бѫдещата култура ще бѫде култура на човѣшкото сърдце. Подъ „сърдце“ не разбирамъ афекция на вашитѣ чувства. Не мислете, че чувствата, че афекцията, това е любовь. Че имашъ едно малко въодушевление, това не е любовь. Любовьта е нещо неизмѣнно, постоянно, едно силно чувство, което може да издигне човѣка, да го държи въ равновѣсие. Сега, всички напримѣръ, имате условия да провѣрите Божественото. Имате простуда, имате кашлица, ревматизъмъ, защо да не проявите вашата воля, защо да не я упражните? И азъ ще пристѫпя къмъ практическото приложение.

„Вѣрвайте въ Бога, и въ мене вѣрвайте!“

Ако азъ уподобя това на двѣ, течения, едното течение ще бѫде на сърдцето, което идва отъ клонищата, отъ цвѣтоветѣ, а другото течение излиза отъ центъра на земята, отъ коренитѣ.

Да допуснемъ тогава, че вие имате една болка въ гърдитѣ си, ако взѣмете туй течение, което идва въ мозъка, то, ако умътъ ви присъствува, чрѣзъ концентриране на вашия умъ, ще можете да го прекарате къмъ центъръ на земята, и послѣ пакъ къмъ сърдцето, да стане едно движение, и така ще можете да си помогнете. Но, не се плашете. Нѣкои се плашатъ, че щѣли да се свържатъ съ земята. Не се плашете, нито отъ земята, нито отъ слънцето. Не се плашете! Туй течение отъ слънцето трѣбва да мине прѣзъ центъра на земята отдолу, да виждашъ, че отъ центъра на слънцето образува единъ цѣль свѣтълъ крѫгъ. Този свѣтълъ крѫгъ ще върви правилно. Започнете така, и ще се образува единъ свѣтълъ крѫгъ, а умътъ ви постепенно ще почне у васъ да се разведрява. Щомъ се излѣкувате, тогава може да обърнете течението надолу. Защото, забелѣжете, вашата духовна природа е уякнала, но вашата воля е отслабнала. За да запазите вашата воля, друго едно течение има, обърнете течението отъ центъра на земята къмъ слънцето. Тамъ, гдѣто се прѣкръстосватъ тия два крѫга, започва истинската култура на вашето тѣло, у васъ се създава истинския животъ. Не мислете, че тия течения, които идватъ отъ центъра на земята сѫ вредни. Не, тѣ сѫ вредни, само ако постоянно текатъ. Забелѣжете, навсѣкѫдѣ имате единъ приливъ и единъ отливъ. Това става и у вашето сърдце. Имате едно приятно настроение, то трае 1 минута, 2 минути, половинъ часъ, 1 часъ, единъ день и се сменя, изгубите го, у васъ настава една реакция, тъмнина – имате обратно течение. Ако вие разбирате закона, вие тогава ще си приготвите, ще си създадете една нощь и единъ огънь, та

като дойде туй течение отдолу, непрѣменно трѣбва да имате една запалена свѣщь и огънь на огнището си. И този материалъ веднага ще го използувате като едно гориво. Та, като ставатъ тия смѣни на течения, вие казвате: „Не мога, азъ изгубихъ вѣрата си“. Не си изгубилъ вѣрата си. „Азъ станахъ по-лошъ“. – Не си сталалъ по-лошъ. Това е едно врѣменно състояние. Тия състояния, у младитѣ ги има повече. Тия течения, тия настроения, у момата и момъка се смѣнятъ по нѣколко пѫти на день. Когато дойде врѣме момата да се жени, тия течения се смѣнятъ по 100 пѫти на день. Нѣкой пѫть тя казва: „Азъ ще го взѣма“. Това е учението на сърдцето. Дойде друго течение, тя казва: „Не го искамъ, черенъ ми е той, черенъ ми е, не го искамъ“. Това е другото течение. Майката казва: „Ще го взѣмешъ, дъще“. – Ще го взѣмешъ – първото течение на сърдцето. Ще го взѣма, нѣма да го взѣма. Майката казва: „Въ чудо съмъ сега, ту го иска, ту не го иска“. Ще го взѣма, нѣма да го взѣма. Това сѫ течения отъ цѣнтъра къмъ слънцето. Тя е на кръстопѫть, трѣбва да излѣзе отъ това състояние. Тя не може да направи единъ изборъ. И въ съврѣменната женидба най-голѣмата погрѣшка е тамъ. Щомъ почне да прави тъй, ту се жени, ту нѣма да се жени, оставете я, оставете го. Защото, който е измислилъ думата женидба, тя има другъ смисълъ отъ тозъ, който сега и даватъ. Подъ думата „женидба“ се разбира осигуряване. Значи женидбата е едно осигурително дружество нѣкои се осигуряватъ за 10,000 лв., други за 20,000, за 100,000, за 200,000 лв. Не, човѣкъ трѣбва да бѫде осигуренъ, да вѣрва първо на своя духъ, на своята душа, на своя умъ, на своето сърдце, на своята воля. Тъй трѣбва да учатъ всички майки своитѣ дъщери и синове. Въ новата култура може да се жените, но да не казвате: Ти го взѣми, вѣрвай въ него, не бой се! Не, тя трѣбва да вѣрва на своя духъ, на своята душа, на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля, та, като дойдатъ да се прѣплетатъ два разбрани ума, двѣ разбрани души, и сърдца, така ще дойде разумниятъ животъ. Така трѣбва да се проповѣдва и да се не лъже!

Сега, всички отъ васъ не можете да гледате еднакво, понеже плоскостьта на вашия мозъкъ не е еднакво създадена у всички ви, мозъцитѣ ви не сѫ еднакво доброкачествени. И нѣкои отъ васъ дълго врѣме трѣбва да мислите, да мислите за Бога, докато се прѣустроятъ мозъцитѣ. Мозъцитѣ ви съвършенно трѣбва да се прѣустроятъ. Въ тѣхъ има извѣстни гниющи вещества, който прѣпятствуватъ за въдворяването на истината. Гниющи вещества има въ мозъка! И всичко туй по закона на поляризирането трѣбва да се прѣчисти. И когато се пречисти, тогава

вашиятъ носъ, вашитѣ очи, сърдца, всичко почва да взима правилна форма. А сега, какво мислите? Нѣкой дошълъ, казва за нѣкого: „Отличенъ братъ е“, очакватъ много. Гледамъ го азъ, казвамъ: „Той е разногледъ, очитѣ, главата му сѫ деформирани, лицето му сѫщо не е правилно.“ За да очаквашъ нещо отъ него, той трѣбва да е работилъ, той трѣбва да има воля, да изправи лицето си. Ами че ако той каже, че вѣрва въ Христа, че се е обърналъ къмъ Бога, а не е изплатилъ дълга си, толкова полици има, не му вѣрвай тогава. Щомъ се обърне къмъ Христа и каже: „Ето, азъ изплатихъ дълга си“, въ такова обръщение азъ вѣрвамъ. Да, азъ вѣрвамъ въ такова обръщение, което обръща кесията на хората. Не вѣрвамъ, въ обръщането на хора, който не обръщатъ кесията си. Като дойде Христосъ, Той трѣбва да обърне кесиитѣ на всичкитѣ хора. Една обща кесия, трѣбва да има у хората, но не всички да бъркатъ въ кесията. Азъ вѣрвамъ, че тази кесия е като единъ изворъ, който, като потече, разлива се на хиляди места, и всѣки ще може да се ползува свободно отъ туй Божествено благо. Ние не трѣбва да изпадаме въ сѫщите заблуждѣния, въ който сѫ изпадали много социални реформатори. Ние не можемъ да комунизираме труда на миналите поколения и да го използуваме. Ние трѣбва да комунизираме само нашия настоящемъ трудъ, само туй, което сега изкарваме. Чудни сѫ хората, до сега тѣ сѫ печелили, и сега искатъ пакъ тъй да печелятъ, като използуватъ труда на миналитѣ поколения. Не, не, трѣбва да викаме и тѣхъ, и тѣ иматъ дѣлъ, да ги питаме, съгласни ли сѫ тѣ въ тази печалба. Сегашното благо, което сѫществува сега въ свѣта, ние не можемъ да разполагаме съ него. Всички, който сѫ се опитали по този начинъ да комунизиратъ благата на другитѣ, нищо не сѫ изкарали. Не, всички ще работимъ, и туй, което изкараме, него ще използуваме. Туй е учението, което Христосъ е проповѣдвалъ едно врѣме, и това е носилъ Той въ свѣта. Като е говорилъ за Царството Божие, Той е подразбиралъ Божествената Мѫдрость, да се разбира онзи законъ на съотношение, по който да се разбиратъ майки и дъщери, бащи и синове, братя и сестри, слуги и господари, учители и ученици. И ако между учители и ученици нѣма спогодба, нѣма вѣра между тѣхъ, и ако между майки и бащи, между братя и сестри нѣма спогодба, тогава какъ ще съградимъ туй съврѣменно общество? Запримѣръ, насъ ни казватъ: „Това е лъжливо учение“. Е, хубаво, тогава гдѣ е истинското учение? Нѣкои ни казватъ: „Вие сте на кривия пѫть“. Казвамъ: Вашето учение право ли е? Ами че съ всички ваши учения поправихте ли свѣта? Всички ваши учения разлагатъ свѣта, а не

поправятъ. Ако вашитѣ учения бѣха прави, защо сѫ тия разрушени градове, тия войни и кръстове? Ако вашитѣ учения бѣха прави, защо не дадоха примѣръ? Ами че свѣтътъ е пъленъ само съ болници! Вие ни казвате: „Вие сте на кривия пѫть". Ако ние сме на кривия пѫть, готови сме да дойдемъ въ вашия, но покажете ни вашия пѫть. Не, пѫтьтъ на съврѣменниятъ свѣтъ е най-красивиятъ пѫть. Нищо повече. Най-красивиятъ пѫть е той, и този пѫть трѣбва да се оправи, ние трѣбва да се върнемъ къмъ онази възвишена Божествена Любовь, Любовь на абсолютното безкористие. Днесъ нѣма нито една религия права, т.е. всички религии иматъ нещо Божествено, но сѫ пълни съ заблуждѣния, филтриране трѣбва. Това сѫ външни форми, учения на тѣхнитѣ интереси. Всички съзнаваме това. Между богомолцитѣ и владицитѣ има ли любовь? Ако единъ владика влѣзе въ нѣкое село, и се срещне съ хората тамъ, той ще заповѣда, ще разпорѣжда, стражари ще има, ще иска да се изпѫлни заповѣдьта му. Това любовь ли е? Ще опитаме любовьта му. Ако има любовь, той трѣбва да отиде между тѣхъ като единъ простъ гражданинъ, безъ патерици, безъ епатрахилъ, нѣма да има нужда и отъ трѣбникъ. А той, най-първо ще отиде въ църквата. Е, хубаво, отъ толкова хиляди години хората всѣкога, въ църква ходятъ, ходятъ. Кога се образува тази църква? Когато хората изгубиха рая, когато изгубиха църквата въ душата си, тѣ почнаха да си правятъ каменна църква. Насъ ни трѣбва една църква, съградена вѫтрѣ въ душитѣ ни, дѣто да туримъ Бога като Любовь, като първосвещеникъ. Тогава ще направимъ само една църква, ще имаме една сграда, ще туримъ единъ кръстъ и тази църква ще бѫде толкова голѣма, прочетете Откровението, че ще могатъ всички хора да се молятъ въ нея. Сметнете колко голѣма ще бѫде тя, колко кубически метра обемъ ще има, какво грамадно здание ще трѣбва да е, та да могатъ всички да се молятъ въ нея. Едно вѣрую имаме всички ние, но за туй всички ще трѣбва да имаме широки възгледи. Всички вие трѣбва да се освободите отъ тия сегашни форми, отъ тия вѣрвания. Азъ нѣмамъ нищо противъ тѣхъ, но тѣ сѫ изпѫлнили своето предназначение. Новото, което иде, Царството Божие, бѫдещата нова култура изисква нещо съвършено, нещо абсолютно ново отъ тия стари възгледи, вѣрвания. И въ Писанието се казва: „Ето, азъ ще туря всичко ново, старото като една дреха ще замине". Този старъ дѣдо, който е умрѣлъ, заровенъ въ гроба, и послѣ възкръсва, той старъ дѣдо ли ще си остане? Не, млади ще бѫдатъ всички Туй се изисква сега.

Новото учение е учение на любовь. Туй учение ще го приложимъ, ще

го носимъ въ себе си. Това, което бѫдещата култура налага, то е, че тя ще бѫде култура на любовь, тя ще бѫде култура на мѫдрость и култура на истина. И тогава нѣма да има нужда отъ полици. Въ бѫдещата култура полици нѣма да имаме, нѣма да казваме – подпиши. Сега нѣмамъ врѣме да ви описвамъ какви ще бѫдатъ съобщенията въ бѫдещата култура. Тъй че къмъ срѣдата на тази култура ние нѣма да имаме нужда отъ съобщения съ железници и аероплани. Железницитѣ, аеропланитѣ да не мислите, че тѣ сѫ една култура. Нѣкой приятель иска да ми изпрати едно писмо. Ще постѫпи така: писмото ще бѫде направено отъ най-ефирна материя, и този мой приятель, по силата на своя умъ, по силата на своята воля ще го изпрати презъ пространството, ще го материализира въ моя домъ. Азъ съмъ, да кажемъ, на 1,000 клм, разстояние отъ него, въ една минута писмото ще бѫде на масата ми. Искамъ да напиша нѣкому писмо, марки нѣмамъ, ще напиша, ще го адресирамъ: До любезния ми приятель, ще го изпратя съ силата на волята си до него. И тъй, дойде си той, на масата му писмо. Послѣ, нѣма да пращате слугиня та да купи едно кило картошки. Тебе ти трѣбва едно кило картошки, и нѣкой твой приятель приелъ мисълта ти, знае, че имашъ нужда отъ картошки, и ти изпратилъ. И ти, хопъ, виждашъ на масата си едно кило картошки, Послѣ, пожелавашъ ябълки, нѣкой братъ ти приелъ мисълта, и току вижъ, презъ въздуха пристигатъ малко ябълки – нѣма да има излишъкъ. Навсѣкѫдѣ по свѣта ще намѣришъ туй, отъ което ти се нуждаешъ. И послѣ, когато ще искамъ да пѫтувамъ, ще седна на стола, ще проектирамъ мисълта си къмъ моя приятель, и тъй, както си седя на стола, ще изчезна – хопъ при приятеля си. Поразговарямъ се съ него, и отъ тамъ изчезвамъ. Тъй ще започнатъ въ свѣта съобщенията, нѣма да има трѣнове, параходи и тия газове около тѣхъ, нѣма да има трамваи, дрехитѣ ще бѫдатъ чисти. Тогава ще бѫде една възвишена култура. Ще се минава направо прѣзъ вратата ти, била тя отворена или затворена. И да е затворена вратата ти, азъ ще те намеря, ще влѣза, ще приказвамъ и ще си замина. Турцитѣ казватъ: „Аджеибшей“ – т.е. странни работи! Но, тъй ще бѫде. Тогава ще има култура между хората. И тогава хората нѣма да се питатъ, какви ще бѫдатъ отношенията между мѫжете и жените. Пакъ ще има мѫже и жени, но тѣ ще иматъ отдѣлни апартаменти, нѣма да има плачене. Шестата раса ще бѫде тогава. Кѫщи ще иматъ пакъ голѣми, градини, всички ще ходятъ, ще се разхождатъ, ще работятъ заедно. Въ малко врѣме много ще иматъ, много работа ще свършатъ. Ще има много врѣме за учение. Ще се разхождатъ не

само по земята, но и по слънцето и по луната, и ще правятъ такива опити, каквито и не сѫ помисляли.

Та, сега едва започваме. Казвате: „Какъвъ ще бѫде свѣтътъ?“ – Това, което имаме сега, то не е свѣтъ. Отъ тази шеста раса има за сега сѫщества, които живѣятъ тукъ на земята. И сегашнитѣ хора ще влѣземъ въ тази нова култура. Тя е създадена.

Та, християнството въ сегашната си форма е приготовление на хората къмъ този възвишенъ и благороденъ животъ. Този възвишенъ животъ ще настане между хората, но трѣбва да направимъ извѣстно усилие. Ще има неща, които ще се подложатъ на опитъ, за да нѣма съмнения. Защото, всѣко нещо, което не е опитано, то подлежи на опитъ. Затуй всички трѣбва да се повърнемъ, всички да станемъ млади, млади по умъ, съ свѣтли идеи, млади по сърдце, и млади по воля. Взимамъ това въ най-широка смисълъ – всичко е на младитѣ. Затуй казва Христосъ: „На такива е Царството Божие – на младитѣ, на дѣцата“. Всички трѣбва да бѫдемъ Божествени дѣца. Всѣко съмнѣние, всички тия раздори ще ги оставимъ настрана, и ще работимъ, защото има сили у насъ, които не сѫ засегнати. Единъ день, въ новата култура, ще дойде друго гориво, освѣтлението ще става по другъ начинъ, храната ще се добива по другъ начинъ. Това сѫ все задачи за шестата раса. И тя си има своя програма, ще внесе нещо ново за човѣчеството. Нейната култура въ сравнение съ настоящата, ще бѫде култура на истинско братство.

И тъй Христосъ казва: „Вѣрвайте въ Бога, и въ мене вѣрвайте!“

Сега отъ всинца ви ще се изискватъ свѣтли умове, чисти сърдца и силна воля! Казвамъ: Три допирни точки ви сѫ нужни – допирна точка на Любовьта, допирна точка на Мѫдростьта и допирна точка на Истината. Любовьта ще внесе животъ, Мѫдростьта ще внесе човѣшката интелигентность, а Истината ще внесе силната воля и свобода на човѣчеството. Какво учимъ ние? Съзнателниятъ животъ да дойде чрѣзъ Любовьта, свѣтлата интелигентность – чрѣзъ закона на Мѫдростьта и силната воля и свободата на човѣчеството чрѣзъ закона на Истината. Тези сѫ задачите, които ще реализираме въ нашата програма. Тя си има методи, чрѣзъ които ще могатъ да се реализиратъ. Не че сега ще се реализиратъ тия задачи тукъ, тя ги е реализирала, но ние ще възприемемъ нещата, и ще ги осѫществимъ.

И тукъ, запримѣръ, въ Балканския полуостровъ, се забѣлѣзва една промѣна на небето, то става много ясно, лазурно. Това сѫ вече психически

състояния, резултатъ на разумни влияния, които дѣйствуватъ, и сѫ видоизмѣнили атмосферата. Има извѣстни признаци, които показватъ, че разумниятъ свѣтъ, разумни сѫщества сѫ почнали да дѣйствуватъ, почватъ да филтриратъ физическия свѣтъ и създаватъ по-добри условия, при които ние можемъ да растемъ, да се развиваме и да работимъ. Както на лозето се премахватъ ония развалени листа, ония паразити, така и невидимиятъ свѣтъ е почналъ да култивира всички ония сѫщества, които искатъ да живѣятъ по Бога, и да ги поставя при по-добри условия, и да казва: „Не бой се, още малко, и всичко ще се свърши“. И азъ казвамъ: „Още малко ни трѣбва на насъ“.

Та, сега ние имаме една задача. Ние ще проучимъ, има ли отношение новото гледище къмъ насъ. Ще проучимъ човѣшкото сърдце, ще проучимъ човѣшкия умъ, ще проучимъ човѣшката воля, нова наука имаме. Тази стара наука, тази стара философия ще мине. Ново схващане на материалния свѣтъ, имаме, нова свѣтлина имаме ние. Туй, което виждаме при тази нова свѣтлина, ще ни покаже, че има други начини за изследване на природата, не са само тези, които знаемъ. Затуй, онѣзи, които идватъ въ новата култура, трѣбва да се подготовлѣватъ.

Сега, ние можемъ да кажемъ, че това не е вѣрно, онова не е вѣрно. Не, има много неща невѣрни, но има и много неща вѣрни.

Казвамъ: „Думитѣ Христови ще ги вземете. Ако моитѣ разумни думи на Духа прѣбѫдватъ въ вашето сърдце, и ако вие, чрѣзъ вашата любовь, чрѣзъ вашата разумность и воля прѣбѫдете въ мене, Отецъ ми, Който е неизмѣняемъ въ себе си, и азъ, който съмъ проявенъ въ Него, ще дойдемъ, ще направимъ жилище въ васъ, и ще ви научимъ на сѫщите пѫтища“.

Туй Божественото ще дойде. То е навсѣкѫдѣ.

23 Бесѣда, държана на 25 мартъ, 1923 г.
недѣля 10 ч. с. на мѣстото „Изгрѣвъ“
– Борисовата градина

Защо сте тѫжни?

И рече имъ: „Какви са тези ду-
ми, които си приказвате помежду си,
като пѫтувате, и защо сте тѫжни?“
(Лука 24:17)

Ще прочета частъ от 24 гл. отъ Евангелието на Лука, отъ 13-ти стихъ надолу.

(13) И ето двама отъ тѣхъ въ сѫщия день отиваха въ село което се каза Емусъ, шестдесеть стадии далечъ отъ Ерусалимъ. (14) И тѣ се разговаряха помежду си за всичко това що се бѣ случило. (15) И като си приказваха и се разпитваха, приближи и самъ си Исусъ и вървѣше съ тѣхъ; (16) а очитѣ имъ се удължаваха да го не познаятъ. (17) И рече имъ: Какви сѫ тѣзи думи които си приказвате помежду си като пѫтувате и сте тѫжни? (18) И отговори единиятъ на име Клеопа и рече му: Току ти ли си страненъ въ Ерусалимъ и не знаешъ това което стана въ него тѣзи дни? (19) И рече имъ: Кое? А тѣ му рекоха: За Исуса Назарянина, който бѣ мѫжъ пророкъ, силенъ дѣломъ и словомъ прѣдъ Бога и прѣдъ всичкия народъ; (20) и какъ го прѣдадоха нашитѣ първосвещеници и началници на осѫждение смъртно и разпеха го; (21) а ние се надѣехме че той е който ще избави Израиля. Но при все това, този е днесъ третий день откакто стана това. (22) Но и нѣкои жени отъ насъ смаяха ни, които отишли от зарана на гроба; (23) и, като не намѣрили тѣлото му, дойдоха и казваха че видѣли и явление на ангели които казвали че той е живъ. (24) И нѣкои от нашитѣ отидоха на гроба и намѣриха тъй както женитѣ рекоха; а него не видѣха. (25) И той имъ рече: О безумни и късни на сърдце да вѣрвате все що е речено отъ пророцитѣ! (26) не трѣбваше ли това да пострада Христосъ и да влѣзе въ славата си? (27) И като начна отъ Моисея и отъ всичкитѣ пророци, тълкуваше имъ писаното за него въ всичкитѣ писания. (28) И наближиха до селото дѣто отхождаха; и той се преструваше че отива по-далечъ. (29) И понудиха го и казваха: Остани съ насъ, защото е привечеръ, и деньтъ прѣвали. И той влѣзе да остане съ тѣхъ. (30) И като седна съ тѣхъ на трапезата, взе хлѣба и благослови, и прѣломи и даваше имъ. (31) И тѣмъ се отвориха очитѣ, и познаха го; а той стана невидимъ за тѣхъ. (32) И рекоха помежду си: Не

говорѣше ли въ насъ сърдцето ни когато въ пѫтя ни приказваше и тълкуваше ни писанията? (33) И станаха въ истия този часъ та се върнаха въ Ерусалимъ, и намѣриха събрани единадесетьтѣ и тѣзи които бѣха съ тѣхъ, (34) които и казваха че: Наистина възкръсналъ Господь, и явилъ се Симону. (35) Тѣ пакъ приказваха това което стана въ пѫтя, и какъ го познаха! когато разчупваше хлѣба.

(36) И когато говорѣха това самъ си Исусъ прѣдстана посрѣдъ тѣхъ и казва имъ: Миръ вамъ. (37)А тѣ се стреснаха и уплашиха се, понеже мислѣха че духъ виждатъ. (38) И рече имъ: Защо сте смутени? и защо влѣзватъ въ сърдцата ви таквизи мисли? (39) Вижте ми рѫцѣтѣ и нозѣтѣ че съмъ истий азъ: попипайте ме и вижте, защото духъ нѣма плъть и кости както гледате мене че имамъ. (40) И това като рече, показа имъ рѫцѣтѣ и нозѣтѣ си. (41) Но тѣ отъ радость като се не довѣряваха още и се чудѣха, рече имъ: Имате ли нѣщо за ядене тука? (42) И тѣ му дадоха часть отъ печена риба и меденъ сокъ. (43) И взе та яде прѣдъ тѣхъ. (44) И рече имъ: Тѣзи сѫ думитѣ които ви приказвахъ когато бѣхъ още съ васъ, че трѣбва да се изпѫлни все що е писано за мене въ закона Моисеевъ и въ пророцитѣ и въ Псалмитѣ. (45) Тогава имъ отвори ума да разумѣятъ писанията. (46) И рече имъ че: Така е писано, и така трѣбваше да пострада Христосъ и да възкръсне отъ мъртвитѣ въ третия день, (47) и да се проповѣда въ негово име покаяние и прощение на грѣхове въ всичкитѣ народи, като се започне отъ Ерусалимъ; (48) а вие сте свидѣтели на това. (49) И, ето, азъ проваждамъ върхъ васъ обѣщанието на Отца си; а вие седете въ града Ерусалимъ доклѣ се облѣчете съ сила отъ горѣ.

(50) И ги изведе вънъ до Витания; и дигна рѫцѣтѣ си та ги благослови. (51) И когато ги благославяше, отстѫпи се отъ тѣхъ и възносяше се на небето. (52) И тѣ му се поклониха, и върнаха се въ Ерусалимъ съ голѣма радость; (53) и бѣха винаги въ храма хвалеще и благославеще Бога. Аминъ.

Ще взѣма 17-ти стихъ. И рече имъ: „Какви сѫ тези думи, които си приказвате помежду си, като пѫтувате, и защо сте тѫжни?“

На всѣки въпросъ може да се отговори по три начина. Може да се отговори на единъ въпросъ чрѣзъ едно материалистическо обѣснение. Подъ думата „материя“ разбирамъ това, което е най-близо до насъ, което ние пипаме и усещаме ежедневно. Можемъ да дадемъ на единъ въпросъ идеалистически отговоръ, по отношение на нашитѣ чувства, но не и по отношение на нашия умъ. Идеалиститѣ сѫ хора на чувствата. Можемъ да

дадемъ и единъ чисто философски отговоръ на чистия разумъ. Слѣдователно, първиятъ отговоръ всички може да го разберете, вториятъ – половината, а третиятъ – само малцина го разбиратъ, той е толкова далечъ, че само онѣзи, които иматъ далекогледи, само тѣ може да разберат.

Сега, повдига се въпроса: Христосъ живъ ли е или не? На земята ли е Христосъ или на небето? Кѫдѣ е Христосъ? Ако питате всичкитѣ религиозни хора, тѣ ще кажатъ съ единъ гласъ: живъ е. Но кѫдѣ е, не го знаятъ. Ако попитате свѣтскитѣ хора, то тѣ ще кажатъ: „Той е умрѣлъ, както другитѣ хора, нѣма Го никѫдѣ". Рѣзко ще отговорятъ. Тогава, когато половината човѣчество твърди единъ фактъ, а другата половина Го отрича, кой е на правата страна? Ще кажете, че онѣзи религиознитѣ хора сѫ на правата страна. Хубаво, но кѫдѣ имъ сѫ плодоветѣ, ако сѫ на правата страна? Ако Христосъ е живъ, гдѣ сѫ плодоветѣ на Неговата любовь? Не е само да отговоримъ, че Той е живъ, или както другитѣ, да кажемъ, че Той е умрѣлъ. Отгдѣ знаете, докажете това, вие бѣхте ли тамъ прѣди 2,000 години? Какъ смѣете да твърдитѣ единъ фактъ или да отричате този фактъ. Той не се е случилъ въ вашето врѣме, този фактъ се е случилъ прѣди 2,000 години, а вие го отричате. Можете ли да отречете това, което не сте го видѣли? Слѣдователно, спорѣдъ тази философия най-силното доказателство за една истина е това, че тя може да се отрича. Само Истината може да се отрича, само любовьта може да се отрича, само мѫдростьта може да се отрича. Слѣдователно, отричането това е едно отъ най-силните доказателства, нѣма по-силно доказателство. А твърдението, то е най-слабото доказателство. Да твърдишъ единъ фактъ, че е, то е най-слабото доказателство; а да го отричашъ, това е най-силното доказателство; затова, вижте, онѣзи, които отричатъ една истина, сѫ по-силни, отколкото тѣзи, които твърдятъ. Забѣлѣжете, онѣзи хора които твърдятъ, че Христосъ е живъ, тѣ не сѫ готови да ги турятъ на (кръста) днесъ, а тези, които отричатъ, тѣ сѫ смели, готови сѫ на всичко. Питамъ тогава: отъ какво произтича този психологически актъ или този психологически феноменъ, защото религиознитѣ хора днесъ сѫ толкова малодушни? Всички казватъ: „Да запазимъ вѣрата, да запазимъ религията". Ами, коя е основата на религията, азъ искамъ да зная. Когато мене ме попитатъ, ще кажа: Ето, това е основата на тази религия. Хубаво, всѣка кѫща има основа, има стени, грѣди, покриви, но тази основа кой я турилъ, и кой трѣбва да живѣе въ вашата кѫща. На човѣка, напримѣръ, неговата основа сѫ коститѣ. Основата на човѣка, това сѫ коститѣ, но що сѫ

коститѣ, безъ човѣшкия умъ, безъ да ги ремонтира той правилно, безъ да ги направлѣва правилно. Слѣдователно, що е религия? – Тя е изразъ на човѣшкия духъ. Кой създаде религията? – Тя е създадена отъ човѣка. Религията не е създадена отъ Бога. Религията е създадена отъ хората. Религията, това сѫ редъ правила, норми, които хората съ вѣкове сѫ създали. Ако дойдемъ до религията, въ нея има друго нещо, което е Божествено, това е Любовьта, Мѫдростьта, и Истината. Слѣдователно, религия безъ Любовь, религия безъ Мѫдрость, религия безъ Истина, това е една мъртва черупка. Това сѫ само останки, които трѣбва да ги изучаватъ ученитѣ хора, да изучаватъ какъ сѫ образувани тия черупки. И слѣдователно, когато дойдемъ до религията, ние казваме: Ние разбираме религията въ тази широка смисълъ, както Христосъ я проповѣдвалъ – прави отношения между хората, прави отношения между хората и Бога. Всички до сега проповѣдватъ едно учение, взѣмете тамъ Писанието, че Богъ никой никога не е видѣлъ, и слѣдователно, казватъ, че съ Бога ние не трѣбва да се занимаваме. Не, изопачено е, обратното е вѣрно, най-реалното, най-сѫщественото, най-видимото, което може да усѣщаме, да виждаме, това е Богъ. Не сѫ реални хората, реаленъ е само Богъ. А ние сме проявлѣние само на Бога, на неговата Любовь. Азъ питамъ: кое е реалното въ едно дърво, самото дърво или листата? Листата стоятъ день, два, седмица, месѣцъ, петь месѣца и най-послѣ, на есенъ, окапватъ тия листа. Нѣкой пѫть даже и клонищата взиматъ да съхнатъ. Сѫщественото кое е ? – Самото дърво. Слѣдователно, у човѣка е важенъ само онзи вѫтрѣшенъ принципъ, който е Божественъ. Туй всѣки трѣбва да го съзнава. Има у човѣка едно Божествено съзнание, което мисли, чувствува и познава нещата, тъй, както сѫ. Ще ми възразятъ, че ние въ природата, въ живота, не можемъ да познаваме хората. Защо не можемъ да ги познаваме? Има си причини. Хората, при сегашнитѣ условия, може да се познаватъ само по единъ начинъ. Само въ Любовьта хората се познаватъ.

Въ съврѣменната еволюция има двѣ течения, двѣ еволюции, които вървятъ паралелно. Въ сегашната вселенна, както е създадена тя, има двѣ еволюции на човѣчеството: едната е еволюция не само на човѣчеството тукъ на земята, но и на човѣчеството на другитѣ планети, вънъ отъ земята. И на другитѣ планети има хора. И другата еволюция е напредналата еволюция на ангелитѣ. Азъ твърдя това, а сегашнитѣ хора може да го отричатъ. Нека го опровергаятъ това, че само на земята има хора. И въ слънчевата система има хора. Да, има ги. Религиознитѣ хора казватъ, че

нѣкои щѣли да се спасятъ, нѣкои – не. Питамъ: Кой се спасява? Тѣ казватъ, че имало рай, имало адъ. Питамъ: вие въ рая и въ ада ходили ли сте? Хубаво, нѣмамъ нищо противъ. Когато ние твърдимъ нѣщо, този фактъ трѣбва да е доказанъ; всички факти изобщо трѣбва да сѫ доказани; всички истини, съ които боравимъ, трѣбва да сѫ доказани. Има, действително, отвлѣчени истини, които за въ бѫдеще ще изучимъ, но какво нещо е рая или ада, трѣбва да се обясни разумно на съврѣменнитѣ хора. Тамъ дѣто нѣма Любовь, тамъ е адътъ. Адътъ е мѣсто безъ Любовь, адътъ е мѣсто безъ Мѫдрость, адътъ е мѣсто безъ Истина. Тамъ е най-ужасното, ада. И прѣдставете, си какви ще бѫдатъ тия хора тамъ, адъ е това! А що е рай? Раятъ е мѣсто, дѣто се проявяватъ Любовь, Мѫдрость и Истина. Питамъ тогава: Имаме ли възможность да бѫдемъ въ свръзка съ тази велика Истина въ свѣта? Имаме ли възможность ние, които чувствуваме този животъ, да бѫдемъ въ свръзка съ него, който тече не само въ жилитѣ ни. Защото въ свѣта има единъ променчивъ животъ. Както и да гледатъ хората – материалистически, идеалистически или философски, въпросътъ има само едно разрѣшение, а сега сме въ единъ преходенъ периодъ. Че има единъ такъвъ животъ, лесно мога да ви го докажа. Вие сте изправенъ, снаженъ, младъ, казвате: „Азъ съмъ младъ, като мене човѣкъ нѣма, отъ нищо не ме е страхъ“. Казвамъ: „Има нещо страшно, отъ което можешъ да се плашишъ. Какъ, ами на бойното поле. Казвамъ: Има нещо, отъ което може да се плашишъ. Отъ какво? – Отъ хлѣба. Като ти взѣматъ хлѣба, почватъ и гащитѣ ти да треперятъ. И всички казватъ: А, гладъ!“ И действително, най-страшното нещо въ свѣта сега, това е гладътъ.

Въ индуската история има единъ разказъ, той е следующиятъ: единъ отъ главнитѣ богове се разбунтувалъ и не искалъ да признае Брама за абсолютенъ Богъ и казва: „Колкото си силенъ ти, толкова съмъ силенъ и азъ, равенъ съмъ на тебе, не тѣ признавамъ.“ Брама за да го застави да го признае, турилъ го въ огъня, хиляда години го държалъ тамъ, и като излѣзълъ, казалъ: „Равенъ съмъ на тебе“. Брама си казалъ: „Има друго средство, съ което ще те заставя да ме признаешъ“. Държалъ го гладенъ 1,000 години, и като излѣзалъ, казалъ: „Господарь си ми“. Затуй казва Христосъ: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“. Въ тази смисълъ, защо Богъ е най-силенъ? Понеже Той е живиятъ хлѣбъ въ свѣта, и чрѣзъ Него, чрѣзъ Неговата сила, чрѣзъ Неговата енергия, която идва отъ слънцето, отъ небето, се образуватъ тези плодове. Това сѫ сокове на този Божественъ животъ, който ние възприемаме и живѣемъ. И ние съврѣменнитѣ хора, ние

сме герои, отлични герои, но какъ? Азъ бихъ желалъ туй геройство да мине въ друго направлѣние.

Приближава се Христосъ и казва: „Какви сѫ тези пуми, които си приказвате помежду си, като пѫтувате, и защо сте тѫжни?“

Ако днесъ Христосъ дойде, ще попита свещеницитѣ въ църквите: Какво си приказвате помежду си и защо сте тѫжни? Тамъ нѣкой свещеникъ се уплашилъ отъ владиката, сбъркалъ е нѣкой канонъ, нѣкое предложение на службата – не може прегрѣшилъ е. Пита го Христосъ: Какво се уплаши? – Тамъ, нещо на службата. Нѣкой проповѣдникъ се смутилъ. „Какво има“? – пита Христосъ. Еди-кой си пасажъ, отъ моята проповѣдъ изгубихъ, смутихъ се, не можахъ да произведа нуждния ефектъ, не можаха да познаятъ хората, че съмъ добъръ проповѣдникъ. Минава Христосъ покрай нѣкоя кѫща, нѣкоя жена казва: „Козунацитѣ ми днесъ не можаха да станатъ, яйцата не можаха да се вапцатъ добре“. Минава покрай нѣкой богаташъ: Какво има? – Агънцата днесъ се сбъркаха. Разговарятъ се. Христосъ ги запитва всички. Минава покрай нѣкой беденъ, казва му: „Какво има?“ – Нѣмамъ си парици. Всевъзможни въпроси се разговарятъ. И запитва ги: Защо сте тѫжни? Всички казватъ: „Тѫжни сме, липсва ни нещо“. На всички липсва нещо и го търсятъ. Нѣкои го търсятъ въ козунацитѣ, другъ – въ паритѣ, трети – въ кѫщата, четвърти – въ политиката, че тъй било, че онъй било, всички разрѣшаватъ въпроса, казватъ: „Друго яче не може да бѫде“. Не, казвамъ, едно нещо липсва на съврѣменнитѣ хора – любовь съзнателна, не сегашната обикновена любовь, не любовьта на мѫже и жени, не любовьта между приятели, не любовьта на свещеницитѣ, не любовьта на държавницитѣ, но Любовьта Божествена, която изисква пожертвуване на човѣшкия животъ, ще се жертвува човѣкъ тъй, както Богъ. Може да попитате: Възможно ли е? Който може да приеме това учение, да, защото, безъ жертва въ свѣта – не може. Самата еволюция иска жертви. Казвамъ: „Има двѣ еволюции, които се развиватъ едноврѣменно. Едната еволюция е еволюцията на всички въплотени души на земята въ най-гъстата материя при най-голѣмо съпротивление, развива най-голѣма енергия. Този е трудниятъ пѫть – на Мѫдростьта. И цѣлото човѣчество върви сега по най-труднитѣ пѫтища. Най-трудната енергия е избрала най-мѫчниятъ пѫть, той е пѫтьтъ на Мѫдростьта. Цѣлото човѣчество, макаръ, че му се проповѣдва любовь, върви по най-мѫчния пѫть. Другиятъ пѫть, другата еволюция, индуситѣ я наричатъ еволюция на девитѣ или на ангелитѣ. Тя е еволюция съ любовь, най-лесния, съ най-

малки съпротивлѣния. Всички тия духове развиватъ любовь, а хората на земята – мѫдрость. Тия двѣ еволюции ще се срещнатъ сега наскоро. Тамъ има единъ възелъ ще настане едно прекръстосване на човѣшката раса и културата на ангелитѣ. Хората и ангелитѣ ще се срещнатъ въ единъ общъ центъръ ще се поздравятъ. Туй църквата го нарича възкресение: Мѫдрость и Любовь въ една посока. Любовьта не е качество на човѣка, тя е качество на ангелитѣ. Ще се прекръстосатъ ангелитѣ и хората. И всички хора, които отъ 8,000 години насамъ носятъ тия факти на мѫдростьта, на тия изпитания, ще се срещнатъ, и ще се поздравятъ".

Пита ги Христосъ: Какво се разговаряте? И започва да имъ разправя за бѫдещето. Защо се занимавате съ тия въпроси? Тия въпроси не сѫ важни, не се занимавайте сѫ тѣхъ. Ако Христосъ дойде сега въ България между софиянци, или въ Англия – въ Лондонъ, въ Америка – въ Ню-Йоркъ, или въ Франция, ще каже: „Съ толкова хиляди години се занимавате съ такива въпроси, какво сте решили?" Не е това важното въ живота. На единъ умирающъ човѣкъ не сѫ важни паритѣ. На единъ умирающъ човѣкъ, може би, въ дадения моментъ неговата кръвь е покварена, и ако може отъ единъ здравъ човѣкъ да се прекара малко кръвчица въ неговитѣ артерии, той ще получи новъ потикъ за животъ. Кръвчица се изисква! Кръвьта въ този случай е символъ на живота, и когато Христосъ казва: „Ако не ядете плътьта ми, и не пиете кръвьта ми", Той подразбира – кръвьта е животътъ.

Сега, казва Той: „Защо сте тѫжни?"

Има причини да сме тѫжни. Домъ, въ който нѣма любовь, може ли човѣкъ да не бѫде тѫженъ? Църква, въ която нѣма любовь, могатъ ли хората да не сѫ тѫжни? Сега, на сърѣменния християнски свѣтъ, които проповѣдватъ, че Христосъ е дошълъ, възкръсналъ е, живъ е, Христосъ имъ казва тъй: „Който иска да ме послѣдва, да раздаде всичкото си имане, и да дойде да ме послѣдва". Сега, да оставимъ ние този въпросъ. Но, да рѣшимъ: Онѣзи, които казвашъ, че има Господь, този Господь е Богъ на любовьта. Ето, има решение отгоре: Христосъ казва на всички съврѣменни християни: „Раздайте богатствата си на всички ваши бедни братя, и елате да ме послѣдвате".

Казвате: „Да запазимъ църквата". Христосъ казва: Тъй се запазва. Идете, раздайте и живейте съ почтенъ трудъ, живѣйте съ туй, което изработите. Казваме: „Култура и наука!" Ако нашата съврѣменна наука е изопачила умоветѣ ни, наука ли е? Азъ разбирамъ подъ „наука" тази, която е облагородила умоветѣ ни. Азъ разбирамъ подъ „култура" тази, която

може да ни повдигне. Ако тази съврѣменна култура не може да ни повдигне, трѣбва да потърсимъ друга, която може да ни повдигне. Тъй е и въ самата природа, въ самия животъ. Давашъ на дѣтето си една храна – боледува, давашъ му друга – боледува. Ще дадешъ най-послѣ такава храна, която ще даде потрѣбнитѣ елементи за дѣтето. Дишашъ единъ въздухъ, вреденъ е за тебе, поврежда те, дишашъ втори въздухъ – сѫщо. Ще намѣришъ най-потребнитѣ елементи, ще намѣришъ живата енергия, която трѣбва да възприемешъ.

По сѫщия законъ ние трѣбва да изнамѣримъ всички онѣзи мисли и желания, които ще внесатъ въ насъ живота. И сега, ако младото поколение, ако всички тия болни хора изискватъ чистъ въздухъ, чиста храна, какво лошо има въ това? Трѣбва ли да имъ се даде? Какво да имъ се даде? Най-умнитѣ, най-ученитѣ хора въ Европа и отвсѣкѫдѣ, каквито и да сѫ тѣ, подъ каквото вѣрую и да сѫ, отъ каквато религия да сѫ, дали вѣрватъ или не – има една точка въ свѣта: Можемъ ли като мислящи сѫщества, да си подадемъ рѫка и да работимъ заедно? – Можемъ, нѣма никакво съпротивлѣние въ това. Имамъ ли нѣкакви интереси? Не значи, че трѣбва всички да станемъ еднородни въ нашитѣ стремежи. Не, въ природата има едно разнообразие. Въ туй разнообразие на природата седи живота.

Сега, има едно неразбиране. Когато казвамъ да дадемъ, какъ да дадемъ? Отвѫтрѣ, отъ любовь трѣбва да дадемъ, отъ любовь, отъ съзнание. Единъ човѣкъ, който има 100 милиона лева, не е достатъчно само да ги раздаде, но да ги употрѣби разумно. Той най-малко три пѫти ще се изпоти на леглото. То много лесно се казва – не е лесна работа. И ако той разрѣши своя въпросъ вѫтрѣшно, въ него ще дойде единъ вѫтрѣшенъ подйомъ, друго едно просвѣтление ще дойде вѫтрѣ въ живота му.

Сега Христосъ пита тия двамата: Какво се разговарятъ? – Тѣ сѫ очаквали въ това врѣме да се освободятъ евреитѣ отъ римското иго, да имъ се даде едно царство, да имъ се даде това-онова. Всичко това не стана. Най-послѣ го разпнаха. Казватъ „Не се сбѫднаха нашитѣ надежди“. И той имъ разправя, тълкува имъ, колко църкви, колко велики народи има, които не сѫ успѣли, но има нещо по-велико отъ това – да познаваме Бога, да познаваме Любовьта, да вървишъ въ този пѫть на еволюция. Всичко това е по-славно – казва Христосъ.

Сега, всички съврѣменни течения сѫ единъ копнежъ на човѣшката душа. Онзи, който е свързанъ съ вѫжета, иска да се освободи отъ тия вѫжета, но има единъ правиленъ начинъ за освобождѣние. Азъ

опрѣдѣлямъ тия неща по слѣдующия начинъ: На земята се иска здраве, на духовния свѣтъ се иска чистота. Ако вие сте паднали въ единъ кладенецъ, и ви пущатъ 10 вѫжета: 5 нови, но слаби, 5 нечисти, оцапани, но здрави. Питамъ тогава: за кои вѫжета ще се хванешъ ти? – За здравитѣ, макаръ и нечисти. Да, прѣдпочтително е да се хванешъ за здравитѣ и нечиститѣ, отколкото за чиститѣ. Ако влѣземъ въ духовния свѣтъ, законътъ е обратенъ. Тамъ, понеже материята е въ друго състояние, тамъ се изисква чистота, а не здравина. Слѣдователно, отъ водата ние не искаме тя да бѫде здрава, а да бѫде чиста, Слѣдователно, тѣлата ни трѣбва да бѫдатъ здрави, а сърдцата ни трѣбва да бѫдатъ чисти. И тогава ние ще живѣемъ, нѣма да изискваме чистота на земята. При сегашнитѣ условия, при които живѣемъ, да искаме да бѫдемъ чисти отвънка, това е абсолютно невъзможно. И по 10 пѫти на день да се миете, ще излѣзете вънка, и пакъ ще бѫдете нечисти. И по 10 пѫти на день да метете стаитѣ си, пакъ да бѫдатъ нечисти, но вашитѣ стаи могатъ да бѫдатъ хигиенични, да има въ тѣхъ порядъченъ, чистъ животъ.

Сега, да дойдемъ до сѫщественото въ живота. Христосъ, това е идеалътъ на човѣчеството. Той е една колективна единица. Той е онзи Божествен елементъ, онова проявлѣние за всички онѣзи съзнателни сѫщества въ развитието си, които сѫ минали своето дѣтинство, и търсятъ нещо по-високо. Христосъ е едно проявлѣние на Бога, да покаже, че въ свѣта има и другъ единъ животъ. Той е показалъ начина, пѫтя, по който можемъ да намѣримъ този животъ и да го живѣемъ. Ако питаме сегашнитѣ християни, въ сегашната цързква, знаятъ ли този животъ? Тѣ сѫ го търсили, но не го знаятъ, не сѫ го живѣли. Напримѣръ, много постници сѫ живѣли въ горитѣ по 50–60 години, но послѣ, на старини се върнали между хората. Кога? Когато любовьта заговори у тѣхъ, Господь имъ казва: „Ще се върнете при вашитѣ братя и ще имъ кажете, че спасението на свѣта може да се даде само чрѣзъ Любовьта“. Какъ може да спаси, да отгледа Майката дѣтето си? – Като го отгледва съ млѣкото си. Какъ възпитава Учителя ученика си? – Съ търпѣние и съ любовь. Обича туй дѣте, и ще го възпита. Навсѣкѫдѣ се изисква любовь, но разумна любовь. Ние говоримъ за разумната любовь. Азъ намирамъ, че въ сегашния животъ най-мѫчното е да възприематъ нѣкои хора тази любовь. Всѣки иска да го обичатъ, но това не подразбира любовь. Любовьта всѣкога подразбира да дадемъ. И то е Божественото. Любовьта, за която говоримъ е като единъ изворъ, който постоянно тече. Прѣди 2–3 седмици идва при мене нѣкой и ми казва: „Азъ

тѣ много обичамъ“. Радвамъ се, че тъй много обичашъ. Тогава трѣбва да бѫдешъ най-щастливъ човѣкъ. „А, не съмъ щастливъ“. Щомъ ме обичашъ, Богъ е Любовь, Той с вѫтрѣ въ тебе, и ти трѣбва да бѫдешъ щастливъ. Не, не съмъ щастлив!). Ти трѣбва да имашъ всичко. Нѣмамъ всичко. Тогава ти си прегрѣшилъ въ своитѣ схващания. Значи, има друго нещо. Нѣкой казва: „Азъ те обичамъ“. Ти си щастливъ, Богъ е въ тебе, и азъ ще те последвамъ. Ти, който можешъ да обичашъ, Богъ е въ тебе, и азъ ще дойда въ дома ти да се уча. Ти, жена ти, дѣцата ти, живѣете ли по тази любовь? – Не, караме се по нѣкой пѫть. Тамъ гдѣто Богъ живѣе, отъ изобилието на тази любовь идватъ всичкитѣ благословѣния на земята. Това е, когато тия разумни сѫщества живѣятъ горе на небето. Отъ тѣхната любовь се ползватъ всички, и тѣ не гледатъ, че този е лошъ, онзи е лошъ, а тѣ казватъ: „Много добри сѫ нашитѣ братя“. Дойде нѣкой човѣкъ отъ земята и имъ казва: „Много войни има долу, много лоши сѫ хората“. Тѣ казватъ: „Нѣма нищо, тази работа ще се оправи, тѣ не сѫ тъй лоши, вие привидно гледате на тази работа.“ Тогава, тѣ извадятъ своитѣ телескопи, лупи, иматъ си такива, и прѣзъ тѣхъ погледнатъ, какви ще бѫдатъ хората за въ бѫдеще. И казватъ: „А, какви сѫ тѣ!“ Има начини, по които ние можемъ да поправимъ живота си. Но, когато Христосъ се приближи при тѣхъ, тѣ, не Го познаха. Е, питамъ: Ако сега ви срещне Христосъ по пѫтя, сега, когато излизате от тукъ, ви срещне и ви попита: За какво ви говори вашиятъ проповѣдникъ? – За Христа. „Е, разбрахте ли нещо?“ – Тѣ сѫ отвлѣчени неща тия, нещо по материално трѣбва. Сега, съ 1,500 лв. месѣчно живѣе ли се? Шапка струва 300 лв., обуща скъпи, палто, рокля скъпи, единъ козунакъ да направишъ сега, това е най-малко 50 лева, тъй че това не е за сега, а за послѣ, когато хората станатъ добри. Тъй ли било? – Тъй. Ти не мислишъ като него. Почвашъ да споришъ съ своя събеседникъ, той ще почне да ти обѣснява. Той ще ти каже: „Ти разбирашъ ли какво е окултизъмъ?“ Е, какво е? – Една дълбока Божествена наука, която обѣснява какви сѫ причинитѣ и послѣдствията отъ нещата, и че нещата, които ставатъ сега, не ставатъ тъй извѣднъжъ, сега, а сѫ отъ преди милиони години опредѣлени. Че какъ може това? И почва да ти цитира той теории отъ миналото, всичко туй, и най-послѣ казвашъ: „Много ученъ човѣкъ е той, много начетенъ, не може ли да ми прѣпоръча нѣкой авторъ“? Е, прѣпоръчва ти еди-кой си немски, английски, френски, или американски авторъ. Сбогомъ. Нѣкои познаватъ Христа, а други не Го познаватъ. Които Го познаватъ, ще кажатъ: „Господи, остани Ти съ насъ“. А които не Го познаватъ, ще Му поискатъ да

имъ прѣпоръча нѣкои книги за четене.

„Защо сте тѫжни?“

Сега ще се срещнете, и ще си кажете: „Христосъ възкръсна!“ Радостни ли сте, че Христосъ възкръсна? Азъ бихъ желалъ да тръгнете сега по София и да попитате, колко християни има, които сѫ видѣли Христа. Ще бѫде чудно, че тия християни отъ толкова години, отъ 2,000 години, които спорѣдъ окултизъма сѫ все живѣли и сѫ си заминавали, до сега, въ тѣхното сѫществувание да не сѫ видѣли Христа! „Е, туй е спънка“, казвате, „туй прѣраждане да го нѣма, всичко друго да говори“. Тамъ е злото, прѣраждането. Ами що е прѣраждане? Ние живѣемъ и се движимъ вѫтрѣ въ Бога, това значи прѣраждане, живѣемъ и се движимъ въ Бога. Когато сме на физическото поле, и съзнаваме физическия животъ, тукъ се раждаме. Щомъ се оттеглимъ, и навлизаме въ Божествения животъ, при Бога, напущаме земята, значи човѣкъ умира. Всѣкога когато човѣкъ напусне своето тѣло, той умира. Послѣ, пакъ излезѣмъ отъ Бога, дойдемъ на земята, постоянно промѣнение на живота става. Промени ставатъ, само промени ставатъ! Онѣзи, които не разбиратъ закона, казватъ: „Ама духъ може ли да се прѣражда?“ Духътъ не може да се прѣражда. Духътъ може да влиза въ разни положения, разни обстановки. Духътъ всѣки Божественъ день се явява, въ разни епохи, за да използува великия законъ въ свѣта, и да съзнаемъ, че цѣлата вселенна, въ която сега живѣемъ, това е едно обективно училище, прѣзъ което всички човѣшки души ще минатъ. Тъй учи тази велика наука, че слѣдъ като минете тукъ учението на земята, ще отидете въ друга нѣкоя планета отъ слънчевата система, послѣ ще напуснете това мѣсто и ще отидете въ други планети.

Сега, затова можемъ да говоримъ, можемъ и да не говоримъ, но има хора, които вече сѫ напрѣднали, на които трѣбва да се говори, и трѣбва да знаятъ смисъла на живота. Туй е още външната страна на въпроса, но има друга една духовна, вѫтрѣшна страна на въпроса. Човѣкъ може да развие своитѣ духовни очи, та да види, че има една отлична култура, съ всичко красиво въ себе си, толкова висока, сѫществата и сѫ съ такава висока култура, тѣ стоятъ на единъ уровенъ много по-високъ отъ нашия, и ако влѣземъ между тѣхъ и видимъ, какъ живѣятъ тѣ, какъ се учатъ, какъ построяватъ своитѣ градове, какъ възпитаватъ своитѣ дѣца, ние ще въздъхнемъ, и ще кажемъ: „Да, това е култура, това е животътъ.“

И Христосъ е казалъ: „Въ дома на Отца моего много жилища има, и тѣ сѫ жилища на тая култура“. И сега Христосъ казва: „Азъ ще ви завѣда

въ тия жилища, тамъ да се поучите, и пакъ ще ви върна на земята, като дойдете на земята, да я разберете, да имъ я предадете“.

Сега казвате: „Христосъ възкръсна“. Е, какъ възкръсна Христосъ? Азъ казвамъ: „Христосъ възкръсна чрѣзъ Божествената Любовь, чрѣзъ Божествената Мѫдрость, чрѣзъ Божествената Истина“.

И ако ние искаме да видимъ Христа, всѣки може да Го види, но Любовь се изисква! И казвамъ: „Ако ние всадимъ тази любовь въ нашитѣ работи, ще имаме резултатъ“. Ние днесъ работимъ повече, отколкото едно врѣме. Едно врѣме, когато човѣкъ беше въ рая, тъй както е дадено въ стария завѣтъ, той работеше много малко, а имаше повече врѣме да се занимава съ учение, но единъ день жената отиде на забавлѣние, видя тамъ единъ високоученъ философъ, тамъ го уподобяватъ на змия, но азъ го помня, азъ оспорвамъ това, не беше змия, а съ крака. Едно врѣме змиитѣ бѣха съ крака, а послѣ, като сгрѣши, Господь я прокле, и тя стана безъ крака. Седи този господинъ, дошълъ на дървото, и си похапва отъ неговите плодове. Пита жената защо не яде отъ това дърво? Какво трѣбваше да каже тази жена тамъ, тази другарка на Адама? Тя трѣбваше да му каже: „Господине, какъ си позволявашъ безъ наше позволѣние? Че тукъ има закони!“ А тя започва разговоръ съ него. Той казва: „Отъ това дърво ако ядете…“. Ето глупавата жена. Слѣдъ туй, ето и глупавия мѫжъ. Дойде един философъ… „Новъ философъ“, казва, „дойде въ нашата градина и той казва, какъ така ние да не знаемъ, че въ това дърво има такива сили, и казва, че като ядемъ отъ него, ще добиемъ толкова знания – сила и знания, и ще ни се отворятъ очитѣ“. Като си похапнаха и двамата, не само че не придобиха, но изгубиха и оголѣха. Той казваше: „Жено, сега я втасахме, досега бѣхме радостни, весели“. Отъ тогава тѣ потъмнѣха, изгубиха всичкото си величие, тѣ се усъмниха въ Бога, изгубиха своята любовь, и въ всички съврѣменни християнски църкви трѣбва да си зададемъ въпроса: Любимъ ли ние Христа? Тѣ трѣбва да си зададатъ този въпросъ, а не азъ. За мене въпроса другояче седи. Тѣ трѣбва да се запитатъ: Ние любимъ ли Христа? Казватъ, че азъ съмъ говорилъ противъ тѣхъ.

Та, Христосъ ви пита: Вие моето учение отъ 2,000 години приложихте ли го въ свѣта? Дадохте ли образецъ на Любовьта? Признаватъ ли вашитѣ страждущи братя, че моето учение е на Любовьта. Днесъ църквата може да направи повече. Служителитѣ Божии могатъ да направятъ повече, тѣ не сѫ си дали усилия. Сега, да оставимъ тѣхъ, но казвамъ, онова младо поколение, вие, които слушате, какъ мислите да

живѣете? Е, да допуснемъ сега, казвате, че искате единъ новъ строй. Е, хубаво, този строй. е лошъ. Добре, да го разрушимъ. Хубаво, ами ако ние не измѣнимъ нашия характеръ, и дойде бѫдещиятъ строй, а ние туримъ пакъ своитѣ недъзи, тогава какво направихме? Азъ като разваля една кѫща, и не мога да съградя друга, какво ще спечеля? Трѣбва ли да я разрушавамъ? Природата не търпи разрушения, тя едноврѣменно руши и гради. И Христосъ обѣснява на своитѣ ученици и казва: „Азъ оставямъ благословѣнието на моето учение въ васъ, идете да проповѣдвате това учение, учение на Любовьта“. И сега човѣкъ не може да проповѣдва Любовьта, докато не е свързанъ съ Христа. Той е свързанъ съ Любовьта. Азъ казвамъ: „Любовьта трѣбва да бѫде съ насъ“. Не, Любовьта въ туй тѣло не може да се събере. Въ туй сърдце, съ което човѣкъ живѣе, Любовьта не може да бѫде. Човѣкъ живѣе на друго мѣсто. Слѣдъ като умре човѣкъ и излѣзе отъ тѣлото си, той живѣе вече съ неговото духовно тѣло. Тѣлото му, това е една колибка, въ която той врѣменно живѣе, и ние се заблуждаваме, че живѣемъ въ нея. Слѣдователно, ние трѣбва да дойдемъ сега до това опитно учение на екзалтиране, не, има основни начини въ природата, които ние можемъ да посочимъ на хората, да знаятъ какъ трѣбва да живѣятъ. Взѣмете едно ябълчно сѣме, взѣмете едно житно зърно, щомъ го посѣете въ земята, туй зърно мисли и то казва: „Най-първо мене ми трѣбва почва, да пусна корени, за да мога да се храня“. И тогава то почва да гради, да се развива. Туй ябълчно сѣме или туй житно зърно съ хиляди години сѣди въ това си положение, защото въ природата има епохи или промеждутъци, когато едно растение може да се прѣвърне въ животно, т.е. тази душа, поставена въ туй дърво или въ туй растение, заключена при тия условия, трѣбва да чака, да работи, да набере опитность, и дойде единъ промеждутъкъ, когато се отвори тази Божествена врата, и казватъ: „Понеже ти си билъ вѣренъ на своята служба, сега ще станешъ едно животно“. То се прѣвръща въ една клѣтка, която постепенно се разраства, става едно малко животно, което може свободно да се движи въ водата. Послѣ туй сѫщото животно постепенно се прѣвръща въ човѣкъ, и казва: „Разбрахъ смисъла на живота, едно врѣме главата ми беше заровена въ земята, а сега е нагоре къмъ слънцето“. Когато казватъ на такъвъ човѣкъ да сгрѣши, той казва: „Твоята глава бѣше ли заровена въ земята? Моята бѣше, азъ помня, и не искамъ втори пѫть главата ми да бѫде заровена“. Слѣдователно, тази религия, туй учение, което проповѣдваме, трѣбва да ни даде единъ животъ. Вѫтрѣ въ насъ, трѣбва да премахне всички болести. Трѣбва да се

премахнатъ поне 75% отъ всички тия болести, които застрашаватъ цѣлото човѣчество, трѣбва да се уравновесятъ нашите умове.

Ние сме толкова взривни, че единъ човѣкъ мѫчно може да тѣ разбере, обикновено криво се разбираме. Всѣки човѣкъ е тъй натегнатъ, че пай малкото побутване, може да създаде единъ инцидентъ. Защо? – На всинца ни липсва нещо, най-сѫщественото. Когато дойде Любовьта вѫтрѣ, усещашъ се благороденъ, на всички прощавашъ, а когато я нѣма, когато тя тѣ напусне, търсишъ най-малкия случай, туряшъ пояса си, и казвашъ: „Трѣбва да знаешъ“. Щомъ имашъ Любовь, казвашъ: „Нѣма нищо“ – готовъ си да плащашъ, да помогнешъ. Нѣмашъ Любовь – ставашъ киселъ.

Приближи се Христосъ къмъ двамата ученици, и тѣ Го поканиха на трапезата.

Азъ казвамъ сега: Съврѣменниятъ християнски свѣтъ готови ли сте да поканите Христа? Поне българскитѣ свещенници и владици готови ли сѫ? Ако сѫ готови, азъ ще Му пратя една покана. Ами знаете ли какво ще кажатъ? – Нека си сѣди Той тамъ, нѣка почака. Ако ида въ Англия, азъ ще кажа: Вие англичанитѣ, които сте толкова умни, готови ли сте да поканитѣ Христа на трапезата? Не, чакай, още не е врѣме, като урѣдимъ работитѣ, тогава ще Го повикаме, ще Му дадемъ единъ царски приемъ и ще му кажемъ: „Да живѣе Христосъ!“ Навсѣкѫдѣ тъй ще бѫде. А сега всички сѣдятъ, и споръ има. За какво? – Кѫдѣ е Христосъ, на земята или на небето? Нѣкои казва: „Въ мене е Христосъ“. Какъ, у тебе ли е Христосъ? Ти, най-голѣмиятъ грѣшникъ, у тебе да е Христосъ! Сега, всички мълчатъ, и не искатъ да кажатъ, че Христосъ е живъ. Сега е врѣме, когато хората трѣбва да кажатъ, че ние сме хора грѣшници, ние сме съ слабости, а то слѣдъ врѣме, когато дойдатъ други условия, когато се подобрятъ материалнитѣ условия, когато дойде новата култура, хората ще станатъ по-умни, по-добри. И ние отлагаме, казваме: „Когато дойде това врѣме“. Нима когато хората ядатъ по-хубава храна, ще бѫдатъ по-добри, по-културни? Когато единъ вълкъ се храни много добре, по-добъръ ли ще стане? Въ яденето човѣкъ трѣбва да има една наука, да знае какъ да трансформира онази Божествена енергия, защото въ хлѣба, който вие разумно ядете, има една Божествена енергия. И ако вие разбирате тази енергия, трѣбва да я трансформирате, вѫтрѣшниятъ животъ ще влѣзе, и веднага ще се разтвори нещо ново. Вие ядете и казвате: „Сега въ яденето нѣма смисълъ, наядохме се, по не сме доволни“. Ние сме хора неблагодарни. Ние трѣбва да разрѣшимъ този въпросъ за яденето, главния въпросъ. Влѣзете въ една

кѫща, жената недоволна, мѫжътъ недоволенъ. Защо? – Яденето не било добре сготвено. А съществениятъ законъ е: когато взѣмемъ хлѣбъ, онзи живиятъ хлѣбъ, трѣбва да се спремъ съ едно особено съзнание, съ едно велико благоговѣние, че въ този хлѣбъ има едно велико самопожертвуване, и като се вглъбимъ дълбоко въ себе си, да кажемъ: „Ние ще живѣемъ тъй, както този хлѣбъ". И ако азъ кажа на хората: „Отрѣчете се отъ себе си", ще ми кажете: чакайте, още не сме възпитали дѣцата си, съ женитѣ си не сме се разбрали, какво ще правимъ? Ами какво значи самоотричане? Самоотричане значи, всички онѣзи отрицателни чърти, които сѫ внесли отрова въ човѣшкия организъмъ, всичко онова да го напуснемъ, да възприемемъ Божественото въ себе си, и да живѣемъ по новъ начинъ.

Азъ по нѣкой пѫть влѣза въ нѣкой домъ и съмъ много спокоенъ, но пс едно врѣме почна да усѣщамъ едно безпокойство, и се заинтересувамъ откѫдѣ иде това безпокойство. Виждамъ тогава азъ, че у домакинята, въ ума ѝ има едно безпокойствие. Чакай да видя какво ще стане. Тя се безпокои за мѫжа си, безпокои се, мисли, трѣвожи се и казва: „Моятъ мѫжъ е непорядъченъ, не живѣе чисть животъ". Като дойде той, тя мълчи, но въ душата си казва: „Той не живѣе чисть животъ". И слѣди го, постоянно го слѣди, стражаръ му е тя. Казвамъ: Жено, слушай, ти страдашъ, понеже любовьта нѣмашъ още. Ти мѫжа си още не си го опознала, не го познавашъ, ти го държишъ като едно бебенце отвънка, носишъ го, радвашъ му се, цѣлувашъ го, милвашъ го, но то не те познава и те одращи като нѣкоя котка, и като порасне и стане единъ младъ момъкъ, търси друга мома, и казва: „Майка ми, другъ ще се грижи за нея". Ние трѣбва да се свържемъ съ Божественото. Азъ не казвамъ за всички, нѣкои отъ васъ вече сѫ свързани, иматъ връзки, а вие които сте свързани, казвамъ ви: Едно нещо е потрѣбно за васъ, на всички българи е потрѣбно точность. Знаешъ ли какво значи точность? Обѣщаешъ нещо, и точно на врѣме да го изпълнишъ. Точни на врѣмето! Ни секунда, ни минута да не мине. Точни трѣбва да бѫдемъ въ своите вѣрвания, точни въ своето изпълнение, въ всичко трѣбва да бѫдемъ точни. И цѣлата природа се отличава съ математическа точность. Нѣкой пѫть нашитѣ астрономи казватъ, че слънцето закъснѣва. Не, не, слънцето не закъснѣва, но по нѣкой пѫть нашата земя въ своето движение тя закъснѣва, а изгрѣва на слънцето, всичко въ природата върви съ една математическа точность. Ние трѣбва да бѫдемъ точни. Ако нашитѣ сърдца сѫ огорчени, то всичко ще дойде на мѣсто. Ако има нещо, съ което се отличаватъ англичанитѣ то е тѣхната

точность. Българинътъ като обещае, ще дойде половинъ часъ по-късно, защото неговиятъ часовникъ е друго-ячи нагласенъ. Даже и за тѣзи, които сега вървятъ по новото учение, изисква се абсолютна точность, точни на врѣме. Второто положение: Веднъжъ дадена дума, изисква се на тази дадена дума да се устоява. Англичанитѣ сѫ точни въ това. Ще мислишъ прѣди да дадешъ дума, но дадешъ ли веднъжъ едно обѣщание, ти ще стоишъ отгоре на тази дума, като разуменъ човѣкъ. Нѣма нужда отъ полици. Ще казвашъ: „Господине, слѣдъ три месѣца ще ви върна паритѣ, на 20-ти мартъ, точно въ 5 ч. вечерьта ще донеса паритѣ“. И тъй, на 20-ти мартъ, въ 5 ч. вечерьта дойда и донеса паритѣ. А сега, каква е точностьта на хората? Сега трѣбва да го сѫди сѫдебенъ приставъ. И казваме: „Свѣтътъ е такъвъ“. Но, ако Любовьта е влѣзла вѫтрѣ въ свѣта, трѣбва да урегулирашъ всички тѣзи отношения въ живота. Ако ние придобиемъ Божествената любовь, ние ще бѫдемъ точни. Когато обичашъ нѣкаго, какъ си точень! Точень си на врѣмето, и колко пѫти изваждашъ часовника си! Щомъ не го обичашъ, казвашъ: „Е, може…“ Любовьта е точна, Божествената Мѫдрость е точна, и Истината е точна. Точность се изисква!

Сега, Христосъ проповѣдва на своитѣ ученици. Вашитѣ вѣрвания точни ли сѫ? Ще кажете: „Този въпросъ другъ пѫть ще го разрѣшимъ“. Не, днесъ. Живъ ли е Христосъ или не? Ако е живъ Христосъ, вие се намирате въ едно много критическо положение. И слѣдователно, Единствениятъ, Който може да ви опѫти, да ви помогне, Той е. Той е казалъ: „Повикайте ме за тази работа, азъ ще ви улесня“. Сега, вие седите и казвате: „Има нещо да ни смущава“. Всичко онова, което ви смущава, всички тия неща, оставете ги на страна. Важенъ е новиятъ животъ. Въ природата прониква онзи Божественъ животъ, ние сме сега въ единъ новъ цикълъ. Азъ да ви кажа, ние сме сега въ единъ новъ цикълъ, нови врата се отварятъ, нови условия, и който отъ васъ излѣзе, за него се отваря една велика перспектива. Всѣки отъ васъ трѣбва да бѫде готовъ. Който не е готовъ, той ще закъснѣе. Знаете ли тогава на какво ще мязате, знаете ли какво ще се случи съ васъ? Съ васъ ще се случи туй, което се е случило въ Англия. Единъ богатъ английски лордъ ималъ 500–600 длъжници, и искалъ да види, защо хората не вѣрватъ въ Христа. Дава едно обявлѣние въ вестницитѣ: На 5-ти априлъ, въ 5 ч. вечерьта, всички ония мои длъжници, който вѣрватъ въ Бога, ако дойдатъ по това врѣме въ дома ми, ще имъ простя дълга. Всички длъжници почнаха да размишляватъ, не е ли това единъ изпитъ, той иска да си играе съ насъ, това е шашарма. По едно врѣме, идва до дома му единъ

беденъ англичанинъ и казва: Тази ли е кѫщата на лорда? Четохъ въ вестницитѣ, почитаеми, Господине! Тъй ли? – Заповѣдайте вѫтрѣ. Лордътъ изважда часовника си, поглежда, 10 минути по-рано дошълъ. Ще почака. Въ 5 ч. вратата се затваря, и отъ 600 длъжници само единъ влѣзълъ вѫтрѣ.

Сега ви казвамъ: Въ свѣта се отваря нова една врата, за нова култура. Туй ви го казвамъ. Значи Божественото идва. Ще кажете: „Дѣ е туй Божественото?“ Туй Божественото ще ви го докажа на опить, не на теория. Туй се проповѣдвало толкова хиляди години. Сега сѫ врѣмената, всички трѣбва сега да се приготвите, за да го приемете, да живѣете съ това Божественото. То е еднакво за всички. И бедни и богати, всички иматъ еднакво право да използуватъ новия животъ. Нѣма никаква привилегия. И най-беднитѣ и най-сиромаситѣ иматъ еднакви права да влѣзатъ въ този новия животъ.

И въ Писанието се казва: „Въ последнитѣ дни изля Духа си“. Подъ „Духа“ се разбира Любовьта, а Тя носи живота. И слѣдователно, туй, което се казва за възкресението, то е единъ шансъ, то е една привилегия. За всички онѣзи събудени души се отваря една врата за новия животъ. Той е толкова реаленъ! Всички ще опитатъ неговитѣ хубости, красоти, добрини, ще го възприематъ, ще го живѣятъ. Тѣ ще минатъ въ новия животъ тъй, както сѫ минали рибитѣ въ птици, тъй както сѫ минали гъсеницитѣ въ пеперуди. Тѣ ще минатъ по сѫщия законъ. Тѣхното съзнание ще се разшири. Ще обхванемъ тия новитѣ условия, и тогава нашитѣ корени нѣма да бѫдатъ насадени нито долу въ земята, нито въ насъ, а ще бѫдатъ нагорѣ, и ние ще бѫдемъ претеглѣни къмъ новия животъ, къмъ тази Божествена Любовь. И въ нашитѣ души ще дойде едно ново просвѣтление, и ще кажемъ: „Разбираме живота, всичко можемъ да пожертвуваме за Христа.“ И този Господь, Когото ние проповѣдваме, Той не е Господь на единъ народъ. Не, Той е великъ, постепенно се разкрива. Този Господь е Господь на Любовьта. Цѣлиятъ свѣтъ Той го е събудилъ, цѣлата култура Той е събудилъ, всичкитѣ европейски народи е събудилъ, на всички учители, свещеници, майки, бащи, на всички философи, на младитѣ, на всички говори и казва: „Слушайте ме, вие искате да бѫдете щастливи, слушайте това, което искате, ще ви го дамъ“. Ще кажете: „Гдѣ е?“ – Ще ви кажа гдѣ е. Този Господь, Когото азъ проповѣдвамъ, знамъ гдѣ е. И онѣзи, който ме слушате, азъ ще ви кажа кѫдѣ е. Слушайте, но едно условие, ще раздадете всичкото си имане, бързо. Ще хвърлите обущата отъ краката си, ще извадите шапкитѣ отъ главитѣ си, ще бѫдете хубаво облѣчени, но боси,

гологлави, и всѣки отъ васъ ще има по една нова, малка мотичка, по единъ сърпъ, всѣки отъ васъ ще има въ торбата си походна нова книга, и тогава, елате, азъ ще ви кажа кѫдѣ е Господь. И за мѫже, и за жени – сѫщия законъ. Тогава синътъ ще дойде при майка си и ще каже: „Майко, азъ ти благодаря, много ти благодаря, но отивамъ сега при моя Господь, и ако ти не искашъ да дойдешъ съ мене, всичко ще оставя на тебе“. Жената има голѣмо наследство, единъ милионъ, да каже на сина си: „Азъ отивамъ при моя Господь, ела и ти, ако искашъ“. Слѣдъ туй, бащата ще каже на дѣцата си: „Дѣца, ето толкова милиона на васъ ги оставямъ, азъ отивамъ при моя Господь“. Голѣмиятъ синъ казва: „Азъ отивамъ при баща си, безъ него не мога“. Голѣмата дъщеря казва: „Азъ безъ майка си не мога да остана“. Тръгватъ всички. Кѫдѣ? Всѣки на работа. Да не мислимъ за банкитѣ, какъ сме осигурени тамъ. Нали ние сме осигурени? Не, този нашиятъ Баща, Който ни е пратилъ отгорѣ отъ толкова хиляди години, Който е създалъ този свѣтъ все заради насъ; на Когото тази Любовь се излива; ние, синоветѣ на този вѣкъ нѣма ли да бѫдемъ признателни, благодарни на Него? И още ли ще се обръщаме да казваме: Нѣма Господь. Сега, трѣбва да затрептятъ нашитѣ сърдца. Азъ отправямъ погледа си нагоре, но Той не е нагоре. Това е едно заблуждѣние. Вие се заблуждавате, Той не е нагоре. Азъ нѣма да ви кажа, защо всички гледатъ нагоре. Нагоре не е, това е таванъ. Велико чувство е да съзнае човѣкъ своя Баща! Каква близостъ ще има между нашитѣ души! Каква близостъ трѣбва да има!

И казва Христосъ: „Какво се разговаряте?“

О, трѣбваше ли Христосъ да пострада, да дойде въ своята си слава? Въ коя слава? – Славата, която имахъ прѣдъ тебе, прѣдъ тази велика Любовь – славата на любовьта, славата на мѫдростьта, славата на истината. Това е нещо велико, и когато човѣкъ влезе въ този свѣтъ, неговото лице ще свѣтне. Казватъ: „Ние проповѣдваме – Христа разпнатъ“.

Азъ казвамъ: „Не ви проповѣдвамъ Христа разпнатъ;“ не, азъ ви проповѣдвамъ единъ Христосъ на Любовьта, на великата Любовь, която обзема всички сърдца. Азъ ви проповѣдвамъ единъ Христосъ на Мѫдростьта, Който обхваща всички умове. Азъ ви проповѣдвамъ единъ Христосъ на Истината, Който движи свѣта, и работи тукъ и казва: вие слушайте най-голѣмия си братъ, който ви казва, че никой не може да дойде при мене, ако Отецъ ми не го привлѣче. И Той всички привлича, и казва: „Тукъ е“. И знаете ли какво ще видите? – Една прѣкрасна свѣтлина, единъ прѣкрасенъ свѣтъ, рекички, дървета съ всички плодове. Всички крави,

свини въ другия свѣта ще ви говорятъ. Като отидете при кравитѣ въ другия свѣтъ, знаете ли какво казватъ тѣ? Тѣ казватъ: „Ти си уморенъ отъ дългия пѫть, идвашъ съ твоята мотика, ще ми направишъ голѣмо удоволствие, смукни си отъ моето млѣко“. Пчелицитѣ като тѣ срещнатъ, ще кажатъ: „Братко, ела, вземи си малко медецъ“. Ще ви поканятъ на гости. А сега, безъ да ги канятъ, взѣматъ меда имъ. Ще кажете: „Това е отъ приказкитѣ на 1001 нощь“. Не, всичко туй сега е разумно въ свѣта. И ние сме призовани въ тази нова култура. Този живиятъ Христосъ трѣбва да се приеме навсѣкѫдѣ. Той ще се наложи най-послѣ. Божиитѣ обѣщания не търпятъ обратни рѣшения. Богъ, Който е направилъ свѣта, Който е наредилъ своя планъ вѫтрѣ, така ще измени хората, че планътъ ще се изпѫлни. Най-послѣ, ако вие не го слушате, Той ще мръдне своята пръчица, и единъ день всички ще се намеритѣ събудени, и ще кажете: „Колко сме били глупави!“ Нѣма нищо невъзможно заради Него. По-добре да съзнаемъ това, и да възприememъ тази велика истина. Сега се изисква всѣки отъ . насъ да помогне на нашитѣ страждущи братя. Разрѣшение на единъ важенъ въпросъ е това – да помогнемъ на нашитѣ братя. Главниятъ въпросъ е: сестри и братя, който сѫ паднали, трѣбва да имъ помагаме. Какъ ще помагаме? Знаете ли колко милиона сѫщества се мѫчатъ? Да изпратитѣ душитѣ си да видите, какви страдания, какви въздишки има! Нѣкой пѫть седѣли ли сте въ кѫщи, и да чувате тия вопли? Знаете ли какво става въ София? Били ли сте въ единъ градъ като въ Лондонъ, да чуете тия страдания и вопли? Не трѣбва само да състрадаваме и окайваме, но и да помагаме. Има начини на помагане. Ние можемъ въ единъ день да спасимъ това човѣчество. Сега всички трѣбва да се свържемъ, а не да отричаме. Сега е вѣкътъ на безвѣрие, на отричане, а идва вѣкътъ на една жива реална вѣра на този живъ Господь. Всички трѣбва да бѫдемъ служители на туй ново учение, и всички да кажемъ: Господи, ние ще изпѫлнимъ твоятъ планъ, както си го нарѣдилъ, ще приложимъ всички Божествени закони. Всички европейски народи на земята, като приложатъ тия Божествени закони между тѣхъ, вече ще има разбирателство, взаимно почитание, взаимно уважение, и въ религията, Любовьта ще примири нещата. По-напредналитѣ ще вървятъ напредъ, ще помагатъ на по-изостаналитѣ, а и тия изостаналитѣ трѣбва да ги подигнемъ.

Казва Христосъ: „Защо сте тѫжни?“

И азъ казвамъ: „Тѫжни сме Господи, защото ти не си между насъ. Тѫжни сме, защото тѣ разпнаха, и не те видѣхме“. И послѣ Той казва:

„Живъ съмъ азъ“. И тогава всички, като го видѣха, изпитаха голѣма радость, и още до вечерьта се върнаха въ Ерусалимъ. Що е Иерусалимъ? – Този материалниятъ свѣтъ. Трѣбва да отидемъ при страждущитѣ и да кажемъ: „Братко, въ този свѣтъ има надежда за тебе, този свѣтъ има смисъль“. Ето Христосъ отвънка хлопа. – Влѣзъ!

Ще каже: Стани! Тамъ, другъ нѣкой се готви да се самоубие. Нѣкой младъ се влюбилъ въ нѣкоя мома, иска да се самоубие, но дойде Христосъ, казва: „Чакай, простри ръката си. Всичко въ свѣта ще се нарѣди“. Любовь се изисква, велика Божествена Любовь, която всички ние трѣбва да дадемъ. Всичко трѣбва да дадемъ. Защо да не го дадемъ? Слѣдъ 20–30 години всичко ще дадете. Сега е врѣме, доброволно ние трѣбва да дадемъ всичко за Христа. Нѣкой казва: „Защо да не дадемъ?“ Азъ ви казвамъ: Тогава на сила ще ви взѣматъ всичко, а сега – доброволно, по закона на любовьта ще дадете. Ние ще срещнемъ Христа, ще приказваме съ Него, и ще кажемъ: „Господи, остани съ насъ!“ И слѣдъ като ни разясни истината, нашето сърдце се зарадва, и Той изчезне, влѣзе въ насъ. Ние ще идемъ въ Иерусалимъ, и Той пакъ ще дойде съ насъ. По пътя Го нѣмаше, послѣ пакъ дойде Христосъ и казва: „Миръ вамъ, азъ съмъ живъ, ето ръцѣтѣ ми тукъ, не бойте се сега, елате!“ И тѣ, като Го видѣха, зарадваха се.

Не бойте се, за въ бъдеще ще се образува една велика култура, и всичко ще се прѣобърне на добро. Всички тия мъртви, гробища, всички тия кости, всички тия нещастия, всичко слиза, ще се измѣни, всичко ще се прѣвърне въ любовьта, и хората ще се радватъ, че има единъ въ свѣта, въ Когото нѣма измѣна и промѣна, Той е Богъ на Любовьта, Богъ на Мъдростьта, Богъ на Истината. И Той призовава всички българи на тази велика култура, Той призовава всички свещеници и владици да слушатъ гласа Му.

И азъ ви поздравлявамъ съ Христа по пътя на Иерусалимъ!

За какво говорятъ тѣ?

„Защо сте тъжни?“

Бесѣда, държана на 8 априлъ, 1923 г.
Великъ - день, недѣля, 10.30 ч. с.

Чий е този образъ?

И казва имъ: „Чий е този образъ и надписътъ?“
(Матея 22:20)

Ще прочета частъ отъ 22 гл. отъ Евангелието на Матея.

И отвѣща Исусъ и говорѣше имъ пакъ съ притчи и казваше: (2) Уподоби се царството небесно на человѣкъ царь който направи сватба на сина си; (3) и разпроводи слугитѣ си да призоватъ званитѣ на сватбата; и не рачеха да дойдатъ. (4) Пакъ проводи други слуги и казваше: Речете на званитѣ: Ето, обѣда си приготвихъ: юнцитѣ ми и огоенитѣ сѫ заклани, и всичко е готово: дойдете на сватба. (5) Но тѣ не рачиха, и разидоха се, единъ на нивата си, а другъ на търговията си; (6) а другитѣ уловиха слугитѣ му та ги обезчестиха и убиха ги. (7) Като чу това царьтъ разгнѣви се, и проводи войскитѣ си та погуби онѣзи убийци, и града имъ изгори. (8) Тогазъ казва на слугитѣ си: Сватбата е вече готова, а призванитѣ не бѣха достойни. (9) И тъй, идете на кръстопѫтищата, и колкото намѣрите призовете ги на сватба. (10) И излѣзоха онѣзи слуги по пѫтищата та събраха всички колкото намѣриха, зли и добри; и напълни се сватбата съ гости. (11) И като влѣзе царьтъ да прѣгледа гоститѣ, видѣ тамъ человѣкъ не облѣченъ съ сватбарска дреха; (12) и казва му: Приятелю, ти какъ си влѣзълъ тука като нѣмашъ сватбарска дреха? А той замълча. (13) Тогазъ рече царьтъ на слугитѣ: Вържете му нозѣтѣ и рѫцѣтѣ, дигнете го, и хвърлете го въ външната тъмнина: тамъ ще бѫде плачъ и скърцане съ зѫби. (14) Защото мнозина сѫ звани, а малцина избрани.

(15) Тогазъ отидоха Фарисеитѣ и съвѣтваха се какъ да го впримчатъ въ дума. (16) И проваждатъ до него ученицитѣ си наедно съ Иродианитѣ, и казваха: Учителю, знаемъ че ти си правъ, и Божия пѫть въ истина поучавашъ, и отъ никого не те е грижа, защото не гледашъ на лице на человѣцитѣ. (17) Кажи ни прочее: ти какъ мислишъ? Право ли е да даваме дань на Кесаря, или не? (18) А Исусъ позна лукавството имъ, и рече: Защо ме изкушавате, лицемѣри? (19) Покажете ми монетата на даньта. И тѣ му донесоха единъ пѣнязъ. (20) И казва имъ: Чий е този образъ и надписътъ? (21) Казватъ му: Кесаревъ. Тогазъ имъ казва: Като е тъй, отдавайте Кесаревитѣ Кесарю, а Божиите Богу. (22) И като чуха зачудиха се, и

оставиха го и отидоха си.

Ще взѣма 20 стихъ.

И казва имъ: „Чий е този образъ?“

За да познаемъ какъвъ и да е прѣдметъ или какво и да е живо сѫщество, то трѣбва да имаме нѣкакъвъ образъ. Образътъ трѣбва да има извѣстни качества, чрѣзъ които да се познава. Цѣлиятъ съврѣмененъ културенъ свѣтъ, не само сегашниятъ но и отъ хиляди години насамъ, всички се стрѣмятъ къмъ една неопрѣдѣлена цѣль. Всички хора нѣматъ една опрѣдѣлена цель. Ако попитаме хората на реалния животъ, иматъ една цѣль; ако попитаме духовнитѣ хора, тѣ иматъ друга цѣль; млади, стари, учители, хора съ разни знания, иматъ разни цѣли, но нѣматъ една обща, опрѣдѣлена цѣль. Да, не само тѣ. Ако попитате съврѣменнитѣ философи, които минаватъ за най-виднитѣ хора, които сѫ извадили всички факти отъ положителната наука, и сѫ старали да ги приложатъ въ живота, за да създадатъ нѣщо хубаво, стройно, и тѣ нѣматъ опрѣдѣлена цѣль. Ако ги попитате какъвъ трѣбва да бѫде идеалния животъ, каква форма трѣбва да има, и тѣ ще дадатъ едно смътно описание. И всички си даватъ видъ, че знаятъ. Всѣки единъ философъ като напише едно съчинение, като започва съ своя прѣдговоръ, започва тъй величествено, първото прѣдложение е громко, и послѣ, постепенно къмъ края, туй громкото изречение се преобърне на единъ пукнатъ мехуръ. Тамъ е нашата погрѣшка, че всички започваме съ славни прѣдложения. Които и да е християнинъ, казва: „Азъ съмъ християнинъ послѣдователь на Христа, азъ съмъ проповѣдникъ, азъ съмъ свещеникъ, владика, рѫкоположенъ съмъ, азъ съмъ солиденъ;“ но къмъ края на живота, като разглеждашъ тия, които слѣдватъ Христа, свършватъ съ единъ пукнатъ мехуръ. Сега, за да бѫде нѣкой послѣдователь на Христа, той трѣбва да има Неговитѣ качества, той трѣбва да има Неговия образъ. Ами че така е, разбира се!

„Чий е този образъ?“…

И дѣйствително, има много образи въ свѣта, но има два отличителни образа между тѣхъ. Единиятъ образъ е на хора духовни. Подъ думата „духовни“, азъ разбирамъ хора на висшата интелигентность, на висшата културность и добродетель, въ които всичкитѣ имъ мисли, всичкитѣ имъ желания, всичкитѣ имъ дѣйствия, подтици, сѫ напълно опрѣдѣлени, иматъ си и мѣрка. А другиятъ, свѣтскиятъ образъ, мѣркитѣ на тия хора сѫ различни, тѣ иматъ 100-ина мѣрки въ джоба си. Турцитѣ казватъ въ една своя поговорка, че такъвъ човѣкъ знае всѣкога какъ да мѣри, той казва: „Е,

както дойде“. Интересно е, че тия религиознитѣ хора, тѣ иматъ скрити мѣрки отъ стария животъ, скрили сѫ ги, и нѣкой пѫть, когато не ги види никой, тѣ ги изваждатъ, а щомъ ги види нѣкой, който ги познава, тѣ ги скриватъ, и вадятъ правата мѣрка. Сега, Христосъ казва: „Чий е този образъ?“ Какво се подразбира подъ образъ? Образътъ, това е човѣкътъ, това е изразътъ на неговия животъ. Какъ се е създалъ този образъ? Физиогномиститѣ се помъчили да опредѣлятъ какво нещо е човѣкътъ, но тѣ сѫ още далечъ отъ да създаватъ една стройна наука, съ която да опредѣлятъ какъ се е създало човѣшкото лице. Защо напримѣръ, човѣкъ да нѣма двѣ лица, защо да нѣма три лица, или четири лица? На главата си има едно лице, на рѫцѣтѣ си двѣ лица, на краката си двѣ лица – всичко петь лица има човѣкъ. Двѣтѣ сѫ скрити въ обущата, двѣтѣ на рѫцѣтѣ – на тѣхъ сѫ много нѣща написани, а другото е на главата – лицето, което държатъ отворено, а по нѣкой пѫть и на него турятъ вуалъ, було, по нѣкой пѫть се дегизиратъ. Всичката интелигентность, всичката деятелность, всичката воля на човѣка се отразява въ неговия образъ. Напримѣръ, енергиитѣ на стомаха сѫ свързани съ извѣстни части на лицето; волевитѣ движения сѫ свързани съ други части на лицето – волевитѣ движения сѫ свѫрзани съ долната челюсть. И когато взѣмемъ да разглеждаме долната челюсть у нѣкой живъ или умрѣлъ човѣкъ, може да опредѣлишъ каква е била неговата воля. Има извѣстни геометрични ѫгли, и по тия ѫгли можешъ да опредѣлишъ какво е било отношението, какво е било хармоничното движение. Това е, разбира се, тази трансцедентална геометрия, която азъ наричамъ Божествена геометрия. Въ Божествената геометрия нещата сѫ живи, тия ѫгли сѫ постоянно въ движение. За примѣръ, азъ образувамъ една фигура, заемамъ едно положение (Учительтъ простря рѫцѣтѣ си настрани, хоризонтално), то значи: нѣкой дига шумъ, казвамъ: „Ш… ш… дѣца, не се карайте“. Снимамъ рѫцѣтѣ си, казвамъ: „Ще свършимъ тази работа“. Рѫцѣтѣ напредъ простряни, значи: Е, какво искате повече? Това сѫ все движения и всѣки единъ човѣкъ, споредъ своята интелигентность, заема извѣстно положение, извѣстни ѫгли. Когато енергиитѣ на стомаха се отразяватъ на лицето и странично на челото, тѣ сѫ подъ прямото влияние на ума. Човѣшката интелигентность е свързана съ челото. Като раздѣлимъ лицето на три равни части, челото, носа и брадата, то когато дойдемъ до човѣшката речь, тя е свързана съ човѣшкитѣ очи. Строежътъ на очитѣ показва какъвъ е строежътъ на мозъка, какви сили се криятъ, дали ще може този човѣкъ да говори или не. Като казвамъ очитѣ, не разбирамъ само какъ

гледа човѣкъ, но какъвъ е общия строежъ на очитѣ, съ всичкитѣ свои външни сенки. Това показва дали човѣкъ е идѣенъ, или е богатъ само на думи. Думи, думи, думи, но ако взѣмешъ да ги прѣведешъ, слѣдъ като е говорилъ 2–3 часа, едва ли ще е казалъ двѣ важни идеи вѫтрѣ. Тогава всички казватъ, че той е ученъ човѣкъ. Челото на всѣки има извѣстенъ строежъ, и показва дали той е философъ, дали той е практиченъ човѣкъ, дали е религиозенъ, дали е духовенъ, дали е музикантъ, дали е художникъ и т.н – неговата интелигентность се изразява по челото му, по строежа на челото му. Въ умнитѣ хора челото се строи по-особенъ начинъ, а който не е уменъ, челото му има другъ строежъ. Слѣдъ туй, като слизате надолу по лицето, до човѣшкия носъ, той е частъ отъ лицето. Сега, насъ въ съврѣменния свѣтъ ни е страхъ да се докосваме до тази книга, не я отваряме, тя с свещенна, и азъ нѣма да я зачекна, има нѣща, за които да ми давате и милиони, не бихъ ви ги казалъ. Но, трѣбва да знаемъ, че най-свещеното нещо, което човѣкъ има въ себе си, слѣдъ главата си, това е неговото лице. Това е външната страна на човѣка, това е образътъ му. И дѣйствително, нѣкой пѫть енергиитѣ у човѣка сѫ така накоплени, тѣ се събиратъ по лицето му. По всичкитѣ части на лицето има особени центрове, и когато тази енергия е накоплена, събрана по тия центрове на лицето, вие може да усѣщате едно вдъхновение, а когато изчезне тази енергия, вие се усѣщате демагнетизирани, изпразнени, изгубвате си куража. И тогава, когато всички хора изгубятъ куража си, наблюдавайте какъвъ става цвѣта на лицето имъ. Нѣкой пѫть човѣкъ е веселъ, пѣе си, уплашите го, и той пожълтѣва. Защо пожълтѣва? Това показва, че слѣдъ като се е уплашилъ, почналъ е да мисли, прѣди това не е мислилъ той.

И казва сега Христосъ: „Чий е този образъ?“

Тази наука е необходима за всички онѣзи, които сѫ тръгнали по духовния пѫть, тѣ трѣбва да иматъ едни истински познания за себе си. Често, гледамъ, вие искате нѣкой човѣкъ да го взѣмете и да го направите духовенъ. Вие не можете да създадете човѣка духовенъ. За да бѫде човѣкъ духовенъ, той трѣбва да е роденъ духовенъ. Духовниятъ човѣкъ е едно създание на хиляди и милиони години, а не на единъ вѣкъ, на два вѣка. Хиляди, хиляди и милиони години сѫ изминали и сѫ създали единъ човѣкъ. Слѣдователно, той е нещо извънредно. И човѣшкото сърдце е създадено по същия законъ. Сега, за да познаете себе си, имайте си по едно огледало, та нѣкой пѫть, като се разгневите, изследвайте се, и то по слѣдующия начинъ. Вземете си туй огледало, и когато имате най-хубавото,

благородното разположение на лицето си, огледайте се, и забѣлѣжете туй изражение на лицето си. Слѣдъ туй, когато стане една рѣзка промяна у васъ, на гнѣвъ например̀ъ, пакъ се огледайте, и забѣлѣжете ѫглитѣ на лицето, които се образуватъ. Слѣдъ туй, вие сте единъ търговецъ, християнинъ сте, за Бога говорите, за право говорите, но искате да изиграете съдружника си, отвънка му говорите мазничко, обаче, искате да скриете единъ планъ. Огледайте се, и ще видите, че ѫглитѣ на лицето се измѣнятъ. И ако тия чърти постоянно се прѣповтарятъ, на цѣлъ животъ, то се ражда едно поколение хора съ тия качества, природата ги отбѣлѣзва. И ако наблюдавате така по лицето, ще забѣлѣжите и най-скрититѣ промѣни, които ставатъ въ живота ви, ще ги видите да се отразяватъ въ разнитѣ части на лицето ви. Сега напримѣръ, когато констатирамъ тия истини, нѣкои може да се обезсърдчатъ. Не се обезсърдчавайте. Най-великото нѣщо въ живота е, човѣкъ да съзнава своитѣ грѣшки. Вие може да си мислите, че сте благородни хора. Да, вие сте благородни хора, но въ сравнение съ животнитѣ, а въ сравнение съ светиитѣ и ангелитѣ, вие сте животни. Кой отъ съврѣменнитѣ християни, който носи Христовото име, е готовъ да раздаде своето имане? Ще кажете: „Чакай да видимъ!“ Когато Христосъ дойде на земята, Той каза: „Давамъ всичко за човѣчеството“, и не мисли, остана бедѣнъ. И като нѣмаше работа на небето, Той слѣзе на земята, раздаде богатството си, и взе да работи между онѣзи, на които раздаде имането си. Тѣ не Го оцениха и казваха: „Като си такъвъ единъ глупакъ, да видимъ какво ще правишъ, ще ти покажемъ“ – туриха Го на кръста. Ами че тъй, най-виднитѣ, най-ученитѣ равини тамъ Го туриха на кръста. Тѣ му казваха: „Ти, Учителю, ние те знаемъ, ти не познавашъ живота, ти не си практиченъ човѣкъ, ти искашъ да разрушишъ това, което сме съградили. Не, ние за такива като тебе, имаме кръстъ!“

Казва сега Христосъ: „Чий е този образъ?“

Този стремежъ, тия мисли на кого сѫ? Въ дадения моментъ двѣ направлѣния има. Нѣкой казва: „Кажи ми правото!“ Кое е правото? Азъ да ви кажа. Запримѣръ, съврѣменната църква, съврѣменното духовенство, изобщо всички християнски църкви сѫ войнствени, тамъ си иматъ особени школи. Войнствени, но какъ? – На думи. Тѣ си иматъ умствена картечница. Тамъ се учи изкуството какъ да уплашишъ своя противникъ, да изкарашъ, че той нищо не знае, и ако си кривъ, да убѣдишъ нѣкого, че ти си на правата страна.Чудно е! Тѣзи мои аргументи, които азъ имамъ, сѫ толкова силни, че всичката имъ тактика – фиу – отива. Дойде единъ свещеникъ или

единъ евангелски проповѣдникъ, които казва: „Ти не си на правия пѫть“. Казвамъ: „Радвамъ се, че срещамъ единъ човѣкъ, който е на правия пѫть“. Кажи ми ти: жена ти здрава ли е? Колко дѣца имашъ? – Четири. Слушатъ ли те, обичатъ ли те, почитатъ ли те? – Е, нали знаешъ, векътъ е такъвъ! Не, не. Най-послѣ, ти си проповѣдникъ, проповѣдвашъ, половината отъ слушателитѣ ти вѣрватъ ли въ твоитѣ идеи? Питамъ те: Ти съ пари ли проповѣдвашъ, или безъ пари? – Разбира се, съ пари, толкова глупавъ нѣма да бѫда! Е, хубаво, ти си православенъ свещеникъ, какъ проповѣдвашъ, съ кръста въ рѫка ли? – Да. Е, колко взимашъ за този кръстъ като го цѣлуватъ? Азъ ви казвамъ: Хора, които се държатъ за умрѣли кръстове, хора, които се държатъ за църквата, хора, които учатъ другитѣ хора какъ да живѣятъ, а тѣ сами не знаятъ какъ да живѣятъ, тѣ дошли да ми казватъ, че азъ не съмъ на правия пѫть. Казвамъ: Хубаво, най-силното доказателство, което имамъ, то е, че като ми каже нѣкой, „че ти не си на правия пѫть“, тогава зная положително, че съмъ на правия пѫть. Когато нѣкой глупавъ човѣкъ ми каже, че съмъ глупавъ човѣкъ, азъ зная, че съмъ умѣнъ. Тъй, глупавиятъ човѣкъ винаги ще те сравни съ себе си. Той ще каже: „И ти си като мене“. Да, само че има разлика: азъ и той ще минемъ живота си по два различни начина. Сега, тия хора казватъ тъй: „Ние трѣбва да бѫдемъ умни, нали? Умни трѣбва да бѫдемъ, и както Господь е наредилъ нещата“. Добре, виждамъ нѣкой евангелски проповѣдникъ, или нѣкой православенъ свещеникъ, обикалятъ нѣкоя рѣка, минаватъ, разхождатъ се, и казватъ: „Нѣма ли нѣкой човѣкъ да е направилъ тукъ нѣкой мостъ. Какъ, правителството какво прави? Нѣма ли мостъ, какъ да мина, да не измокря, да си изквася расото?“ Търси какъ да мине. – Да си изуе обущата! Но, казвамъ: Ако този проповѣдникъ го гонятъ отподирѣ, нѣма да разсъждава, че расото, ами тъй – хайде прѣзъ водата. Гдѣ е вашето разсѫждение тогава? Сега, вие, които имате тия разсѫждения, васъ ви питатъ: Защо бѣгате прѣзъ рѣката? Ами неприятель билъ! Вие, на които пѫтищата Божии сѫ отворени, защо бѣгате? Нали имате Истината вие?

„Чий образъ е този?“

Този въпросъ засѣга всинца ни еднакво. Азъ говоря принципално, този въпросъ не засѣга само тѣхъ, но който и да е. Въ свѣта има единъ великъ законъ, единъ образъ има, който Богъ е турилъ, и по който Той прави всички хора, не еднообразни, а за всѣки единъ човѣкъ, Той има по единъ образъ. Милиони, милиони образи има, и тѣзи образи се различаватъ по тънкости. Единъ принципъ има, който прониква или минава прѣзъ

цѣлия човѣшки животъ. Този принципъ постоянно описва прѣстѫпленията на всички хора безпощадно. И когато отиваме въ другия свѣтъ, ще кажатъ: Духътъ нѣма образъ. Не, и Духътъ има образъ, и душата има образъ. Азъ се чудя на окултиститѣ, които казватъ, че Духътъ нѣма образъ. Да, нѣма образъ плътски, но духовенъ има. Който има вѫтрѣшнитѣ си очи развити, ще види, но който нѣма тия си очи развити, нѣма да види. Една мравя човѣка не може да го види; мравя, мравка може да види, но човѣкътъ не може да види. Слѣдователно и Духътъ има свой образъ, и душата има свой образъ, и умътъ има свой образъ, и сърдцето има свой образъ, и волята има свой образъ. Образътъ измѣня мѣстото и пространството, въ които човѣшката воля се проявява по единъ или другъ начинъ. Сега, спорътъ, който съврѣменнитѣ религиозни хора водятъ, понеже азъ се застѫпвамъ за тѣхъ, виждамъ, че всичката спънка, която днесъ сѫществува, не е въ свѣтскитѣ хора. Пѫтьтъ, който се спъва къмъ Царството Божие, това сѫ религиознитѣ хора. Тѣ сѫ застанали напрѣдъ въ този пѫть, и по-нататъкъ не отиватъ. Свѣтскитѣ хора имъ казватъ: „Вървете напрѣдъ, искаме да видимъ, да разберемъ какво нещо е Богъ“. Тѣ сѫ застанали, искатъ да наложатъ своитѣ възглѣди на свѣта. Че най-първо вие нѣмате образъ за Бога! Единъ великъ художникъ прѣдставлява въ картини идеала на човѣка, като единъ високъ планински върхъ. Около този върхъ всичкитѣ хора сѫ събрани, и всички иматъ желание, всѣки да се качи къмъ този идеалъ, но тѣзи хора сѫ толкова егоистични, че единъ отъ тѣхъ като тръгне, всички други го хванатъ – върха иска той да заеме. И всички съврѣменни хора се дърпатъ, дърпатъ. И ние съврѣменнитѣ хора, ученитѣ хора, владици, свещеници, християни, евангелисти, католици, православни, брамини, всички се теглятъ, отъ толкова милиона години сѫ все около тази планина, и казватъ: „Такъвъ билъ Господь, онакъвъ билъ Господь, но нито единъ не е отишълъ при Господа.“ Като казвамъ, че не е отишълъ, подразбирамъ за тѣзи, които сѫ наоколо. За да излѣзешъ отъ туй тържество и да го напуснешъ, трѣбва да минешъ прѣзъ съвсемъ другъ пѫть, а този пѫть Христосъ го нарича „тѣсния пѫть“. Въ проповѣдитѣ, ето гдѣ е опасностьта. Сега даже мнозина отъ моитѣ слушатели казватъ: „Слушайте, това тъй се говори, но не му е дошло врѣмето да се приложи“. Вие сте отлични, по нѣкой пѫть може да проповѣдватѣ по-хубаво отъ мене, но, като дойде до приложението, тъй: а… а… спремъ се.

Сега, не мислете, че нѣкой пѫть, като говоря за вашето богатство, че мене ме интересува туй ваше богатство. Ако е за богатство, азъ имамъ

знания, зная всичкитѣ богатства, които сѫ скрити въ земята; и ако искахъ да парадирамъ като хората, бихъ употрѣбилъ туй богатство, и скъпоценннитѣ му камъни, и златото, и среброто, и електричеството, което се образува отъ земята, и туй, което иде отъ слънцето, и магнетизъма. Ако искаме да влияемъ по този начинъ на хората, ние бихме употрѣбили туй богатство, но тия неща сѫ отживѣли въ нашия умъ. Разбирате ли? Има нѣща много по-велики, отколкото златото, има нѣща много по-велики отъ всички скъпоцѣнни камъни; има нѣща много по-велики, отколкото електричеството и магнетизма. Да, за съврѣменния свѣтъ златото е единъ импулсъ, стимулъ за живота, но въ душата на единъ духовно събуденъ човѣкъ ние отхвърляме златото. Когато искаме да използуваме златото, трѣбва да го прѣвърнемъ въ органическо въ нашитѣ мисли, и когато внѣсемъ това злато въ свѣта, ти ще принесешъ полза на човѣчеството. И цѣлото съврѣменно човѣчество, идете днесъ въ Америка, навсѣкѫдѣ казватъ: „Всесиленъ е доларътъ“. Въ България, Славейковъ е казалъ: „Парице, парице, всесилна царице“. Тамъ на изтокъ казватъ: „Пари, пари“. Идете въ Македония, ще чуете: „Е, пари, пари“. Знаете ли, тамъ въ Македония, хванали единъ евангелски проповѣдникъ Кириасъ, той вече е заминалъ за другия свѣтъ, държали го близо цѣлъ месѣцъ при себе си, и единъ день го потопили до гуша въ водата, и слѣдъ като го извадили, искали отъ мисионерътъ пари, за да го освободятъ. Та, единъ день, като се събрали тамъ албанци въ гората на ядене, на печено агънце, и тъй както били разположени, проповѣдникътъ рекълъ: „Таманъ добъръ случай да проповѣдвамъ за да се освободя“. Дигналъ си рѫката и проповѣдвалъ почти цѣлъ часъ. Главатарьтъ турилъ по едно врѣме главата си на гърдитѣ и го слушалъ. По едно врѣме той казалъ: „Море пари, пари море. Най-важното е пари. Ние това го знаемъ, но пари, пари ще дадешъ. Като дадешъ, ще те пуснемъ. Затова те хванахме, пари ще дадешъ“,

„Чий образъ е този?“

И сега, ние всички трѣбва да бѫдемъ послѣдователни. Азъ казвамъ: Отъ моето гледище, свѣтътъ ще се оправи, когато хората почнатъ безкористно да работятъ, безъ пари. Най-първото нѣщо, което искаме, не отъ другитѣ хора, но отъ свещеницитѣ, отъ проповѣдницитѣ, отъ турскитѣ ходжи, отъ браминитѣ навсѣкѫдѣ въ небето за тѣхъ тъй сѫ рѣшили: даромъ, даромъ ще работятъ, и тѣ, ще станатъ слуги на човѣчеството. Единъ владика не го е турилъ Господь да развежда мѫже и жени. Туй не е Христовото учение, туй не е проповѣдвалъ Христосъ. Сега православната

църква трѣбва да различи кое е Христовото учение, кое е съборното учение. Евангелската църква трѣбва да разрѣши, че Христосъ е глава на тази църква, и въ името на тази глава азъ проповѣдвамъ. Надъ тази глава има друга глава, Тя е Богъ. Свѣтътъ с сега на сѫдба, и сѫдбата най-първо ще започне отъ свещеницитѣ, отъ проповѣдницитѣ, тѣ ще го изпитътъ туй.

„Чий образъ е", казва Христосъ „този"?

Сега, нѣкои ще кажатъ: „Ама тъй като говорите, нашиятъ народъ не може да се подигне". Какъ ще се подигне вашиятъ народъ? Ако вие ме слушате, азъ ще ви дамъ единъ моралъ, съ който този народъ може да се подигне. Азъ мога да ви дамъ единъ начинъ за копане и оране, и да благословя тази земя да се получи жито много повече, отколкото сега, но се изисква едно сърдце благородно, единъ умъ просветенъ, а не единъ опороченъ умъ, какъвто е сега, дидактически, да се надхитряваме. Не, не, ние имаме и други едни доказателства. Ако азъ съмъ сега като всички други проповѣдници, които казватъ, че съмъ на кривия пѫть, ще седна да имъ доказвамъ противното, но азъ ще имъ кажа: Братя, елате, най-първо ще запостимъ, да видимъ кой колко може да издържи. Ще започнемъ всички проповѣдници и свещенослужители въ цѣлия свѣтъ. Ще започнемъ единъ день, два, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, послѣ 20, 25, 30, 35, 40 дни. Мислите ли, като дойдеме до 40 дни, колко владици и колко попове ще останатъ? И тъй, всички онѣзи християни, които вѣрватъ, ще имъ кажемъ: На пость! Понеже сега се спориха главатаритѣ, ще ги видимъ колко дни може да издържатъ. И не само да постьтъ, но слѣдъ като постьтъ, да бѫдатъ весели и бодри. Не да се показватъ привидно такива, но прѣзъ цѣлото врѣме 40 дни като постятъ, да бѫдатъ радостни и весели. Тъй трѣбва да бѫде! На лицето да се не прояви никаква неблагодарность.

И тъй, ще дойдемъ до всички православни, католици, протестанти, да докажемъ коя вѣра е най-права – съ поста. Да кажемъ, че този изпитъ издържаха. Ще кажемъ: не ни костува много да постимъ. Добре, послѣ ще дойдемъ да раздадемъ имането си. Ще започнемъ да даваме: единъ 1,000 лв., другъ – 2,000, трети 5,000 лв., четвърти 10,000 лв., 20,000 лв. слѣдъ като стане всичко туй, слѣдъ като раздадемъ имането си, тогава ще кажемъ: „Господи, свършихме работата си". Не, ще взѣмемъ по една мотика, ще идемъ на нивата си, и ще кажемъ: „Елате, братко тукъ, ще разоремъ и ще направимъ ниви, ще посадимъ бахчи и дървета, ще започнемъ съ трудъ, и съ потъ на лицето си ще изкарваме прѣхраната си". Не само така, не само ще оремъ и копаемъ, но всички трѣби, които се

правятъ въ псалмитѣ на Давида, ще ги пѣемъ. Послѣ, онѣзи евангелски пѣсни нѣма въ църква да се пѣятъ, и ние, като излѣземъ, и нашитѣ пѣсни и тѣхнитѣ пѣсни, та онова лозе, онази нива, онази бахча, на които по този начинъ оремъ и копаемъ, знаете ли какви сладки плодове ще дадатъ. Които яде отъ тѣхъ, боленъ нѣма да бѫде. Сега, всички ще кажатъ: „Тия нѣща, това сѫ утопии“. Вчера, казваше единъ приятель, че като спорилъ съ едного, послѣдниятъ казвалъ: „Е, споредъ вашитѣ умове, още два милиона години ви трѣбватъ, докато се разбере този човѣкъ“. Не, туй учение е дошло, можемъ да го приложимъ още сега.

„Чий образъ е този?“

Ние трѣбва да създадемъ единъ новъ образъ. По нѣкой пѫть азъ се спирамъ. Нѣкой човѣкъ дойде, казва: „Кажи ми Истината!“ Азъ се спра, въ себе си се спра. Дойде нѣкой човѣкъ, казва: „Кажи ми лошитѣ чърти“. Казвамъ: „Ти искашъ да ти кажа, дали си добъръ или лошъ човѣкъ.“ Казвамъ: ако слѣдъ като ти кажа погрѣшкитѣ, и ти се приближишъ до Бога, добре, но слѣдъ като ти кажа погрѣшкитѣ и ти се обезсърдчишъ и оттеглишъ отъ Бога, нѣма да ти ги казвамъ. Ти още не си се събудилъ да познавашъ твоето лице. Но, знайте, че у васъ всѣка душа има заложби, дарби, да прѣсъздаде своя образъ. Сега, у всѣка църква се развиватъ извѣстни центрове. Запримѣръ, у православната църква се развива само сърдцето. Отъ това има опасность, отъ тамъ се раждатъ тия анормалности, човѣкъ може да стане фанатикъ. Въ евангелската църква се развива ума, а въ католическата развиватъ сърдцето и волята. Тамъ човѣкъ трѣбва да се подчинява. Военна дисциплина има тамъ. Тѣ сѫ военни, тамъ сѫ хора на волята. Дисциплината на свѣта прѣдъ тѣхната нищо не е. Питамъ: ако се развиятъ нашитѣ сърдце, умъ и воля, ние приближаваме ли се къмъ Бога? – Приближаваме се. Но, ако този умъ е насоченъ въ крива посока, какво постигаме ние? Питамъ: защо сѫ тогава тия борби? Отъ какво произтича тази борба?

Сега, да допуснемъ, за мене нѣкой пѫть може да се произнасятъ много зле. Това с много правдоподобно. Хубаво, азъ съмъ противникъ, но вие помежду си защо не можете да живѣете? Вие владици съ владици защо не можете да живѣете по любовь? Вие свещеници съ свещеници, защо не можете да живѣете по любовь? Коя е причината? Сега, разбира се, азъ не трѣбва да се занимавамъ съ владици и попове, българитѣ казватъ, че който се занимава съ чужди работи, оголѣва. Но сега, принципално засѣгамъ тази логика, да се види, че въ тази лъжа тѣ искатъ да покажатъ, че Христосъ е съ

тѣхъ. Покажете ми лицето на Христа! Азъ го зная това лице, азъ всѣки день съмъ Го виждалъ, изявявало ми се е. Въ това лице има благородство! Влиза въ едно село дѣто живѣятъ три попа и 10-ина души учители. Идва единъ пѫтникъ, похлопва на кѫщата на единия свещеникъ, казва му: „Нѣмамъ мѣсто“. Отива похлопва на кѫщата на втория: „Нѣмамъ мѣсто“. На третия: „Нѣмамъ мѣсто“. Отива прѣдъ домоветѣ на учителитѣ – сѫщо: Нѣмаме мѣсто. Отива най-послѣ при единъ бедѣнъ селянинъ, разказва му всичко. „Заповѣдай у дома на гости, такива сѫ учителитѣ и свещеницитѣ“. Питамъ: Гдѣ е Христовиятъ образъ? – У този бедния българинъ, тамъ е Христовиятъ образъ. Разбирате ли? Той казва: „Ела, приятелю, ти си мой братъ, азъ не зная това учение, но зная какъ да посрещамъ странници, и да ги угощавамъ“. Питамъ сега: Каква е задачата на всинца ни? Ние нали трѣбва да внасяме миръ въ свѣта? Нали трѣбва да бѫдемъ изразители на Божията Любовь? Но нѣкой ще възрази, ще каже: „Природата не била мирна“. Не, има извѣстна дисхармония. Тази дисхармония, каквато заварвате, това сѫ останки отъ минали култури. Ако има наследствени чърти, такива извратени чърти, това сѫ останки на човѣшкия животъ. Какъ сѫ се образували въ природата тия планини? Подъ тия планини сѫ заровѣни много човѣшки култури. Едно врѣме земята е била рай, но сега хората, съ своя лошъ животъ сѫ я направили една развалина. Земята не е земя. Господь трѣбва да прѣустрои тази земя. Едно врѣме, седи единъ поетъ и ми казва: „Ахъ, колко е красива тази земя!“ Казвамъ: „Тя е една развалина, но благодарение, че дървета има тукъ-таме, та не се вижда тази развалина, не се вижда всичката грозотия.“ И насъ ще ни казватъ, че земята била красива. Гдѣ е красотата на земята? Азъ бихъ желалъ да ви събуя обущата и тъй боси да походите, да се качите на едно високо планинско мѣсто, да видите каква е тази красота. Казвате за нѣкой изворъ: „Красивъ е този изворъ. Птички весело чуруликатъ, красивъ е той!“ Казвамъ: „Бихъ желалъ да ви съблѣка, че да постоите вие тамъ 2–3 часа“. „Чудни цвѣтя“, казвате. Постоите тамъ между тѣхъ 2–3 часа, да видите нѣма ли да се упоите. Въ природата, въ този образъ има друго нѣщо красиво, което ние не виждаме. Има една невидима рѫка, която прави това съчетание, което ние правилно схващаме. Ние виждаме неща невидими, това е образътъ Божий, Който се изразява въ природата. Нѣкой пѫть природата ни се вижда по-хубава. Нѣкой пѫть слънцето, небето ни се виждатъ по-хубави, по-свѣтли, нѣкой пѫть ни се виждатъ мрачни. Питамъ: Ставатъ ли тия промѣни въ природата? – Не. Това е образътъ Божий. Другъ единъ образъ има, който

постоянно дѣйствува. Това е Божествениятъ образъ. И когато ние не живѣемъ добре, хвърляме една сѣнка, и този образъ го виждаме мраченъ и сериозенъ. Спрешъ се при едно дърво, то ти казва: „Слушай, ти защо взе кравата на онази вдовица, тя плаче, знаешъ ли това?“ Спрешъ се при нѣкой изворъ, той ти говори: „Слушай, ти пиешъ отъ мене, но онзи день ти обра брата си и го уби, азъ съжалявамъ, че влизамъ въ тебе“, Но, азъ съмъ жаденъ. Ти като пиешъ отъ този изворъ, върнешъ се дома, казвашъ: „Съвестьта ме бори“. И сега, като се върнемъ, казваме: „Съвестьта го бори – това-онова.“

„Чий образъ е този?“

И послѣ, философствуватъ, какво нещо е съвесть, това-онова. Тия мисли, който сега ни занимаватъ, тия желания, който сега ни занимаватъ, тия дѣйствия, който сега ни занимаватъ, на кого сѫ тѣ? На Бога ли сѫ? За примѣръ, азъ не съмъ срещналъ още едно общество, дѣто хората, като нѣкои стоици да стоятъ, да гледатъ съ снисхождѣние на другитѣ. Даже у най-религиознитѣ хора виждамъ едно користолюбие. Казвате: „Той не знае да говори“. Ами кой знае да говори? „Той не е идеаленъ“. Ами кой отъ насъ е идеаленъ? Знаете ли какво азъ разбирамъ, когато имамъ онзи Божественъ миръ, онова Божествено благоволение, онази висша Любовь, онази висша интелигентность, и когато азъ чувствувамъ, че съмъ въ връзка съ васъ, и вие сте въ връзка съ мене?

Сега, като ме слушате, вие казвате: „Покажи ни единъ начинъ, какъ да подобримъ живота си, какъ да добиемъ хлѣбъ?“ Нѣма защо, не е въпросътъ за хлѣба! Хлѣбътъ е осигуренъ, въздухътъ е осигуренъ, водата е осигурена, кѫщитѣ ви сѫ осигурени, всичко ви е осигурено.

Христосъ казва: „Чий е този образъ?“ – На Кесаря. Дайте го на Кесаря! Ако моятъ образъ е свещенъ, божественъ, азъ всѣкога ще го покажа, ще го дамъ въ изобилие, да видите какъвъ е Божествениятъ образъ. Този образъ се напечатва навсѣкѫдѣ, нищо нѣма да се изгуби отъ него. Той нѣма да се изгуби никога. Азъ ви казвахъ въ единъ мой преводъ, че законътъ въ другия свѣтъ е такъвъ; въ другия свѣтъ нѣма кражби. Каситѣ на хората тамъ сѫ отворени, и хората, отъ тукъ, които отиватъ за онзи свѣтъ, като надникнатъ тамъ, видятъ една торба, скриватъ я. А онѣзи тамъ, видятъ ги, и се подсмиватъ. Тѣ отидатъ на нѣкое скрито мѣсто, оставятъ я тамъ. Послѣ, тя се дигне прѣзъ въздуха, и отиде на мѣстото си. Десеть пѫти се дига и слага. Вашиятъ образъ, накѫдѣто и да отивате, той е Божественъ. Вие ще го видите въ всѣки вашъ животъ. Казвате: „Какъ ще

може толкова много души да живѣятъ заедно?“ Да, всички човѣшки души, 60 милиарда сѫ тѣ, всички могатъ да се събератъ, да живѣятъ въ една черупка, и да бѫдатъ всички щастливи. Всички тия души могатъ да се разпръснатъ въ цѣлия космосъ, и слѣдователно, тѣ знаятъ законитѣ да се разширяватъ и смаляватъ. Човѣкъ, който има туй знание, това е вѫтрѣшна хармония. Ти можешъ да се смалишъ и да бѫдешъ щастливъ, а можешъ да се разширишъ и да бѫдешъ нещастенъ. Не, ще бѫдешъ щастливъ и въ едното, и въ другото състояние.

И тогава, казва Христосъ: „Чий е този образъ?“ Вижте какъвъ е образътъ на единъ вълкъ! Ние ясновидцитѣ виждаме, човѣкъ отвънка има човѣшки образъ, а отвѫтрѣ – нѣма, не е съ човѣшки образъ. Ние мълчимъ. Сега, това състояние, за въ бѫдеще, ще дадемъ, за примѣръ, фотография на единъ владика, или на който и да е, отвънка ще фотографираме лицето му, туй благородното, а отвѫтрѣ астралното му лице ще е като на вълкъ. Отвънка благовиденъ, а астралното му лице, като на вълкъ, като на една котка. Вие ще кажете: „А“! Е, отивате въ този свѣтъ, ще си видите фотографията. Не само тѣ, но и вие, и който и да е.

„Чий е този образъ?“

И разбира се, нѣкои седятъ, казватъ: служатъ на Господа. Но, да се служи на Господа, знаете ли какво е това? Когато дойде до васъ, да нѣмамъ абсолютно никаква задна мисъль да ви използувамъ; да имамъ всичката тази любовь; като ви видя, да ви пожелая всичкото добро, и ако у васъ не се е събудило съзнанието да се помоля за васъ, да кажа: „Братко, слушай, отвънка си много красивъ човѣкъ, но отвѫтрѣ не си“. Най-първо, ти не можешъ да превърнешъ вълка. Вълкътъ, ако знае законитѣ, не може да се превърне въ човѣкъ, но той трѣбва да се превърне въ овца. И Христосъ казва: „Вълкътъ трѣбва да се превърне въ овца, а послѣ, овцата постепенно ще се превърне, ще добие човѣшки образъ.“ И дѣйствително, като разгледаме главата на вълка, вълкътъ си има отбѣлѣзани мѣста, че е вълкъ. Благодарение на това френолозитѣ иматъ голѣма заслуга. Тѣ като взѣматъ единъ черепъ, напълно могатъ да опишатъ чъртитѣ и способноститѣ. Въ Англия, въ Америка има много такива френолози. Които искатъ, нека отидатъ въ Америка, азъ ще имъ дамъ адреситѣ. Ще имъ дамъ моитѣ показания, затворени въ единъ пликъ, понеже прѣдварително нѣма да ми вѣрватъ, и ще имъ кажа: „Идете въ Америка, въ Германия, въ Англия, въ Италия, въ Индия, навсѣкѫдѣ кѫдѣто искате и като се върнете, ще сравните тѣхните показания съ моитѣ, и ще видите съгласни ли сѫ“.

Науката навсѣкждѣ говори едно и сжщо. И затуй ние се стремимъ къмъ Любовьта. Любовьта къмъ Бога е една велика наука. Най-първо трѣбва да познаемъ Бога въ свѣта, а то значи, че ние трѣбва да развиемъ своето лице, а послѣ ще развиемъ всичкитѣ свои дарби. Художници ни трѣбватъ насъ сега! Гдѣ сж онѣзи велики художници? За сега имаме много художници, но знаете ли въ какво седи великото художество? Нѣма човѣкъ, който да е нарисувалъ едно ангелско лице. Христосъ отъ 2,000 години Го рисуватъ, и не сж го нарисували още право. Не, образътъ на Христа до сега никой не Го е нарисувалъ – нерде Шамъ, нерде Багдатъ. Азъ гледамъ образа на Христа и тѣхниятъ образъ, който сж нарисували тѣ, но това не е Христосъ, туй е измислилъ художника. Послѣ, въ музиката. Гдѣ е онази музика? Сега е дошълъ въ София единъ великъ музикантъ – американецъ, за великъ минава, той свири много хубаво, много хубава техника има, но при едно развито музикално ухо ще се забѣлѣжатъ, че тамъ има извѣстни дисонанси. Навсѣкждѣ това нѣма да го забѣлѣжатъ, но ухото на единъ светия, на единъ ангелъ ще забѣлѣжи тия дисонанси. Значи, има нещо още по-велико. Онази Божествена музика като я чуешъ, ще забравишъ всичко, и като се върнешъ дома си, при жена си, ще кажешъ: „Въпросътъ е свършенъ съ мене, отсега нататъкъ ще служа на Господа, ще се простя съ хората“. Апостолъ Павелъ се моли, плака, казваше: „Господи, доста сж моитѣ тръне“. Най-послѣ, за да му покаже Господь, че му е необходимъ този трънъ, прати го въ третото небе, въ това училище, тамъ да чуе музика, и като се върна, каза: „Око не е видѣло, и ухо не е чуло онова, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ. И отъ сега вече не живѣя въ седмата глава, а въ осмата“. И друга песѣнъ пѣе Павелъ.

И слѣдователно, азъ бихъ желалъ, всички вие, като Павла да отидете на небето. Ще кажете: „Може ли?“ – Може, всѣки единъ отъ васъ може. Христосъ е готовъ да ви взѣме на небето, да присъствувате тамъ, и като се върнете, като Павла ще говорите. Вие казвате: „Какъ, ти сериозно ли говоришъ, ами че не знаешъ ли, че ние не можемъ да отидемъ? Че послѣ, ние не сме готови!“ Какъ, отъ 2,000 години не сте готови за единъ концертъ! „Ние“, казвате, „сме много голѣми грѣшници“. Това е една измама на черната ложа. Грѣшници, грѣшници! Не, ние сме хора, които любимъ Бога. Нищо повече. Насъ да не ни забавляватъ съ това, че сме грѣшници.

„Чий е този образъ?“

Ние трѣбва да имаме едно правилно схващане за нещата. Ние

съврѣменнитѣ хора учимъ една философия, която нѣма нищо общо съ онзи възвишенъ и идеаленъ животъ. Ако азъ взѣма едно житно зърно въ ръцѣтѣ си, и го милвамъ отъ една страна отъ друга страна, и го цѣлувамъ, мислите ли, че то ще познае моята любовь? Не, това сѫ залъгалки. Мога да го цѣлувамъ, и да го разваля, нищо да не излѣзе отъ него. Любовь от вѫтрѣ! Ето въ какво седи. Ще го взѣма, ще го туря въ хубава почва, ще го залѣя, ще го заградя, ще го поливамъ, и тогава житното зърно ще разбере моята любовь. Щомъ поникне, то ще се зарадва, и ще каже: „Азъ съмъ ти много благодаренъ, виждамъ сега слънцето много добре, колко ти се радвамъ". Сега, нѣкои отъ васъ идватъ при мене, казватъ: „Учителю, искамъ да бѫдемъ щастливи". Казвамъ: „Всѣки отъ васъ може да бѫде щастливъ". Два приръста ще му туря отгоре пръсть. Най-първо, като пилето въ яйцето, ще прѣтърпите вѫтрѣшни страдания, ще се разпукате, ще си покажете главичката отвънка, нагоре къмъ слънцето. Като у Павла, пропукване ще има, и ще отидете въ небето. Този е истинския образъ, който можемъ да създадемъ. Вие можете да запалите милионъ свѣщи въ църквата, нищо нѣмамъ противъ. Това е само едно приготовлѣние. Може да направите хиляди поклони прѣзъ цѣлия си животъ, това е само едно приготовлѣние. Може да раздадете вашето имане, и това е едно приготовлѣние. Ако въ вашата душа не дойде Този великиятъ образъ на Любовьта, туй велико съзнание, че си въ свръзка съ най-великото, най-разумното, най-интелигентното сѫщество, съ Бога – да съзнаешъ, че въ ума ти, въ душата ти сѫществува само една мисъль, че си въ свръзка съ Бога, тогава, който и да би ти казалъ: Ти ли си този, който можешъ да се мѣришъ съ Бога, ти ще кажешъ въ себе си: „Азъ зная, азъ зная, съ Бога всѣки може да се свърже." Ние живѣемъ въ Бога и се движимъ въ Бога, само че се изисква отъ насъ ние да се пробудимъ, да Го възприемемъ въ себе си, и да имаме туй съзнание.

Ето какъвъ е законътъ. Спрете се, направете единъ малъкъ опитъ, и знаете ли какво ще почувствувате? Сега, азъ казвамъ на онѣзи отъ васъ, които ме слушате: Не се страхувайте, оставете вашата философия, не казвайте че не сте готови, че не сте приготвени. Този методъ е единъ естественъ методъ, това е единъ малъкъ, микроскопически опить, но като е вѣренъ той, всичкитѣ други неща вие сами ще си ги намѣрите, нищо нѣма да изгубите.

Вие ще се спрете за една минута въ себе си, и ще кажете тъй: Господи, азъ съмъ готовъ сега да изпълня Твоята воля, но ще

подразбирашъ тази велика воля, която движи всичко живо въ свѣта. Подъ „Всичко живо въ свѣта“, ще подразбирашъ не само хората, но всичко въ свѣта. „Господи, ако съмъ намѣрилъ благодатъ прѣдъ Тебе, въ името на Твоята Любовь, въ името на Твоята Мѫдрость, и въ името на Твоята Истина, нѣка почувствувамъ Твоята радость.“

И знаете ли какво ще стане съ васъ? Вие ще почувствувате въ себе си единъ свещенъ трепетъ, такъвъ, какъвто никога не сте почувствували, и ще олекнете. Като излѣзете навънка, всички онѣзи утайки на умраза, на съмнения, на раздори, всичко туй ще слети отъ васъ, и вие ще се усѣтите възродени, ще бѫдете готови за всѣка една работа. Ако ти си богатъ, ще кажешъ: „Сега зная какъ да живѣя“.

Сега, не искамъ да си играя съ чувствата на никого. Тия чувства сѫ свещени, и когато човѣкъ има тия чувствувания, тѣ сѫ най-свещенитѣ чувства, които човѣкъ може да опита. Това е идеалътъ, къмъ който можемъ да се стрѣмимъ; той е, който може да обнови всичкитѣ млади. Ами че тъй! Вашитѣ лица трѣбва да бѫдатъ девствени. Вие, като се върнете дома, обърнете се, огледайте се, дали имате тия девствени лица, тази девственостъ, тази чистота – не какво сте били, а какво ще станете. Вие можете да станете девствени въ единъ моментъ. Кажете: „Господи, тури ме въ твоята топлина отъ 35 милиона градуса на Твоята Любовь“. И Господь, като те потопи въ този огъни, ти ще бѫдешъ чистъ, като кристалъ, и нѣма да има помѣнъ отъ твоитѣ грѣхове, и всичкитѣ твои дѣйствия на миналото ще изчезнатъ. Ще бѫдешъ тогава една мома или единъ момъкъ на 33 години, който ще знае да разрѣшава всички велики въпроси. И тогава нѣма да плачете. Нѣкому се счупила колата, плаче. Минаватъ покрай него: Е, хайде тогава да му съберемъ малко пари. Минаватъ други – утѣшаватъ го. Минавамъ азъ: Какво има, братко? – Не плачи, дай триона, изваждамъ теслата си, започвамъ. Казвамъ му: Не бой се, нѣма какво да се плаче, въ половинъ часъ ще се поправи твоята кола, ще тръгне. Нѣма защо да се плачи. Който не знае да поправя, той ще плаче. Не, ще взѣмешъ триона, и ти, и онзи, ще я поправите. Вие, като се обръщате къмъ Бога, плачете ли? Ще се плачи. Има нѣкои, които не сѫ разбрали туй изкуство да плачатъ. Не, има единъ свещенъ плачъ. Това не е подигравка. Той е плачъ – какъ да не сме знаяли тази велика Истина! Гдѣ е тази велика Истина?

И азъ се обръщамъ сега къмъ васъ: слушайте, младо поколение, герои се изискватъ сега отъ васъ! Азъ бихъ желалъ сега отъ васъ да се създадатъ моми и момци съ диамантена воля и кристални добродѣтели. Сега съ

всинца ви искамъ да направя единъ опитъ, да ви потопя въ 35 милиона градуса на Божествената Любовь, и като се върнете, да покажете на всички тия религиозни хора, на този народъ, какво нещо е религия, и какво нещо е животътъ въ Бога. И единъ день, като извадя тия младитѣ, ако сѫ живи тия старци, ще ги посетя, да ги видятъ. И тия 16 души владици и тѣхъ ще ги туря на този 35 милиона градуса огънь, и като ги извадя, ще ги питамъ: Кой владика си ти? Нѣма да има нито софийски, нито видински, нито варненски, България ще остане безъ владици. Ние страдаме отъ много владици. Намъ ни трѣбва само единъ владика – владика на Любовьта. Единъ свещеникъ ни трѣбва, а всички други ще бѫдатъ братя. Нищо повече!

Това е учението, което Христосъ проповѣдвалъ. Христосъ, Който е живъ, това е проповѣдвалъ, не иска да лъжа.

Сега, моятъ тронъ с малко… това показва, че трѣбва да се въодушевимъ да дадемъ на свѣта единъ тронъ, всички може да се претопимъ. Сега туй нѣма да стане на сила. Нѣкой отъ васъ, понеже ви обичамъ, нѣма да се поцѣремоня, ще ви взѣма, и хайде вѫтрѣ въ ретортата. Въ туй отношение вие може да плачете, но нали искате? Азъ зная, ще го направя, и ще ми благодарите. Туй учение, което ние проповѣдваме, поставяме го на единъ реаленъ опитъ. То е вече за онѣзи напрѣднали души въ които съзнанието се развило. Не искамъ нѣкои отъ васъ да се оплакватъ. Азъ искамъ, мѫже и жени да се обичатъ. Запримѣръ, азъ взѣма мѫжа и го туря въ 35 милиона градусенъ огънь на Божията Любовь. Ние проповѣдваме една Любовь, която може да преобрази всичко, да разрѣши всички мѫчнотии на сегашния животъ. Съ този огънь ще направимъ нещо отъ него. Нѣма ли тази топлина… Ние проповѣдваме една Любовь, която може да разрѣши всички мѫчнотии, които сега сѫществуватъ. Чудно е! Нѣкои идватъ тукъ и казватъ: „Заблудиха ни насъ!“ Не, вие доброволно се заблудихте. Ако нѣкой се е заблудилъ, ако нѣкой се е ощетилъ, нѣка дойде, и ако има щета, ще му платимъ. Ако колата му се е счупила, ще я направимъ. Ние проповѣдваме едно Божествено учение. Не само азъ го проповѣдвамъ това, то се проповѣдва отъ хиляди, хиляди сѫщества, невидими за васъ. Какъ да ви го докажа това? Ще кажете: „До тукъ хубаво проповѣдваше, но отъ тукъ нататъкъ: “Нѣкой пѫть, като проповѣдвамъ, не засягамъ тозъ въпросъ. Лѣкаритѣ ще кажатъ: „Ето, мръдна му се дъската“. Знаете ли, като казвамъ, „мръдна“, на какво мяза? То ще мяза, имаше единъ разказъ за единъ проповѣдникъ, който като проповѣдвалъ, обичалъ да

прѣувеличава нещата. Единъ день разказвалъ за Самсона, който хваналъ 300 лисици, и ги вързалъ двѣ по двѣ за опашкитѣ, като имъ турилъ по една свѣщъ. Казвалъ: „Опашкитѣ на тия лисици били дълги, имали по три метра дължина.“ Турилъ той единъ свой приятель близо до себе си, та като говори, да го корегира. Казвалъ: „Три метра дължина“. Приятельтъ му само си помръдвалъ пръста, и той скъсявалъ. Скъсявалъ, скъсявалъ, дошълъ да половинъ метъръ дължина, на опашкитѣ. Казва: „Повече нѣма да скъсявамъ“. Не, ние не казваме, че 3 метра сѫ дълги опашкитѣ имъ. Питамъ ви: Вие забѣлѣзали ли сте психологически слѣдния фактъ? Тръгнете отъ дома си, връщате се. Защо? Нали сте рѣшили? – Върналъ ви е нѣкой отъ пѫтя. Легнете да спите, нѣкой сънь ви дошълъ, стрѣскате се, не можете да спите. Казвате: „Сънувахъ единъ лошъ сънь“. „Ами че какъ тъй?“ Ти такъвъ човѣкъ, такъвъ юнакъ, отъ сънь плашишъ ли се? Значи има нещо, което те плаши? Има нещо, въ свѣта по-силно, отколкото съврѣменния човѣкъ.

Казва Христосъ: „Чий е този образъ“?

Сега Христосъ се обръща и пита: Чий е този образъ, на Бога ли е?

И азъ бихъ желалъ, между насъ, всички ние да имаме този образъ.

Азъ бихъ желалъ всички онѣзи хора да се познаемъ само по дадената дума. Кажешъ нещо – да бѫде точно тъй, както Богъ е точенъ. Да бѫдешъ справедливъ, тъй както Богъ е справедливъ. Да бѫдешъ чистъ, тъй, както ангелитѣ сѫ чисти. И да бѫдемъ тъй готови за работа, както светиитѣ сѫ всѣкога готови.

Сега, всичкото заблуждѣние е тамъ, че ние седимъ и чакаме любовь единъ отъ другъ. Не очаквайте любовь единъ отъ другъ. Отворете сърдцето си къмъ Бога, понеже Богъ живѣе и тогава Той ще се прояви въ хората. Защото хората, това сѫ множеството на Бога, а вие, за да разбѣрете хората, трѣбва да търсите Единния. Богъ живѣе въ хората; Богъ се изявява на хората като множество, а ние, за да разбѣремъ множеството, Бога, трѣбва да търсимъ Единството. И като Го намѣримъ, само тогава, като хора, ще можемъ да се разбѣремъ.

Сега, азъ се приближавамъ къмъ васъ чрѣзъ Бога. Азъ, като ви гледамъ нѣкой пѫть, много добре разбирамъ вашето положение. Запримѣръ, нѣкой пѫть ви казвамъ да си раздадете имането. Азъ зная на какво ще се изложите вие. Че нѣкой отъ васъ, като раздаде имането си, ще му мръдне дъската. Че за това се изисква мислене, мислене, мислене и чувства цѣла нощь. Не е само да го направишъ. Въ замѣна на това се

изисква и друго нѣщо да се даде. Защото, Павелъ казва: „Ако раздамъ имането си, а Любовь нѣмамъ, нищо не струвамъ“. Като придобиешъ Любовьта, само тогава раздай имането си. Щомъ дойде Любовьта, ти ще раздадешъ имането си, защото Любовьта струва повече, отколкото всичкото имане. И тогава ти може да си най-богатия човѣкъ въ свѣта. Знаете ли какво ще е, ако придобиете Божията Любовь? Знаете ли, че ако азъ дойда при васъ съ Божията Любовь, и вие имате автомобилъ отъ желѣзо, като го пипна, ще стане само злато. Пипна една вилушка, само злато става. Но ние имаме и друга сила, че като пипна златото ви, ще стане на желѣзо. Да, можемъ да прѣвръщаме нещата. Та, сега, онѣзи мислятъ, че ние, които проповѣдваме това учение, нѣмаме сили. Не, ние всичко можемъ да направимъ, но не искаме да си служимъ съ орѫжия. Това с най-глупавото нещо. Има неща по-силни отъ орѫжията, това сѫ мислитѣ, чувствата, волята. Съ тѣхъ можемъ да воюваме, но така нѣма да се биемъ. Свѣтътъ нѣка воюва по този начинъ, не ги обвинявамъ тѣхъ. Но, казвамъ: Онѣзи, които поддържатъ Христовото учение, тѣ да поддържатъ войната, този глупавъ начинъ за воюване – това е непростима грѣшка.

„Не убивай“ – казва Моисей. А Христосъ казва: „Всѣки , който и да е, не само не убивай, а въ мисъльта си да се не гнѣви на брата си“. Ние казваме: „Въ сегашното врѣме ние ще хранимъ къмъ брата си най-възвишенитѣ и най-благороднитѣ мисли и чувства.“ Това не е упрѣкъ. Ще кажете: „Тъй като казвашъ, осѫждашъ ни“. Не, това е едно правило, което важи и за мене, и заради васъ. Богъ, който е създалъ свѣта, иска да живѣемъ по този начинъ – въ миръ и съгласие. Не живѣемъ ли тъй, Той е тъй строгъ, Той ни подвѣжда подъ единъ кармически законъ, и който не спазва закона, който е прѣстѫпилъ, съ милиони години може да изкупва тия грѣшки на своето минало.

„Чий е този образъ?“

Сега, ние трѣбва да се обърнемъ и да потърсимъ образа на Любовьта. Този образъ като влѣзе въ насъ, ние ще имаме миръ.

Сега, колко отъ васъ сте готови да влѣзете въ тази топлина? Ще кажете: „Готови сме вече“. Да, азъ вѣрвамъ, че сте готови, но не сте точни. Ако закъснѣете половинъ минута, ще изгубите условията. Въ този огънь ще влѣзете точно на врѣме, и точно на врѣме ще излѣзете. Има светии, които сѫ живѣли по 20 години въ пустинитѣ, и сѫ молили да намѣрятъ този промѣждутъкъ, да намѣрятъ тѣхното врѣме, да влѣзатъ въ този огънь. Небето се отваря и затваря, и като се отвори, нѣма много да мислишъ, ще

влѣзешъ, ще влѣзешъ и паша ще намѣришъ.

„Чий е този образъ?“

И пакъ ще остане мисъльта у васъ: дали туй нещо, което се разправя е вѣрно или не? Направете опита, който ви казвамъ. Нѣма нищо по възвишено, по-идеално отъ това, човѣкъ да се свърже само съ една майка, да преживѣе това, и всичкиятъ му животъ ще бѫде осмислѣнъ. Като се върне на земята, земниятъ му животъ ще бѫде осмислѣнъ, и прѣзъ цѣлиятъ му животъ неговото лице ще свѣти, и ще каже: „Да, азъ зная, азъ бѣхъ на едно мѣсто, и никога нѣма да изгладя тази картина.“ Който има тази картина, ще приеме този образъ. Има ли този образъ вѫтрѣшно, той ще приеме тази картина. Имаме ли този образъ, ние сме идеални. Азъ питамъ: Същото нѣщо не е ли, я вижте онзи момъкъ, който носи образа на своята възлюблена, колко е кротъкъ, милъ навсѣкѫдѣ. Рано става, пише поезия, музика учи. Ами че той носи образа на една мома! Мислите ли, че когато Богъ влѣзе, че Неговия образъ нѣма да произвѣде по-велики неща въ душата. Има друга сила по-велика отъ това! И когато момата търси Любовьта, тя търси този свещенъ образъ. И когато момъкътъ търси Любовьта, той търси този свещенъ образъ. Всинца ние търсимъ този свещенъ образъ. Ще кажете: „Да, този образъ е на моя възлюбленъ, възлюблениятъ на моята душа. И като го имашъ, животътъ е свещенъ; и като го имашъ, животътъ е радость, животътъ е песѣнъ, музика, богатство. Нѣма ли този образъ…“

Придобиете ли този образъ, стомахъ нѣма да ви боли, глава нѣма да те боли, ишиасъ нѣма да имашъ, сърдцебиене нѣма да имашъ, изкривяване на гръбнака нѣма да имашъ, подлудяване нѣма да имашъ. Хората подлудяватъ. Защо? – Защото нѣматъ този образъ, свѣщениятъ образъ трѣбва да се придобие отъ всички! Трѣбва да се проповѣдва сега тази положителна, Божествена наука.

Ето, азъ зная, че въ скоро врѣме въ България, четири хиляди и четиристотинъ и четирдесеть и четири души още прѣзъ тази година ще влѣзатъ въ този свещенъ огънь, и когато тѣ влѣзатъ и излѣзатъ, България ще мяза, знаете ли на какво ще мяза? Ще мяза, азъ ще спра тукъ, ще замяза на нѣщо. И тѣ като влѣзатъ, слѣдъ тѣхъ ще се отвори друга една врата и други ще влѣзатъ. Слѣдъ тѣхъ – други. Ще почнатъ. Тия българи, които влѣзатъ и излѣзатъ, като се връщатъ назадъ; да ги видите! Ще кажатъ: „Това сѫ то българи!“ Кои българи? – Които сѫ минали прѣзъ 35 милиона градуса на Божествената топлина.

И сега, азъ ви поздравлявамъ, между васъ има нѣкои, които скоро ще минатъ прѣзъ този свещенъ огънь, и като го опитатъ и се върнатъ, азъ ще ви кажа, както Христосъ каза на Петра: „И ти като се обърнешъ, утвърди твоитѣ братя, обърни ги“. „Чий е този образъ“? Този образъ е свещения образъ на Нашия Баща, Който ни е далъ вечния животъ. Той е свещения образъ на онази велика и безгранична Любовь и Той е свещениятъ образъ на онази велика и безгранична Мѫдрость, Той е свещениятъ образъ на онази велика неизказана Истина, Която озарява всичкия животъ въ себе си, и радва не само насъ, но и цѣлото небе, радва и сърдцата на всички ангели. Това е онзи образъ на туй новото възкресение. Всички ще се стремите, и у васъ ще има всичкото желание. Смелость и рѣшителность!

И запита Христосъ: Чий е този образъ?

Образътъ на този свѣтъ прехожда, а образътъ Божий влиза въ свѣта!

Сега, азъ поздравлявамъ тия 4,000 и 400 и 40 и 4 души!

Бесѣда, държана на 15 априлъ,
1923 г. недѣля, 10.30 ч. с.

Учительтъ Беинса Дуно

ПОУЧАВАШЕ ГИ

(недѣлни бесѣди: 7.I.-15.IV.1923 год.)

ИК "Жануа '98"

Предпечатна подготовка: екип Стара Загора

Първо издание, София 2002

ISBN 954-9589-62-5